

Đạ Mạn
Dịch : Eyahim

*Vũ
Điệu
Của
Trùng
Tá*

Eyahim.wordpress.com

Vũ Điệu Của Trung Tá

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com (2019)

Từ khóa: Ngôn tình

Mục lục

Chương 1: Mở đầu

Chương 2: Việc của quân nhân là phải toàn lực hoàn thành trách nhiệm, nhưng chuyện cá nhân cũng phải nắm chắc

Chương 3: Nếu thích thì cứ việc nói thẳng, đàn ông con trai mà cứ do dự thì giống cái thứ gì chứ

Chương 4: Anh đứng ở đây không hề chớp mắt nhìn Hàn Sơ Vũ, trong mắt phảng phất chỉ có một mình cô

Chương 5: Nếu trời xanh an bài lần này gặp nhau, như vậy anh chắc chắn không do dự giữ lấy cô

Chương 6: Anh nhìn thẳng cô: “Cô giáo Hàn, có cơ hội lại gặp.”

Chương 7: “Cô giáo Hàn, đang mơ mộng nhưng nhớ ai thế?”

Chương 8: “Tôi giúp bạn cô vào đoàn nghệ thuật quân đội, cô...hãy làm bạn gái của tôi?”

Chương 9: “Hàn Sơ Vũ, cô tin hay không, bây giờ tôi sẽ trừng trị cô.”

Chương 10: “Cậu gọi bà ta là mẹ, bà ta cũng không xem cậu là con gái.”

Chương 11: Anh là bá vương ư, dựa vào cái gì mà người khác phải nghe mệnh lệnh của anh

Chương 12: Nếu tôi tìm thấy em, đêm nay em... sẽ phải theo tôi

Chương 13: Mặc tây trang không nhất định là thân sĩ, mặc quân trang không nhất định đều chính nhân quân tử, cũng có thể là lưu

Chương 14: Cô và mẹ cô không uống là mẹ con, mẹ cô chạy theo một thằng quân nhân...

Chương 15: Chúng ta kết hôn đi

Chương 16: Bà coi tôi là con gái của bà ư? Sinh mà không dưỡng, bỏ mặc ch ờng con

Chương 17: “Phòng có mấy giường?” cô lập tức xoay người nghiêm túc nói với Tịch Hạo Trạch: “Chúng ta không thể ngủ cùng nh

Chương 18: “Trước đây chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

Chương 19: “Ba, con thích anh ấy.” Cô cong khóe miệng mỉm cười

Chương 20: Cô do dự từ từ vươn tay ra trước mặt Tịch Hạo Trạch, mong đầu kia sẽ không vứt bỏ cô

Chương 21: “Đừng để ở trong lòng, toàn là một đám hòa thượng chưa từng thấy gái đẹp bao giờ ấy mà.”

Chương 22: “Anh ở trong lòng em cũng là chú giải phóng quân .”Chú? Cái này thì Tịch Hạo Trạch thật sự hết chỗ nói

Chương 23: “Nếu có một ngày đi đâu em thích làm cho em cảm thấy mệt mỏi, không vui vẻ, vậy thì em sẽ từ bỏ nó.”

Chương 24: Ngọn đèn vàng chiếu xuống chiếc giường đỏ làm cho căn phòng càng trở nên mờ ảo

Chương 25: Sau một đêm, hai người đã dần trở nên thân thiết

Chương 26: Tịch Hạo Trạch nghiêng người lại, đề cô xuống: “Em mưu sát ch ờng, đáng bị trừng phạt.”

Chương 27: “Cái cũ không đi cái mới sẽ không tới.”

Chương 28: “Ch ờng à, cảm ơn anh lắm, em rất thích.”

Chương 29: “Tịch Hạo Trạch, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em không đấy.”

Chương 30: “Aizza, Tịch đội trưởng, bà xã cũng không phải là lính của cậu, bà xã là để nâng niu yêu thương...”

Chương 31: Sơ Vũ nâng tay lên dụi mắt, nhỏ giọng mắng: “Đồ háo sắc.”

Chương 32: “Tôi còn tưởng anh ta là người tình nào của cô nữa chứ?”

Chương 33: Tâm trí hỗn loạn, cảm giác nghẹn ở tim, đau thắt lại, cô đau lắm, rất đau

Chương 34: Rời đi? Cô vô thức đưa tay vuốt bụng

Chương 35: Đau khổ cũng được, hạnh phúc cũng được

Chương 36: Sơ Vũ không biết tại sao mình lại có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như thế, nhưng nói rồi mới biết thì ra ...

Chương 37: “Tịch Hạo Trạch, ngay từ đầu anh đã gạt em....”

Chương 38: “Làm thế nào thì chúng ta có thể ly hôn?”

Chương 39: “Chuyện ly hôn em không cần nói nữa, anh sẽ không đồng ý.”

Chương 40: “Rời đi? Chẳng nhẽ anh muốn dẫn tôi bỏ trốn?”

Chương 41: “Gọi Tịch Hạo Trạch quay trở về ngay lập tức cho ta.”

Chương 42: Quan trọng nhất là anh ấy không yêu tôi

Chương 43: Sơ Vũ cắn chặt môi, nghẹn ngào nước mắt

Chương 44: “Sơ Vũ, thật xin lỗi.”

Chương 45: Tịch Hạo Trạch cô đơn đứng tại chỗ, dường như có chút không thể tin

Chương 46: Sơ Vũ thật sự không muốn gặp anh nên mới lừa anh rằng đứa nhỏ đã không còn

Chương 47: Anh liếm đôi môi khô nứt của mình, thì thầm: “Sơ Vũ, anh đã đến trễ.”

Chương 48: “Vì đứa nhỏ phải miễn cưỡng như vậy anh có cảm thấy hạnh phúc không?”

Chương 49: “Bác sĩ, cô có chắc chắn đó là thai đôi?”

Chương 50: Em vẫn yêu anh nhưng chỉ là đã sớm không còn chấp nhận phải ở bên cạnh anh nữa rồi

Chương 51: “Thật ra là họ muốn đứa cháu thôi phải không?”

Chương 52: Càng quan tâm thì càng không thể tha thứ, xem ra vị trí Tịch Hạo Trạch ở trong lòng chị rất quan trọng

Chương 53: Sau này...sau này, em mới phát hiện ra anh chính là một tên khốn nạn

Chương 54: Hai nhóc con kia đã hành hạ Sơ Vũ suốt một đêm, cuối cùng đến rạng sáng cô cũng hạ sinh

Chương 55: Kết thúc

Chương 56: Cục cưng

Chương 57: Tịch Hạo Nguyệt-tình yêu đến muộn

Chương 58: Chuyện vợ chồng (Ngoại truyện)

Chương 59: Ngốc, ngốc, ngốc, bởi vì bố ghen (Ngoại truyện)

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở đầu

Bảy giờ, 31 tháng 12

Toàn bộ thành phố đã bị hoàng hôn che khuất từ lâu, những ánh đèn rực rỡ vừa tắt sáng, vô vàn ánh sao lấp lánh, những ngọn đèn yếu ớt làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Hội trường quân khu thành phố N đã không còn chỗ ngồi, chật kín người nhưng không khí lại rất nghiêm trang. Các chiến sĩ thẳng lưng ngồi ngay ngắn không hề dè dặt mắt nhìn lên sân khấu. Ngồi ở hàng ghế đầu là những lãnh đạo cấp cao của quân khu. Ánh đèn sân khấu thỉnh thoảng thay đổi, phản chiếu lên những chiếc gạch và sao trên vai sáng lấp lánh, rực rỡ.

Khác với hội trường yên lặng, giờ phút này sau hậu trường lớn, người đến người đi ồn ào tấp nập.

"Cậu trang điểm đậm thêm chút nữa đi, má vẫn chưa hồng lắm."

"Nhanh thay trang phục vào."

"Lúc lên sân khấu nhớ chú ý đi chậm."

Trong góc khuất, một cô gái dường như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, lặng lẽ ngồi ôm mấy chiếc áo khoác quân sự, người tựa lưng vào chiếc sofa cũ. Cô cúi nghiêng nửa mặt, trong tay cầm quyển sách kẻ lật trang. Đèn chùm vàng trên cao bao phủ lên người cô một dải ánh sáng nhàn nhạt, làm cho người ta có một cảm giác thoải mái không thể nói nên lời.

"Sơ Vũ..." giọng Tôn Hiểu Nhiên đau đớn lê lét đi tới.

Hàn Sơ Vũ ngẩng đầu, khẽ cau mày liền đứng dậy đỡ Tôn Hiểu Nhiên ngã xuống: "Cậu cảm thấy thế nào rồi?"

Nhìn thấy khắp mặt Hiểu Nhiên ướt đầm mồ hôi, cô nhanh tay rút một tờ khăn giấy, cẩn thận lau để tránh làm nhem lớp trang điểm của bạn mình.

Tôn Hiểu Nhiên hít sâu một hơi, hai tay ôm bụng, khuôn mặt run rẩy: "Không được rồi, tớ chết mất."

"Tôn Hiểu Nhiên, Tôn Hiểu Nhiên, Tôn Hiểu Nhiên ..."

"Thưa cô, ở đây..." Hàn Sơ Vũ nghiêng người vẫy tay, vẻ mặt lo lắng.

Bên kia giáo viên văn nghệ đoàn đi tới, thấy bộ dạng nửa chết nửa sống của Tôn Hiểu Nhiên, sắc mặt bà bỗng chốc trở nên tái nhợt: "Em sao lại thế này?"

"Cô Chu, em đột nhiên bị đau dạ dày kinh khủng" mồ hôi lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

"Haiz, con bé này, phải làm thế nào bây giờ, các em sắp phải lên sân khấu rồi." cuộn giấy trắng trong tay Chu Mẫn đã bị vò nhăn nhúm. Có mặt ở đây hôm nay toàn là lãnh đạo của quân khu, tiết mục đã tập luyện hơn một tháng, bây giờ phải làm thế nào đây.

Hàn Sơ Vũ rót một ly nước ấm đến, cẩn thận đỡ Tôn Hiểu Nhiên uống một ngụm nhưng sắc mặt cô vẫn trắng bệch chẳng giảm chút nào. Tôn Hiểu Nhiên thở hổn hển, thanh âm khàn khàn: "Cô à, hay để cô ấy thay em đi." Nói xong, cô kéo tay Hàn Sơ Vũ qua.

Nghe vậy Hàn Sơ Vũ khẽ run lên, cơ thể có chút cứng ngắc: "Tiểu Nhiên, tớ không làm được đâu."

Cô giáo quay đầu nhìn Hàn Sơ Vũ, lướt một lượt từ trên xuống dưới, do dự nói: "Cô ấy không phải là sinh viên trong đoàn văn nghệ của chúng ta, phải không?"

"Cô, Sơ Vũ từ nhỏ đã học múa, hướng h ồ trong khoảng thời gian này cô ấy cũng cùng em luyện tập nhi ều." Tôn Hiều Nhiên giải thích, vẻ mặt thành khẩn.

"Không được." Hàn Sơ Vũ lập tức lên tiếng từ chối, vẻ mặt nghiêm nghị, khẽ cắn môi: "Thật xin lỗi, em không được đâu."

"Sơ Vũ, cậu hãy giúp tớ đi."

Chu Mẫn quay đầu nhìn về phía Hàn Sơ Vũ, vóc dáng rất đẹp. Nhưng, bà không chắc Hàn Sơ Vũ rốt cuộc có làm được không.

"Cô Chu, còn có bốn tiết mục nữa là đến của chúng ta, người ta đã bảo chúng ta lên khu vực phía trên."

Chu Mẫn hít một hơi, chỉ vào Hàn Sơ Vũ: "Em nhanh đưa cô ấy đi trang điểm đi." Bây giờ cũng không còn cách nào nữa r ồi, chỉ có thể cố gắng chữa ngựa chết thành ngựa sống.

Hàn Sơ Vũ trợn to mắt nhìn, cốc nước trong tay rơi xuống mặt đất "xoảng", trong chốc lát nước đã thấm ướt sàn.

"Cô, em..." trong lòng cô muốn tìm một lý do từ chối nhưng giờ phút này không sao có thể thốt nên lời.

"Được r ồi, cô tin vào mắt nhìn của Hiều Nhiên, nhanh đi thôi, thoải mái lên" Trong lòng Chu Mẫn cũng không yên, nhưng trên mặt vẫn giả bộ bình tĩnh.

Hàn Sơ Vũ ng ồi trước gương trang điểm, trước mặt là một đồng đ ồ trang điểm đủ các loại hỗn độn, văng vẳng bên tai là tiếng bản nhạc quân đội mạnh mẽ. Tóc búi thẳng lên, bị kéo mạnh làm da đầu cô run lên, lộ ra chiếc cổ mảnh mai xinh đẹp. Cô nhìn mình trong gương, ngón tay run run vuốt ve bộ trang phục trên người. Cô chợt nhớ lại, ngày bé cũng có người làm như vậy với cô, nắm lấy tay cô, mỗi động tác đều rất nhẹ nhàng cẩn thận dạy cô múa.

Đôi mắt mông lung, suy nghĩ miên man, cô véo lòng bàn tay, để bản thân lấy lại tinh thần, nhìn mình trong gương cố gắng nở một nụ cười thật tươi. Mặc kệ, cái gì đến thì sẽ đến.

Sau bài hát quân nhân mạnh mẽ hùng hồn được biểu diễn bởi ca sĩ trong đoàn nghệ thuật quân đội là tiết mục múa của bọn cô. Bài múa này tuy nhẹ nhàng mềm mại, so với bài hát trước đúng là trước sau tương phản, nhưng cả hai lại bổ sung cho nhau. Chu Mẫn đứng sau bức rèm, cục đá đè nặng trong lòng rốt cục cũng buông xuống, hít một hơi thật sâu, tán thưởng không thôi. Cô gái này không phải là sinh viên của trường nhưng kỹ thuật còn điêu luyện hơn, một nhân tài như vậy sao trường có thể bỏ sót, trong lòng bà không khỏi có chút tiếc nuối.

Trên sân khấu rộng, dưới ánh đèn chiếu nhấp nháy, nhạc nền nhẹ nhàng, các cô gái tựa như thiên thần đang uyển chuyển nhảy múa. Hàn Sở Vũ mỉm cười, không không hề căng thẳng, động tác đưa tay múa chân đều rất thanh lịch.

Máy quay phim lướt qua người cô, Tịch Hạo Trạch ngồi ngay ngắn ở hàng ghế phía trước, đôi mắt thâm trầm nhìn chăm vào bóng dáng thanh mảnh trên sân khấu kia. Ngọn đèn chiếu xuống người cô làm cho người ta hoảng hốt cảm thấy có chút không thật. Anh nhếch đôi môi mỏng của mình lên, giống như người lính trinh thám thấy được mục tiêu, tuyệt đối không buông tha. Thoáng qua trong ánh mắt một chút giảo hoạt, ngón trỏ phải gõ lên đùi, đây là thói quen nhỏ của anh mỗi khi suy nghĩ. Chớp mắt một cái, anh đặc ý tiếp tục thưởng thức màn trình diễn như những cánh bướm đang bay lượn đó.

Tiết mục kết thúc, những tràng pháo tay của khán giả vang lên như sấm dậy, tạo nên một bầu không khí tăng vọt. Những chàng trai hào hiệp mãnh mẽ kia bị tiết mục làm cho xúc động.

Vào trong hậu trường, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Mồ hôi đầm đìa vì mệt, vì khẩn trương. Những cô gái trẻ không hề che giấu niềm vui sướng, những khuôn mặt thanh tú tràn đầy phấn khích.

"Lúc này cậu có chú ý bên đó không, người mặc bộ đồ xanh ng ấ phía bên phải ấy."

"Toàn bộ đều là một màu xanh , là màu xanh nào."

"Các em, chúc mừng các em, biểu diễn rất thành công." Chu Mẫn cười tươi, ánh mắt sáng rực nhìn Hàn Sơ Vũ, đi đến trước mặt cô: "Múa đẹp lắm."

Hàn Sơ Vũ khẽ nở nụ cười, chỉ một tiết mục mà làm cô cảm thấy mệt không chịu nổi: "Cô Chu, Hiểu Nhiên đâu?"

"Có lẽ là bị viêm dạ dày cấp tính, đã bảo người đưa cô ấy đi bệnh viện rồi."

Hàn Sơ Vũ thở ra một hơi: "Vậy em cũng về trước đây ạ." lúc bức rèm vừa khép lại, xuyên qua khe hở nhỏ kia, cô mơ hồ thấy được khuôn mặt của người ấy. Bây giờ tâm trí cô rất hỗn loạn.

"Đúng rồi, lúc buổi biểu diễn kết thúc, các lãnh đạo còn muốn lên sân khấu trao đổi cùng các em." Chu Mẫn mong đợi nói.

Hàn Sơ Vũ th ầm hít sâu kh ỏe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai, sau đó đi qua: "Cô Chu, em không phải là sinh viên của đoàn, cô xem, em đi cũng không có ý nghĩa gì."

Chu Mẫn nghe giọng điệu cô, nghĩ có lẽ cô thật sự không muốn đi. Những ngày trước, ai mà không hy vọng được lên sân khấu để tiếp xúc với các nhà lãnh đạo chứ. Cô lập tức gật đầu.

"Cám ơn cô Chu, em đi về trước."

Hàn Sơ Vũ li ền đi vào phòng thay trang phục, tuy ở đây đâu cũng có hệ thống sưởi, nhưng mùa đông khắc nghiệt không khí lạnh lu ền vào, vừa này lúc đang nói chuyện, cô cũng đã lạnh run, bây giờ thay áo qu ần, lại càng cảm thấy lạnh hơn. Khi cô đi ra, hai cô gái vừa mới biểu diễn cùng cô lúc

nãy vẫn đang mặc bộ đầm trắng mỏng manh, trên khuôn mặt không giấu được sự hâm mộ.

"Cậu xem người ta hát rất tốt."

"Bà ấy còn đẹp hơn nhiều so với trên ti vi."

"Người ta bây giờ có lẽ là phó chỉ huy đoàn r ễu , tớ lúc nào mới được như bà ấy."

"Thôi đi, cậu mà."

"Tớ sao không được ."

...

Hàn Sơ Vũ nghe bọn họ nói chuyện, liếc nhìn qua, vì ngược sáng nên cô hơi nheo mắt, nhìn thấy bóng dáng kia cô hoảng hốt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng tuyết .

Cô bất động đứng tại chỗ, nghe xong chỉ cười th ầm.

Sau đó, cô thu mình trong góc khuất, vừa mới đỡ m ồ hôi, bây giờ cả người khó chịu, nhưng cô vẫn phải đợi cho tiệc kết thúc. Những người biểu diễn hôm nay đứng chính t ừ trên sân khấu, nhóm lãnh đạo thân thiết động viên và khen ngợi.

Cô lướt nhìn thoáng qua, bình thản xoay người bước ra ngoài.

Đêm đông trăng sao thưa thớt, gió Bắc thổi lạnh thấu xương. Bên ngoài là một bầu trời hòa bình.

Cô nắm chặt áo khoác trên người, tay bất giác rút v ề Lúc nãy bí bách trong đó một h ồi l ần, vừa ra ngoài, tham lam hít không khí tươi mát, cô hít một hơi thật sâu, hơi lạnh như con dao xoẹt qua tim cô.

Cô đang cúi đầu đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bước đi bỗng dưng lạng lạng, người vẫn còn chưa kịp phản ứng, đã được một vòng tay ấm

áp giữ lại.

Cô choáng váng, mồ hôi ướt đầm, cách một lớp áo quần cô vẫn cảm nhận được cánh tay nóng rực kia. Vừa mới nghiêng đầu, còn chưa kịp nói tiếng cảm ơn, người nọ liền buông tay ra đi về phía trước, động tác mạnh mẽ kiên quyết.

Cô không nhìn thấy khuôn mặt của anh, chỉ lướt qua chiếc cằm kiên nghị. Bóng dáng màu lục cao ngất, uy phong凛冽. Ngọc lan dưới đèn sáng rực rỡ, mỗi bước đi của anh đều mang theo một phong thái kiên định, gió lạnh thổi phất phới vạt áo anh. Cô nhìn mãi theo anh, cho đến khi bóng dáng ấy biến mất trong bóng đêm.

Hàn Sơ Vũ đang sững sờ. Phút chốc, một tiếng nổ “oành”, pháo hoa sáng rực trên bầu trời xa xa, màn đêm yên tĩnh lấp lánh những ngôi sao đầy màu sắc.

Nhìn pháo hoa tuyệt đẹp, tâm trạng cô cũng trở nên vui vẻ phấn chấn hơn. Ngược mắt nhìn bầu trời đêm xa xăm, lòng cảm thấy thật ấm áp, cô khẽ nở một nụ cười hạnh phúc.

Thời gian một năm trôi qua quá nhanh, hai tay đan hình chữ thập, cô nhìn lên những làn pháo hoa đang tung bay giữa trời, thầm ước mong mọi chuyện sẽ tốt đẹp trong năm tới, bỏ mặc quá khứ đã trôi qua.

Chỉ là không được như ý muốn, có lẽ tất cả đều được định sẵn.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Việc của quân nhân là phải toàn lực hoàn thành trách nhiệm, nhưng chuyện cá nhân cũng phải nắm chắc

Hàn Sơ Vũ đứng dưới ánh đèn đường mờ, chiếc bóng phản xuống kéo thật dài. Nhìn đồng hồ, đã trễ như vậy không biết Tôn Hiểu Nhiên thế nào rồi. Gọi một cuộc điện thoại, hồi lâu sau mới có người nhận.

“Sơ Vũ?” giọng người đàn ông trầm ấm truyền đến.

Hàn Sơ Vũ hơi do dự, cô gục đầu xuống, đá viên gạch nhỏ dưới chân, nhẹ giọng hỏi: “Phi Nhiên, Hiểu Nhiên thế nào rồi?”

Tôn Phi Nhiên bất đắc dĩ cười: “Viêm dạ dày cấp tính, còn đang truyền nước, bác sĩ nói không có gì đáng lo.”

Có lẽ là hồi trưa sau khi ăn xong rồi lâu lại ăn thêm một ly kem, đang là mùa đông vừa ăn lạnh vừa ăn nóng chịu thế nào được.

Hàn Sơ Vũ nghe được bên kia Tôn Hiểu Nhiên đang rên rỉ “i i a a”, còn bé yếu ớt này, cô thở dài, có anh trai cô ấy bên cạnh cô cũng yên tâm: “Vậy, mai em qua đó thăm cô ấy.”

“Sơ Vũ” Tôn Phi Nhiên gọi lại.

“Vâng ạ?”

“Đi đường cẩn thận.”

Cô lúng ta lúng túng ậm ừ.

Tắt điện thoại, Hàn Sơ Vũ xoa xoa bàn tay. Thành phố N vào mùa đông vừa lạnh vừa ẩm, cô mặc áo khoác quá gối, nhiệt độ bây giờ là dưới 0 độ,

cô cảm thấy hơi lạnh đang len lỏi vào trong, cả người cô run lên. Thở một hơi, làn khói trắng bay lập lòe trong không khí.

May mắn, xe buýt cuối cùng cũng đã đến.

Ngày nghỉ tết tây, hơn nửa số sinh viên của ký túc đã về quê. Trở về ký túc xá, toàn một màu tối đen. Các bạn trong ký túc đã lên kế hoạch đi đến Ô Trấn đón cái tết tây cuối cùng của đời sinh viên. Nhưng sau lại cũng không biết mọi người đã đi đâu? Hàn Sơ Vũ không đi cùng vì tuần trước đã hứa với Tôn Hiểu Nhiên sẽ đến xem hội diễn văn nghệ quân khu cùng cô ấy.

Lúc Tôn Hiểu Nhiên đến trường học tìm thì cô đang ở thư viện ôn tập thi nghiên cứu sinh. Tôn Hiểu Nhiên nhất mực muốn ai đó đi cùng. Cô nói có rất nhiều nhân vật lớn trong quân đội, còn có đoàn nghệ thuật quân đội nổi tiếng thành phố N. Sơ Vũ không chút để ý tiếp tục lật trang sách, ánh mặt trời xuyên qua tấm gương chiếu vào phòng học, cô lơ đãng nghe, tùy ý nguệch ngoạc viết xuống, âm thanh sần sật giống như xuyên qua lòng cô, cuối cùng cô cũng gật đầu đáp ứng .

Sơ Vũ là sinh viên khoa múa, năm nay nghiên cứu sinh cô lại báo học sự phạm. Rất nhiều người nghe được tin này kinh ngạc, trợn to hai mắt không thể tin nổi. Ngay cả chủ nhiệm của lớp các cô cũng đến khuyên bảo, nhưng nói đến thế nào cũng không thể làm thay đổi quyết định của cô. Cô chủ nhiệm chỉ còn cách thở dài. Đây là sinh viên cô hài lòng nhất, lúc năm nhất cô đã đạt được giải quán quân cuộc thi múa toàn quốc, có thể đoán được trong tương lai không xa, cô sẽ trở thành một diễn viên múa nổi tiếng.

Rửa mặt, chải đầu qua loa xong, Sơ Vũ trèo lên giường, rõ ràng cơ thể mệt nhũn ra nhưng tinh thần vẫn rất tỉnh táo. Căn phòng yên tĩnh, tiếng đồng hồ báo thức tích tắc tích tắc. Đã không còn những lời thì thầm rụt rè ngày xưa nữa. Mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, cô lại mơ thấy giấc mơ kia.

Trong mơ, ánh sáng trắng mãnh liệt, người phụ nữ xinh đẹp kia nắm lấy tay cô, hai người cùng hoà vào điệu múa. Vừa thật lại vừa lơ mơ.

****

Đêm yên tĩnh, trời lạnh nên ít người ra đường, giao thông cũng được thông thuận hơn. Xe việt dã chạy như bay trên đường quốc lộ, cửa kính xe hạ xuống, gió lạnh vù vù tạt vào thân thể cường tráng của anh, đôi mắt thâm sâu nhìn về phía trước, hai tay nắm chặt vô lăng, trên mặt không có biểu hiện gì, chỉ là cố gắng chịu đựng cơn gió lạnh.

Một đường phóng như bay về đại viện, lính gác mặc một chiếc áo khoác dày nghiêm chỉnh đứng đó, từ xa đã chào anh theo quân lễ rồi rất nhanh liến cho đi.

Về nhà, mẹ của anh Trần Lộ Hà đang ngồi trong phòng khách, vừa nghe thấy tiếng mở cửa, liền quay đầu lại, vẻ mặt vui mừng: “Hạo Trạch đã về rồi ư.”

“Mẹ.” Anh thản nhiên gọi.

“Ba không về cùng con ư?” Trần Lộ Hà ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng cũng hiểu được, hai người này tuyệt đối không về cùng nhau, bà dịu dàng nói: “Ba con buổi sáng còn nói hôm nay con sẽ về.”

Tịch Hạo Trạch dựa vào ghế sofa, tay day day thái dương, nghĩ lại mình đi đến thành phố C tham gia diễn tập đã hơn ba tháng rồi chưa về nhà.

Trần Lộ Hà nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của con mình, trong lòng đau nhói, đứng dậy: “Thím Trương đang ninh canh, mẹ đi múc cho con một bát.”

Tịch Hạo Trạch khoát tay: “Mẹ, không cần. Con lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Trần Lộ Hà sững sờ đứng một chỗ, thở một hơi dài. Đây là canh vì nó mà hầm.

Tịch Hạo Trạch đẩy cửa phòng ngủ ra , “tách” đèn bật lên. Anh nhìn quanh căn phòng gọn gàng, tuy được sưởi ấm bằng ánh đèn pha lê vàng dịu, nhưng một chút sức sống cũng không có.

Cởi trang phục ra, đặt gọn sang một bên.

Anh ngã lưng xuống chiếc giường mềm mại, giường ngủ của quân nhân đều cứng như tấm phản, bây giờ thay đổi có chút khó chịu. Anh gập hai tay sau đầu, chậm rãi nhắm mắt lại. Nhớ lại hình ảnh tựa như dòng nước nhẹ nhàng chảy xuôi. Chuyện ngày trước vẫn như vừa mới đây, sáu năm, thoáng một cái chớp mắt đã trôi qua nhanh như vậy, không nghĩ rằng đêm nay đột nhiên sống dậy. Khóe miệng anh nhếch lên một tia mỉa mai.

Hơi nghiêng đầu, đưa tay mở tủ đầu giường lấy ra một khung hình. Nhìn trong chốc lát, đôi mắt dài nhỏ hơi nhú lại lóe lên một tia dịu dàng, lát sau lại bỏ vào ngăn kéo đóng lại.

Lại nằm xuống, tay phải đặt trên ngực cảm nhận nhịp đập con tim.

Một đêm hỗn loạn.

Tịch Chính Hằng về đến nhà lúc hơn mười giờ, cởi mũ, Trần Lộ Hà đón lấy.

Ông vừa cởi cúc áo, vừa hỏi: “Về rồi hả?”

Trần Lộ Hà trừng mắt liếc ông, ngược đầu lên phía trên lầu: “Ở trong phòng.”

Cả nhà Tịch gia ba thế hệ đều theo quân đội, Tịch lão gia đã tham gia trường chinh, chiến tranh giải phóng, sau lại tham gia kháng chiến Triêu Tiên, Tịch lão gia dũng cảm từng bước ra chiến trường, là người kế nhiệm viện tư lệnh quân dã chiến. Khí khái Tịch lão gia sắt thép, cả đời đều dũng cảm bảo vệ tổ quốc, con cái của ông đều là quân nhân, hoặc là làm chức vị quan trọng trong chính phủ. Tịch Chính Hằng là đứa con thứ hai trong nhà, xuất thân là quân dã chiến, tham mưu trưởng quân khu N, quân hàm trung tướng.

Ông có hai người con trai và một con gái, con trai cả Tịch Hạo Dương là một nhà ngoại giao, con thứ hai Tịch Hạo Trạch phó đoàn trưởng, quân hàm trung tá, cô con gái út đang công tác tại đoàn nghệ thuật tuyền.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau Tịch Chính Hông đã dậy, ở trong quân đội vài chục năm đã thành thói quen, không thể thay đổi, mỗi ngày đều đúng giờ là rời giường. Lát nữa ông còn phải đi ra ngoài, hôm nay phải xuống quân khu phía dưới động viên quân nhân.

Tịch Hạo Trạch cũng tỉnh dậy từ sớm, xuống lầu thì đã nhìn thấy Tịch Chính Hông ngồi nghiêm chỉnh trước bàn ăn đọc báo.

“Ba.”

Tịch Chính Hông quay lại, đặt tờ báo xuống ngừng đầu nhìn con, giọng nói trầm ngập tác phong: “Nghe Diệp tham mưu trưởng của các anh nói, lần này ở Bình Sơn diễn tập dã ngoại không tệ.”

Tịch Hạo Trạch ngồi xuống, trả lời: “Địa hình Bình Sơn rất phù hợp quân diễn, phạm vi công kích đều nằm trong tính toán, lần này kiểm nghiệm tính diễn tập cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp.”

Tịch Chính Hông gật đầu, đứng lên, chỉnh lại quân trang rồi nhàn nhạt nói: “Việc của quân nhân là phải toàn lực hoàn thành trách nhiệm, nhưng chuyện cá nhân cũng phải nắm chắc. Những người muốn cai trị đất nước, trước hết phải tề gia.” Nói xong, Tịch Chính Hông bước chân mạnh mẽ đi ra ngoài.

Tịch Hạo Trạch nhú mày.

Trần Lộ Hà bưng chén cháo trứng gà đến, những lời này của Tịch Chính Hông xem như nói hộ mong muốn trong lòng bà. Những năm gần đây, con trai hầu như đều ở bên ngoài, bà là mẹ muốn nói nhưng đôi khi cũng thấy khó mở miệng.

Đúng lúc vú nuôi bế Nữu Nữu thả xuống. Nữu Nữu là con gái Tịch Hạo Dương, nhóc con này vẫn ở tại thành phố B với bà ngoại, anh trai và

chị dâu Tịch Hạo Trạch bận rộn công việc quanh năm, gần con thì ít mà xa thì nhiều. Lúc này thừa dịp tết tây, bà Tịch nhớ cháu gái nên đón cháu đến đây.

“Nữ Nữ, không nhớ chú ư?”

Đã hơn nửa năm Nữ Nữ không gặp Tịch Hạo Trạch, cô bé trừng đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm anh, có chút xa lạ.

“Nữ Nữ, đến đây, chú ôm nào.”

Nữ Nữ bước từng bước nhỏ đến bên người Tịch Hạo Trạch, anh giang hai tay ôm lấy bé, lấy một thìa nhỏ, cẩn thận đút cho bé. Bà Tịch đứng ở một bên nhìn, sắc mặt hơi thay đổi, dường như có chút suy tư.

Buổi sáng anh chơi cùng Nữ Nữ. Cô bé ngồi trên thảm dày trên sàn nhà, đang thay áo quần cho búp bê, anh ngồi một bên đọc sách.

“Chú, chú thấy búp bê của cháu múa có đẹp không?”

Anh quay đầu lại, nhìn búp bê trong tay Nữ Nữ kinh ngạc thất thán, dường như nhớ lại kỷ niệm trước kia.

Tịch Hạo Trạch lấy lại tinh thần, ánh mắt dịu dàng nhìn qua, nâng tay vuốt mái tóc mềm mại của cô bé: “Rất đẹp.”

“Búp bê này múa ba lê. Đây là quần áo của nó, còn có đôi giày nhỏ xinh đẹp.” Nữ Nữ nói xong cười hì hì, tự tưởng tượng, vui đùa vui vẻ. Lát sau đột nhiên im lặng, bĩu môi: “Nhưng mà bà nội không cho cháu đi học múa ba lê.”

Động tác trên tay Tịch Hạo Trạch dừng lại, Nữ Nữ nhìn thấy sắc mặt chú u ám lại càng cảm thấy hụt hẫng: “Chú, Nữ Nữ muốn đi học múa.” cô bé khẽ nói, vẻ mặt tràn ngập chờ đợi.

Tịch Hạo Trạch hoàn hồn, gấp sách lại, ôm lấy bé: “Nữ Nữ, vì sao muốn học múa thế?”

“Có thể mặc váy xinh đẹp, giống như thiên nga trắng.”

Tịch Hạo Trạch mỉm cười, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đấy: “Nhưng múa rất vất vả, chân của cháu sẽ đau lắm .”

“Chú” Nữu Nữu mở to đôi mắt trong sáng nhìn anh: “Ông nội đã dạy Nữu Nữu phải cố gắng chịu được khổ cực thì mới hơn người được.”

Tịch Hạo Trạch bật cười, đúng lúc bà Tịch đi vào. Nữu Nữu nhảy xuống dưới, nhanh như chớp chạy tới ôm chân bà: “Bà nội, cháu muốn học múa .”

Bà Tịch nhất thời bối rối, mày hơi nhíu lại, liếc mắt nhìn qua con trai, giống như bị mắc nghẹn trong cổ họng, khóe miệng hơi run run nhưng rất nhanh lại tươi cười nói: “Nữu Nữu, bà nội cho cháu đi học vẽ nhé.”

“Không, không Nữu Nữu chỉ muốn học múa.” Nhóc con một bên vừa lắc mông, vừa nói, đôi mắt tròn vo đã ngấn nước.

“Nghe lời, lát nữa bà nội sẽ làm bánh mận cho cháu ăn .”

“Bà nội, cháu không ăn bánh, cháu muốn học múa ba lê cơ. Lớp của cháu rất nhiều bạn biết múa ba lê nhưng Nữu Nữu thì không.”

Sắc mặt Trần Lộ Hà tối sầm lại, bầu không khí chìm hẳn xuống.

“Mẹ, để Nữu Nữu đi học đi, như thế cũng tốt cho sức khỏe con bé.” Ánh mắt Tịch Hạo Trạch bình tĩnh, anh thản nhiên bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài cửa. Bà Tịch nhìn bóng lưng thẳng tắp của con trai, sắc mặt trở nên khó coi.

Nữu Nữu vừa nghe chú cho phép đi học múa , mong đợi kéo cánh tay Trần Lộ Hà. Lòng Trần Lộ Hà hơi trầm xuống, nhưng vẫn trù mến nhìn cháu gái: “Được, Nữu Nữu muốn học thì đi học. Đến lúc đó nếu ngại mệt, khóc nhè, bà nội cũng không cho phép.” Bà gượng nở nụ cười, yêu chiều vuốt nhẹ mũi cháu, chọc Nữu Nữu cười khanh khách không ngừng.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nếu thích thì cứ việc nói thẳng, đàn ông con trai mà cứ do dự thì giống cái thứ gì chứ

Thức suốt đêm không ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy, trong đầu Hàn Sơ Vũ vẫn hỗn loạn. Mơ mơ màng màng cần di động nhìn giờ, đã hơn tám giờ, mắt khô và cay.

Đổ nước ấm ngày hôm trước rửa mặt, soi gương, quả nhiên, vì mắt đã thâm quầng, cô đành vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của mình.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi, mua một phần cháo ở ngoài rồi đi đến bệnh viện.

Hôm nay là ngày đầu năm, thời tiết lạnh nhưng không thể ngăn được mọi người ra đường vui chơi. Ánh mặt trời vào đông yếu ớt chiếu xuống những con người lười biếng.

Tôn Hiểu Nhiên mặc bộ trang phục bệnh nhân to thùng thùng, sắc mặt tốt hơn nhiều so với tối hôm qua.

Lúc Hàn Sơ Vũ vào thì Tôn Phi Nhiên vẫn còn ở đó. Anh ung dung đứng bên cửa sổ, cả người đắm chìm trong ánh mặt trời. Đột nhiên Sơ Vũ nhớ đến một câu “ôn thuận như ngọc”.

Tôn Phi Nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, giật mình quay đầu, trong mắt ánh lên niềm vui mừng, mặt tươi cười: “Sơ Vũ vào đi.”

“Anh Phi Nhiên, em mang cháo đến cho Hiểu Nhiên.”

Tôn Hiểu Nhiên cười, nhìn qua Tôn Phi Nhiên: “Anh còn đứng đó làm gì, sao không tiếp đón đi.”

Tôn Phi Nhiên nhìn qua Hàn Sơ Vũ, mỉm cười. Đã mấy tháng không gặp, cô hình như già đi rất nhiều.

Hàn Sơ Vũ không né tránh tầm mắt của anh, ngẩng xuống sofa, đặt bình cháo lên bàn: “Cậu cảm thấy thế nào rồi?”

Tôn Hiểu Nhiên nhún nhún vai: “Truyền hai bình nước mà vẫn không tốt hơn là mấy. Đúng rồi...” cô chớp chớp mắt: “Nghe nói tối hôm qua biểu diễn rất tuyệt. Sơ Vũ, có được lãnh đạo khen ngợi không?”

“Tớ sau đó liền về trường, không có cậu, tớ cũng chẳng có tâm trạng xem tiếp.”

Hàn Sơ Vũ cùng Tôn Hiểu Nhiên, Tôn Phi Nhiên coi như là cùng nhau lớn lên. Ngày bé, ba mẹ Hàn Sơ Vũ là công nhân xưởng in, ba mẹ Tôn Hiểu Nhiên là xưởng trưởng, lúc ấy hai gia đình ở tại khu nhà gần xưởng. Sau lại, xưởng in tái cơ cấu, ba mẹ Sơ Vũ bị sa thải, ba cô bắt đầu lái xe taxi. Tôn gia từ đó cũng thuận buồm xuôi gió, hai nhà vẫn liên lạc.

“Sơ Vũ, buổi sáng cô Chu còn gọi điện thoại hỏi cậu, ha ha, cô ấy bây giờ hận không thể kéo cậu vào đoàn văn nghệ chúng tớ.”

Tôn Phi Nhiên vừa nghe, sắc mặt bỗng trầm xuống: “Hiệu Nhiên, em nghịch ngợm quá rồi đấy. Sao lại dẫn Sơ Vũ đi theo, cô ấy cũng không phải là sinh viên trường em, em sẽ không sợ...”

“Anh, anh yên tâm đi, chẳng có gì ghê gớm cả à, tiết mục hoàn thành rất thuận lợi. Nếu không có Sơ Vũ, tiết mục của chúng em sẽ đi toi luôn, cô Chu không biết sẽ thế nào nữa.”

“Tôn Hiểu Nhiên!”

“Có!” Tôn Hiểu Nhiên ưỡn ngực, chào một cái.

“Đừng đùa giỡn.”

“Anh, anh đừng có nghiêm túc quá được không, khó trách đến bây giờ còn chưa có bạn gái.” Tôn Hiếu Nhiên than thở , lời này cũng là nói với Hàn Sơ Vũ, tâm tư anh mình sao cô có thể không rõ.

“Anh Phi Nhiên, là tự em muốn đi xem .” Hàn Sơ Vũ nhìn thấy hai anh em họ đang rất căng thẳng, biết Tôn Phi Nhiên thật sự rất tức giận.

“Sơ Vũ, em không cần nói dối giúp con bé. Nó từ nhỏ đã quậy phá , bây giờ vẫn nghịch ngợm, trường hợp gì cũng không biết phân biệt.”

Tính cách hai đứa con nhà Tôn gia hoàn toàn không giống nhau, anh trai Tôn Phi Nhiên từ nhỏ thành thực chính chắn, em gái Tôn Hiếu Nhiên ngược lại cực kỳ giống một bé trai. Hàn Sơ Vũ thấy sắc mặt Tôn Phi Nhiên hầm hầm, liền chuyển đề tài: “Ăn cháo trước đi, Hiếu Nhiên.”

Tôn Hiếu Nhiên nhàn nhã ăn cháo. Tôn Phi Nhiên lạnh lùng nói: “Hiếu Nhiên, em nghỉ ngơi cho tốt vào, đừng làm con bướm thiêu thân nữa, bằng không anh sẽ nói cho ba.”

Vừa nói đến ba, sắc mặt Tôn Hiếu Nhiên liền sợ hãi. Ăn hết cháo, cô ôm gối nằm xuống giường.

“Sơ Vũ, cuộc thi chuẩn bị thế nào rồi ? Tính ra còn không vài ngày nữa đã thi nghiên cứu sinh rồi.”

“Cái gì nên xem em đâu đã xem rồi, đến lúc đó lên trường thi phát huy thôi .”

” Nếu em thi vào trường của bọn anh thì tốt rồi.”

Hàn Sơ Vũ mỉm cười: “Thi vào trường anh đâu phải dễ như vậy .”

Ngồi ở đấy hơn một tiếng, Hàn Sơ Vũ đứng lên, nói: “Chiều nay tớ phải về nhà, tớ đi trước nha.” Nói đến việc về nhà, sắc mặt cô có chút mất tự nhiên.

Tôn Phi Nhiên đứng lên: “Anh đưa em đi.”

“Không được. Anh ở lại chăm sóc Hiếu Nhiên đi, em bắt xe về”

Tôn Phi Nhiên lẳng lẳng nhìn bóng dáng cô khuất dần.

“Đã đi xa rồi, anh nhìn không khí à.” Tôn Hiếu Nhiên hờ hững nói:
“Nếu thích thì cứ việc nói thẳng, đàn ông con trai mà cứ do dự thì giống cái thứ gì chứ.”

Tôn Phi Nhiên hơi xấu hổ: “Trước tiên hãy lo việc của mình cho tốt đã.”

Hàn gia ở phía Bắc thành phố, khu nhà đã cũ kĩ, hiện tại nơi nơi đều được quy hoạch thành đô thị, phá hủy và chuyển dời, nhưng nhà cô vẫn sống ở đó. Đứng trên tòa nhà cao tầng của thành phố quan sát khu nhà cũ đổ nát này trông có vẻ không mãn nhãn lắm.

Bởi vì nghỉ lễ, người trên xe buýt hôm nay rất nhiều. Sơ Vũ vừa cúi đầu đã nhìn thấy dấu chân nhợt trên đôi giày màu nâu của mình.

Cô vừa đi vào trong hẻm thì nhìn thấy một vài thiếu niên đứng trước cổng, người dựa lên trên vách tường đen, khói thuốc mờ mịt khắp nơi, cô lập tức đi qua.

“Tiểu Thần” giọng cô mang vài phần nghiêm khắc.

“Chị” Hàn Thần phóng điều thuốc về phía góc tường, nở nụ cười: “Chị sao lại về đây?”

Trong lòng Hàn Sơ Vũ rất tức giận, nhìn xem cái đám nhỏ này, một đứa tóc vàng, một đứa tóc đỏ, lỗ tai đeo chi chít. Cô không nói chuyện, quay đầu đi về nhà.

Hàn Thần nói với đám bạn: “Tao đi về trước, lát nữa rảnh sẽ đi tìm bọn mày.”

Đường đá gồ ghề, Hàn Thần đi theo sau cô, không lên tiếng, trong lòng biết chị đang tức giận.

Về nhà, đẩy cửa ra, nhìn thấy trong phòng khách mọi thứ đều bừa bộn, cả nhà lạnh tanh .

“Mẹ đi ra ngoài chơi mát chược r ồi . Chị, chị ăn cơm chưa?”

Hàn Sơ Vũ quay đầu trừng mắt liếc cậu ta một cái: “Tiểu Th ần, em có biết đó là loại người nào không, sao em lại cùng chơi với bọn chúng?”

“Chị, bọn chúng làm sao, không phải chỉ bỏ học thôi sao.” Hàn Th ần nhỏ giọng lầm bầm nói: “Chị cho là người nào đọc sách, cũng đều có thể học giỏi giống chị sao.”

“Em đã là học sinh cấp ba, học kỳ sau đã phải thi vào đại học, bây giờ lại còn đua đòi tập tành hút thuốc, em...” Cô nhún mày lại, sao thời gian này em trai cô lại thay đổi nhiều như vậy.

“Chị, đây là lần đầu tiên em hút, em cam đoan, sau này sẽ không hút nữa.”

Chị em cãi nhau một h ồi, đúng lúc Lý Tú Vân về, bà lắc lắc đầu, hắt xì một hơi, mắt đỏ ng ầu.

“Ôi, Tiểu Vũ đã về đây à.”

“Mẹ.” Hai người cùng gọi.

Lý Tú Vân chấp tay sau lưng, bóp bóp eo: “Ng ồi cả đêm toàn thân rã rời .”

Hàn Th ần li ền chạy đến giúp bà xoa bóp: “Mẹ, hôm nay tình hình chiến đấu thế nào?”

“Thằng bé này, không có việc chả ân c ần thế này. Nói đi?”

“Mẹ, con đã học sinh cấp ba r ồi , muốn mua một cái di động.”

Hàn Sơ Vũ nói không nổi trở về căn phòng nhỏ của mình, kéo rèm cửa sổ ra. Cả nhà bốn người cùng sống trong một ngôi nhà nhỏ. Lúc Hàn Th ần

vào cấp một, Lý Tú Vân gọi người v ề làm ngăn cách thêm một phòng cho Hàn Th ần. Trong nháy mắt phòng của cô chỉ còn có thể đặt đủ một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc tủ gỗ màu vàng ố, không thể đặt thêm một thứ nào khác.

Từ lúc lên đại học cũng chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè cô mới v ề nhà, có đôi khi nghỉ hè cũng ở lại trường học.

Ngón tay lướt qua bàn học để lại một lớp bụi dày, trong lòng có hơi chua xót, cô thở ra một hơi, xoay người đi ra ngoài xách một chậu nước. Chớp mắt, đã không biết Hàn Th ần chạy đi đâu. Lý Tú Vân nhìn thấy cô đang bê chậu nước, nói: “Trong nhà nước ấm đầu đun bằng than, giá than bây giờ càng ngày càng cao , nước sôi dùng ít thôi.”

“Con dùng nước lạnh mà.” Cô thấp giọng nói, đôi vai g ầy yếu kh ẽ run lên, nước trong chậu cũng chao đảo tạo nên những con sóng nhỏ.

Lý Tú Vân cau mày, bu ồm bực lướt qua người cô.

Lấy khăn nhúng nước, lau toàn bộ phòng qua một l ần, thay tấm chăn mới vào. Sơ Vũ xoa xoa mười ngón tay sưng đỏ, hai bàn tay lạnh tê r ần.

Bảy giờ tối, Hàn Đức Qu ần v ề nhà . Nhìn thấy con gái bao nhiêu mệt mỏi đầu tan biến, tươi cười mừng rỡ.

“Tiểu Vũ, v ề r ồi à. Nếu con gọi điện thoại cho ba trước thì ba sẽ không chạy chuyển cuối r ồi.” Hàn Đức Qu ần cười nói.

“Ba, ba đã đói bụng chưa, nhanh đi rửa tay đi, con đi dọn cơm.”

“Con trai và con gái dù sao cũng khác nhau .” Lý Tú Vân nói với giọng đáng tiếc.

“Ba, ba ăn bát canh ấm bụng trước đã.”

“Ăn đi, ăn đi, đợi tôi nên bây giờ các người cũng đói cả r ồi.”

Một bàn thức ăn đầu do Sơ Vũ vất vả nấu, bốn mặ một canh.

“Đúng rồi, ba, con muốn mua di động.” Hàn Thần vẫn nhắc chuyện mua cái di động. Thật ra bọn họ đã chùng này tuổi dùng di động cũng là điều hiển nhiên. Nhìn bạn học đâu có, cậu ta rất hâm mộ.

“Mua cái gì mà mua? Trong nhà không có tiền. Mau ăn cơm đi.” Lý Tú Vân lạnh nhạt nói.

Sơ Vũ không nói chuyện, vẫn ăn cơm.

“Mẹ, buổi chiều không phải vừa nói được sao. Còn nữa, ba mẹ xem bây giờ trong lớp học ai mà chả có.”

“Con xem lại thành tích học tập của người ta đi, nhìn lại thành tích của mình đi, còn không biết xấu hổ đòi di động.”

“Được rồi, được rồi, ăn cơm đã.” Hàn Đức Quân bình tĩnh nói.

Lý Tú Vân liếc ông ta một cái, cũng không nói nữa.

Người một nhà dường như rất hoà thuận vui vẻ cơm nước xong ngồi ở phòng khách xem tivi. Hàn Đức Quân cùng Lý Tú Vân ngồi ở trên sofa, Hàn Sơ Vũ bưng một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống cạnh Hàn Đức Quân, trong tay cầm một cái bịch chườm nóng. Nhà của Hàn gia cũng đã hơn mấy chục năm, mùa đông vừa lạnh vừa ẩm. Cô vừa ngồi một lúc, đầu gối đã lạnh đông cứng.

“Tiểu Vũ, vài ngày nữa thi rồi sao.”

“Dạ.”

Trong TV đang chiếu một bộ phim tình cảm gia đình, Sơ Vũ lơ đãng xem. Ánh đèn tỏa sáng khắp căn phòng, bên ngoài gió lạnh vù vù thổi đập vào cửa sổ.

“Tiểu Vũ à, không phải là mẹ có ý gì, nhưng con gái học nhiều cũng chẳng để làm gì, còn phải lập gia đình nữa.” Lý Tú Vân đứng dậy, ánh mắt

bỗng trở nên sáng rực: “Mấy hôm trước cô Lý có nói, bà con cô ấy có một đứa con trai làm việc trong cơ quan nhà nước.”

“Được rồi, Tiểu Vũ nó có ý định riêng của mình, bà không cần nhiều chuyện.” Hàn Đức Quân cau mày ngăn Lý Tú Vân không ngót lời nói.

Lý Tú Vân huýt tay vào ngực ông.

Sơ Vũ trong lòng thở dài, gượng cười nói: “Ba, mẹ, con về phòng đọc sách, ba mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Haiz, đi đi, đừng đọc đến muộn quá .”

Về phòng, nằm lên giường, cô mở to đôi mắt vô hồn nhìn trần nhà màu trắng. Trong phòng khách vọng đến tiếng trách móc của Lý Tú Vân, cùng giọng của Hàn Đức Quân hết sức kìm nén khuyên bảo.

Cô vô thức giật nhẹ khoe miệng, hai tay ôm lấy bả vai.

Nhiều năm qua cuộc sống cô đều trôi qua như vậy, cô cũng đã quen rồi.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Anh đứng ở đây không hề chớp mắt nhìn Hàn Sơ Vũ, trong mắt phẳng phất chỉ có một mình cô

Sơ Vũ bị tiếng gà gáy đánh thức, cô dậy vo gạo nấu cháo rồi luộc ba quả trứng gà, cái rét cuối đông rất khắc nghiệt nhưng cô cũng phải ngâm tay vào nước lạnh. Nấu xong Sơ Vũ lẳng lặng nhìn nồi cơm, ánh mắt vô hồn.

Cho đến khi nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô chà chà những ngón tay đông cứng của mình.

"Sơ Vũ, sao không ngủ thêm một chút nữa?"

"Tối hôm qua con ngủ sớm, ba, ba ăn sáng xong đã rồi hẳn đi." Nói xong cô liền đi vào phòng bếp múc một bát cháo.

Hàn Đức Quân thấy hơi khói bay lên từ chén cháo, nhíu mày lại, thở dài một hơi không nghe được. Sơ Vũ làm như không thấy, lấy từ trong lọ ra thêm ít củ cải muối.

Hàn Đức Quân sau khi bị xa thải lại chạy xe taxi, sớm đi tối khuya mới về nhà bốn miệng ăn đều đặt nặng trên vai ông, Sơ Vũ thương ba vất vả nên cố gắng học tập để lấy các hạng học bổng, sau giờ học còn làm đủ tất cả các công việc bán thời gian.

"Cháo ninh rất ngon, ha ha, tay nghề con gái càng ngày càng giỏi." Hàn Đức Quân gật đầu nói.

"Nếu ba thích, sau này ngày nào con cũng nấu cho ba cả." Hàn Sơ Vũ nhẹ nhàng nói.

Hàn Đức Qu ần nhìn thấy bàn tay đỏ ửng rạn nứt của con gái, miệng chan chát, ánh mắt do dự nhìn lên khuôn mặt cô, nét trên khuôn mặt kia làm ông hoảng hốt.

"Ba ,ăn nhanh đi kéo lát nữa lại nguội ."

"Haiz!" Hàn Đức Qu ần rử mắt xuống, gật đầu, nhìn thấy quả trứng luộc trong bát, nói: "Trứng này để lại con ăn đi."

"Con ăn r ồi , trong n ồi vẫn còn hai quả." Sơ Vũ cẩn thận lột quả trứng gà bỏ vào bát ba mình.

Hàn Đức Qu ần ăn xong bữa sáng, mặc chiếc áo khoác dày vào, sửa sang lại một chút r ồi rút trong túi mấy trăm tệ đưa cho Sơ Vũ: "Về trường học mua thức ăn mà ăn , con đừng quá tiết kiệm."

"Ba, con có ti ền r ồi." Nói xong lại đem ti ền nhét vào túi qu ần của ba mình: "Bộ này thật ấm."

“Đương nhiên r ồi, lông dê thật mà ." Hàn Đức Qu ần vui cười nói. Đây là bộ mà lúc trước Sơ Vũ được phát lúc tham gia quân sự, sau đó để lại cho Hàn Đức Qu ần, chiếc áo nh ều năm đã cũ mòn, nhưng ông Hàn vẫn xem như bảo bối .

Ăn xong bữa sáng, Sơ Vũ vào phòng đọc sách. Chín giờ hơn, Lý Tú Vân và Hàn Th ần mới dậy. Hàn Th ần vẫn nhắc đi nhắc lại chuyện mua đi động, Lý Tú Vân đang ăn cháo, nghe thấy phi ền phức, vẻ mặt bức dọc, đặt mạnh đũa lên bàn "Bạch" .

"Mua! Mua! Mua! Tìm ba con mà đòi ti ền đi, nuôi hai người ăn học, trong nhà làm gì còn ti ền. Mẹ thấy con cũng chẳng c ần học nữa , tìm việc gì mà làm đi, học nh ều như vậy có ích lợi gì chứ?" Lý Tú Vân ánh mắt gắt gao nhìn vào phòng Sơ Vũ, tay phải chống nạnh nổi giận ùng ùng quát.

Trong lòng Sơ Vũ hơi hỗn loạn, Lý Tú Vân còn cần nh ần thêm vài câu. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi vào phòng phản phất một lớp ánh sáng vàng

nhặt. Cô hạ khoe miệng xuống, ngón tay khô nứt giữ trang sách, cảm giác đau rát đến tận đáy lòng, cô dần mất đi cảm giác lạnh lẽo.

Giữa trưa Sơ Vũ vẫn nấu cơm, trên bàn cơm không có ông Hàn, tất cả ngồi ăn cơm trong im lặng, vô cùng nhạt nhẽo. Cơm nước xong lại dọn dẹp, Lý Tú Vân đã đi ra ngoài chơi mát chược.

Sơ Vũ dọn dẹp tất cả rồi chuồn bị đi. Hàn Thần giận dữ cả một buổi sáng trốn trong phòng, cơm trưa cũng chưa ăn. Cô gõ rồi đẩy cửa ra, nhìn thấy cậu ta đang nằm trên giường, đầu như tổ gà.

Hàn Thần lười biếng ngẩng đầu nhìn chị mình.

Sơ Vũ vừa đi vào đã ngửi thấy mùi khói thuốc, ánh mắt hiện lên nỗi thất vọng khi thấy dưới chân em trai mình toàn là mẫu tã thuốc, cô đi đến bên giường, lấy ví rút tiên.

Hàn Thần nhìn thấy động tác của chị liền ngẩng dậy, vui mừng gọi: "Chị "

Sơ Vũ nhếch miệng, đưa tiên qua: "1400 tệ, em tự mình đi lựa đi, đang là dịp lễ tết có nhiều hoạt động giảm giá, chắc có thể mua rẻ một chút."

Cậu vẫn còn là một đứa trẻ, hai hàng lông mày nháy dựng lên sờ sờ đầu, cười tươi nhìn Sơ Vũ.

"Việc này đừng nói với ba." Hàn Thần cất tiên, phẫn chấn. Sơ Vũ vỗ vai cậu ta: "Nhớ kỹ đấy."

"Quyết không tiết lộ." Hàn Thần nhìn thấy Sơ Vũ cầm túi: "Chị hôm nay đã về trường rồi sao?"

Sơ Vũ bỏ ví tiên vào túi xách: "Vài ngày nữa là thi rồi, chị về sớm một chút để ôn tập."

Hàn Thần làm sao không biết, chỉ cần chị ở nhà thì tất cả mọi chuyện trong nhà giặt giũ nấu cơm đều do chị làm. Đây chỉ vẫn là việc nhỏ, quan

trọng là miệng lưỡi của mẹ cậu, phàn nàn cần nhằn , có đôi khi nói chuyện mà như bắn dao vào lòng người ta. Vậy mà chị luôn âm thầm chịu đựng tất cả, cậu ta cũng bất lực.

"Chị đi đã, gần đến cuối kỳ rồi , ôn tập tốt vào, qua năm mới không được lấy phiếu điểm để ba nhắm rượu đầu đầy." Đi tới cửa, cô dừng lại: "Trong này còn cơm nóng cho em đây, còn nữa..." Cô nhìn tàn thuốc dưới đất, nhẹ giọng nói: "Không được hút thuốc nữa."

Hàn Thần lúng túng gật đầu, vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Lúc ra cửa, gió lạnh vù vù thổi tạt vào người. Cô lạnh run rụt cổ vào trong áo, chạy đến bên xe. Buổi chiều cô đến nơi tổ chức tiệc trà cho vũ đoàn. Đáng nhẽ cô không định đi nhưng người phụ trách đoàn trăm lần dặn dò, yêu cầu tất cả nhất định phải đến. Năm trước nếu ai có việc còn có thể dàn xếp một chút, năm nay đội trưởng từ nước ngoài trở về nên mọi người muốn tụ tập đông đủ tất cả. Bản thân cô đã công tác ở trong này đã hơn hai năm , ngày thường mọi người đối xử với cô cũng rất tốt , cô cũng thật ngưỡng mộ nếu không đi.

Vũ đoàn mở trong tòa nhà lớn nhất nằm ngay trung tâm thành phố, không gian rất lớn, thiết kế nội thất cũng rất đẹp. Sơ Vũ đã đến đây vô số lần nên dần dần cũng biết được cô chủ của vũ đoàn cũng theo học ngành múa , sau này cô lại được cử đến học tại học viện vũ đạo Hoàng gia Anh quốc. Trong đại sảnh treo một bức tranh của cô ấy. Mỗi khi nghỉ chân ngồi dưới bức tranh kia, trong mắt Sơ Vũ lóe lên một tia yêu thích và ngưỡng mộ.

Lúc cô đến, nhìn qua cánh cửa thủy tinh thấy bong bóng bay, dây ruy băng đủ các màu rất đẹp.

"Ồi , Sơ Vũ, cô đã đến rồi ư."

"Còn có cái gì phải làm không, mọi người trang trí rất đẹp ."

"Đó là ngày hôm qua chúng tôi đã bắt đầu làm rồi. Đúng rồi, hôm nay mỗi người đều phải chuẩn bị một tiết mục , năm trước cô không đến, năm

nay không được lại trốn ."

Sơ Vũ cúi mặt, hỏi chần chừ hỏi: "Năm trước tất cả mọi người đã làm gì?"

"Ca hát, khiêu vũ, có đôi khi sẽ đem bọn trẻ đến cùng. Nhưng năm nay bà chủ trở về, tóm lại phải long trọng chút."

Mọi người lục đục đến cũng không sai giờ lắm, không khí rất vui vẻ. Bên trong đi đầu hòa mở lớn, cô đi cởi áo khoác.

Một cô giáo trong vũ đoàn đảm đương vị trí MC tiệc trà. Người đẹp Mục mới đến đây năm nay cũng là sinh viên năm tư giống Sơ Vũ, là một cô gái xinh đẹp, đi đầu kiện gia đình tốt, nhưng tính cách công chúa cao ngạo, cái gì cũng tranh giành.

Hơn hai mươi người trong đoàn, đi đầu hành hoạt động vô cùng sôi nổi, một số người còn mang cả con trẻ đến xem, rất náo nhiệt.

Sau một nửa, Sơ Vũ phải đi vào phòng hóa trang thay váy trắng, quần lụa mỏng, cô đã chọn vở 《Người đẹp ngủ》, sâu lắng nhẹ nhàng. còn có một giáo viên khác của đoàn đàn dương cầm đệm nhạc cho cô, cùng vũ phối hợp.

Trong một góc khác ở đại sảnh, ánh đèn sáng chiếu xuống nhẹ nhàng, một người đàn ông và một người phụ nữ đứng ở đó, ánh mắt hai người đều rơi trên thân hình áo trắng đang nhảy múa, khuôn mặt cô gái xinh đẹp mềm mại mang theo vài tia bối rối không thể tin, sáng rực nhìn.

Tịch Hạo Trạch hôm nay mặc trang phục bình thường, toàn thân một bộ đồ màu xám, thiếu một vài phần nghiêm trang của ngày thường, nhưng vẫn phong độ như trước. Anh đứng ở đấy không hề chớp mắt nhìn Hàn Sơ Vũ, trong mắt phảng phất chỉ có một mình cô.

Đợi đến lúc Sơ Vũ đi xuống, Tô Thiển như bừng tỉnh từ trong mơ quay lại nhìn về phía Tịch Hạo Trạch. Sắc mặt anh vẫn như thường, anh trầm giọng nói: "Tô Thiển, qua tết dương lịch, anh sẽ đưa Nữ Nữ đến đây,

đến lúc đó cô ấy sẽ là cô giáo của Nữ Nữ." Tịch Hạo Trạch gần từng tiếng, khi nói chuyện ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn ở trên người Sơ Vũ.

"Hạo Trạch" Tô Thiến kinh ngạc gọi, cảm giác cổ họng khô rát, ánh mắt như nhớ lại v ề xa xưa. Cô khẽ cắn môi, nói: "Được." Nhìn vẻ mặt của Tịch Hạo Trạch như thế, có lẽ đã nắm chắc tất cả nên mới đưa ra yêu cầu này. Thật không ngờ lại trùng hợp như vậy. Cô vừa trở về cuối tháng trước, sáng nay đã nhận được điện thoại của Tịch Hạo Trạch. Vài năm nay, mấy người bọn họ rất ít liên lạc với nhau, không nghĩ rằng Tịch Hạo Trạch liên lạc lại với mình vì chuyện học khiêu vũ của cháu gái. Có đôi khi, vận mệnh an bài thật trùng hợp.

"Vậy anh đi trước, tạm biệt." Nói xong, anh xoay người bước đi. Tô Thiến nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng th ần th ờ dài. Trên đời này thật sự có luân h ồi sao?

Tịch Hạo Trạch đi xuống gara, ng ồi trong xe châm một điếu thuốc, khuôn mặt tr ầm xuống, không ai biết lúc anh nhìn thấy cảnh ấy, toàn bộ trái tim như bị ai đẩy bóp nghẹt, hô hấp khó khăn, trong đầu hiện lên một cảnh tượng của buổi chiều xa xưa, anh cố gắng kìm nén. Mấy năm nay ở trong quân đội rèn luyện đã làm cho anh càng ngày càng tr ầm, lòng sớm đã như tường thành giam c ầm. Rất nhi ều năm sau, anh đã hiểu được, thì ra sinh mệnh mới của anh bắt đầu từ giây phút này. Chỉ là, sau tất cả những đau khổ mới hoàn toàn tỉnh ngộ ra.

Khói vương vãi khắp trong xe, anh vẫn ng ồi như thế g ần hơn một tiếng mới khởi động xe.

Sơ Vũ thật không ngờ Tô Thiến sẽ tìm gặp cô, khuôn mặt đáng dấp cô ấy còn đẹp hơn trong tranh nhi ều. Sau khi biểu diễn xong, cô ng ồi xuống dưới xem tiếp các tiết mục khác. Cô Ngô trong đoàn vũ vũ của bà vai cô, nhỏ giọng nói: "Đội trưởng Tô gọi cô."

Lúc đi vào trong văn phòng Tô Thiến, cô còn có chút không yên, cô không biết vì sao Tô Thiến lại tìm cô, hai người có thể nói là không có đề tài nói chuyện.

"Ngồi đi."

Sơ Vũ chậm rãi ngồi xuống, nhìn bố cục trong căn phòng.

"Vừa nãy cô múa đẹp lắm, cô Hàn là sinh viên múa trường đại học A?"

"Đúng vậy."

"Đại học A lúc nào cũng có nhiều nhân tài." Tô Thiển nhìn thấy khuôn mặt thản nhiên của Sơ Vũ, kinh ngạc dừng lại vài giây, cô ho nhẹ một tiếng. Cũng khó trách, cô giật nhẹ khóe miệng thu hồi suy nghĩ xa xôi.

"Qua tết tây này, có một cô bé sẽ được xếp vào lớp của cô, đứa nhỏ có chút yếu ớt, cô nên quan tâm nhiều hơn."

"Đây là việc tôi nên làm."

Lúc đi ngang qua kệ sách cạnh cửa, cô thấy một khung ảnh, là hai cô gái trong bộ váy trắng ba lê, cô nhẹ nhàng lướt qua, nghĩ rằng đó là bạn của Tô Thiển.

Sau khi tiệc trà kết thúc, cô Lý hẹn mọi người đi ăn lẩu sau đó lại đến K hát, Sơ Vũ lấy cớ muốn về ôn tập. Mọi người đều biết cô sắp phải thi nghiên cứu sinh nên cũng không có ai nằng nặc lôi kéo cô đi.

Lúc chờ thang máy, điện thoại của cô vang lên, lấy ra nhìn, là Tôn Phi Nhiên.

"Sơ Vũ, anh đang ở đại sảnh tầng một của Hoa Mỹ, các em lúc nào thì kết thúc?" điện thoại của Sơ Vũ lúc trước rơi vào trong nước, đã sửa lại nhưng giọng trò chuyện trong di động vang to hơn nhiều. Đầu kia Tôn Phi Nhiên nói gì, cô và những người xung quanh đều có thể nghe rõ ràng mạch.

"Em đi xuống ngay đây."

Cô rất điện thoại, mọi người đều cười cười bắt đầu trêu chọc.

"Sơ Vũ, bạn trai cô đến đón cô à?"

"Khó trách không đi chơi cùng đoàn, thì ra đã có hẹn với giai nhân từ trước."

Sơ Vũ chỉ biết cười yếu ớt. Lúc thang máy mở cửa ra, cô vừa đi vừa nói: "Mọi người đi chơi vui vẻ nhé."

Mọi người ăn ý ngậm gật gật đầu, tất cả đều dừng lại nhìn cô. Sơ Vũ bất đắc dĩ, mấy người này không nhìn thấy người chắc chắn sẽ không tha.

Tôn Phi Nhiên ngồi ở trên sofa màu vàng nhạt trong góc đại sảnh, Sơ Vũ vừa từ thang máy đi ra, anh liền nhìn thấy cô. Anh đứng lên, thấy má cô hơi đỏ ửng, lại thấy đoàn người phía sau cô đang như hổ rình mồi nhìn chằm chằm thì nhanh chóng hiểu ra.

"Sơ Vũ."

"Vâng." Sơ Vũ có chút xấu hổ, hai người cũng rất ăn ý làm bộ như không có gì, đi ra ngoài cửa. Đám quần chúng này liền vội vàng đuổi theo.

"Cô Hàn, sao không giới thiệu một chút?" Giọng nói của người đẹp Mục có vài phần giống như không bỏ qua, những người khác bấu môi bày ra biểu tình muốn xem kịch.

"Đây là các giáo viên võ đoàn của em." Cô nói với Tôn Phi Nhiên, xoay người lại nhìn mọi người: "Đây là hàng xóm từ bé của tôi, Tôn Phi Nhiên."

Tôn Phi Nhiên nghe câu đấy, bàn tay khẽ run, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót, ánh mắt thoáng qua một tia ảm đạm nhưng rồi nhanh chóng biến mất, thoải mái chào mọi người.

"Chúng tôi đi trước, mọi người chơi vui vẻ." Sơ Vũ vội vàng từ biệt mọi người.

"Anh hôm nay sao lại ở đây?" Sơ Vũ có chút tò mò.

"Lát nữa em sẽ biết, anh muốn đưa em đến nơi này trước." Tôn Phi Nhiên cười cười nói.

Sơ Vũ có chút ngạc nhiên, nghiêng đầu qua nhìn anh mỉm cười.

Hai người đi ra bên ngoài, Sơ Vũ lạnh hắt xì một hơi, Tôn Phi Nhiên nhanh chóng tháo khăn cổ mình xuống, quàng lên cho cô. Cô còn chưa kịp từ chối đã nghe thấy tiếng anh băng quơ nhẹ nhàng nói: "Người em là thể hàn, lạnh như thế này đi ra đường sao không mặc ấm vào."

Cô ngẩn ra, anh hơi cúi sát người cô, Sơ Vũ cảm giác được hơi thở nóng rực của Tôn Phi Nhiên thổi qua mái tóc cô, tựa như trà xanh ấm áp, rất dễ chịu: "Cảm ơn anh."

Tôn Phi Nhiên đối với tất cả mọi việc đều bình thản ung dung, chỉ có đối mặt với Hàn Sơ Vũ, có đôi khi không hiểu chỉ cảm thấy vô lực. Anh và cô lớn lên cùng nhau từ nhỏ, một cô gái thông minh như cô sao có thể không hiểu được lòng anh. Lên đại học, cô dường như bắt đầu né tránh anh.

Tịch Hạo Trạch lái xe từ gara đi lên, đúng lúc phía trước hơi kẹt xe, từ góc độ này vừa vặn thấy cảnh kia, tay đặt trên vô lăng vô thức nắm chặt lại, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, liền lấy điện thoại ra.

"Tô Thiến, gửi tư liệu của cô ấy cho anh." Anh ngấn gọn lạnh lùng nói ra, giống như ngày thường hạ một chỉ thị xuống cấp dưới, nhìn Hàn Sơ Vũ từ xa, tầm mắt lại nhìn xuống con búp bê pha lê trên xe, phút chốc ánh mắt lại càng thêm lạnh lùng.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nếu trời xanh an bài lần này gặp nhau, như vậy anh chắc chắn không do dự giữ lấy cô

Một màu đen bao phủ toàn bộ thành phố, đèn đường hai bên phát ra ánh sáng mờ mờ.

Tôn Phi Nhiên mặc áo khoác màu đen, gió lạnh thổi phất phới vạt áo anh, nhưng lại không lấn át được tâm tình vui sướng của anh. Anh dẫn cô qua phía đối diện. Hai người không nhanh không chậm bước đi, chờ tín hiệu đèn Tôn Phi Nhiên đưa cô vào tòa nhà trước mặt, Sơ Vũ nghi hoặc nhìn thoáng qua anh.

Anh mỉm cười cũng không nói gì thêm.

Lúc bước vào thang máy, trời đã tối. Trong không gian nhỏ hẹp lại đông người, Tôn Phi Nhiên vừa che chắn cho cô, vừa đưa tay nhấn nút “26.”

Rất nhanh đã lên đến tầng 26, cô đi theo sau Tôn Phi Nhiên ra khỏi thang máy, đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy bảng hiệu “Phi Thiên Vững Lạc- công ty kỹ thuật mạng Phi Thiên ” .

Cô hết sức ngạc nhiên, chớp chớp mắt nhưng trong lòng cũng đã lờ mờ đoán được: “Đây là?”

Tôn Phi Nhiên khẽ cười: “Hôm nay vừa mới chuẩn bị xong.”

Sơ Vũ bĩu môi giả vờ hờn dỗi: “Giữ bí mật công tác tốt quá!” Cô quay sang mỉm cười nhìn anh: “Em hẳn là nên mua lẵng hoa đến.”

“Có em đến là tốt rồi.” Anh lặng lẽ ngắm nhìn cô, cảm giác như mình đang dần chìm vào biển mất mênh mông ấy, anh cuốn quýt cúi đầu xuống: “Có hứng thú tham quan một vòng không?”

Sơ Vũ vội vàng gật đầu, đối với nơi này tràn ngập tò mò. Văn phòng được chia làm mấy phần nhỏ, hướng đông là một bức tường kính lớn, treo một bộ cửa chớp màu xanh nhạt. Đứng ở trước cửa kính, có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố.

“Thế nào, có đề nghị gì không?”

“Tất cả mọi chuyện anh đầu đã chuẩn bị hoàn hảo, còn có thể đề nghị gì nữa chứ. Đi, vào văn phòng anh xem, em rất muốn thấy văn phòng của tổng giám đốc.” cô tỏ vẻ thích thú

Căn phòng với hai màu chủ đạo đen trắng, tuy nhiên vẫn còn khá bề bộn. Sơ Vũ bĩu môi: “Rất lạnh, hẳn nên trồng mấy chậu hoa.”

Ngày bé, có những giờ học trồng hoa cỏ, cây của Tôn Phi Nhiên trồng đầu chết hàng loạt, không có trường hợp ngoại lệ nào.

Sơ Vũ xì một tiếng bật cười. Tôn Phi Nhiên dường như cũng nhớ đến điều đó, anh cười theo: “Có đói bụng không, đi ăn tối đi.”

“Đi thôi, hôm nay em mời, chúc anh khai trương đại cát.”

Tôn Phi Nhiên lái xe chở Sơ Vũ đến quán ăn gần trường đại học A. Nhớ lại thời gian trước kia, khi Sơ Vũ vừa lên đại học, cô không dám ăn tiêu gì vì sinh hoạt phí có hạn. Ban đầu, Tôn Phi Nhiên thường dẫn cô ra ngoài ăn, nhưng nửa năm sau Sơ Vũ bắt đầu trốn tránh anh.

Hai người chọn vị trí gần cửa sổ, hơi lạnh tụ lại trên cửa kính mờ ảo. Sơ Vũ đưa thực đơn cho Tôn Phi Nhiên, anh nhìn qua rồi chọn liên bốn năm món. Sơ Vũ vừa nghe, trong lòng có chút dao động tựa như có vật gì đó gõ nhẹ vào.

Hôm nay là tết Tây, quán không có khách nhiều lắm nên thức ăn được đưa lên rất nhanh. Cá đậu phụ, thịt kho, đậu xào... có món thịt kho kia là cô thích ăn nhất, Tôn Phi Nhiên vẫn luôn nhớ trong lòng.

Ánh đèn tỏa xuống ấm áp, Sơ Vũ chăm chú ng ồi ăn. Cô rất đói, bữa trưa ở nhà không có gì ăn, cả buổi chiều lại bận rộn.

Cô ăn li ền hai muỗng cơm, Tôn Phi Nhiên thấy cô ăn nhanh , giúp cô g ỡ xương cá, Sơ Vũ ngượng ngừng nói: “Đề tự em.”

“Không sao, anh không đói bụng.” Anh luôn chăm sóc cô rất chu đáo.

Tôn Hiểu Nhiên thường phàn nàn rằng Tôn Phi Nhiên và Sơ Vũ mới thật sự là anh em. Tôn Phi Nhiên luôn đối xử đặc biệt với Sơ Vũ làm cô em gái này cũng phải ghen tỵ

Vì ăn cay, mặt cô ửng đỏ lên.

Tôn Phi Nhiên thấy cô đặt đĩa xuống thì hỏi: “Em ăn no r ồi à?”

Sơ Vũ xoa bụng, gật đầu, có chút lười biếng dựa lưng vào ghế. Cô l ẳng l ẳng nhìn anh, ngọn đèn màu vàng chiếu lên mặt anh, để lại chiếc bóng âm th ầm. Khuôn mặt anh rất đẹp, nét hài hòa, không thể nghi ngờ nét mặt Tôn Phi Nhiên hoàn toàn giống mẹ, Bà Tôn... Nghĩ đến người đó cô lập tức thu h ỉ cảm xúc, cúi đầu, l ẳng l ẳng ăn canh.

Hai người trò chuyện một lát r ồi chuẩn bị đi v ề Ra đến qu ầy, Sơ Vũ vừa lấy ví ti ền ra, Tôn Phi Nhiên đã ngăn lại.

“Không được , hôm nay em mời.”

“Em vẫn là sinh viên, sao lại để em mời được.”

Sơ Vũ b ầu môi đành cất ví lại vì biết anh rất cứng đầu sẽ không để cho cô trả.

Lúc đi ra thì trời đã tối, hai người cứ thế l ặng lẽ bước đi dưới ánh trăng treo lơ l ửng trong đêm. Tôn Phi Nhiên đưa cô đến chân ký túc xá.

Ngọn đèn đường yếu ớt chiếu xuống, Tôn Phi Nhiên nghiêng đầu nhìn cô: “Sơ Vũ, em hãy tự chăm sóc bản thân thật tốt, đợi em thi nghiên cứu sinh xong, anh có chuyện... nói với em.”

Hoàng hôn u ám, nhưng không che lấp được lời nói dịu dàng thấm thiết của anh.

Sơ Vũ hơi ngẩn ra, không hiểu sao tim đập nhanh hơn, cô âm thầm hít một hơi: “Được, anh đi đường cẩn thận.” Rồi lập tức xoay người đi về hành lang. Dưới ánh đèn mờ mờ, Sơ Vũ bước từng bước chầm chậm, quá khứ xưa kia lại bắt đầu hiện về. Khi cô mất đi gia đình ấm áp, bên cạnh cô cũng chỉ có hai anh em Tôn Hiểu Nhiên và Tôn Phi Nhiên.

Cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều, bạn bè xung quanh đều đã tìm được một nửa của mình, nhìn trên mặt họ tràn đầy hạnh phúc, lòng cô lại vẫn rất bình thản. Sau lại, cô mới hiểu được đối với tình yêu cô đã không còn tin tưởng.

Tôn Phi Nhiên nhìn bóng dáng cô khuất dần, nhẹ nhàng mà thỏa mãn thở dài.

*****

Lúc Tịch Hạo Trạch quay lại đại viện, Nữ Nữ đang ngồi ở trong phòng khách, xem phim hoạt hình 《Sói xám và cừu vui vẻ》, trong tay còn ôm một chú cừu màu hồng. Cả ngày hôm nay cô bé cùng vú nuôi ở nhà, nhìn thấy chú trở về, lập tức chạy tới, giơ tay lên: “Bố Nữ Nữ, chú bố Nữ Nữ.”

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy như vậy, thân mình cứng ngắc chậm rãi nhẹ nhàng cúi xuống, dịu dàng bế cháu gái: “Nói cho chú nghe, hôm nay con đã làm những gì?”

“Con xem phim hoạt hình, vẽ, còn có hát nữa.” Cùng huyết thống thật sự là một đi đầu kỳ diệu, tuy rằng anh gặp đứa nhỏ này rất ít, nhưng vẫn luôn không muốn xa rời bé. Thường ngày mọi người xung quanh đều nể sợ con người của Tịch Hạo Trạch. Cũng vừa bởi vì thân phận của anh, cũng vừa bởi vì tính cách lạnh lùng của anh.

Lúc sau vú nuôi đi ra nói Nữ Nữ hôm nay có chút sốt nhẹ, buổi tối thủ trưởng cùng phu nhân sẽ không về ăn cơm.

Tịch Hạo Trạch gật đầu, sờ đầu cô bé, nói: “Nào, Nữu Nữu cùng chú đi ăn cơm đi.”

Ăn xong cơm tối, lúc anh quay về phòng thì nhận được tin nhắn của Tô Thiển: “Đã gửi”. Nhìn vào màn hình di động, anh cười nhếch môi, liền mở máy tính, đăng ký vào hòm thư.

Ảnh chụp, tên, địa chỉ... từng dòng... từng dòng. Anh chăm chú nhìn tấm ảnh căn cước màu xanh, bên cạnh là cái tên “Hàn Sơ Vũ”, Sơ Vũ... rất hợp với cô ấy... anh thầm nhớ kỹ trong lòng. Những gì Tô Thiển gửi cho anh là sơ yếu lý lịch lúc Sơ Vũ đến vũ đoàn phỏng vấn.

Tịch Hạo Trạch tỉ mỉ nhìn qua trang giấy một lần, ngón tay trở gõ nhẹ trên mặt bàn, hai mắt nhắm lại dựa vào ghế xoay, trong ngực cực kỳ ngọt ngào.

Buổi biểu diễn văn nghệ quân khu đêm đó, hình dáng cô tự nhiên rơi vào mắt anh một cách sáng ngời. Cái khoảnh khắc rung động ấy khiến anh không thể nào quên được. Anh dĩ nhiên không nhớ rõ cô múa nhảy cái gì. Máu trong người sôi trào, kêu gào, buộc anh phải bắt lấy, nắm chặt lấy, không bao giờ buông tay nữa.

“Chú” Nữu Nữu ở ngoài cửa gọi, vú nuôi mở cửa, Nữu Nữu đã chạy vào.

“Chú, chú đang xem cái gì đấy?” Cô bé nói xong đưa tay sờ vào con chuột, nhìn thấy ảnh của Sơ Vũ, cô bé chu miệng: “Chú, chú đang ngắm người đẹp à.” Bàn tay trắng nõn của bé cầm chuột: “Ba cũng rất thích ngắm người đẹp.”

“Khụ khụ.... Sao cháu biết?”

Nữu Nữu tròn mắt sáng nói: “Mẹ nói, ba mỗi ngày đều bận rộn ngắm gái đẹp.”

Tịch Hạo Trạch bất lực.

“Chị này rất được, là bạn gái của chú sao?” Tịch Hạo Trạch không ngờ con nít bây giờ lại trưởng thành sớm thế.

Ánh mắt anh hơi nheo lại: “Đề chị này dạy Nữ Nữ múa được không?”

“Thật tốt quá, chú , chị ấy còn đẹp hơn mẹ nữa, nếu ba nhìn thấy chắc cũng theo đuổi chị ấy.” Tịch Hạo Trạch không phản đối đi đâu này , trù mến vượt đầu cháu gái, mắt chăm chú nhìn vào ảnh, đôi mày dãn buông lỏng.

Khó mới có được một đêm anh ngủ ngon.

*****

Hai ngày cuối của kỳ nghỉ tết Sơ Vũ ở lại thư viện ôn bài. Vì ngày thi gần cận kề, nên cô đã xin phép vũ đoàn nghỉ mấy hôm, đợi kỳ sau khi thi kết thúc, cô sẽ lại tiếp tục qua đây.

Bên kia, lúc Tịch Hạo Trạch trở lại doanh trại cũng đã đi đầu tra hoàn cảnh gia đình Hàn Sơ Vũ. Nếu trời xanh an bài lần này gặp nhau, như vậy anh chắc chắn không do dự giữ lấy cô. Lúc này đây, dù là ai cũng không thể ngăn cản anh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến ngày thi, nhưng Sơ Vũ lại rất bình tĩnh. Chỉ là mấy ngày nay thời tiết ở thành phố N rất lạnh, vẫn liên tục dưới bảy tám độ. Tay chân cô đã đông cứng chết lảng không còn cảm giác, chỉ máy móc cầm bút viết . Hơn nữa bởi vì nhiệt độ xuống thấp, bàn tay khô ráp lại nứt ra, mỗi khi cô thất thần nghĩ về đề thi, tay vô thức nắm chặt lại bị nứt ra đau đớn.

Đêm trước hôm thi, ông Hàn tự lái xe vào trường mang canh gà đến cho cô. Sơ Vũ vui mừng đến chảy nước mắt , Hàn Đức Quân vẫn cảm thấy mình nợ con gái rất nhiều, lại không thể nào bồi đắp. Gia đình ông xuất thân từ nông dân, ngày bé trong nhà nghèo, tham gia quân đội, biết một chút chữ, ông Hàn chỉ tốt nghiệp cấp hai, lúc ấy bởi vì cách mạng văn hóa, cũng không có vào cấp ba, rốt cuộc... may còn có đứa con gái giỏi giang vào đại học.

Vì phòng lạnh, dưới chân, trên người Sơ Vũ đều dán tấm dán làm ấm be bé nhưng phòng trống vẫn bị gió lạnh luồn vào.

Cuối cùng cũng kết thúc kỳ thi, cô thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ra trường thi, cô khởi động máy, gọi điện thoại cho Tôn Hiểu Nhiên, giọng đầu bên kia điện thoại rầu rĩ. Mấy ngày hôm trước nghe Tôn Hiểu Nhiên có đề cập qua, cô nàng gần đây vẫn đang bận rộn với chuyện vào đoàn nghệ thuật quân đội, từ đầu năm ông Tôn đã bắt đầu giúp cô tìm những mối quan hệ, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có câu trả lời rõ ràng.

Tôn Hiểu Nhiên đang đợi cô ở một quán cà phê mà hai người thường đến. Lúc Sơ Vũ đến thấy bên cạnh bàn đầy rẫy túi to túi nhỏ.

“Hôm nay sao lại có hứng thế?”

“Không phải có hứng, mà là tâm tình tích tụ.” Tôn Hiểu Nhiên nói với giọng vô lực.

Tôn gia không thiếu tiền, nhưng vào đó, có tiền cũng khó, quan trọng là quen biết. Sơ Vũ chà chà tay, trong lòng cô hiểu, người thường sao có thể dễ dàng vào được, bằng không cũng sẽ không... Ánh mắt của cô bỗng nhiên ảm đạm xuống, từ từ rơi vào suy nghĩ của mình, thậm chí dường như trong ánh mắt còn vụt qua một tia oán hận.

Sau đó Tôn Hiểu Nhiên lấy từ trong túi một cái hộp đưa cho cô: “Này, cái này cho cậu.”

Sơ Vũ ngược mắt nhận lấy, là kem thoa khô da.

“Tôn Phi Nhiên bảo tớ mang đến cho cậu, anh ấy mấy hôm nay đi Bắc Kinh rồi.” Trên mặt hộp toàn là chữ tiếng anh, cô biết anh luôn mua đồ tốt.

“Đúng rồi, mấy ngày hôm trước, ba tớ nổi giận đùng đùng.”

Sơ Vũ kinh ngạc.

“Anh tớ tự mình mở công ty mà chẳng nói tiếng nào.” Cô nhìn thấy nét mặt thản nhiên của Sơ Vũ, đã đoán Sơ Vũ đã biết trước việc này, cô giả vờ oán giận thở dài: “Cuối cùng em gái ruột thịt cũng không thể hơn được người trong tim.”

Sơ Vũ liếc cô một cái, đây là lời nói đùa nên cô không để ý, uống một ngụm cà phê, đầu lưỡi chan chát. Bà mẹ luôn đứng ở góc độ nghĩ mọi chuyện tốt nhất cho con cái, cái này dù sao cũng không thể nói ai đúng ai sai được.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tôn Hiểu Nhiên nhướn mày lên: “Ý cậu là anh tớ hay ba tớ?”

“Cậu chết đi.”

...

“Cậu sau này thật không định tiếp tục múa nữa hả ?” trong lòng Tôn Hiểu Nhiên vẫn luôn hoang mang.

“Uh.” Sơ Vũ bất giác nắm chặt tay, cố gắng thản nhiên nói: “Cậu cũng biết rồi đấy, mẹ tớ từ trước đã không thích cho tớ học khiêu vũ, nếu ba tớ không kiên trì, tớ đã sớm từ bỏ. Chuyện này làm cho họ ầm ỹ không biết bao nhiêu lần.” Cô nói xong im lặng, nhưng Tôn Hiểu Nhiên vẫn là nhìn thấy trong mắt cô đang âm thầm chịu đựng.

“Haiz thật là tiếc.” Cô không thể không thở dài, nhưng lại ý thức được không ổn, liền đổi đề tài: “Hô hô, học nghiên cứu sinh cũng rất tốt.” Trong lòng lại oán thầm nói, bà mẹ kia của Sơ Vũ thật đúng là mẹ kế chính hiệu. Lúc ấy, sau khi tốt nghiệp cấp hai Sơ Vũ suýt nữa phải vào trường cao đẳng(1) học ba năm. May mắn, lúc ấy thành tích của Sơ Vũ tốt, cô giáo năm lần bảy lượt đến nhà cô nói chuyện, sau lại Sơ Vũ mới có thể tiếp tục học lên cấp ba. Bà mẹ kế này thật sự đối với Sơ Vũ rất kinh khủng, nhưng cô ấy vẫn luôn chịu đựng.

(1) ở đây kiểu như trường bỏ túc của mình ấy, đáng nhẽ sau cấp hai là phải học lên cấp ba

Đã múa hơn hai mươi năm, làm sao nói bỏ là có thể bỏ được? Vừa yêu vừa hận như vậy, còn tệ hơn cả bị một con dao chặt đứt đi.

Ngoài cửa sổ mong manh bông tuyết nhẹ bay. Bước ra khỏi quán, cô khẽ nâng tay đón lấy những bông tuyết đầu mùa. Sơ Vũ lẳng lặng đứng nhìn mọi người xung quanh đang nô đùa cùng tuyết, bất giác tim cô chột thất lại.

Chuyện trường học bận rộn ế sau, tiếp theo, cô có thể chuyên tâm đi làm công việc bán thời gian. Có lẽ đây là năm cuối cùng cô được múa. Cô đã thề hứa, sau khi tốt nghiệp đại học, sẽ không bao giờ múa lại nữa.

Lúc Sơ Vũ lần đầu tiên nhìn thấy Nữ Nữ, không hiểu sao lại có cảm giác rất gần gũi. Cô bé nhỏ giọng, nhẹ nhàng giới thiệu bản thân: “Chào mọi người, tên em là Tịch Khê.” Tóc cô bé xoắn dài giống búp bê, khuôn mặt trắng nõn như thạch hoa quả, cặp chân trắng thẳng, thật rất thích hợp với múa ba lê.

Lớp cô đã có 7 học sinh, tất cả đều đã học qua một thời gian, Nữ Nữ là học sinh mới, Sơ Vũ có chút sần nảo.

Cô vỗ vỗ tay, đầu tiên bảo mấy đứa nhỏ vận động làm nóng người, Tịch Khê rất có nề nếp học. Sơ Vũ tinh tế quan sát, phát hiện thân thể cô bé rất mềm dẻo .

Thời gian trôi qua rất nhanh, bọn nhỏ tự mình mặc quần áo vào, trong lúc chờ phụ huynh đến đón đứng nói chuyện phiếm với nhau . Sơ Vũ cẩn thận kiểm tra qua các em mặc áo quần. Cuối cùng, phòng học chỉ còn lại mình Tịch Khê, Sơ Vũ đi đến, ngẩng xồm xuống, cô bé đã thay xong áo quần thơm tất . Cô có chút ngạc nhiên, một đứa nhỏ như vậy đã có thể tự chăm sóc bản thân rất tốt

Cô khen nói: “Tịch Khê, làm rất tốt .”

Vẻ mặt Tịch Khê đắc ý: “Ông nội của cháu nói muốn làm người vĩ đại phải tự biết làm tất cả.”

“Uhm.” Nhìn cô bé mày cong cong, Sơ Vũ phối hợp với cô, giọng hơi lên cao, cười nói: “Xem ra ông nội con rất lợi hại.”

“Ông nội không lợi hại, bà nội mới lợi hại, ông nội sợ bà nội.”

Sơ Vũ bật cười.

Cốc – Cốc – Cốc, tiếng gõ vang lên, cửa bị đẩy ra.

Sơ Vũ quay đầu, nụ cười trên môi còn chưa tắt, đã nhìn thấy một người đàn ông mặc quân trang đứng ở cửa. Cô sửng sốt vài giây, nhìn chằm vào bóng người cao ngất, huy hiệu trên vai làm cô cảm thấy chói mắt. Máy lạnh trong phòng mở không quá cao, nhưng sao cô cảm thấy rét lạnh, không thở nổi.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Anh nhìn thẳng cô: “Cô giáo Hàn, có cơ hội lại gặp.”

Không khí trong phòng có chút ngưng trệ, Sơ Vũ bình tĩnh nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt. Cô chậm rãi đứng lên. Chợt nghe tiếng Tịch Khê thanh thúy gọi: “Chú.”

Tịch Hạo Trạch đứng đứng cách đó ko xa, nhìn cô khẽ cười.

Nữ Nữ chạy đến bên người Tịch Hạo Trạch, tay vói lên ôm cổ anh.

Sơ Vũ đi qua, lễ phép tươi cười.

“Xin lỗi, đã đến trễ.” Anh trầm giọng nói, cánh tay hơi run: “Nữ Nữ, sao không giới thiệu cho chú một chút?”

Nữ Nữ quay đầu nhìn qua Sơ Vũ: “Đây là cô giáo Hàn.”

Sơ Vũ mỉm cười: “Xin chào, tôi là cô giáo múa của Tịch Khê, Hàn Sơ Vũ.”

Tịch Hạo Trạch cười như không cười nhìn cô: “Tịch Hạo Trạch, chú của Tịch Khê. Cô giáo Hàn, Nữ Nữ làm phi ền cô r ấ.”

“Tịch Hạo Trạch” chợt nghe được tên này, cô ngẩn ra, đôi mắt bỗng dựng mở to, hơi ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt anh, hai người đối diện nhau. Cô cười nhẹ, nhanh chóng nhìn sang nơi khác: “Đây là việc tôi phải làm.” Ánh mắt lướt qua đầu vai anh, quân hàm màu xanh với hai gạch màu vàng cùng biểu tượng hai ngôi sao, ánh mắt cô ảm đạm xuống.

“Tịch Khê, ngày mai chúng ta lại gặp.” Cô gặn cười thật tươi, nhẹ nhàng nói.

Sơ Vũ thay áo quần xong đi đến đại sảnh, nhìn thấy một vài cô giáo đang tụ tập đằng kia tán gẫu, mặt mày vui vẻ. Cô nghi hoặc, lấy điện thoại ra nhìn giờ. Bình thường giờ này mọi người đều đã về cả rồi. Hôm nay làm sao vậy, sao lại chưa tan ca.

Thấy cô đến, một người trong đó nói: “Sơ Vũ, chúng tôi vừa nói đến anh quân nhân kia, đẹp trai quá đi mất.”

Sơ Vũ cúi người thay giày, biểu tình u ám không rõ, chợt nghe thấy những người khác nói.

“Đẹp trai cũng vô dụng, đã có con rồi.”

“Nghe cô bé kia gọi anh ta là chú, có lẽ vẫn còn độc thân đấy.”

“Người ta độc thân cô cũng không có cơ hội đâu.”

“Sơ Vũ, các người có nói chuyện gì với nhau không? Kể đi?”

Sơ Vũ mang giày xong đứng lên, cười cười nhún vai: “Tôi vừa gặp quân nhân là đã sợ run cả người, đâu còn bình tĩnh để nói chuyện cùng anh ta nữa chứ.”

“Thiệt là....” Mọi người cùng đồng thanh khinh bỉ nói.

Lúc này người đẹp Mục thần nhiên mở miệng nói: “Anh ta là Tịch Hạo Trạch, là con trai của tham mưu quân khu.”

“Sao cô biết?”

“Người thân của gia đình tôi là cấp dưới của anh ta.” Cô Mục có chút đắc ý.

Sơ Vũ dường như cái gì cũng không nghe thấy, đối với chuyện này không có hứng thú, cũng chẳng muốn tìm hiểu. Cô nhanh chóng thu dọn mọi thứ rồi chào tạm biệt mọi người.

Đáng nhẽ viên bảo vệ của Tịch Chính Hồng là Tiểu Chu đến đón Tịch Khê, nhưng Tịch Hạo Trạch làm sao có thể bỏ qua cơ hội này. Anh đóng quân trong doanh trại ở ngoại ô thành phố N, xong việc, liền chạy như bay đến.

Tịch Khê ngồi ghế sau, trong tay ôm hộp KFC vừa mới mua, cả xe nhất thời lan tỏa mùi gà rán thơm ngào ngạt.

Tịch Hạo Trạch nhìn cô bé qua kính chiếu hậu: “Nữ Nữ, hôm nay học múa có vui không?”

“Có ạ”

“Thế cô giáo của cháu thì sao?”

“Thích ạ.”

Tịch Hạo Trạch nhếch miệng, khởi động xe.

Hôm nay được nghỉ học, Sơ Vũ định về nhà. Cô đi đến bến xe buýt, lúc này đang là giờ tan tầm, người đông nghịt, lại ùn tắc giao thông. Trời vừa tối vừa lạnh, Sơ Vũ đứng lạnh run cả người mà xe vẫn chưa tới.

Từ xa Tịch Hạo Trạch đã nhìn thấy cô đứng đấy run rẩy không ngừng xoa tay, anh liền dừng xe lại, hạ cửa kính xuống. Thật sự là làm khó anh mà, trong đám người chật chội ở đây cũng có thể nhận ra cô.

Nhìn thấy một chiếc xe việt dã khí phách dừng trước mặt, Sơ Vũ cũng chỉ liếc qua, rồi lui về phía sau, căn bản không nhìn thấy người bên trong xe. Xe bóp hai tiếng còi.

“Cô giáo Hàn” chợt nghe một giọng trầm ấm gọi tên cô. Cô mím môi ngẩng đầu nhìn, là xe của Tịch Hạo Trạch.

“Lên xe.”

Anh nói một câu ngắn gọn, giống như đang hạ lệnh. Cô sửng sốt, hiển nhiên cô không hiểu vì sao anh ta phải làm như vậy.

“Ở đây không cho dừng xe, lên xe.” vài năm nay anh có thói quen nói chuyện rất nghiêm khắc. Trong lòng cô vốn đã không có thiện cảm đối với quân nhân, nay nhìn thấy bộ dáng của anh, cô lại càng thêm ghét.

“Cám ơn, không cần.” Cô cũng không biết xưng hô với anh ta như thế nào.

Cửa sổ sau cũng chậm chạp hạ xuống, lộ ra đến đầu Tịch Khê: “Cô giáo Hàn, nhanh lên xe đi.” Tịch Khê vẫy tay về phía cô.

Sơ Vũ cố gắng giữ vẻ mặt thản nhiên, liên tục vẫy tay, cao giọng nói: “Xe buýt sắp đến rồi.”

Tịch Hạo Trạch lạnh lùng liếc qua cô, cũng không nhúc nhích, nhìn qua kính chiếu hậu thấy đằng sau đúng là có xe buýt đang chạy đến.

Sơ Vũ nghiêng người nheo mắt nhìn ra xa, thấy đó không phải là xe của cô đang chờ, vẻ mặt thất vọng tràn trề. Tịch Hạo Trạch rất nhanh đã nhận ra đi đâu đó.

“Bíp...Bíp” xe buýt đằng sau không kiên nhẫn bóp hai tiếng còi thúc giục.

Hai hàng lông mày Sơ Vũ cau lại, tức giận nhìn Tịch Hạo Trạch, người này sao lại ngoan cố thế. Tịch Hạo Trạch cũng không thèm để ý.

Xung quanh đã có người phàn nàn.

“Có chuyện gì, sao lại đỗ xe ở đây chứ?”

“Sao lại gây phiền nhiễu nhiều thế?”

...

Tiếng oán giận dần dần thay nhau nổi lên.

Sơ Vũ nhất thời có chút bối rối, xấu hổ, sợ rằng cứ như vậy, nói không chừng lát nữa sẽ có cảnh sát đến, cô cắn răng, chạy đến mở cửa sau lên xe.

Khóe miệng Tịch Hạo Trạch nhếch lên, thì ra cũng chỉ là một cô gái da mặt mỏng, người xung quanh vừa nói như vậy đã không chịu được. Trận đánh lâu dài này chỉ vừa mới bắt đầu, Sơ Vũ đã mất quyền ưu tiên.

“Cô giáo Hàn, muốn đi đâu?”

“Làm phiền ngài, đường Bắc Uyển.” Vì đứng lâu trong gió lạnh nên giọng nói cô có chút run run. Không biết có phải là do cô cố ý hay không, từ “Ngài” này nghe thật chói tai.

Lúc này trên đường, xe nối đuôi nhau một hàng dài, tốc độ xe chậm rì, anh thường xuyên liếc qua gương nhìn Hàn Sơ Vũ. Sắc mặt cô hơi xanh xao, vì ền tai ửng đỏ, có lẽ là do vừa mới đứng ngoài trời lạnh. Rõ ràng là đang bức bối, nhưng cô lại cố kìm nén, anh không nhìn được cười nhếch môi.

Trong xe mở máy sưởi, nhưng vẫn không thể làm ấm được cơ thể lạnh cóng của cô. Cô ng ẫ im, không nói lời nào, mặt hơi nghiêng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tịch Khê rất vui vẻ, còn thảo ăn chia sẻ thức ăn ngon của mình cho cô.

“Xem ra Nữ Nữ rất thích cô.”

Sơ Vũ nhẹ nhàng thở ra, hơi nghiêng người, trong nháy mắt ánh mắt hai người lại gặp nhau, một bên lạnh lùng, một bên nóng rực. Cô cười nhẹ, không nói gì.

Xe càng chạy ra hướng nam, kiến trúc ven đường càng cũ.

Là những ngọn đèn đường hiu hắt bên ngoài làm cho tâm trí cô mệt mỏi; hay bởi người đàn ông bên cạnh khiến tim cô đập nhanh hơn. Trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm xúc rất lạ.

Lúc xuống xe, cô vẫn rất lễ phép cảm ơn Tịch Hạo Trạch.

Anh thản nhiên nhìn cô, trực giác cho anh biết Sơ Vũ có thành kiến với anh. Anh nhìn thẳng cô: “Cô giáo Hàn, có cơ hội lại gặp.” giọng nói có chút nghiêm túc, khóe miệng hơi nhếch lên như có chút nghi ngờ ngấm. Nghe câu nói ấy trong mắt cô thoáng qua một tia bối rối. Tịch Hạo Trạch đắc ý cười nhếch môi.

Nhìn cô từng bước từng bước đi vào trong ngõ nhỏ tối tăm, ánh đèn đường kéo dài thân hình gầy yếu của cô, anh vô thức nắm chặt tay lái.

Lúc Sơ Vũ về nhà, nhìn thấy trên bàn cơm hai món ăn, và hai cái bát không, trong phòng lớn truyền đến tiếng nói cười vui vẻ. Cô đặt túi sách xuống, đi đến phòng bếp, không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy trong nồi còn đúng một bát cơm trắng. Xới bát cơm, quay ra bàn ăn, thức ăn đã nguội lạnh, mỡ đã đông thành những mảng dày.

Cô cũng không thèm để ý, đổ nước sôi và thức ăn vào trong bát, khuấy lên cố gắng ăn.

Lý Tú Vân ngân nga khúc hát từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cô, khóe miệng giương lên, nhưng lại không lạnh lùng giống hôm trước: “Tiểu Vũ về rồi à.”

Đèn phòng khách vừa được bật lên, nhưng không gian vẫn u ám, tối tăm.

“Tiểu Vũ à, mẹ có chuyện nói với con, nghe nói người ta muốn phá bỏ khu này của chúng ta để quy hoạch lại.”

Vài năm nay luôn nói chuyện này, nhưng đến bây giờ vẫn chẳng có động tĩnh gì. Cô ăn hai muỗng cơm, không trả lời.

Lý Tú Vân ngồi một bên, tiếp tục nói: “Mấy ngày nay cả khu xóm đều nói chuyện này, có lẽ tám phần là muốn phá bỏ đi. Ba mẹ của A Mao đầu đường đã ly hôn, người ta nói là đến lúc đó có thể hai vợ chồng họ sẽ được chia nhà nhiều hơn.”

Sơ Vũ thật sự không còn khẩu vị, Lý Tú Vân nhìn cô trông giống với đầu gỗ, có lẽ dù có nói thêm gì đi nữa cũng chỉ đàn gảy tai trâu. Bà lạnh lùng liếc mắt, quay vào phòng.

Sơ Vũ uống ngụm nước, cô thở dài một hơi, lặng lẽ nhìn xung quanh, nơi này phá hủy đi cũng tốt. Có lẽ rời đi đối với mọi người đều là chuyện tốt.

Buổi tối lúc chín giờ, ông Hàn về đến nhà. Sơ Vũ nghe thấy tiếng đi ra. Cô biết ba cô vẫn chưa ăn chén cơm nào.

“Ba. Con nấu cho ba bát mì nhé.”

“Không vội, con đi nghỉ đi, để ba tự làm.”

“Không sao, con làm nhanh thôi.”

Rán một quả trứng gà với thêm thức ăn bữa tối còn lại, một lát đã xong xuôi.

Sơ Vũ nhìn ba, đầu tóc bạc trắng, nếp nhăn che kín khóe mắt, bởi vì hàng năm lái xe, da phía bên trái mặt xạm đen, cô ghen ngào, cắn chặt môi cố nén nổi lòng.

Cô lại nhớ đến tối hôm ấy, ba ôm cô ở giữa đường, chờ đợi nhìn con hẻm, người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường đến thế vậy mà vẫn không thể thoát khỏi cảnh rơi lệ.

“Ba” giọng cô chan chất.

“Làm sao vậy?”

Sơ Vũ có chút bối rối: “Ba... chừng này mì có đủ hay không?” bàn tay trên bàn nắm chặt lại, bản thân mình có tư cách gì để hỏi đâu?

Đêm vắng lặng, Sơ Vũ nằm trên giường, chậm rãi nhắm mắt lại, thật lâu vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Ngoài phòng không biết thế nào, mèo hoang khàn khàn kêu, một tiếng lại một tiếng thê lương.

Trong đầi cô bỗng hiện lên khuôn mặt Tịch Hạo Trạch... Cô sao có thể quên anh chứ?

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: “Cô giáo Hàn, đang mơ mộng nhưng nhớ ai thế?”

Có đôi khi, Sơ Vũ rất buồn bởi trí nhớ của mình. Cho dù đã nhiều năm trôi qua nhưng cô vẫn nhớ rõ như in một vài bước ngoặt lớn trong suốt hai mươi hai năm cuộc đời. Một màn rồi lại một màn, tựa như một bộ phim đen trắng nhấp nháy. Không ai biết được cơn ác mộng của cô cứ lặp đi lặp lại, hạnh phúc đã mờ mịt từ lâu. Mỗi một lần sau khi tỉnh lại, khóe mắt cô đều thấm ướt.

Nghỉ đông, vũ đoàn đã sắp xếp kín lịch các lớp học múa ba lê. Cô làm việc từ sáng chín giờ cho đến chạng vạng năm giờ, mỗi ngày sau khi xong việc chân cô vừa sưng lại vừa đau.

Sáng sớm lúc cô đi làm, ở trong thang máy vô tình gặp Tô Thiến. Tô Thiến mặc một chiếc áo khoác màu be, cổ áo lông chồn màu xám, thanh lịch mà quyến rũ.

Tô Thiến gật đầu với cô.

Sơ Vũ miễn cảm nhận ra ánh mắt Tô Thiến nhìn cô có gì đầy tò mò. Khi đó, cô không hiểu lắm, mãi đến sau lại, cô mới giật mình nhận ra.

Nói thật, Sơ Vũ rất thích những ngày như vậy, vô cùng đơn giản mà thanh tĩnh.

Giữa trưa vài cô giáo cùng nhau xuống lầu ăn cơm, đề tài hôm nay của mọi người lại là về Tịch Hạo Trạch.

Nếu chỉ một lần thì có thể nghĩ là ngẫu nhiên, nhưng Tịch Hạo Trạch liên tục xuất hiện nhiều ngày như vậy, có vẻ như là cố ý. Hai người rất ít khi chạm mặt nhau bởi vì Sơ Vũ luôn cố ý về trễ hơn một chút. Những lúc gặp cô, anh đều đắm đuối nhìn, ánh mắt ấy bất giác làm cô cảm thấy

hoảng hốt. Và dĩ nhiên, sự xuất hiện của Tịch Hạo Trạch đã phá vỡ cuộc sống an bình của cô.

Nhất là câu nói kia “Hẹn gặp lại” của Tịch Hạo Trạch vẫn văng vẳng trong đầu làm cho cô cảm thấy khó chịu.

Đồng nghiệp thấy cô chỉ im lặng chẳng nói gì, không khỏi trêu ghẹo, cô đành cười cho qua chuyện.

Cũng may Tôn Phi Nhiên điện thoại đến cứu cô, anh nói chiều nay anh sẽ từ Bắc Kinh trở về. Ở trong điện thoại, hai người ăn ý không đề cập đến thỏa thuận hôm trước.

Hôm nay Tịch Khê đến sớm hơn hôm qua, nhìn thấy Sơ Vũ, cô bé vội vàng chạy đến, giữ chặt tay cô: “Cô Hàn, cô xem con múa đúng không?”

Tịch Khê mở rộng vòng tay, tay hơi nâng lên, làm một vài động tác, ra vẻ thành thực rất đáng yêu.

“Uhm, đúng rồi. Ai dạy con đấy?” Sơ Vũ phối hợp vỗ tay khen ngợi.

Cô bé cười haha: “Con học trên ti vi đấy.”

“Vậy hôm nay cô sẽ dạy con vài động tác nhé.”

“Ồi thích quá.” Lát sau, cô bé mỗi một đến bên cô: “Cô Hàn, hôm nay cô đi cùng con đi, được không?”

“Cô xong việc còn phải luyện tập ở đây, sẽ không thể cùng con đi được rồi.” Sơ Vũ giải thích nửa ngày, lại thử dùng cách này cách khác để cô bé quên đi chuyện này. Có đi đâu cho dù cô bé không nhớ rõ thì vẫn còn người nào đó nhắc nhở.

Tô Thiến ngồi trong văn phòng, nhìn chằm vào màn hình máy tính kinh ngạc, chỉ vài phút ngắn ngủn nhưng không biết cô đã xem đi xem lại bao nhiêu lần.

Cô thở dài một hơi, bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm. Cô biết chuyện Tịch Hạo Trạch đã quyết định không ai có thể thay đổi được, bằng không năm đó cũng sẽ không đi vào ngõ cụt như vậy. Nhưng như hôm nay vậy rất cuộc là may mắn hay bất hạnh.

Hôm nay Tịch Hạo Trạch đến sớm nửa tiếng. Tô Thiển nhìn thấy anh vào, không khỏi ngạc nhiên.

“Đội trưởng Tịch, gần đây sao có hứng thú đến đây thế?”

Anh đi đến sofa ngồi xuống, hờ hững hỏi ngược lại: “Vậy sao?”

Tịch Hạo Trạch cười, nụ cười kia đã nói lên tất cả.

Tô Thiển nhìn thấy bộ dáng ung dung của anh, nhận ra anh đang nghiêm túc .

Cô đã quan sát Hàn Sơ Vũ nhiều ngày, cô gái này nhìn bên ngoài có vẻ điềm đạm thản nhiên , nhưng bản thân rất kiên trì, hướng gì hoàn cảnh hai gia đình lại cách xa nhau như thế.

“Nhưng cô ấy đã có trúc mã” , “Thanh mai trúc mã.” Anh nhẹ nhàng lặp lại, giọng điệu chế giễu: “Em cũng nhận ra đúng không?” anh mỉm cười, đứng lên: “Anh đi trước đây.”

Tim Tô Thiển bỗng dưng loạn nhịp, cô trừng mắt lườm Tịch Hạo Trạch.

Tịch Hạo Trạch lại một lần nữa xuất hiện trong phòng học, Sơ Vũ thật sự không thể giữ được bình tĩnh, cô gấn gượng giả vờ cùng các phụ huynh khác nói chuyện, hi vọng anh ta nhanh chóng đi khỏi.

Sơ Vũ liếc nhìn qua, mấy phút sau, anh vẫn còn đứng đằng kia, Tịch Khê hình như đang dậm chân, lát sau lại thấy Tịch Hạo Trạch đi đến bên cô.

Trong lòng Sơ Vũ biết tránh không được .

“Cô Hàn, thật ngại quá, Tịch Khê muốn đi toilet... Không biết cô có tiện đưa con bé đi không” Tịch Hạo Trạch muốn dẫn cô đi toilet nam nhưng cô bé rất có chủ kiến, kiên quyết không theo. Thật đúng lúc anh muốn xem cô gái đang làm đà điểu kia có thể trốn thế nào.

“Được.” Cô hơi sững sốt, nhanh chóng hiểu ra nói.

Lúc cô dẫn Tịch Khê ra, Tịch Hạo Trạch đứng bên lan can nơi bọn họ thường luyện tập, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. Sơ Vũ nhìn thấy vẻ mặt anh thất thần dường như đang hoài niệm gì đấy.

“Chú, con xong rồi.”

Đôi vai Tịch Hạo Trạch khẽ run lên, anh lấy lại tinh thần, ánh mắt thâm trầm dần bình tĩnh lại: ” Làm trễ thời gian tan ca của cô rồi .”

“Không có gì “

Tịch Khê kéo tay cô: “Cô Hàn hôm nay chúng ta cùng ngồi xe của chú đi.”

Tịch Hạo Trạch cười như không cười nhìn cô.

“Lát nữa bạn cô đến đây đón cô rồi.”

Dĩ nhiên câu trả lời này vào tai của Tịch Hạo Trạch nghe ra chính là từ chối, ánh mắt anh tối sầm lại, cánh tay hơi động, chợt nghe Tịch Khê nói: “Chúng ta cùng nhau xuống đi.”

Nói xong, Tịch Khê kéo tay Sơ Vũ đi ra ngoài cửa.

Lúc này đoàn trưởng vẫn chưa đi, đang nói chuyện cùng các cô giáo khác, thấy ba người đi đến cô ấy có chút ngần ngại.

Sơ Vũ đến tủ giày, ngồi xuống sofa thay giày. Tịch Hạo Trạch đứng ở một bên, mắt nhìn xuống chân cô. Chân Sơ Vũ rất thanh mảnh, cỡ 36, tuy đang mang tất, nhưng Tịch Hạo Trạch có thể nhìn ra được chân cô rất đẹp.

Ba người cùng xuống lầu.

Tôn Phi Nhiên đã về đến thành phố N, đến công ty sắp xếp mọi thứ xong thì liền đến đây. Lúc anh đến đại sảnh, nhìn qua thấy Sơ Vũ đang nắm tay một cô bé, phía sau còn có một người đàn ông.

“Sơ Vũ” Tôn Phi Nhiên đi đến.

“Anh đến rồi à.” Lúc Sơ Vũ nói chuyện, tay phải nhẹ nhàng quàng qua cánh tay anh. Nhất thời Tôn Phi Nhiên sửng sốt, thấy người đàn ông bên cạnh lại đang nhìn mình, anh liền hiểu ra, khóe miệng nhếch lên.

Đôi môi mỏng của Tịch Hạo Trạch mím lại thành một đường , vẻ mặt thản nhiên , đáy mắt gọn sóng.

“Tịch Khê, ngày mai gặp lại nhé.” Cô bé hơi bấu môi.

“Tịch...tiên sinh, tạm biệt.”

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch dừng lại trên cánh tay hai người trong chốc lát rồi lại lạnh lùng liếc nhìn Sơ Vũ, trầm giọng thốt ra hai chữ: “Tạm biệt.”

Đến lúc hình ảnh của họ dần dần biến mất ở đằng xa, Sơ Vũ mới chậm rãi rút tay lại. Lúc gần kéo ra, đột nhiên cảm giác được tay cô bị giữ lại.

Tôn Phi Nhiên nhìn cô nóng bỏng, anh đã yêu cô say đắm nhiều năm.

Sơ Vũ ngẩn ra: “Phi Nhiên, em...”

Cô còn chưa nói xong, Tôn Phi Nhiên đã tiếp lời nói: “Sơ Vũ, em không cần phải giải thích, anh đều hiểu được. Đi thôi.”

*****

Sơ Vũ, vẫn hay tự hỏi, nếu lúc trước cô không có cùng Tôn Hiếu Nhiên đi tham gia cái gọi là bữa ăn tối kia, như vậy có lẽ cô và Tịch Hạo Trạch sẽ không thể tiến sâu hơn.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi tự cười chế giễu, anh ta là người gì chứ, sao có thể dễ dàng buông tay được?

Bạn cùng lớp Tôn Hiểu Nhiên là Triệu Vũ Vi đã vào đoàn nghệ thuật quân đội. Tôn Hiểu Nhiên cũng chỉ có mối quan hệ bình thường với cô ấy. Nhưng không ngờ cô bạn này có thể giúp Tôn Hiểu Nhiên giới thiệu vài sĩ quan cấp cao cho cô làm quen.

Tôn Hiểu Nhiên rủ Sơ Vũ đi cùng cô, Sơ Vũ do dự một lúc nhưng sau đấy vẫn đồng ý.

“Triệu Vũ Vi bảo đưa tớ đến gặp những người đấy, như vậy tớ sẽ có cơ hội vào.”

“Có những người nào?” Sơ Vũ nhú mày.

“Cô ấy cũng chưa nói, gặp mặt mới biết được, cô ấy không phải đã vào đấy sao? Còn nước còn tát.”

Trong lòng Sơ Vũ nôn nao đi ầm chằng lảnh...

Lúc hai người vào phòng nhìn thấy hai người đàn ông trung niên đã ngồi ở trong. Triệu Vũ Vi thấy họ đứng lên, cười nói: “Anh Trương, anh lý, đây là bạn học tôi Tôn Hiểu Nhiên, Hàn Sơ Vũ, đầu ca múa rất giỏi.”

Lần trước Sơ Vũ thay Tôn Hiểu Nhiên biểu diễn, dĩ nhiên Triệu Vũ Vi vẫn còn nhớ.

“Trưởng phòng Trương, Trưởng phòng Lý xin chào.”

Ông Trương, ông Lý tươi cười: “Ngồi đi, ngồi đi, mọi người tự nhiên. Nghe Vũ Vi nói, các cô là bạn thân, vậy cũng đừng khách khí với chúng tôi, giống Vũ Vi gọi chúng tôi là anh là được rồi.”

“Vâng, vâng, không phải là giờ làm việc, tự nhiên một chút. Sơ Vũ đến đây, cô ngồi ở chỗ tôi này. Hiểu Nhiên, cô cùng trò chuyện với trưởng phòng Lý đi, anh ta hiện đang phụ trách việc tuyển người mới lần này.”

Sơ Vũ ngồi bên cạnh trưởng phòng Trương, trưởng phòng Lý bên kia đang nghiêng đầu qua Hiếu Nhiên không biết nói gì.

“Tiểu Vi nói lần trước cô cũng tham gia hội diễn văn nghệ quân khu, thật đáng tiếc, lúc ấy tôi đang công tác nơi khác, không có cơ hội tận mắt nhìn thấy.”

“Ngài quá khen.” Cô nhìn qua khuôn mặt phì nộn của trưởng phòng Trương, trong lòng ớn lạnh, lặng lẽ nhích ra một chút.

“Khách khí rồi, lãnh đạo của chúng tôi ở hội nghị biểu dương trường học các cô không ngớt lời.”

Trưởng phòng Trương nâng cốc lên: “Này, tôi mời cô một ly.”

Sơ Vũ nhìn Tôn Hiếu Nhiên bên kia, tên trưởng phòng Lý kia liên tục mời rượu, Tôn Hiếu Nhiên không nhận ra đã uống hai ly rượu vang, hai má ửng đỏ lên. Cô căng thẳng, hoảng hốt nhận ra được chuyện gì đang xảy ra.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Đột nhiên cảm giác bên hông có ai đẩy choàng qua, trong nháy mắt cả người cô căng cứng, ngón tay run run “xoảng” ly rượu thủy tinh rơi xuống.

“Thật ngại quá, ngại quá.” Cô nhanh chóng đứng dậy lấy giấy ăn chùi, nhân cơ hội tránh cái tay kia ra.

“Tôi đi toilet đã.” Nói xong, liền rời đi.

Vừa ra khỏi phòng, cô thở gấp, bữa ăn này đúng là Hòn Môn Yến, làm sao bây giờ? Cô cắn môi, mười ngón tay ấn vào lòng bàn tay. Rõ ràng, đây là một cái bẫy. Bối rối bước đến toilet, cô lấy ít nước lạnh hắt vào khuôn mặt đang đỏ bừng. Nước lạnh theo má chảy dọc xuống, lạnh đến thấu xương, trong lòng cô vẫn không khỏi lo lắng.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện như vậy lại có thể xảy đến với cô. Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, mồ hôi trên lưng vã ra như tắm. Cô lấy điện

thoại ra gọi cho Tôn Phi Nhiên, nhưng gọi cả nửa ngày chẳng có ai nhận. Cô suy sụp nhìn mình trong gương, lòng càng ngày càng chua xót.

Toilet rộng như vậy nhưng chỉ có ngọn đèn vàng u ám lạnh lẽo. Trầm tĩnh lại trong chốc lát, cô đang định đi ra ngoài thì va phải vào một người. Người phụ nữ đi vòng qua, trên mặt trang điểm tinh tế, giày cao gót giậm trên nền nhà lát đá cẩm thạch “cộc, cộc”, bà không chớp mắt đi qua người Y Khả, lưu lại mùi hương thơm ngát.

Sơ Vũ bỗng nhiên căng thẳng. Cô hơi nghiêng mặt, qua tấm gương lớn nhìn người phụ nữ kia. Đèn tường nhẹ nhàng chiếu lên người bà ta, tuy chỉ thấy được chiếc áo khoác, nhưng vẫn nhận ra được đường cong hoàn mỹ của bà.

Ngoài cửa lùa đến một trận gió lạnh, người cô không kìm được run run.

Có rất nhiều dấu vết nhỏ của chuyện xưa vĩnh viễn không thể xóa mờ. Khi tưởng chừng đã quên đi, vô tình bắt gặp những vết sẹo lại nhắc nhở cô nhớ về điều đó. Toàn thân cô đau đớn vật vã.

Cô hoảng hốt đi ra, bước đi mơ hồ dưới ánh đèn hành lang mờ ảo, tim đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt.

Từng bước đi về phòng, đang định làm điều tồi tệ nhất của hôm nay chính là kéo Tôn Hiểu Nhiên rời đi. Đang đắm chìm trong suy nghĩ, cô bỗng đụng phải một bờ ngực vạm vỡ, một giọng nói trầm ấm vang lên: “Cô giáo Hàn, đang mơ mộng nhưng nhớ ai thế?”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: “Tôi giúp bạn cô vào đoàn nghệ thuật quân đội, cô...hãy làm bạn gái của tôi?”

Cô va vào thân hình kia, người hơi lão đảo. Cô ngẩng đầu, gương đôi mắt đen mờ mờ, ngơ ngẩn nhìn vài giây rồi bối rối nói: “Thật xin lỗi.”

Anh vừa mới đi ra thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, không nghĩ rằng đúng thật là cô. Tịch Hạo Trạch nghiêng người kề sát gần cô, mắt hơi nheo lại.

Sơ Vũ cảnh giác lùi bước, vòng qua anh đi lướt qua.

Cơ hội hiếm có anh dĩ nhiên không thể bỏ qua. Anh nhanh nhẹn giữ cô lại, cảm nhận rõ sự lạnh lẽo trên tay cô .

Sơ Vũ hoảng sợ run người, gạt tay anh ra, cảnh giác nhìn anh: “Anh làm cái gì đấy?”

Tịch Hạo Trạch quay người sang, nhanh chóng đưa cô qua một bên, vươn cánh tay dài kéo cô ôm vào ngực: “Vì sao trốn tránh tôi?” Hơi thở ấm áp phả phất lên mặt cô.

Sơ Vũ cắn môi, hai mắt tròn tròn , ánh đèn trên tường chiếu vào đôi mắt lóe sáng lung linh , thật rung động lòng người: “Tôi không biết anh đang nói gì? Anh nhanh tránh ra, tôi còn có việc.”

“Không biết ư.” Anh nheo mắt nhìn cô, tựa như muốn nhìn thấu cô: “Hàn Sơ Vũ, gia đình có bốn người, bố Hàn Đức Quân lái xe taxi, mẹ Lý Tú Vân, còn có...”

Sơ Vũ không thể tin được nhìn anh, cao giọng nói: “Rất cực anh muốn gì?”

“Không có ý gì cả, chỉ là muốn tìm hiểu một chút.”

Điêu tra gia đình người ta rành mạch, còn nói không có ý gì, cố tình nói mập mập mờ mờ, Sơ Vũ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Tịch tiên sinh, thông tin của tôi rất là bình thường. Tôi chẳng qua chỉ là một con kiến, bình thường không thể bình thường hơn.” cô chậm rãi hạ giọng nói.

Tịch Hạo Trạch nhìn hàng mi đang rung động kia, tầm mắt dừng lại trên mặt cô, ánh mắt xa xăm, trầm mặc một lúc, tay anh chậm rãi thả xuống.

“Tịch tiên sinh” Sơ Vũ giương mắt không chút sợ sệt nhìn anh: “Chúng ta căn bản là người của hai thế giới.” Ý tứ này đã rõ ràng, tuy nhiên nghe những lời này Tịch Hạo Trạch ngược lại nở nụ cười. Anh lạnh lùng nhìn cô, cũng không nói gì.

Bên kia, Tôn Hiểu Nhiên ngốc nghếch bị người kia lừa uống cho không biết đông tây nam bắc nữa rồi, lúc đi ra, cả người cô đều dựa lên người ông Lý kia, tay của ông ta đặt trên eo của cô, sờ soạng lung tung, Tôn Hiểu Nhiên không biết gì còn cười khanh khách.

Sơ Vũ thấy vậy, ánh mắt như bốc lửa, đẩy Tịch Hạo Trạch ra chạy đến kéo Tôn Hiểu Nhiên.

Nụ cười trên mặt ông Lý tắt lịm: “Cô đây có ý gì?”

“Trưởng phòng Lý, đã phiền anh chăm sóc Tôn Hiểu Nhiên rồi.” Trong lòng cô chỉ hy vọng chuyện này kết thúc thật nhanh.

Khóe miệng ông ta nhếch lên, lạnh lùng nói: “Cô là người thông minh, nên tránh ra, hôm nay tôi đã chọn cô ấy rồi.”

Sơ Vũ bối rối vừa vỗ mặt Tôn Hiểu Nhiên gọi: “Tĩnh dậy tĩnh tĩnh...” vừa bấm mạnh vào lòng bàn tay cô ấy. Nhưng mà cô gái này vẫn ngủ như con lợn chết, rốt cuộc không biết là đã uống đến bao nhiêu đây.

Ông Trương đi theo sau cũng đã đến, nhìn thấy Sơ Vũ cười hì hì nói: “Tôi tưởng cô đã đi rồi chứ hóa ra vẫn còn ở đây ư, thế đang đợi tôi sao.”

Sơ Vũ cực kỳ ghét cái vẻ mặt kia. Cô cắn răng chịu đựng vì biết mình không đắc tội nổi những người này. Cô cố gắng đỡ Tôn Hiểu Nhiên, toàn thân đề phòng cảnh giác, muốn nhanh thoát khỏi nơi này, đây là nơi nào chứ, là nơi quan trọng quý giá ra vào, các cô vốn không nên bước vào đây .

Tịch Hạo Trạch đi kèm tĩnh lặng dựa vào sofa nhìn từ xa, đã hiểu tất cả, anh muốn xem cô phải làm sao bây giờ.

Triệu Vũ Vi cũng đến đó, giữ chặt Sơ Vũ, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Cô nghĩ là cô đang giúp Hiểu Nhiên ư, hãy để cho cô ấy đi, bằng không cô ấy cũng đừng mơ tưởng đến chuyện vào đoàn văn nghệ .”

“Sao cô có thể làm như thế được? Cô là bạn học của cô ấy, cô sao có thể bán cô ấy đi như thế được.” Giọng cô ghen ngào, đôi mắt dầm đỏ lên.

“Nếu cô ấy muốn vào, phải trả giá là đi đâu đương nhiên , trên đời này làm gì có chuyện không làm mà được hưởng.”

“Cô...” mặt Sơ Vũ trắng bệch, khe khẽ môi, trong lòng giống như bị con dao xẹt qua. “Hôm nay tôi sẽ không để cho các người mang cô ấy đi.”

Nghe xong câu này, sắc mặt ông Lý trở nên khó coi: “Cũng không xem bản thân mình mấy cân mấy lạng, buông tay ra, bằng không đừng trách chúng tôi không khách khí.”

Ông Trương đi đến, tay khoát bên hông Sơ Vũ, mùi rượu nồng nặc áp vào mặt cô. Cô đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, cố gắng giữ bản thân bình tĩnh. Cô ngược mắt lên, bỗng nhiên, cô cảm thấy tim mình như chết lặng, người phụ nữ cô vừa gặp trong toilet đang trêu mếu nắm tay một cậu con trai.

Người phụ nữ nhìn thấy một cảnh như vậy, cũng chỉ thản nhiên nhìn lướt qua, nhàn nhạt nở một nụ cười mỉa mai. Bắt gặp nụ cười kia, Sơ Vũ cảm thấy như bị mũi tên đâm sâu vào tim, để lại một nỗi đau đớn đả thương máu. Đột nhiên cô cảm thấy rất buồn cười và vô lý.

“Lão Trương, thôi đi.”

Cô hít sâu một hơi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay: “Các người định làm gì, còn như vậy nữa , tôi sẽ báo cảnh sát.”

Mọi người nhú mào nhìn cô, tựa như nghe được một chuyện cười, cười rộ lên.

“Vũ Vi à, bạn học cô là kẻ ngốc sao?” Ông Lý kéo Tôn Hiểu Nhiên qua.

Sơ Vũ ngẩn ra, cô là kẻ ngốc ư, chỉ cần có một tia hy vọng cô có thể làm kẻ ngốc. Cô nhìn qua, Tôn Hiểu Nhiên đã say mèm đến không biết trời đất. Tình cảm hai người nhiều năm như vậy, cô không thể trơ mắt nhìn bạn mình gặp chuyện.

Cô thả tay Hiểu Nhiên ra , nhanh chóng chạy đến bên người Tịch Hạo Trạch, ánh mắt cầu xin: “Xin anh hãy giúp tôi.” Tịch Hạo Trạch ngẩng đầu quan sát từ lâu, anh muốn đợi Sơ Vũ mở miệng cầu xin anh. Anh ngược mắt nhìn cô sau đó lại dời đi, sắc mặt không mấy may thay đổi, buông ba chữ: “Dựa vào gì?”

Sơ Vũ sững sốt, sắc mặt trắng bệch, tất cả những tủ nhục trong lòng, tất cả những hy vọng đã tan rã ngay trong khoảnh khắc này. cô cắn chặt môi, cố nén những giọt nước mắt sắp rơi xuống . Đúng vậy, dựa vào cái gì? Cô đặt tay lên ngực tự hỏi, cô và anh ta cùng lắm chỉ mới gặp nhau vài lần mà thôi. Ngay ngốc nhìn qua đã thấy bọn họ đang mang Tôn Hiểu Nhiên ra cửa.

Cô từng bước đi ra cửa, mắt nhìn sang người phụ nữ kia và con trai đang thân thiết nói chuyện với nhau. Cô như bị ai đó đâm một nhát vào ngực, cảm giác đau đớn đã không còn từ lâu.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy một giọt nước trên khóe mắt cô rơi xuống, trong suốt lấp lánh. Anh ngẩn ra, đứng lên, mở miệng nói: “Hàn Sơ Vũ, tôi có thể giúp cô.” anh hơi dừng một chút: “Nhưng, cô phải đáp ứng với tôi một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tựa như tiếng sét vang lên bên tai, Sơ Vũ nhìn vào mắt anh, chỉ cảm thấy sâu không lường được.

“Cái này tạm thời chưa nói đến, bây giờ cô cần trả lời là đồng ý hay không đồng ý?”

Thời gian một giây lại một giây trôi qua, cô nhìn qua cách đó không xa, gật đầu: “Được, tôi đồng ý với anh.”

Anh nhanh chóng đi ra cửa, Sơ Vũ ngăn người nhìn bóng dáng anh, trong lòng dâng lên niềm chua xót. Bọn họ đang chờ người lái xe đến, mắt Tịch Hạo Trạch nhìn qua một vòng: “Trưởng phòng Trương, trưởng phòng Lý.”

Tịch Hạo Trạch, anh trai Tịch Hạo Nguyệt ở trong đoàn nghệ thuật của bọn họ, ông Trương ông Lý tất nhiên nhận ra anh ta, con trai của tham mưu Tịch, trong vòng luân quần ấy ai mà không biết. Lại nhìn người bên cạnh Tịch Hạo Trạch, hai người có hơi hoảng hốt.

Tịch Hạo Trạch làm bộ như vô tình nói: “Đây là bạn gái tôi, cô ấy không hiểu chuyện, nếu biết đã hẹn các ông ăn cơm, thì cũng nên gọi tôi chứ.” Anh vô cùng thân thiết nắm lấy tay Sơ Vũ. Sắc mặt hai người kia xanh lại rồi đỏ lên.

Một câu bạn gái làm cho mặt Sơ Vũ đông cứng lại.

“Thì ra là bạn gái của Tịch thiếu, chúng tôi thật là đường đột.” Ông Trương lau mồ hôi trên trán.

Triệu Vũ Vi mặt trắng bệch, nuốt xuống ngum tức giận, ánh mắt oán hận nhìn Hàn Sơ Vũ rồi đẩy Tôn Hiểu Nhiên qua cho cô.

Nhìn mấy người kia rời đi, Sơ Vũ thở phào nhẹ nhõm, cô gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh.”

“Hạo Trạch...” đột nhiên một giọng nói đầy khí thế vang lên.

Sắc mặt Tịch Hạo Trạch trầm tĩnh nhìn người đi tới: “Dương Tổng” người đàn ông nhìn qua khoảng hơn năm mươi, đứng bên cạnh là một cậu bé và người phụ nữ kia.

“Oc...” Tôn Hiều Nhiên rên một tiếng cúi người xuống nôn ra.

Sơ Vũ vỗ nhẹ trên lưng cô.

“Đi ra ngoài chơi phải chú ý một chút.” Người đàn ông hơi nhú mày lại, giọng nghiêm nghị, nói xong bước đi .

“Sơ Vũ, Sơ Vũ...” trong yên tĩnh, Tôn Hiều Nhiên khó chịu nỉ non gọi tên cô, người phụ nữ kia bỗng dừng bước lại, bà chậm rãi xoay người lại nhìn các cô, mắt chớp chớp, trên khuôn mặt sắc xảo kia thoáng lên một tia bối rối. Sơ Vũ cúi đầu, lau khóe miệng cho Tôn Hiều Nhiên, giờ phút này đây cô đã bình tĩnh lại.

“Mẹ, đi thôi.” Người phụ nữ hơi chần chừ, rồi lập tức đi qua.

Sơ Vũ lúc này mới ngẩng đầu, nhìn một nhà ba người xa xa, mắt nhấp nháy, ngực cô như bị ai đẩy bóp nghẹn lại , vừa buồn vừa đau. Tôn Hiều Nhiên say khướt lắc lắc thân mình, Sơ Vũ cố hết sức đỡ cô.

“Đi thôi.” Tịch Hạo Trạch nói. Người ta vừa mới giúp cô, Sơ Vũ tuy là không muốn, nhưng lại không thể không nể mặt mũi anh.

Lại một lần nữa ngẩng lên xe anh ta, Sơ Vũ bối rối vô cùng.

“Đi đâu?”

Nhìn mặt Tôn Hiều Nhiên, về nhà với bộ dáng này, ông bà Tôn chắc chắn lại nói này nói nọ, nghĩ một hồi, cô nói “Đến tiểu khu Di Hòa.” Đó là nhà của Tôn Phi Nhiên, nhưng là vẫn nên nói trước với Tôn Phi Nhiên.

Tịch Hạo Trạch vừa mới khởi động xe, đã có điện thoại gọi đến, đoạn vũ khúc 《Hồ Thiên Nga》 nhẹ nhàng vang lên , Sơ Vũ kinh ngạc.

“Tôi có việc phải về trước . Các anh cứ tiếp tục đi” Anh thản nhiên nói. Tắt điện thoại, nhìn qua kính chiếu hậu: “Sao lại quen bọn họ ?”

“Đêm nay mới quen.” Sơ Vũ trầm mặc khoảng vài giây, lại mở miệng nói: “Bọn họ nói sẽ có thể giúp Hiều Nhiên vào đoàn nghệ thuật quân đội.”

“Vừa mới quen đã cùng bọn họ đến đây uống rượu ư?” Tịch Hạo Trạch hơi châm chọc nói.

Sơ Vũ thần oán, tôi và anh cũng không phải chỉ mới gặp nhau vài lần sao ?

Mười ngón tay anh nhẹ nhàng gõ trên vô lăng, ánh mắt nhỏ dài hơi híp lại, hồi lâu sau, anh mới nói: “Cô cũng định vào đấy ư?”

“Hả?” Sơ Vũ ngẩn ra, nhanh chóng phản ứng lại: “Tôi không muốn vào đoàn văn nghệ thuật quân đội. Tôi đã thi nghiên cứu sinh , sau này... tôi sẽ không múa nữa .”

Tịch Hạo Trạch sững sốt, liền dừng tay lại: “Vì sao?”

Vì sao? Sắc mặt Sơ Vũ tối sầm lại, cô vô thức nắm chặt tay, ánh sáng trong xe hơi tối, Tịch Hạo Trạch không thấy rõ vẻ mặt Sơ Vũ, cô giật nhẹ khóe miệng: “Múa nhiều năm như vậy, mệt mỏi rồi không muốn múa nữa.” Cô tựa như không thêm để ý nhún nhún vai.

Tịch Hạo Trạch không nói gì nữa, thu hồi ánh mắt, khóe miệng cong lên một cách khó hiểu.

Xe vững vàng chạy trên đường. Tôn Hiểu Nhiên nửa thân dựa vào người Sơ Vũ, miệng rên rỉ, đầu đau lại không ngừng lắc lư thân mình, Sơ Vũ đánh một cái “bốp” vào tay cô, nói: “Ngồi yên!”

Hiểu Nhiên cầu nhàu hừ một tiếng.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy như vậy, khóe miệng hơi giãn ra.

Hai ngày nay Tôn Phi Nhiên vừa mới ký một đơn đặt hàng, buổi tối công ty có bữa tiệc chúc mừng, lúc ra khỏi khách sạn, anh nhìn thấy trên di động có vài cuộc gọi nhỡ, đều là của Sơ Vũ . Anh vội vàng gọi lại, rất nhanh đã có người nhận .

“Sơ Vũ, chuyện gì vậy?”

“Phi Nhiên, Hiểu Nhiên uống rượu ...”

“Các em bây giờ đang ở đâu?”

“Trên xe, đang đi về nhà anh.”

“Được, anh về bây giờ đây.”

Ngắt điện thoại, Sơ Vũ thở dài một hơi, nhìn Tôn Hiểu Nhiên ngủ say sưa như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Tịch Hạo Trạch vừa nghe Sơ Vũ gọi tên này, nhú mày lại, đột nhiên tăng tốc. Tôn Hiểu Nhiên bị cú người về phía trước, đụng một phát vào đầu.

Sơ Vũ kéo người cô lại, không hiểu lắm, cũng không biết nên mở miệng nói gì.

Đến khu nhà, Sơ Vũ đỡ Tôn Hiểu Nhiên xuống, Tôn Phi Nhiên cũng đã về nhà. Nhìn thấy chiếc xe kia, mày anh không khỏi nhú lại, phụ đỡ Tôn Hiểu Nhiên: “Sao lại thế này, đã uống đến bao nhiêu”

“Hãy dìu Hiểu Nhiên về ngủ một giấc trước đi, tỉnh lại rồi nói sau.”

“Được, chờ chút để anh đưa em về”

Sơ Vũ do dự một chút, lắc đầu: “Thôi, em tự về Anh hãy chăm sóc Hiểu Nhiên đi.”

Tôn Phi Nhiên nhìn về chiếc xe kia, thoáng trong mắt một chút gì đó mất mát. Nhìn thấy hai người lên lầu, cô mới xoay người.

Tịch Hạo Trạch kéo cửa kính xe xuống, ngón tay kẹp một điều thuốc đặt trên cửa sổ.

Sơ Vũ đi đến bên cửa sổ, ho nhẹ một cái, anh lười biếng quay đầu, cô thàn hít sâu một hơi: “Chuyện đêm nay rất cảm ơn anh.” Tịch Hạo Trạch chỉ nhìn cô không nói gì.

“Đã trễ thế này, anh hãy về sớm một chút...”

“Sao? Niệm kinh xong rồi đuổi hòa thượng đấy hả?”

“Không phải.” Sơ Vũ đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Anh hút một ngụm thuốc: “Hàn Sơ Vũ.” Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, giọng nói rất bình tĩnh: “Còn nhớ vừa rồi chúng ta đã nói điều kiện không?”

“Tôi giúp bạn cô vào đoàn nghệ thuật quân đội, cô...hãy làm bạn gái của tôi?”

Sơ Vũ sừng sốt mở to hai mắt, ánh mắt khiếp sợ, có chút không tin nhìn anh. Tựa như chưa từng quen biết anh. lát sau, một giọng nói mềm mại vang lên: “Nếu tôi không đồng ý, có phải cố ấy đừng bao giờ có ý nghĩ sẽ được vào đó?”

Trăng sao thưa thớt, gió thổi lành lạnh.

“Tự cô hiểu rõ là được rồi.” Tịch Hạo Trạch liếc nhìn lạnh lùng.

Khóe miệng Sơ Vũ giật giật, nhìn anh với vẻ mặt khinh thường. Cô xoay người, đi dọc theo ven đường. Trời đông giá rét lạnh lẽo nhưng con người cũng rất tàn nhẫn, mỗi lời nói cử chỉ dù rất nhỏ, cũng có thể làm cho bạn bị tổn thương. Trong tim cô tựa như có một thế giới riêng bằng thủy tinh mỏng manh được rào chắn cẩn thận, nhưng chỉ cần có búa sắt gõ vào thì “bùng” một cái mọi thứ sẽ vỡ tan

Lá khô vàng trên cây, từng chiếc từng chiếc lơ lửng trong trời đêm, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống, Sơ Vũ không để ý giẫm chân lên, vang lên âm thanh “xào xạt”.

Tịch Hạo Trạch nhìn bóng dáng đang cúi đầu đi thẳng kia, anh dập thuốc, khởi động xe, chậm rãi chạy đến, bóp còi vài tiếng. Nhưng Sơ Vũ vẫn không phản ứng.

Tịch Hạo Trạch sao có thể kiên nhẫn như thế được, liền tăng tốc, nhìn qua kính chiếu hậu, hình bóng kia ngày càng nhỏ dần. Anh thở dài, miệng rủa thầm một tiếng, nhanh chóng quay xe trở về.

Xe dừng lại. Anh lạnh lùng nói: “Hàn Sơ Vũ, tôi lệnh cho cô lên xe.”

Lúc này, Sơ Vũ đã rơi lệ đầy mặt, trong lòng rất khó chịu.

“Tôi không phải là cấp dưới của anh, dựa vào cái gì mà phải nghe mệnh lệnh của anh.” cô quát lên: “Đồ khốn!”

Đêm yên tĩnh, hai từ “Đồ khốn” tựa như quả bom nổ oành.

Trong nháy mắt vẻ mặt Tịch Hạo Trạch cứng lại: “Tạch” cửa xe mở ra, sải bước đi đến, kéo lấy Sơ Vũ, nghiêm giọng nói: “Cô lặp lại lần nữa đi?”

Sơ Vũ bị anh ta kéo mạnh bả vai rất đau, cô hít sâu một hơi, một tay kia đẩy anh ra, ngẩng đầu quát cường nói: “Các người đều là đồ khốn, ý thế hiếp người, ức hiếp dân thường, bắt nạt dân nữ... đồ thô bỉ!” Cô vừa đánh giật tay anh ta ra, vừa mắng.

Tịch Hạo Trạch cúi đầu cười rộ lên, nhìn tóc tai cô táng loạn, trông hết một con ngốc.

“Hàn Sơ Vũ, đứng yên lại!” Lớn tiếng gọi, giọng nói mạnh mẽ, ánh mắt làm người ta sợ hãi. Sơ Vũ kinh sợ rút tay lại, lúc lấy lại tinh thần, nhận ra mình đã đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích, lau nước mắt, xoay người bước đi.

“Tôi đồng ý cho cô đi rồi sao?” Tịch Hạo Trạch giữ chặt tay cô.

“Tôi cần anh đồng ý sao?” Sơ Vũ ngẩng đầu lên, nhìn vào anh.

Nói thật, nhiều năm như vậy, vẫn chưa có người nào dám cãi lại anh: “Hàn Sơ Vũ, cô thật sự không nghe lời ư. Dĩ nhiên, tôi sẽ không phạt cô hít đất, cũng sẽ không để cô chạy vòng, nhưng là...” còn chưa nói xong, Tịch Hạo Trạch đã nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 9: “Hàn Sơ Vũ, cô tin hay không, bây giờ tôi sẽ trừng trị cô.”

Nụ hôn bất ngờ làm cô sững người, tròn tròn mắt không thể tin được. Tịch Hạo Trạch chú ý đến phản ứng của cô, khóe miệng cong lên, cắn môi dưới trừng phạt, nỉ non nói: “Lúc mở miệng mắng người hung hãn lắm mà.” Ý thể hiếp người, ức hiếp lương dân, bắt nạt dân nữ... Đây là lần đầu tiên có người dùng những từ này để hình dung anh.

Nếu anh thật như vậy thì cô còn có thể được lựa chọn ư, anh nhất định sẽ có phương pháp để cô chấp nhận, chẳng qua là anh không muốn mà thôi.

Sơ Vũ chỉ cảm thấy miệng đau, khó thở, nghẹn ngào tủi thân, khóe mắt dần thấm ướt, nước mắt tựa như vòi nước ào ào chảy, hai tay đánh lên ngực Tịch Hạo Trạch. Nhưng đối với một người được huấn luyện trường kỳ như anh mà nói, cái này chỉ giống như gãi ngứa.

Tịch Hạo Trạch cảm thấy hai má lạnh lẽo, chậm rãi buông cô ra, có chút bất đắc dĩ: “Thỗ phi? Cường đạo? Sau này còn dám nói không?”

Cô đưa tay lên chà môi, giọng khàn khàn mắng: “Anh là đồ không biết xấu hổ.”

Tịch Hạo Trạch lạnh lùng: “Hàn Sơ Vũ, cô tin hay không, bây giờ tôi sẽ trừng trị cô.”

“Hắt xì ...” cô không nể mặt hắt xì một cái to, Tịch Hạo Trạch vừa bực mình lại vừa buồn cười: “Đừng để tôi lặp lại, lên xe.”

Sơ Vũ khẽ cắn môi, nhỏ giọng đáng thương nói: “Tịch đại nhân, tôi cần xin anh, tôi xuất thân trong một gia đình nghèo, không vào nổi đại viện

nhà cao cửa rộng. Tối nay ngài đã giúp tôi, sau này tôi sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp ngài .”

Anh cười thành tiếng “Tịch đại nhân” từ này rất mới mẻ, anh có nên ép cô nữa không, hay là đưa tay chào. Anh nheo mắt lại đánh giá cô, cô gái kia dám đùa giỡn với anh, lấy lùi để tiến. Khóe miệng anh nhếch lên, kế ư, ai mà không biết dùng.

“Hàn Sơ Vũ, nếu cô muốn giằng co ở đây tôi cũng chẳng sao cả.” Anh bình thản ngẩng đầu nhìn trăng sao sáng, bu ồm bả nói: “Đêm dài yên tĩnh ngắm trăng, nếu bị trúng gió, cũng đáng nhĩ.”

Sơ Vũ ngẩn ra, khẽ cắn môi, im lặng một lúc sau đó xoay người lên xe.

Tịch Hạo Trạch nhìn bộ dáng ủ rũ của cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên, dường như một cảm giác quen thuộc dần dần đi vào tim.

Hai người lẳng lẳng ng ồi trên xe, không ai nói gì, cô cúi đầu chờ đợi anh chuẩn bị làm khó dễ.

Lâu sau, Tịch Hạo Trạch thản nhiên hỏi: “Lúc nãy ở nhà hàng tôi đã giúp cô , cô đối xử với ân nhân của cô như vậy sao?”

Sơ Vũ cảm thấy thật sự bu ồm cười, anh giống như thổ phỉ cường hôn người ta r ồi còn không biết xấu hổ. Anh cũng chẳng khác gì bọn người đó cả, cá mè một lứa cả mà thôi. Vuốt lại mái tóc bay rối tung, cô thản nhiên nói: “Mao Chủ Tịch đã nói “Toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân”, mà anh là quân nhân, phục vụ nhân dân là mục tiêu và nhiệm vụ của anh.”

Lời nói này làm anh ghen hòng , thì ra đây là việc anh nên làm. Anh nheo mắt nhìn kỹ cô, thấy những giọt nước mắt long lanh, im lặng đưa khăn tay cho cô, ánh mắt cũng dịu đi nhi ều.

Sơ Vũ cũng không khách khí đưa tay nhận lấy, lau khô nước mắt.

“Hàn Sơ Vũ, tôi nói là cô ngốc thật hay đang giả ngu hả?”

Nói xong câu này, anh khởi động xe.

Lúc đến đầu hẻm nhà Sơ Vũ, xe dừng lại. Cô đang ng ỡ nghiêm chỉnh cân nhắc xem nên giải quyết việc này như thế nào thì chợt nghe Tịch Hạo Trạch lạnh giọng nói : “Trở về hãy cẩn thận suy nghĩ.”

Sơ Vũ sửng sốt, muốn cười nhưng lại cười không nổi, tay từ từ nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay, mở miệng nói: “Không cần nghĩ nữa, tôi bây giờ có câu trả lời thuyết phục anh. Tôi không muốn làm bạn gái của anh.” Cô dừng một chút, cố kìm nổi niềm chât chứa trong lòng : “Anh không hợp với tôi.”

B ầu không khí trong xe đột nhiên ngưng trệ.

“Cho tôi một lý do.”

Ngón tay Sơ Vũ khẽ run lên, cắn môi, nở nụ cười vừa cô đơn vừa chua chát: “Lý do ư... Rất đơn giản, bởi vì ba mẹ tôi sẽ không đồng ý cho tôi quen quân nhân” giọng nói cô ngày càng nhỏ, dường như ngay cả chính cô cũng không nghe thấy .

Tịch Hạo Trạch mím môi, cười như không cười, mắt sáng rực nhìn cô, dường như muốn nhìn thấy gì đó trên khuôn mặt kia. Sơ Vũ gục đầu xuống, tránh đi ánh mắt sắc bén của anh.

Yên lặng trong chốc lát, cửa xe đột nhiên mở ra, Sơ Vũ ng ẩng ra, nhanh chóng mở cửa xuống xe. Cô nghiêng đầu thản nhiên nhìn thoáng qua anh, trong mắt có chút không đành lòng lóe lên rồi biến mất.

Bóng tối bao trùm không nhìn thấy cuối con hẻm, mỗi bước đi đầu đội lên tiếng vang vọng lại. Khi Sơ Vũ về nhà, chỉ một màu đen. Cô nhẹ nhàng về phòng, gió lạnh làm cô bất giác khẽ run.

Cô ng ỡ ở dưới chân giường, đến khi hai chân run lên, tựa như có vụn con kiến cắn xuống, cô mới đứng lên. Xoay người bật đèn bàn, ánh sáng ảm đạm bao phủ căn phòng chật chội, cô chậm rãi kéo ngăn tủ cũ nát, lấy

một chiếc hộp nhỏ màu đen, mở ra là một quả cầu pha lê xinh đẹp bên trong.

Cô cẩn thận lấy ra, nhìn chăm chăm, nước mắt từ từ rơi xuống. Tịch Hạo Trạch, thì ra anh không nhớ tôi. Cũng tốt, như vậy cũng tốt.

Lại một đêm gặp ác mộng. Thời gian như quay lại, cô mơ thấy , năm ấy, mẹ cô mặc bộ váy trắng xinh đẹp thướt tha.

Sau đó bà lại lên một chiếc ô tô, cô khóc hu hu gọi “Mẹ, mẹ”, nhưng chiếc xe càng ngày càng đi xa, cuối cùng biến mất trước mắt cô.

Cô lại mơ thấy , cô không cẩn thận làm rơi kẹp tóc của mẹ xuống sông, anh đưa cho cô một quả cầu pha lê, không kiên nhẫn an ủi cô “Đừng khóc.”

Cổ họng như bị thiêu đốt, cô muốn kêu, nhưng dù thế nào cũng không hét lên được, cổ họng không thể phát ra một tiếng nào.

Ngày hôm sau, chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu, ngực đau nhói. Tối hôm qua chưa ăn gì, cả một đêm đói bụng dạ dày quặn đau.

Đến phòng bếp thấy chỉ có nồi cháo chưa rửa, ngay cả thức ăn thừa cũng không còn. Trong chớp mắt cô cảm thấy sống mũi cay cay. Nhìn ra ngoài cửa sổ cũ nát, cô cắn chặt môi, nuốt xuống toàn vị đắng chát.

Lúc ra khỏi nhà, may mà ngay ngã tư có một quầy bán hàng.

“Bà Lưu, chào.” Sơ Vũ vừa tìm tiền lẻ, vừa nói: “Một ly sữa đậu nành, hai cái xiu mại.”

Cả đời bà Lưu đã sống trên con phố này, con cái đầu đã chuyển đến nơi khác, bà và người bạn già, hai người cô đơn sống một cuộc sống bình thường, mở một cửa hàng bán đồ ăn sáng, cũng tiện cho mọi người.

“Tiểu Vũ à, đây này.” Bà Lưu đưa sữa đậu nành và hai cái xiu mại cho cô, lại đưa cho cô thêm một cái trứng gà.” Ăn nhanh cho nóng, nhìn con gầy

có xiu kìa , sau này nhớ ăn sáng sớm chút, mấy đứa nhỏ này thật không biết yêu quý thân thể gì cả.” Bà lão cần nhần nói, Sơ Vũ lại cảm thấy rất thân thiết, thề lưỡi, đem tì ền thả vào hộp.

Bà Lưu bữu môi: “Con bé này, lúc nào cũng như vậy.”

Hút một ngụm sữa đậu nành, lòng đã ấm áp hơn.

Buổi trưa khi Tôn Hiểu Nhiên đến tìm cô, vẻ mặt cô ấy có chút u sầu. Hai người ngồi trong một tiệm thức ăn nhanh, lúc này đang là giờ cơm, trong quán rất ồn ào.

Sơ Vũ ăn cơm thịt bò, Tôn Hiểu Nhiên ử rữ ngồi đối diện nhìn cô, trong lòng băn khoăn . Sáng nay thức dậy, nhìn thấy vẻ mặt anh mình, cô đã biết xảy ra chuyện.

“Sơ Vũ, chuyện tối hôm qua...”

Sơ Vũ im lặng, gắp miếng thịt bò chậm rãi ăn .

“Sơ Vũ ” Đôi mắt Tôn Hiểu Nhiên dần dần đỏ lên: “Tớ cũng không biết Triệu Vũ Vi sẽ làm như vậy... Cậu đừng giận.” Cô lắc lắc tay Sơ Vũ, muốn Sơ Vũ nói chuyện, Sơ Vũ đã giúp cô, cô biết Sơ Vũ sẽ tha thứ cho cô.

Sơ Vũ đặt đũa xuống: “Hiệu Nhiên, tớ không giận .” Cô nhìn vào mắt Hiểu Nhiên rồi thở dài: “Chỉ là tớ có chút thất vọng thôi.”

“Sơ Vũ, ngày hôm qua tớ hình như cảm giác được có một người đàn ông...” Tôn Hiểu Nhiên tinh tế quan sát vẻ mặt cô, do dự hỏi: “Anh ta là ai vậy?”

“Chú của một cô bé học trò tớ.”

Tôn Hiểu Nhiên cảm thấy hứng thú, nếu có thể giúp được cô và Sơ Vũ thoát khỏi an toàn thì có lẽ thân phận người này nhất định không đơn giản: “Sơ Vũ, thế anh ta làm gì?”

Sơ Vũ yên lặng ăn mấy miếng cơm, rồi nói: “Quân nhân.”

Ánh mắt Tôn Hiều Nhiên phút chốc sáng ngời: “Cấp bậc gì ?”

Chiếc đĩa trong tay rơi xuống, cô hơi nghiêng nửa mặt, ánh mắt ảm đạm, mày cau lại: “Tớ không rõ.”

“Aiz.” Tôn Hiều Nhiên thản nhiên lên tiếng: “Vũ đoàn của cậu còn tuyển dụng giáo viên không?”

Sơ Vũ đột nhiên nghẹn ho, tối hôm qua cô đã ho một đêm, bây giờ ngực vẫn rất đau. Hôm nay thức dậy có chút bị cảm. Tôn Hiều Nhiên đưa cho cô cốc nước, cô uống mấy ngụm rồi chậm rãi nói: “Gần đến năm mới, vũ đoàn cũng nghỉ vài ngày, bây giờ không có tuyển giáo viên mới.”

Chẳng qua Sơ Vũ không nghĩ rằng lần này cô bị cảm nặng đến vậy. Tưởng rằng buổi tối uống thuốc rồi sẽ khỏi, không ngờ ngày hôm sau, lúc cô đi làm, cả người đau nhức chân tay cũng rã rời, phải xin phép nghỉ. Chuyện này làm đoàn trưởng phải tìm giáo viên thay thế, cô đã giới thiệu Tôn Hiều Nhiên dạy thay mấy tiết.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: “Cậu gọi bà ta là mẹ, bà ta cũng không xem cậu là con gái.”

Sơ Vũ bị sốt hai ngày, cuối cùng đành phải đi đến bệnh viện truyền nước. Bình thường cô rất ít khi bị ốm, cảm, ho, hay các bệnh vặt, nhưng lần này không hiểu sao đột nhiên lại đổ bệnh. Hàn Đức Quân ra ngoài chạy xe, trong nhà không có ai chăm sóc. Cũng may truyền hai bình nước, đêm đó đã hạ sốt, chỉ có sắc mặt còn chút xanh xao.

Buổi tối, cô gọi điện thoại cho Tôn Hiểu Nhiên: “Hai hôm nay thế nào? Có mệt không?”

Tôn Hiểu Nhiên đang nằm trên giường nói: “Không có, bọn mình bình thường luyện tập cũng mệt vậy thôi, haiz, chỉ tiếc là không gặp được anh quân nhân kia.” Không khỏi có chút buồn bực không vui.

“Anh ta có cái gì tốt mà xem?”

“Anh ta đã kết hôn chưa, để tớ còn theo đuổi.”

Sơ Vũ khẽ động khóe miệng, muốn nói ra gì đấy nhưng nghĩ lại thôi, cái gì cũng không nên nói, sau đó cùng cô ấy tám chuyện vài câu rồi tắt máy. Cô nghĩ đến chuyện tối đấy, cảm thấy thật buồn cười, có lẽ, anh ta chỉ nhất thời hứng lên mà thôi.

Sau đêm Tịch Hạo Trạch nói thẳng ra với Sơ Vũ thì nhận được mệnh lệnh của cấp trên. Bảo tuyết ở miền nam làm giao thông hoàn toàn tê liệt. Cấp trên yêu cầu bọn họ đêm đấy phải tập kết, đúng tám giờ xe lửa xuất phát đến thành phố J.

Xe lửa chạy ầm ầm về phía trước, áo khoác Tịch Hạo Trạch ban ra, môi mím chặt, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn ra bầu trời đen kịt ngoài cửa

số.

Giang Dịch Hiên từ toa sau đi đến ng ỡng xuống đối diện trước mặt anh: “Đội trưởng Tịch, đang nghĩ cái gì vậy?” Giang Dịch Hiên và Tịch Hạo Trạch cùng lớn lên trong một đại viện, hai người quen biết từ bạn học cho đến chiến hữu, bao nhiêu năm giao tình, bây giờ Tịch Hạo Trạch đang phục vụ trong quân đoàn 31, anh ta ở quân đoàn 12. Lần này quân khu đi đầu động vài đoàn trợ giúp. Vừa hay hai người đụng phải.

“Mấy hôm trước Tôn Liêm đã nghỉ hưu.” Giang Dịch Hiên dừng một chút: “Nhớ ngày đó lúc chúng ta vẫn là tân binh, cũng đã gây cho ông ta không ít chuyện.”

“Đúng rồi, ông ta nói, lần sau cậu đến gặp ông ta hãy mang theo con dâu đến, bằng không ông ta cũng chẳng thèm gặp cậu.”

Tịch Hạo Trạch vuốt chiếc cằm lạnh băng, khóe miệng nhếch lên: “Cậu yên tâm, cậu bây giờ hãy chuẩn bị quà cáp để đón chị dâu đi là vừa rồi.”

Giang Dịch Hiên giật mình, vừa mới chuẩn bị tra hỏi thì đúng lúc một quân nhân bước nhanh tới, chào theo nghi lễ: “Báo cáo đội trưởng, tham mưu trưởng tìm ngài.”

Một đêm ng ỡng tàu, sáng sớm hôm sau đã đến tỉnh J. Xuống tàu, các quân nhân vác túi, cần xẻng, chờ xuất phát. Các đội trưởng đứng ở phía trên chỉ đạo công việc, sau đó đi lên trước.

Tuyết rơi rất nhiều, đi hơn hai mươi km, cuối cùng cũng đến vùng giao thông trọng điểm của thành phố J. Đường cao tốc tắt nghẽn, một dãy xe kéo dài cả trăm mét nối đuôi nhau chờ đợi.

Hàng năm vào lúc này là thời gian xe lưu thông nhiều nhất, năm nay lại gặp một trận tuyết rơi dày, nên lại càng tệ hơn.

Điều kiện thời tiết rất khắc nghiệt, các quân nhân làm việc đến ướt đầm cả người.

Tịch Hạo Trạch dẫn theo vài chiến sĩ cào tuyết dưới xe. Bị kẹt một đêm, mọi người đều rất lo lắng. Họ một bên phải ai ủi ổn định tâm trạng người dân, một bên phải làm việc để bảo đảm nhanh chóng giải quyết vấn đề kẹt xe.

Cả một ngày, họ chỉ ăn vài cái bánh bao, cũng may vào xế chiều đoạn đường trên quốc lộ đã được khai thông.

Trong thời gian này bởi vì Tịch Khê học múa mà bầu không khí trong Tịch gia cũng náo nhiệt hẳn lên. Trần Lộ Hà thấy con trai dạo này vui vẻ hơn, trong lòng dần dần có chút nghi hoặc. Vài năm nay Tịch Hạo Trạch rất ít khi về nhà... Bà nghiêng đầu nhìn cháu gái, hỏi: “Nữ Nữ, sau khi đón con về chú và con thường làm gì?”

“Ăn KFC ạ.”

Bà suy nghĩ một chút: “Cô giáo dạy cháu múa xinh đẹp lắm sao?”

“Đẹp ạ.” Tịch Khê gật mạnh đầu, sau đó lại nói: “Chú cũng bảo đẹp.”

Bà Tịch nhướn mày lên: “Ồ, vậy ư? Nữ Nữ, ngày mai bà nội đến xem con múa nhé, được không?”

“Thật sao? Vậy thì hay quá. Bà nội, cô giáo Hàn của cháu khen cháu múa đẹp.” Nhìn bộ dáng của cháu gái, bà Tịch yêu chiều véo mũi cô bé.

Vũ đoàn còn một buổi học cuối cùng trước năm mới, bà Tịch tự mình đi đón cháu. Bởi vì là ngày cuối cùng nên tất cả giáo viên có một bữa liên hoan, Tô Thiến hôm đó cũng ở lại đoàn.

Lúc bà Tịch đi lên, Tô Thiến đang ở trong đại sảnh, nhìn thấy Trần Lộ Hà cô hơi giật mình.

“Bác gái, bác đã đến ạ.”

Trần Lộ Hà không nghĩ rằng trung tâm dạy múa này là do Tô Thiến mở, thế nhưng bà vẫn rất bình tĩnh, trên mặt nở nụ cười hiền hòa, kéo tay cô:

“Mấy ngày trước ở đại viện gặp mẹ con, nghe nói con đã về nước , trở về cũng không đến thăm bác.”

Tô Thiến cười nhẹ: “Bác gái, con định mấy ngày nữa sẽ đến gặp bác. Bác đến đón Tịch Khê ư, bé gần tan học rồi , để con dẫn bác đi.”

Hai người đi đến cửa phòng học, bà Tịch đánh giá nơi này: “Tiểu Thiến à, nơi này thật sự rất tốt.”

Nhìn qua cửa kính, trong phòng học tiếng nhạc nhẹ nhàng, Sơ Vũ đứng trước gương, mỗi một động tác đều rất uyển chuyển: “Nâng đầu lên, eo thấp xuống một tí, đúng, tốt lắm... Tịch Khê đá chân cao lên.”

“Con đá lên không nổi ạ.”

Sơ Vũ xoay người đi qua, giúp cô bé chỉnh lại tư thế: “Tốt , giữ một lúc.”

“Đúng là luyện tập đủ kiểu .” Trần Lộ Hà mỉm cười, ánh mắt từ từ chuyển đến khuôn mặt của Sơ Vũ, tay cứng lại: “Tô Thiến , đó là?” Cảm giác của bà có chút giống... Bà lắc đầu dẹp đi suy nghĩ kia.

Tô Thiến chưa sót cười: “Là giáo viên của chúng con.”

“Giáo viên...” Bà Tịch lẩm bẩm nói, trong lòng dường như hiểu ra.

Lát sau tan học , Tô Thiến có việc để Bà Tịch lại đây. Tịch Khê thay xong quần áo, vui mừng chạy đến: “Bà nội, bà đến xem cháu múa sao?”

Bà Tịch ngẩng lên xuống, tay lau mồ hôi trên mặt cháu: “Uhm, Nữ Nhi của chúng ta múa đẹp lắm.”

Đúng lúc Sơ Vũ đi ra, đang cùng một vài phụ huynh nói chuyện.

Tiến phụ huynh ra về, cô quay người chuẩn bị đi thay quần áo. Bà Tịch cẩn thận sửa sang lại quần áo cho cháu, vì đứng lên đột ngột nên bà chóng mặt, người hơi lão đảo, trước mắt là một màu đen.

Sơ Vũ nhìn thấy, nhanh chóng chạy đến đỡ lấy bà. Vài giây sau, bà Tịch đã tốt hơn chút, thấy rõ khuôn mặt người trước mặt, rất thanh tú.

“Bác à, bác không sao chứ?”

“Không sao, không sao, già cả rồi.” Trần Lộ Hà nhìn lên: “Cô là cô giáo Hàn phải không?”

Sơ Vũ gạt đầu, lễ phép cười. Bác này chính là mẹ của Tịch Hạo Trạch, khí chất trên người ung dung cao quý làm cho người ta không thể không ngước nhìn.

“Bác à, hôm nay là ngày cuối cùng trong chương trình học của vũ đoàn, ngày mai bắt đầu nghỉ. Mười tháng một năm sau lại bắt đầu nhập học.” Sơ Vũ lấy tờ giấy thông báo đưa cho bà.

“Cô giáo Hàn, trong khoảng thời gian này Nữ Nữ đã phiền cô rồi.” Trần Lộ Hà lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ nhắn này, bên ngoài nhìn rất được.

“Bác khách khí rồi.” Sơ Vũ nhẹ nhàng vuốt đầu Tịch Khê.

Buổi tối, Tịch Chính Hằng về, ông vào phòng cởi quần áo, Trần Lộ Hà nhận lấy.

“Ông Tịch, có chuyện này nói với ông.”

“Có việc gì sáng mai nói, tôi vừa mới họp nguyên một ngày về mệt lắm rồi.”

Trần Lộ Hà không nghe, kéo ông qua một bên: “Ngủ cái gì mà ngủ, đã nhiều năm không quan tâm chuyện của con cái rồi, ông còn ngủ được sao?”

Tịch Chính Hằng thở dài một hơi, bà này đã qua thời mãn kinh từ lâu, sao gần đây lại dữ chứng như vậy: “Hạo Trạch không phải đã đi cứu trợ sao?”

“Ông đừng có nói chuyện này nữa. Con đâu đã 30 , đến bây giờ vẫn chưa ...”

“Bà có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Ông Tịch, lúc này nếu con mình có nhầm trúng cô gái nhà ai đấy, chúng ta cũng đừng câu nệ gia thế thân phận của người ta nữa , con nó thích thì chúng ta cứ tán thành.”

“Bà à, rốt cục bà muốn nói gì?”

Trần Lộ Hà dừng một chút, nhìn ông: “Hạo Trạch để ý một cô gái.” Ánh mắt bà đảo qua một vòng: “Là cô giáo dạy múa của Nữ Nữ.”

“Cái gì?” mặt Tịch Chính Hằng nghiêm lại: “Nó đang làm cái gì đấy!”

“Ông gào cái gì! Tôi không phải đang thương lượng cùng ông sao, bây giờ cũng vừa mới có chút dấu hiệu, chúng ta cũng chưa biết hoàn cảnh nhà cô gái đó thế nào.”

Ánh mắt Tịch Chính Hằng trầm xuống, lạnh lùng mở miệng: “Đợi nó cứu trợ trở về bảo tôi nói chuyện.”

“Ông đừng có mà xằng bậy” Về mặt đờng chí Trần Lộ Hà khinh thường, vừa kéo chăn lên đắp cho ông, vừa nói: “Bây giờ chúng ta không cần làm gì cả, chỉ lẳng lặng xem xét. Ông Tịch, tôi cũng chỉ nói trước cho ông biết” Chuyện của con mình cứ để tự nó sắp xếp là tốt nhất, trong lòng bọn họ cũng chỉ có thể tự hiểu.

Còn vài ngày nữa là đến năm mới , buổi ngày Sơ Vũ vừa nhận được lương liễn kéo Tôn Hiểu Nhiên đi đến trung tâm mua sắm. Lúc này ở trung tâm mua sắm đông nghẹt người.

Sơ Vũ đã muốn mua cho Hàn Đức Quân một bộ đồ ấm từ lâu, hai người đi cả ngày, cuối cùng chọn được hai bộ, một bộ đồ nam , một bộ đồ nữ.

“Này, đây không phải là size của cậu mà?” Tôn Hiểu Nhiên chột hiểu ra, nhỏ giọng nói: “Mua cho bà ta à? Cũng chưa thấy bà ta mua cho cậu món quà nào.”

Sơ Vũ nhếch miệng, dù sao bà ấy cũng là người lớn, là người sống cùng với ba cô, so đo cũng chẳng được gì, cô ngẩng đầu cười cười: “Nói gì thì tớ cũng gọi bà ấy là mẹ.”

“Cậu gọi bà ta là mẹ, bà ta cũng không xem cậu là con gái.” Tôn Hiểu Nhiên bĩu môi: “Mẹ tớ gần đây ép anh tớ đi xem mắt... .” Cô giống như vô tình nói. Sơ Vũ đang xem mỹ phẩm, ngón tay hơi do dự.

Tôn Hiểu Nhiên nhìn thấy vẻ mặt cô thản nhiên, gấp gáp nói: “Sơ Vũ, tớ đã nói với cậu rồi mà, Tôn Phi Nhiên nhà tớ là một người tự lập, anh ấy mà đã chọn cái gì rồi thì sẽ không buông tay đâu. Không hút thuốc lá không uống rượu, người đàn ông tốt như vậy sao có thể tìm ra đây.”

Sơ Vũ nở nụ cười, mặt hơi ửng đỏ, cô nhanh chóng nghiêng mặt giấu đi cảm xúc trong lòng.

“Năm sau đến nhà tớ chơi.” Cô dán người sát lại: “Haiz, cho tớ câu trả lời đi.” Cô không buông tha, chột chột vào eo Sơ Vũ làm cô bị nhột.

“Được được. cậu đừng quậy nữa . Tớ đồng ý với cậu là được chứ gì.”

“Thế mới ngoan chứ.”

Đi dạo cả nửa ngày, trên xe đầy chất một đồng hàng hóa. Lúc tính tiền, Tôn Hiểu Nhiên nhanh chóng đưa thẻ ra: “Nhân viên ba tớ được ưu đãi, không cần trả tiền lại. Cậu cũng đừng khách sáo.”

Sơ Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, biết tính Tôn Hiểu Nhiên nếu cô không nhận, cô ấy sẽ giận.

Rất nhiều lần Sơ Vũ mơ thấy Nam Thư Mân đến tìm cô, mỗi một lần trong lòng đều đau đớn. Sau khi Nam Thư Mân rời đi, mỗi năm vào ngày sinh nhật, cô đều vụng trộm ước một điều, hy vọng mẹ của cô có thể quay

lại với gia đình. Đợi đến khi cô từ từ lớn dần, tốt nghiệp tiểu học, tốt nghiệp cấp hai... Sau này cô cũng không dám nghĩ nữa, cũng không dám cầu nguyện nữa.

Nam Thư Mân, cô đem cái tên này khắc vào trong bức ảnh ố vàng cùng với thời thơ ấu dấu vào trong tim.

Thời tiết vẫn lạnh, mặt trời lấp ló sau đám mây.

Cô xách túi to túi nhỏ xuống xe buýt, đi nửa đường, trên tay đã lần đồ đau rát. Cô nhìn vào con hẻm, may cũng sắp đến rồi. Ở khúc cua chỉ còn vài bước, bỗng nhiên túi bị đứt quai, tất cả đồ đạc rơi xuống đất.

Sơ Vũ bất đắc dĩ thở dài, ngẩng xồm xuống nhặt từng thứ. Bất chợt, có chiếc xe dừng lại bên cạnh, cô chăm chú cúi đầu nhặt không để ý. Đúng lúc có một quả cam lăn ra xa, cô chạy theo, khi tay cách quả cam không còn xa, một găng tay da màu tím đã nhặt lên thay cô.

Sơ Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chiếu vào mắt, thời gian tựa như ngừng trôi, cô nheo mắt, đột nhiên đầu óc trống rỗng, cô không nghĩ ra từ ngữ nào có thể biểu đạt tâm trạng của mình trong khoảnh khắc này.

Đến muộn sau mười bảy năm, bây giờ họ chỉ cách một vài bước, nhưng sao khoảng cách này còn khó vượt qua hơn cả muôn sông nghìn núi.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Anh là bá vương ư, dựa vào cái gì mà người khác phải nghe mệnh lệnh của anh

Sơ Vũ kinh ngạc nhìn bà, cô chớp mắt mấy cái nhưng vẫn không nhìn rõ. Khuôn mặt này đã mười bảy năm không có gặp, gặp lại nhau như cách cả một thế hệ. Cô chậm rãi lướt nhìn qua khuôn mặt trang điểm kỹ càng cùng với chiếc váy sang trọng, hình ảnh trước mặt thật chói mắt. Sơ Vũ biết bộ dạng của mình lúc này rất thô thảm, tóc bay rối tung, sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, trái tim chua chát từ từ mở ra, tựa như cơn từng cơn sóng thủy triều ồ ạt vào.

Ánh mắt lạnh lẽo như sao đêm mùa đông, không có tiêu cự đang nhìn về phía cô. Bà mím môi, tay cầm quả cam hơi run run, nhanh chóng đi đến bên cô.

“Sơ Vũ, ta...” Nam Thư Mân nhìn cô lại phát hiện mình mất đi ngữ khí để nói chuyện.

Sơ Vũ nắm chặt chiếc túi trong tay, hít sâu một hơi mới kiềm chế được tiếng nấc nghẹn ngào. Cô đi lướt qua xe của Nam Thư Mân, hồ hững hờ nhìn biển số xe, lòng đau thắt, cô cố gắng thẳng lưng bước đi.

Nam Thư Mân nhìn Sơ Vũ, dáng người gầy yếu lại mang túi to. Bà bước lên phía trước, mỗi bước đi như từng nhát dao cứa vào tim, bà che miệng lại, cuối cùng nhìn bóng cô khuất dạng ở đầu con hẻm mới cô đơn quay người lên xe.

Đêm đó trong nhà hàng nghe được tên của cô ấy, cái tên kia bất ngờ đến phá tan đi cuộc sống tốt đẹp của bà. Nhiều năm qua, bà vẫn thường mơ thấy bộ dáng vừa mới sinh nhiều nếp nhăn của cô bé, bộ dáng bị bỏ tập

nói nũng nịu gọi “Mẹ... Mẹ...” Nhưng bà không dám nghĩ, cũng không thể nghĩ.

Đôi mắt Nam Thư Mân đỏ hoe về nhà, sưng sờ ng ẩ trong phòng khách. Một lát sau, con trai bà về nhà.

“Mẹ, sao lại ng ẩ ở đây thế?” Tống Hạo Vũ đã được nghỉ đông, bình thường hay ra ngoài đi chơi cùng bạn bè.

Nam Thư Mân nhanh chóng lau khô mắt, giọng nói mang theo âm mũi: “Tiểu Vũ à, sao giờ mới về”

“Mẹ, mẹ khóc à.” Tống Hạo Vũ lập tức đi tới: “Đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ?”

“Lúc chiều coi một bộ phim điện ảnh, có một số cảnh cảm động quá.” Bà nở nụ cười: “Đã ăn chưa con?”

“R ồi ạ, con đã ăn ở bên ngoài với bạn r ồi .” Tống Hạo Vũ đến ng ẩ sát bên cạnh bà, cố ý chọc mẹ cười: “Ngoan, cười lên một cái coi nào.”

Nam Thư Mân “Xì” cười: “Học ai cái thói không đứng đắn kia đấy.”

“Mẹ, con nói với mẹ chuyện này.” Cậu ta dừng một chút: “Con không muốn vào quân đội, mẹ hãy giúp con nói với ba đi.”

Nam Thư Mân nhú mày: “Việc này mẹ không biết, con hãy tự thương lượng với ba đi.”

“Con không dám nói với ba, cũng không dám xin ba . Mẹ, con không muốn làm quân nhân.”

“Con cũng không phải không biết, ba chỉ có con là đứa con trai duy nhất, chỉ trông cậy vào mình con để ông được hãnh diện .”

“Con không làm quân nhân cũng có thể làm cho ba hãnh diện mà.”

Nam Thư Mân cười cười, nhìn vào đôi mắt con trai, bỗng dưng nhớ đến ánh mắt kia của Sơ Vũ, không kìm được lòng nâng tay lên sờ mặt Hạo Vũ.

“Mẹ, sao lại nhìn con như vậy?”

Nam Thư Mân rút tay lại, khoe miệng cong lên: “Mẹ chỉ muốn vậy thôi, con trai mẹ đã mười bảy tuổi rồi nhỉ.” Bà lại sau mười bảy năm mới gặp lại con gái, mười bảy năm qua, chưa bao giờ quan tâm chăm sóc con bé.

Sơ Vũ kinh hồn lạc vía về nhà, Lý Tú Vân nhìn thấy cô cầm túi lớn túi nhỏ về, vẻ mặt vui cười hớn hở: “Tiểu Vũ, mua nhiều đồ như vậy à.” Đi đến mở túi to ra thấy bộ đồ ấm: “Cái này con mua cho ai thế?”

“Cho mẹ và ba, mỗi người một bộ, trên quảng cáo nói rằng hiệu này rất tốt lại ấm nữa. Lát nữa mẹ mặc vào thử xem xem có hợp không.” Cô bình tĩnh nói.

Lý Tú Vân mừng rỡ, tuy đứa con này không phải bà sinh ra nhưng rất hiếu thảo với bà.

“Aizza, để mẹ đi mặc thử xem.” bà hớn hở nói.

“Mẹ ...” Sơ Vũ gọi lại, tiếng mẹ này làm lòng cô bỗng dưng chua xót.

“Con có mua cho mẹ một cái khăn nữa.”

Lý Tú Vân vui vẻ ra mặt, đi đến đón lấy chiếc khăn.

Sơ Vũ đem đồ đạc thu dọn gọn gàng, Lý Tú Vân quàng khăn đi ra, đôi mắt cong vút: “Tiểu Vũ, con nhìn xem thế nào?”

Sơ Vũ đặt đồ xuống, kinh ngạc nhìn, chiếc khăn của người phụ nữ kia quàng cũng không khác lắm so với chiếc này, nhưng cô biết chiếc khăn kia đắt chừng nào, mà cái này cô mua có mấy chục tệ. Vẻ mặt Lý Tú Vân mừng rỡ tươi cười. Sơ Vũ từ từ bình tĩnh lại, khẽ nở nụ cười. Người nào dễ dàng thỏa mãn, họ sẽ rất vui vẻ, ví dụ như mẹ kế của cô. Thật ra, đơn giản như vậy mà sống cũng là một loại hạnh phúc.

“Rất hợp với mẹ.”

“Cũng là con có mắt thẩm mỹ.” Lý Tú Vân đứng trước gương nhìn nhìn, lát sau nói: “Mẹ đi ra ngoài khoe với mọi người đã.”

Giao thừa năm nay, không khí của Hàn gia rất vui vẻ. Mọi người cùng nhau ăn bữa cơm tất niên, Sơ Vũ cùng ba uống một chút rượu, chỉ vài ba mươi Hàn Đức Quên mới từ ngoài tỉnh về lại, đi cả một đường dài mệt mỏi, nhưng may vẫn có thể về kịp đón năm mới, ông cũng rất vui.

Buổi tối người một nhà quay quẩn trong phòng khách cùng nhau xem chương trình năm mới, Hàn Đức Quên phát lì xì cho cả ba người .

“Ba, năm nay tặng không ít nha.” Hàn Thần vui cười hớn hở mở bao lì xì ra đếm.

“Lần này chạy xa, cũng được nhiều.”

“Ông Hàn à, sau này đừng chạy đường dài nữa , lần trước nghe người ta nói, trên đường hay có cướp, bọn chúng còn mang theo cả dao súng , ông đi mấy ngày mà tôi lo gần chết.”

Sơ Vũ rất ít khi nghe được Lý Tú Vân nói chuyện với ba mình như thế, thật ra cô biết, mặc dù Lý Tú Vân hay cần nể, nhưng bà ấy thật lòng với ba cô.

“Chạy một lần nhưng cũng kiếm được bằng hai tháng lái taxi đấy, cũng đáng.” Hàn Đức Quên vui vẻ nói. Sơ Vũ nhìn thấy nếp nhăn trên khóe mắt ba, trong đầu bỗng dưng nhớ đến khuôn mặt trang điểm tinh tế của Nam Thư Mân .

Năm tháng làm cho tất cả đều thay đổi, mà rõ ràng nhất là lòng người.

Cô chăm chú xem chương trình hài kịch trên tivi, các diễn viên đang cố gắng mang lại tiếng cười cho khán giả, nhưng hình như Sơ Vũ không cảm thấy được gì, một chút buồn cười cũng không có.

“Mấy năm nay chương trình năm mới càng ngày càng không có ý nghĩa.” Hàn Thần bĩu môi nói.

Sơ Vũ gạt đầu. Bỗng nhiên điện thoại trong túi rung lên, thấy tin nhắn chúc mừng nên không vội đọc. Không ngờ điện thoại lần này lại rung lên không ngừng, Sơ Vũ đang cầm túi chườm ấm trong tay, vội đưa cho Hàn Thần, lấy điện thoại ra. Là một dãy số lạ, cô do dự có nên nhận hay không.

Hàn Thần nhìn thấy, nói: “Haizz zaa? Chị, sao lại không nhận, là đối tượng của chị à? Trước mặt cả nhà ngại ngùng xấu hổ phải không?”

“Em thì biết cái gì.” Sơ Vũ liếc em trai với vẻ khinh thường rồi quay về phòng. Căn phòng trống trải lại không có hơi người làm cô bất giác cảm thấy lạnh run.

“Alo, Ai đấy ạ?”

Im lặng vài giây.

“Là tôi.” Tịch Hạo Trạch đang tham gia tiệc liên hoan ở doanh trại.

Sơ Vũ ngẩn ra.

“Không có gì để nói ư?” Tịch Hạo Trạch hỏi.

“Năm mới vui vẻ.”

Chỉ là một câu đơn giản mà cũng phải miễn cưỡng nói như vậy, kiểu như anh đang bức cô vậy.

“Tôi nói này, Hàn Sơ Vũ lúc trước bảo em suy nghĩ chuyện đó, em đã suy nghĩ thế nào rồi?” Lúc tối Tịch Hạo Trạch có uống chút rượu nhưng anh vẫn còn rất tỉnh táo, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trong vắt đầy sao.

Sơ Vũ xoắn xoắn ngón tay, vốn tưởng rằng chuyện đó đã qua rồi, không ngờ anh ta vẫn còn nhớ, cô không trả lời.

“Tôi không ở đây mấy ngày, xem ra em vẫn chưa có suy nghĩ.” Xem ra đã quên anh từ lâu.

Sơ Vũ vẫn im lặng, Tịch Hạo Trạch có chút phát cáu: “Được lắm, chuyện của bạn em, tôi sẽ tự quyết định .”

Sơ Vũ hít vào một hơi, không khí lạnh làm cô run lên, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hát to rõ, buổi tiệc liên hoan đêm giao thừa trong doanh trại đang rất náo nhiệt.

Đầu năm đầu tháng ai không muốn mọi điều tốt đẹp, Sơ Vũ thật không may mắn mà, thậm chí oán anh ta, hít một hơi rồi nói: “Anh là bá vương ư, dựa vào cái gì mà người khác phải nghe mệnh lệnh của anh. Anh cho ai cũng là lính của anh chắc, anh là sếp của tất cả mọi người chắc! Nếu tối nay anh đang rảnh rồi, bây giờ, lập tức chạy vòng quanh sân mấy vòng đi, đừng có làm phiền người khác đang vui vẻ đón năm mới!” Cô nói vào một hơi rồi nhanh chóng dập máy, tắt nguồn, rút pin.

“Cút đi!” Cả đời này cô chưa bao giờ cảm thấy mắng người lại thoải mái như vậy.

Một tràng tuông dài đổ vào tai Tịch Hạo Trạch, anh kinh ngạc nghe tiếng “tít tít” trong điện thoại. Bóng cây lay động, anh đưa tay ngắt một nhánh thông, suy nghĩ hỗn loạn. Lúc đi ra ngoài buổi tiệc, không hiểu sao anh lại muốn gọi điện thoại cho Sơ Vũ, cô nhóc này trông vậy mà tính tình cũng thật là nóng nảy. Nghĩ đến bộ dáng chán nản của cô, khóe miệng anh vô thức nhếch lên. Chờ anh về, anh cũng không tin sẽ không thu phục được cô.

Anh khẽ cười, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, đúng là Tịch Chính Hằng, anh đưa tay chào theo nghi thức: “Chào Thủ trưởng!”

Tịch Chính Hằng lạnh lùng nhìn anh: “Tối nay không về ư?”

“Báo cáo thủ trưởng, không về”

Tịch Chính Hồng tức giận, đưa con trai này với ông thì nènếp đầu ra đây: “Hừ!”

Tiểu Chu theo sau, đi ngang qua bên người Tịch Hạo Trạch vội vàng báo cáo: “Đội trưởng, thủ trưởng và phu nhân bảo anh đêm nay phải về nhà, thủ trưởng đặc biệt đến tìm anh .”

“Uhm, cậu mau đi đi.” Tịch Hạo Trạch gài lại áo khoác.

*****

Qua năm mới mấy ngày nay là ngày thăm người thân.

Thân thích Hàn gia không nhiều lắm, ông nội Sơ Vũ qua đời lúc Sơ Vũ tám tuổi. Hai ngày sau, Hàn Đức Quân mang con về nhà mẹ đẻ Lý Tú Vân.

Ngày bé Sơ Vũ cũng có vài lần qua đó, sau lại không đến nữa, thật ra cô vẫn còn bà ngoại ở trong một thị trấn nhỏ ở miền Bắc. Tính tình bà cụ rất mạnh mẽ, từ chối tất cả những sự giúp đỡ, chỉ cô đơn một mình sinh sống. Lúc học năm hai Sơ Vũ từng đến thăm bà, mà bà đã sớm không còn nhớ đến đứa cháu ngoại này rồi.

Cô thường nghĩ rằng duyên phận giữa người với người đã được sắp xếp cả rồi, giống như cô và Nam Thư Mân, tuy là mẹ con nhưng là duyên ngắn, tình cảm mẹ con cũng chỉ nửa vời.

Lúc Hàn Đức Quân đi, trong tay mang theo mấy hộp mỹ phẩm, ánh mắt sáng nhìn Sơ Vũ. Sơ Vũ cười: “Ba, ba nhanh đi đi. Bằng không qua giữa trưa mới có thể đến, bên kia sẽ phải đợi lâu.”

“Tiểu Vũ, vậy con ở nhà phải chú ý an toàn đấy, có chuyện gì gọi điện thoại cho ba.”Môi Hàn Đức Quân hơi run .

Sơ Vũ cười cười thúc giục: “Mẹ ở trong xe chờ sốt ruột rồi , ba đi mau đi .” Cô ngóng nhìn bóng dáng họ khuất dần, nụ cười trên môi dần biến mất.

Cô giả vờ bình thản, giả vờ như không nhìn thấy, giả vờ như tất cả đều gió êm sóng lặng, nhưng thật ra cũng chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi. Trong lòng cô có trách cứ, nhưng cô lại không có dũng khí, không dám trút ra những tủi thân trong lòng, bởi vì cô vẫn còn muốn tiếp tục cuộc sống của mình.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nếu tôi tìm thấy em, đêm nay em... sẽ phải theo tôi

Sơ Vũ cũng đã quen như vậy rồi. Hằng năm từ ngày mừng hai đến ngày mừng sáu, cô hầu như đều ở nhà một mình, thật ra với cô như thế cũng chẳng có gì. Chẳng qua mỗi khi đi trên đường, nhìn thấy gia đình người khác một nhà ba người, cô đột nhiên sẽ lại nhớ tới gia đình hạnh phúc trước kia của mình.

Trước tết, cô hứa với Tôn Hiểu Nhiên đến nhà Tôn gia. Buổi tối mừng năm, Tôn Phi Nhiên gọi điện thoại đến, bảo là ngày mai sẽ đến đón cô. Họ biết qua năm mới cô đã ở nhà một mình nhiều ngày rồi. Hồi bé, chỉ cần có thời gian Tôn Phi Nhiên và Tôn Hiểu Nhiên sẽ đến nhà cô, đi đâu làm gì cho cô không thể cắt bỏ được tình bạn này.

Ngày mừng sáu, mười giờ hơn, Tôn Phi Nhiên lái xe đến chờ trước cổng hẻm. Xe không lái được vào hẻm nhỏ, anh tựa người vào xe đứng chờ, nhìn bóng dáng thanh mảnh bước ra từ ngôi nhà cũ kĩ kia, anh nở nụ cười. Lúc Sơ Vũ đi ra, thấy một chiếc xe màu bạc, cô nhìn vào biển số xe dừng lại vài giây.

“Sao lại mua này mua nọ làm gì.” Tôn Phi Nhiên nhận lấy.

Sơ Vũ nghĩ nếu đến Tôn gia tay không cũng không hay nên cô mua một giỏ hoa quả đơn giản.

“Bác và cô Tôn hôm nay có nhà không?”

“Sơ Vũ, em sợ gì chứ, cũng không phải là chưa gặp qua....” Tôn Phi Nhiên hơi nheo mắt lại.

Sơ Vũ bĩu môi, chỉ là cô và bà Tôn nói chuyện không hợp nhau.

“Đúng rồi, em quen thân với người ngày hôm đó sao?” Tôn Phi Nhiên đột nhiên chuyển đề tài.

Sơ Vũ hơi sững sốt, hiểu được anh đang nói đến Tịch Hạo Trạch, cô thản nhiên nói: “Không quen.”

Tôn Phi Nhiên mỉm cười : “Nhóc Hiểu Nhiên kia, cả ngày nhắc đi nhắc lại về anh ta, bây giờ đi khắp nơi hỏi thăm về anh ta.”

Sơ Vũ nhẹ nhàng quay đầu nhìn cây cối ngoài cửa sổ, lặng yên không nói gì.

Nơi gia đình Tôn Phi Nhiên sống là một khu nhà cao cấp. Lúc xuống xe, nhìn những dãy nhà cao tầng cô hơi nheo mắt lại, trong đầu hiện lên một chút gì đó không rõ cảm xúc.

Tôn Hiểu Nhiên tươi cười mở cửa: “Sơ Vũ, cuối cùng cậu đã đến, mau vào đi.”

Bà Tôn đang ngồi trên sofa xem hài kịch, cười khanh khách không ngừng, quay đầu nhìn cô rồi thản nhiên nói: “Sơ Vũ, đến rồi à.”

“Chào cô, con đến chúc tết gia đình .”

“Ngồi đi, ngồi đi. Hiểu Nhiên rót nước đi.” Vài năm gần đây bà Tôn bắt đầu béo ra, nhưng cũng không hề có ý định giảm cân.

“Mẹ, Sơ Vũ cũng không phải là khách mà.” Tôn Hiểu Nhiên vẫn ngoan ngoãn rót nước.

Bà Tôn nhìn qua giỏ trái cây Sơ Vũ mang theo, ánh mắt hờ hững: “Con đến là tốt rồi, mua quà làm gì. Năm trước ba Hiểu Nhiên từ Hải Nam về mua bao nhiêu là hoa quả, chúng ta còn chưa ăn hết nữa.”

Sơ Vũ cười nhẹ.

“Mẹ, ba đâu?” Tôn Phi Nhiên hỏi.

“Người ở cục thuế gọi ba ra ngoài r ấi. Đúng r ấi, lát nữa có một người bạn của mẹ đến đấy.”

Tôn Phi Nhiên hơi nhú mồm : “Sao trước đó mẹ không nói?”

“Là bạn học cấp hai của mẹ, bây giờ làm trong đoàn nghệ thuật quân đội, là bác Triệu đấy, em gái con không phải cũng muốn vào đoàn nghệ thuật quân đội sao, đúng lúc mời người ta đến đây, tiện thể hỏi một chút tình hình.”

Tôn Phi Nhiên không nói gì nữa.

Bà Tôn nhìn qua Sơ Vũ vài lần, r ấi tiếp tục xem tivi .

Lát sau lúc bạn của bà Tôn đến, Sơ Vũ mới hiểu được ý của bà Tôn.

Bạn học cũ của bà dẫn theo một cái cô gái đến.

“Ôi, đây là Vi Vi mà, tôi nhớ có gặp qua lúc cô bé mười tuổi, nháy mắt một cái đã xinh đẹp như vậy r ấi, bà Triệu à, nhìn mấy đứa nhỏ không thể nhìn lại mình đã già đi bao nhiêu.”

“Cô à, cô đâu có già. Bây giờ nếu cô cùng con ra ngoài dạo phố, người khác sẽ nghĩ mình là chị em đấy.” Vi Vi nói xong ánh mắt nhẹ nhàng liếc qua Sơ Vũ.

Bà Tôn cười tươi như hoa.

“Đứa nhỏ này khéo quá.”

Bà Tôn kéo tay cô: “Vi Vi, đây là anh Phi Nhiên, ngày bé các con đã gặp nhau r ấi . Đây là em gái, Hiểu Nhiên.”

Vi Vi ngọt ngào tươi cười với mọi người: “ Anh Phi Nhiên .”

“Phi Nhiên, con đi lấy thức ăn mời Vi Vi đi.”

“Bà Tôn, cô gái kia là đối tượng của Phi Nhiên à? Bà thật có phúc, có một cô gái đẹp như vậy.”

“Tôi nào có được may mắn kia, là bạn học của Hiếu Nhiên, đến nhà tôi chúc tết .” bà Tôn cười nói.

Sơ Vũ ng ồi một bên nhìn, trong đầu đã rõ ràng.

“Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi vào trong bếp xem.” Bà Tôn đứng lên.

Sắc mặt Tôn Phi Nhiên rất khó coi, anh bực bội, sau đó cũng đứng lên đi vào bếp.

“Cô là bạn của Hiếu Nhiên, cũng học múa ư?” Lã Vi hỏi.

“Đúng vậy, nhưng chúng tôi không học cùng trường.”

Mẹ Lã Vi gật đầu: “Sao bác nhìn con trông rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu r ồi ấy.”

“Dạ, có lẽ là khuôn mặt con phổ biến.” khoe miệng Sơ Vũ giật nhẹ.

Tôn Hiếu Nhiên cần lấy ấm trà: “Cô à, con rót cho cô chén trà. Em Vi Vi cũng uống trà đi.” Điện thoại của cô đột nhiên vang lên, tay hơi nghiêng làm nước trong ấm trà đổ ra, chảy xuống giày của Vi Vi.

“Ướt cả r ồi !” Lã Vi vội vàng đứng lên, vẻ mặt khó chịu.

Tôn Hiếu Nhiên nhíu mày, ánh mắt lóe lên một tia gian xảo: “Xin lỗi, thật ngại quá.” Sơ Vũ nhìn qua đã biết bạn mình cố ý, bất đắc dĩ nói: “Tôi đi lấy khăn lau.”

Tôn Hiếu Nhiên đắc ý nháy mắt với cô mấy cái.

Nhà bếp Tôn gia được ngăn cách bởi một cánh cửa kính mờ, tuy đóng cửa, nhưng tiếng động bên trong đầu rất rõ ràng. Sơ Vũ đứng ở cửa, tay vừa chạm vào ổ khóa, chợt nghe tiếng tranh cãi ở bên trong.

“Tôn Phi Nhiên, mẹ nói cho con, tốt nhất là tự con sớm thu h ồi tâm tư của mình lại đi. Cô ta là ai, gia đình cô ta thế nào, ba mẹ cô ta dựa vào cái gì mà có thể làm thông gia với gia đình ta, con cũng không phải không biết mẹ của cô ta còn cùng người khác chạy.....” Tựa như bị sét đánh, Sơ Vũ kinh ngạc đứng bất động, tay vô thức nắm chặt, lòng đau như thắt.

“Mẹ, sao mẹ có thể nói như thế, con người của Sơ Vũ thế nào không phải mẹ không biết.”

“Biết. Mẹ còn biết rõ hơn con, r ồng sinh r ồng, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ biết đào hang.”

Trong nháy mắt, câu nói kia đã làm sắc mặt Sơ Vũ trở nên trắng bệch.

Cánh cửa hơi hé ra, không khí xung quanh trở nên ngột ngạt, toàn thân Sơ Vũ run rẩy. Tôn Phi Nhiên kinh ngạc...đau đớn gọi: “Sơ Vũ...”

Bà Tôn cũng không nghĩ rằng Sơ Vũ đang đứng ở cửa, mắt liếc nhìn qua.

Khóe miệng Sơ Vũ run lên , ánh mắt mờ mịt, cố gượng nở nụ cười: “Cô, cô... con đến nói với cô một tiếng, con... ba mẹ con sắp quay lại, con phải về” cô không biết giây phút ấy sao mình có thể hoàn chỉnh được câu nói kia.

Cô còn không kịp nhìn mặt họ, cứng nhắc xoay người bước đi. Cô biết, từ nay vềsau, cô sẽ không bao giờ bước vào nơi này nữa bước .

“Sơ Vũ, em đợi chút.” Tôn Phi Nhiên li ền chạy theo sau.

“Phi Nhiên, trong nhà có khách, con đứng lại.”

Tôn Hiểu Nhiên đứng lên, bu ồm bực: “Mẹ, sao Sơ Vũ đột nhiên lại bỏ về?”

“Trong nhà có việc.” Bà Tôn nhăn nhó trả lời, nhưng sau đó li ền quay sang tươi cười với mẹ con Vi Vi.

Sơ Vũ chạy thẳng một mạch , nước mắt bay lả tả giữa không trung, gió thổi vào mặt cô đau rát, đến khi cô mệt lả , không thể chạy được nữa, cô dừng lại, dựa lên thân cây trên l ề đường, thở hổn hển, trong lòng vừa buồn vừa đau.

Tôn Phi Nhiên đi đến bên cạnh cô: “Sơ Vũ!”

Sơ Vũ ngẩn người: “Phi Nhiên, anh về đi.”

Câu nói nhẹ nhàng kia làm cho ánh mắt Tôn Phi Nhiên trở nên ảm đạm.

“Xin lỗi, Sơ Vũ, mẹ anh...”

Tay cô bám vào thân cây khô cằn, người run lên . Những lời nói của bà Tôn như kim đâm vào lòng cô, Nam Thư Mân là vết thương trong lòng mà cô vĩnh viễn không thể xóa được. Từ nhỏ cô đang mang trên người gánh nặng này, lòng tự trọng từng chút từng chút một ăn mòn vào trái tim cô, mà chỉ có cô một mình chịu đựng trong im lặng.

Tóc dài che khuất nửa khuôn mặt, những giọt nước mắt lăn dài.

Tôn Phi Nhiên nhú chặt mày , một h ồi lâu mới tìm thấy lại giọng nói của mình, thanh âm khàn khàn: “Em còn nhớ trước lúc em thi nghiên cứu sinh, anh đã nói với em.” Anh hít một hơi thật sâu, dừng một chút, giọng hơi run: “Anh biết bây giờ anh có nói gì em nghe cũng không vào, nhưng, Sơ Vũ, chúng ta quen biết nhi ều năm như vậy, anh vẫn luôn chờ em lớn lên, em có biết anh....”

“Phi Nhiên, anh không cần nói . Em biết, em đều biết.” Sơ Vũ nghẹn ngào ngắt lời anh.

Tôn Phi Nhiên tự giấu cười: “Mặc kệ gia đình của em như thế nào, anh chỉ biết em là em, là người từ nhỏ luôn đi theo sau anh, là cô bé anh giúp làm bài tập mỗi ngày.”

Trên đường xe cô chạy qua lại, ánh mắt Sơ Vũ nhìn vào hư vô. Cô cúi đầu cười lớn, Tôn Phi Nhiên nghe tiếng cười kia, trong lòng xót xa đau

không thở nổi, bước đi nặng nề như cấn đinh trên mặt đất.

Giọng nói Sơ Vũ rất bình thản: “Nhưng em chịu không nổi khi người nhà em bị người khác khinh thường.”

Tôn Phi Nhiên bỗng dừng mở to hai mắt, sắc mặt lại càng ảm đạm hơn, nhìn bóng dáng gầy yếu, tay đưa lên mới lại phát hiện cô cách anh càng ngày càng xa.

Vào tháng một, Tịch Hạo Trạch đến thành phố B thăm ông nội. Tịch lão gia vẫn luôn yêu nhất đứa cháu nội này, cũng bởi vì anh rất giống ông. Đi đâu Tịch lão gia quan tâm nhất hiện nay là hôn sự của cháu nội, thúc giục anh ta nhanh đem cháu dâu về cho ông gặp. Lúc anh quay lại thành phố N, thời tiết đẹp khiến tâm trạng anh tốt hơn hẳn, có một số việc bắt đầu phải giải quyết..

***

Mười lăm tháng giêng, tết nguyên tiêu.

Hàn Thần và Sơ Vũ đến quảng trường, trên đường treo rất nhiều các loại đèn lồng. Cả một vùng sáng chói, đủ màu đủ sắc. Hàng năm ở thành phố N tết nguyên tiêu đều rất tấp nập, bao nhiêu là người đổ xô ra ngoài đi chơi, chỉ cần hơi không cẩn thận một xí đã không tìm thấy đường về.

Dọc theo các con đường rực rỡ đủ các loại đèn lồng, họ hòa theo dòng người vừa đi vừa ngắm cảnh. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn. Nơi này tổ chức trò chơi đoán câu đố, được tặng đèn.

“Hàn Thần, chúng ta chơi trò này đi.” Cô luôn thích chơi trò này, đã đoán trúng rất nhiều câu đố, hai tay Hàn Thần đầy đèn lồng. Nếu Hàn Thần không lôi kéo cô, cô có lẽ còn muốn đoán tiếp.

“Lấy nhiều như vậy về cũng không có chỗ để! Hay là vứt đi.” Hàn Thần nhìn đèn trên hai tay phiên lòng, lát nữa cậu ta còn phải đi chơi cùng bạn học.

Sơ Vũ tất nhiên tiếc: “Đưa cho chị, em đi chơi đi. Chín giờ rưỡi chị đứng bên cây ngô đồng vàng kia đợi em.”

Hàn Thần giao đèn cho chị, rồi chạy đi. Sơ Vũ đi qua cầu, hai bờ sông đèn đuốc sáng trưng. Dòng sông trở nên thơ mộng hơn bởi những chiếc thuyền hoa, tiếng đàn du dương vọng lại khiến cho lòng người bị mê hoặc.

Lúc Tịch Hạo Trạch đi ra từ nhà hàng, nhìn trăng sáng tròn, gọi điện thoại cho Sơ Vũ. Sơ Vũ đang chơi vui vẻ, trên đường ồn ào tiếng chuông điện thoại reo không để ý. Lúc này ngồi bên cầu, mới nghe được tiếng chuông rõ ràng.

Cô thấy dãy số hiện lên trên màn hình, sắc mặt thay đổi, do dự vài giây nhưng cuối cùng vẫn nhận: “A lô !”

Tịch Hạo Trạch nghe thấy đầu bên kia ồn ào: “Em đang ở đâu đấy?”

Sơ Vũ bĩu môi: “Có liên quan đến anh à.”

Tiếng đàn nhẹ nhàng trên thuyền truyền đến tai anh, khóe miệng anh giật nhẹ, cũng không so đo với cô, ngón tay gõ gõ trên tay lái, bỗng dừng ánh mắt chợt lóe lên: “Sơ Vũ, hay là chúng ta đánh cuộc đi, bây giờ em hãy đứng đó, nếu trong vòng 15 phút, tôi tìm thấy em, đêm nay em... sẽ phải theo tôi?”

Sơ Vũ đột nhiên nheo lại, mặt đỏ lên, cô cắn môi, bên tai truyền đến tiếng đàn du dương. Gió lạnh phơ phất thổi tới, làm cho đầu óc cô đang mê man bỗng bừng tỉnh táo.

“Sao? Không dám ư!” Tịch Hạo Trạch mỉm cười.

“Vì sao tôi phải thách đố cùng anh?”

“Nếu tôi không tìm thấy em, tôi có thể đồng ý với em một nguyện vọng. Coi như là quà tết Nguyên tiêu, ví dụ như...” Tịch Hạo Trạch cố ý dừng một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Chuyện tham gia vào đoàn nghệ thuật của người bạn kia, đương nhiên, em cũng có thể từ chối.”

Lời nói của anh giống như thuốc phiện mê hoặc cô, tim cô đập mạnh.

“Bây giờ tôi đếm đến 3 nếu cô không trả lời coi như tôi chưa nói gì.”
Khóe miệng Tịch Hạo Trạch nhếch lên.

“1”

“2”

“3”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mặc tây trang không nhất định là thân sĩ, mặc quân trang không nhất định đều chính nhân quân tử, cũng có thể là lưu

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sơ Vũ hít một hơi thật sâu, khó khăn nói ra một chữ: “Được.”

Câu trả lời của cô dường như nằm trong dự kiến của anh, nhẹ nhàng phảng phất qua trái tim anh, anh kiêu ngạo nhếch miệng: “Lát nữa gặp”.

Sơ Vũ tắt điện thoại, hoảng hốt nhìn ngọn đèn đủ màu đối diện, ánh mắt mông lung, cô không tin một nơi lớn như vậy anh có thể tìm được cô, huống gì đêm nay lại nhiều người như vậy.

Đứng ở trên cầu, người đi qua đi lại, tiếng đàn du dương. Với cô, mỗi một phút một giây trôi qua đều như đang giầy vò. Cô không chớp mắt nhìn chăm vào con số trên di động, trái tim như đang treo lơ lửng.

Một phút chậm rãi trôi qua, hai phút ... trôi qua, cô nhìn kim giây đang nhích từng chút một, gần đến phút cuối lòng cô lại ngược lại, càng trăn trở hơn.

“Mẹ, con thích đèn này.” Một giọng nói non nớt thức tỉnh Sơ Vũ. Cô quay đầu, nhìn thấy một cô bé đáng yêu đang kéo tay mẹ mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đèn bên cạnh cô, dùng dằng mãi không chịu đi.

“Cô gái, đèn này bao nhiêu tiền vậy?”

Sơ Vũ mỉm cười, xoay người cầm lấy đèn: “Đây là đèn chị đoán trúng câu đố được thưởng, chị tặng cho em đấy.”

Mắt cô bé cong lên như vầng trăng khuyết: “Cảm ơn chị ạ”

“Ôi thật ngại quá , cảm ơn cô .”

“Cảm ơn chị.” Cô bé mừng rỡ nhìn cô cười tươi.

Sơ Vũ nhìn về mặt hai mẹ con vui vẻ cậ̀n đèn rồi đi, lòng cô đau thắt, khóe mắt ươn ướt, lại nhớ đến người kia. Cô giật nhẹ khóe miệng, nhìn xuống màn hình di động, phát hiện còn mười giây nữa là hết mười lăm phút. Giống như phần thi chạy gần kết thúc còn vài bước, cô không kìm nén được sự phấn khích của mình.

Cô cuối xuống cậ̀n đèn lên, chuẩn bị rời đi, dù sao qua 15 phút anh không xuất hiện cô đi cũng không trái với quy tắc. Sơ Vũ mừng thầm, hai tay cậ̀n đèn . Lúc xoay người, nụ cười trên môi dần dần tắt lịm, hít thở khó khăn.

Tịch Hạo Trạch mỉm cười, đôi mắt đen nhánh nhìn cô, từng bước đi đến.

Sơ Vũ hơi sững sờ, đèn trong tay từ từ rơi xuống đất. Tịch Hạo Trạch ung dung đi đến trước mặt cô, nâng đ̣̣ng h ồ lên, tṛ̣m giọng nói: “Tôi đã nói 15 phút sau gặp.”

“Không thể nào.” Sơ Vũ thì thào.

Tịch Hạo Trạch chỉ thản nhiên cười: “Em có phải coi thường quân nhân chúng tôi quá r ồi không? .” Ánh mắt nhìn lướt qua mấy chiếc đèn l ồng, cúi người xuống nhặt lên, khóe miệng vô thức nở nụ cười yêu chi ầu, lớn như vậy còn chơi đèn: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Về mặt Sơ Vũ kinh ngạc, trong đ̣̣u mới nhớ lại đã đánh cuộc với anh.

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch liếc qua, yên lặng nhìn v ề phía cô, hơi cúi người xuống sát cô, thì th ầm: “Đi theo tôi.”

Hơi thở nam tính nóng rực phả vào hai má cô, Sơ Vũ dừng bước, cắn môi không nói lời nào.

Qua ánh đèn Tịch Hạo Trạch nhìn thấy hai má cô ửng đỏ, đột nhiên cười ra tiếng: “Tôi vẫn nhớ rõ lúc này đã có người đã kiên định đồng ý rồi, sao giờ lại muốn đổi ý.”

“Tôi không có đổi ý.” Ánh mắt cô hơi mơ hồ nhìn xuống vạt áo anh: “Tôi đã đồng ý với anh, nhưng nếu là làm những việc vi phạm pháp luật, có chết tôi cũng không theo.” Nói những lời nói này xong, cô lại càng lo lắng: “Còn nữa, anh không được ép buộc tôi...”

“Tôi có thể ép buộc em cái gì?”

Mặt Sơ Vũ đỏ bừng lên.

“Em không tin tôi hay là vẫn còn sợ tôi?”

Sơ Vũ lắc đầu.

“Đi thôi, cùng tôi đi dạo.” Một người đàn ông như Tịch Hạo Trạch trong tay lại cầm theo đèn lồng, nhìn trông có chút buồn cười. Hai người đi dọc theo bờ sông, tiếng đàn nhẹ nhàng từ những con thuyền gần đó truyền tới. Sơ Vũ lo sợ bất an đi theo một bên, thỉnh thoảng lại lên nhìn anh, cô xoa xoa đôi bàn tay lạnh lẽo: “Sao anh lại tìm được tôi?”

Tịch Hạo Trạch dừng lại, thản nhiên trả lời: “Cô nghe đi.”

Sơ Vũ ngần ra, mắt tròn xoe: “Chỉ bằng cách này ư?” Cô bĩu môi.

“Đương nhiên... Không phải.” anh dừng một chút: “Tôi theo dõi vị trí định vị của điện thoại em.”

“Sao anh có thể làm như vậy?” Sơ Vũ hít một hơi, tức giận trừng mắt anh.

Tịch Hạo Trạch mỉm cười nhìn cô, Sơ Vũ chợt nhận ra người này đã lừa cô. Cô tiến lên phía trước.

Tịch Hạo Trạch bước nhanh đuổi theo, thản nhiên nói: “Đã nhiều năm rồi tôi không đi chơi tết nguyen tiêu.”

Sơ Vũ không trả lời.

Tịch Hạo Trạch hơi nghiêng qua, gió đêm thổi bay mái tóc dài mềm mại của cô, dưới ánh đèn nhè nhẹ màu, khuôn mặt quen thuộc gần gũi trong gang tấc. Cũng giống với năm đó, cô ấy cũng như vậy, thong thả đi dọc theo bờ sông. Anh không kìm lòng được nâng tay lên, nhưng sau lại thôi, ánh mắt nhìn qua khe thở dài: “Tất cả cái này đều là em mua à?”

“Đoán trúng câu đố được thưởng.”

“À.” Giọng anh hơi cao lên, suy tư một lúc lại nói: “Xem ra có vẻ em rất thích trò này.”

Sơ Vũ nhếch khóe miệng: “Đúng vậy, trên cơ bản đều có thể đoán được.” Ngày bé cô luôn ao ước có được một chiếc đèn lồng nhưng Lý Tú Vân chẳng bao giờ mua cho cô. Một hôm tình cờ cô nhận được một chiếc đèn vì đoán trúng được câu đố trên đường. Chiếc đèn tuy không đẹp nhưng cô cũng đã rất vui và mãn nguyện.

“Tôi ra vài câu đố xem em có thể đoán được không.”

Sơ Vũ mím môi, lại nói: “Được, anh nói đi.”

Trong Mất Tịch Hạo Trạch lóe lên vài tia gian xảo: “Trước tiên hãy đoán địa danh đi.” Mắt anh sáng quắc nhìn cô: “Đêm tân hôn.”

Sơ Vũ suy nghĩ, đây là nơi nào?

“Không biết ư?”

“Là phía nam thành phố hay là phía bắc thành phố?”

“Ừ, có một bài hát như vậy nè, ** có Bao Thanh Thiên.”

“Khai Phong?”(1) Sơ Vũ vô thức nói, nói xong lại liên hệ đến câu đố, sắc mặt đỏ ửng lên, cắn môi nhưng cũng không tìm được chỗ nào để phát giận, trong lòng thầm mắng anh ta vô sỉ.

(1) 开封: “Khai phong” trong tiếng trung có nghĩa xé tấm niêm phong, nên người TQ hình dung là lần đầu tiên của người con gái, lần đầu tiên quan hệ = Đêm tân hôn.

“Làm sao vậy?”

Biết rõ còn cỡ hỏi, Sơ Vũ nhin không được liếc một cái xem thường: “Tôi bây giờ đã hiểu được , mặc tây trang không nhất định là thân sĩ, mặc quân trang không nhất định đầu chính nhân quân tử, cũng có thể là lưu manh giả danh .”

“Tất cả mọi việc không thể đầu kết luận như vậy, người và rượu giống nhau ở chỗ là đầu phải chậm rãi thưởng thức.”

“Đối với anh, tôi chọn tin tưởng cảm giác đầu tiên.”

“Điểm ấy chúng ta giống nhau, tôi cũng tin.” Nói xong lời này, đôi mắt anh tối lại nhìn cô, Sơ Vũ né tránh ánh mắt anh.

“Thế giới này có đôi khi rất kỳ diệu, gặp gỡ nhau dường như cũng là duyên phận.”

“Em nên đi dạy môn văn.”

Tịch Hạo Trạch nhướng mày: “Vì sao em có thành kiến với tôi?”

Sơ Vũ ngẩn ra, sau lại nhún vai cười. Đến lúc này có cái gì nói, nói ra cũng tốt: “Vì sao lại là tôi?” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của anh.

Tịch Hạo Trạch bình tĩnh, ánh mắt xa xăm, trong đôi mắt chợt lóe lên một vài tia khác thường, nhưng liền biến mất: “Chuyện tình cảm còn có thể hỏi vì sao ư, gặp rồi thích, đơn giản như vậy thôi.”

Khi đấy Sơ Vũ vẫn không hiểu vì sao anh lại nói những lời vô lực này, sau khi họ quen nhau, cô mới phát hiện anh ta được trời phú cho cái tài

diễn xuất, hóa ra ánh mắt anh nhìn cô tất cả đều giả dối, tay cô đặt lên ngực, đau thắt.

“Nhưng tôi không thích anh, không biết anh. Anh và tôi thuộc hai thế giới khác nhau, tôi cảm thấy chúng ta hoàn toàn không hợp nhau.”

Anh mỉm cười lắng nghe.

“Tuổi của anh và tôi cũng không hợp.”

“Còn gì nữa?”

“Còn có, tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ kết hôn với quân nhân.” Nói xong lời này, ánh mắt của cô cũng từ từ lắng xuống: “Anh đến bây giờ vẫn chưa hiểu về tôi, còn có gia đình của tôi.”

“Điều này không quan trọng.”

Sơ Vũ chưa sót cười, cô nhớ đến một đoạn văn từng đọc qua.

Tôi hỏi đức phật: nếu bạn gặp một người có thể yêu, nhưng lại sợ không thể nắm chắc được, vậy nên làm sao bây giờ?

Đức phật trả lời : Trên đời này có bao nhiêu mối tình

Trong cuộc sống ngàn đi đâu thay đổi.

Hãy cùng với người mình yêu,

Làm những đi đâu hạnh phúc

Đừng hỏi là kiếp hay là duyên.

Tịch Hạo Trạch đã cho cô một sự khởi đầu ấm áp, nhưng lại đặt cô vào một thế giới đau khổ thất vọng. Có lẽ đây là duyên kiếp của anh và cô.

Đến khi di động đột nhiên vang lên, cô thu hồi lại cảm xúc của mình.

“Chị, chị đang ở đâu? Em đã ở đây chờ chị nửa ngày.”

Cô mím môi, giọng nói bình thản như nước: “Hàn Thần, em về trước đi. Chị vừa gặp bạn học, đêm nay chị sẽ cùng họ về trường học.”

“Được, chị cẩn thận một chút, nhiều người lắm đấy.” Tắt điện thoại, cô nhìn Tịch Hạo Trạch, dường như đang hạ một quyết tâm: “Tôi sẽ không vi phạm quy tắc, một đêm.” Cô sẵn sàng đặt cược một đêm, bất luận kết quả như thế nào.

“Đi thôi.”

Xe vững vàng chạy về phía trước. Hai người đều chìm đắm trong suy nghĩ của mình, trong xe ấm áp, bốn phía đều tràn ngập hơi thở nam tính trầm ấm. Sơ Vũ ngả khếp vào một góc, tâm trạng phức tạp, không chớp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến khi xe dừng lại, cô mới sực tỉnh, ngạc nhiên ngờ hoặc quay đầu nhìn anh.

“Đã muộn rồi, về sớm nghỉ ngơi đi.” Tịch Hạo Trạch quay đầu nhìn vào khuôn mặt kia, tay vô thức đưa ra, còn cách người Sơ Vũ một chút thôi...nhưng vẫn là rút lại.

Sơ Vũ xuống xe, trong lòng khó chịu, cô hít một hơi, nhưng vẫn cảm thấy không yên. Bỗng có một luồng sáng rọi vào mặt, một giọng nói vang lên làm cô khiếp sợ.

“Tiểu Vũ?”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cô và mẹ cô không uống là mẹ con, mẹ cô chạy theo một thằng quân nhân...

Sơ Vũ nghe thấy giọng nói, cả người cứng đờ ra, máy móc quay đầu lại, vừa mới còn đang trên thiên đường trong nháy mắt đã rơi xuống vực thẳm, cô khó khăn mở miệng: “Ba ...”

Hàn Đức Quân vừa mới tan tằm về, trong tay cầm đèn pin, từ đằng xa đã nhìn thấy một chiếc xe việt dã quân dụng, ông dừng lại, thấy cô gái đứng bên cạnh xe rất giống Sơ Vũ, đi thêm vài bước, nhìn rõ thật sự là con gái mình, cả người như bị sét đánh, sững sờ đứng tại chỗ, ánh mắt sắc bén của ông nhìn chằm vào biển số xe, như có một ngọn lửa hùng hực đang thiêu đốt.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy người đến cũng xuống xe, trong bóng đêm anh thân nhiên nhìn qua, là một người đàn ông hơi lớn tuổi.

Ánh mắt Hàn Đức Quân dừng trên người anh, toàn thân một màu xanh đập vào mắt, ông cố gắng kiềm chế bản thân mình run rẩy, nổi giận dùng dùng nhìn vào Sơ Vũ.

“Về nhà.”

Sơ Vũ cắn môi, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào ba. Giây phút này đây, cô thật không có mặt mũi nhìn ba mình, cô từ từ xoay người.

Mặt Hàn Đức Quân tối lại, đi vào nhà. Sơ Vũ nhắm mắt, nặng nề bước theo sau. Lúc vào cửa, cô ngẩng đầu nhìn lên trăng tròn sáng rọi, bất đắc dĩ khòe miệng giật giật. Có lẽ đêm yên tĩnh này đang chờ đón một trận bão táp.

Hàn Đức Quên đi vào nhà, vừa vào cửa đã ném mạnh đèn pin xuống đất: “Cô quỳ xuống cho tôi.”

Sơ Vũ mím môi, từ từ quỳ gối xuống đất.

“Anh ta là ai?”

“Là chú của học trò con.”

“Chú của học trò? Sao lại đưa cô về nhà?” Hàn Đức Quên thở hắt ra nói.

Sơ Vũ không nói gì, ánh đèn màu vàng chiếu lên sườn mặt cô làm cho Hàn Đức Quên hoảng hốt nhớ đến một khuôn mặt khác. Ông siết chặt tay, cố gắng kiềm chế bản thân: “Cô nói đi ! Cô có biết anh ta là ai không?”

Sơ Vũ hít sâu một hơi: “Con biết, anh ta là quân nhân.”

Bầu không khí trở nên căng thẳng, Hàn Đức Quên bỗng dưng cười ha hả, lẩm bẩm nói: “Cô biết anh ta là quân nhân, cô còn ...” câu kế tiếp ông đã không thốt nên lời, đó là điều cấm kỵ của Hàn gia mười bảy năm nay.

Sàn nhà xi măng lạnh băng, hai đầu gối của cô cũng đã lạnh đến thấu xương, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đau khổ của ba mình: “Ba.”

“Đừng gọi tôi là ba. Tôi làm sao có thể sinh ra một đứa con hạ lưu như vậy.”

Sơ Vũ hóa đá, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng run run không thể tin nhìn Hàn Đức Quên.

“Cô và mẹ cô không xứng là mẹ con, mẹ cô chạy theo một thằng quân nhân, cô cũng phải đi theo đường này, đúng là mẹ nào con nấy.”

Sơ Vũ cảm giác linh hồn của mình đang dần thoát ra khỏi thân thể, đầu óc hoảng loạn, đôi mắt ngấn nước. Cô cắn chặt môi cố gắng không để mình khóc lên, trong miệng từ từ lan tỏa mùi máu tươi.

Hàn Đức Quỳ phát rồ lên, sự oán giận nhiều năm nay đầu trút hết lên người Sơ Vũ. Ông tức giận đi tới đi lui trong phòng.

Lý Tú Vân bị tiếng ồn ỹ trong phòng khách làm tỉnh dậy, khoác áo đi ra thì nhìn thấy Sơ Vũ đang quỳ trên mặt đất: “Ông Hàn, đã trễ thế này ông còn lên cơn gì đấy?”

“Đi vào, ở đây không có chuyện của bà.” Hàn Đức Quỳ rống to lên.

“Ông đang điên gì đấy, sao lại bắt con gái quỳ dưới đất như thế?” Bà hất xì một cái, nói.

Hàn Đức Quỳ đứng trước mặt Sơ Vũ, lớn tiếng hỏi: “Có phải Nam Thư Mân đã đến tìm cô, gọi cô về không? Cô bây giờ biết mẹ cô có quỳ ền có thể, cũng muốn dựa lưng đúng không.”

“Ba, con không có.” Giọng cô nghẹn ngào đứt quãng: “Bà ấy không có tìm con.”

“Không có tìm cô, không có tìm cô.” Hàn Đức Quỳ che khóe mắt thì trào lắp lại. Đột nhiên chạy đến kéo Sơ Vũ dậy, tức giận nói: “Năm trước, không phải bà ta tới gần con hằm tìm cô sao!” Ông gằn từng tiếng.

Sơ Vũ bỗng dưng mở to hai mắt: “Ba, không phải, bà ấy chỉ là... “

“Bà ta chỉ làm sao? Nhớ cô? Mười bảy năm không gặp cô, tình mẹ nổi lên muốn nhận cô. Tôi nuôi dưỡng cô nhiều năm như vậy, bây giờ thì tốt rồi, cô gạt tôi?”

Lý Tú Vân nhìn hai mắt chùng mình đỏ ngầu, dữ tợn nắm lấy cánh tay Sơ Vũ, bà sợ tới mức không dám lên tiếng. Hàn Đức Quỳ vốn là một người đi ền tính ít nói, bình thường bà mắng ông, ông cũng không cãi lại, bà không hiểu sao hôm nay chùng mình lại giận dữ như vậy.

“Không phải.” Nước mắt Sơ Vũ từng giọt từng giọt lăn tròn trên má, cô sợ sệt lắc đầu: “Con không biết vì sao bà ấy quay về, con không biết.”

“Cô cút đi! Tôi, Hàn Đức Qu ân này không có đứa con như cô” Ông Hàn giờ tay lên, tát một cái “Bốp” vào mặt Sơ Vũ.

Một tiếng thanh thúy vang lên, không khí bỗng dừng ngưng trệ, Lý Tú Vân há hốc miệng: “A”.

Sơ Vũ cảm thấy trái tim như bị tan vỡ, cô nuốt cổ họng, không nói gì nữa. Hàn Đức Qu ân tát xong, tay vẫn rơi trên không trung, lòng bàn tay nóng hổi.

Cơ thể Sơ Vũ lạnh run.

Không khí trong phòng khách trở nên ngọt ngào.

Ở cửa truy ền đến âm thanh sột soạt, cửa mở ra một cơn gió lạnh tràn vào. Hàn Th ần lắc lắc mấy cây đèn l ồng trên tay, nhìn thấy Sơ Vũ, cậu có chút ngạc nhiên: “Ừa, chị về r ồi à , em đem đèn l ồng về cho chị này.”

Cậu ta không cảm thấy không khí trong nhà có chút khác thường, lại còn đi đến rót một cốc nước ấm, cười cười nói: “Lúc em về đến cổng thấy một chiếc xe việt dã, thật là mê hoặc, biển số xe hình là của quân đội. Ba, ba chưa thấy chiếc xe đó đấy ...”

Hàn Đức Qu ân vừa mới nguôi giận một chút, nghe thấy những lời nói đó, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm, đá bay chiếc ghế gỗ bên cạnh Sơ Vũ. Ông nổi giận đùng đùng kéo Sơ Vũ. Sơ Vũ như con búp bê vô hồn, cơ thể mềm nhũn bị kéo lảo đảo ra phía trước, đầu đập mạnh vào cửa “Bốp”.

Ly thủy tinh trong tay Hàn Th ần suýt nữa rơi xuống đất: “Ba, Ba đang làm cái gì đấy. Đầu chị bị đập r ồi ?”

Lý Tú Vân đi đến bên cạnh con trai, kéo tay lại: “Con cầm m ồm lại cho mẹ, cẩn thận ba con ngay cả con cũng đánh đấy.”

“Mẹ, sao mẹ không đi ngăn ba.”

“Không đi, ba con điên r ồi .”

Hàn Đức Quên kéo cửa ra, hất mạnh Sơ Vũ ra ngoài: “Tôi Hàn Đức Quên coi như chưa sinh đứa con này.”

Hàn Thần cau mày, giật tay Lý Tú Vân ra: “Ba, ba uống say sao, đó là chị mà!”

Cánh cửa đóng “Rầm” lại. Sơ Vũ vô lực dựa vào thân cửa lạnh như băng, cơ thể từ từ trượt xuống, cô mê man nhìn cánh cửa màu đen. Trong nhà truyền đến giọng nói tức giận của Hàn Đức Quên: “Hàn Thần, nếu đêm nay con bước ra khỏi cửa nửa bước, sau này đừng mơ về nhà nữa.”

Cô cảm giác nhiệt độ trên cơ thể ngày càng lạnh, chất lỏng ấm áp lướt qua hai má, trong nháy mắt đã trở nên lạnh thấu xương. Đêm đông giá lạnh cùng với sự bất lực càng làm cho cô hoảng sợ. Cô hỗn loạn, hai bên tai ù ù, lâu sau, âm thanh trong nhà thưa dần đi, cô giãy dụa đứng lên.

Trăng tròn nguyên tiêu, thật không ngờ hôm nay cô lại bị đuổi ra khỏi nhà.

Tịch Hạo Trạch dựa người trên ghế, tay trái giữ điếu thuốc, hút một hơi sâu, nhớ lại ánh mắt oán hận của ông Hàn nhìn anh. Anh hơi nhíu mi, lúc trước vẫn không hiểu vì sao Sơ Vũ có thành kiến với anh, thì ra quả thật là vì nguyên nhân của ba mẹ.

Sắc mặt anh thay đổi, dập thuốc, khởi động xe, quay xe, bỗng dừng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Ánh đèn đường lúc sáng lúc tối chiếu vào thân ảnh cô đơn.

Tay anh run lên, tắt máy, nhanh chóng bước đến: “Muộn vậy rồi sau vẫn còn ra đây.” Anh nhíu chặt mày, Sơ Vũ cúi đầu, giống như không nghe anh nói. Anh chậm rãi đi đến trước mặt cô.

Tịch Hạo Trạch nhìn bộ dáng hờn không ra hờn ma không ra ma của cô, tay đưa ra giữ chặt cô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sơ Vũ dờ dẫm dừng lại, không có biểu hiện gì, cô đã không còn khóc, miệng mấp máy nhưng lại không thể nói nên lời. Cô hơi nghiêng đầu, nhìn

Tịch Hạo Trạch.

Vừa ngẩng lên, dẫu năm bàn tay trên mặt đập vào mặt Tịch Hạo Trạch, cặp mắt đen dài nheo lại, anh vô thức nắm chặt cánh tay cô: “Ai đánh ?” giọng không lớn không nhỏ nhưng vẫn đủ nghe thấy sự tức giận.

Cánh tay bị đau, cô kinh ngạc nhìn anh, những tủi thân khó chịu như thủy triêu nổi dậy, hất anh ra, hai tay dấm mạnh vào ngực anh: “Đều là tại anh, đều là tại anh.” Vừa đánh , vừa khóc, nước mắt như mưa tuôn rơi.

“Vì sao anh lại muốn tìm tôi? Vì sao?” Cô nức nở nói: “Tịch Hạo Trạch, anh là đồ khốn nạn. Các người đều là đồ khốn nạn.”

Tịch Hạo Trạch nhú mày mặc cô phát giận, lâu sau, đợi đến lúc cô khóc đến mệt mỏi, dần dần không còn sức lực, anh nhẹ nhàng giữ cô lại, ôm cô vào lòng.

Ánh mắt của anh trăn xuống, thừa lúc cô đang mệt mỏi, đưa cô vào trong xe.

Sơ Vũ ngồi ở ghế trên, cơ thể bởi vì khóc mà run lên, khuôn mặt dầm nước, trên hàng mi dài treo lủng lẳng những giọt nước pha lê, má trái sưng đỏ. Anh lặng lẽ nhìn, rút một tờ khăn ướt nhẹ nhàng lau lên hai má cô, trên mặt bị lạnh, Sơ Vũ kinh sợ nghiêng mặt qua.

Tay anh rơi vào giữa không trung, dừng lại vài giây, lại cẩn thận lau xuống, nhẹ nhàng vén sợi tóc cô qua, thì thào nói: “Em hãy ngủ trước đi.”

Sơ Vũ mệt mỏi người , trong hai mươi hai năm qua đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực như vậy, ba cô tức giận đuổi cô, cô chỉ có thể im lặng chấp nhận . Trong đầu của cô không ngừng hiện lên hình ảnh của Nam Thư Mân, Hàn Đức Quân còn có khuôn mặt của Tịch Hạo Trạch, gương mặt bọn họ chớp lên chớp xuống, bên tai đầu vọng lại tiếng quát rống .

“Mẹ nào con nấy.”

“Tôi sao lại sinh ra một đứa con hạ lưu như cô.”

...

Một câu r ồi lặp lại một câu, đầu cô như muốn vỡ tung. Cô lắc đầu, cố gắng gọi: "Không phải, không phải."

"Sơ Vũ, em tỉnh lại đi. Sơ Vũ..." Tịch Hạo Trạch lắc lắc người cô, nhìn cô la hét, nước mắt chảy đầm đìa, anh thật xót xa.

Sơ Vũ hoảng hốt mở mắt ra, người run run , trên trán ướt đầm mồ hôi.

Tịch Hạo Trạch nhìn vào ánh mắt hoảng loạn của cô, vỗ về trấn an: "Không sao r ồi, không sao r ồi ." Anh đỡ cô dựa vào đầu giường, r ồi rót một ly nước ấm cho cô.

Sơ Vũ lắc đầu: "Đây là đâu?"

"Đây là căn hộ riêng của tôi."

Sơ Vũ không nói gì nữa, hai tay ch ầm chậm ôm lấy cơ thể mình, đầu cúi xuống. Tịch Hạo Trạch nhìn chằm vào đầu tóc đen cô đặt trên đầu gối, một lát sau lên tiếng hỏi: "Là vì tôi, ba em mới đánh em ư?"

"..."

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chúng ta kết hôn đi

Lòng lo sợ, bàn tay Sơ Vũ lạnh băng đã ướm đầm mồ hôi, ngọn đèn trên trần nhà chiếu vào một góc mặt cô. Nghe được câu hỏi của anh, vai cô hơi run lên. Hồi lâu sau, cô mới khó khăn mở miệng.

“Trong gia đình tôi từng có một người vì một quân nhân mà bỏ đi.” Cô giật nhẹ khóe miệng, mắt hơi nheo lại, có chút tự giễu nói: “Có lẽ anh không biết người mẹ bây giờ trong nhà tôi không phải là mẹ ruột của tôi.”

Tịch Hạo Trạch nheo mắt nhìn cô, hơi ngần người, dường như không đoán được câu trả lời.

“Khi tôi lên năm, mẹ ruột của tôi...” cổ họng cô nghẹn đắng, lòng chua xót: “đã vứt bỏ chúng tôi.” Sơ Vũ tiếp tục: “Lúc cấp ba, tôi muốn ghi danh vào trường văn hóa nghệ thuật quân đội vì tôi nghĩ rằng học trong đây sẽ được trợ cấp, nếu như thế tôi sẽ có thể tiết kiệm được một ít, cuộc sống cũng không phải quá khó khăn. Nhưng ba tôi sống chết cũng không đồng ý. Sau này tôi mới dần dần đoán ra, mẹ tôi năm ấy đã đi theo một quân nhân. Hôm nay anh cũng thấy rồi đấy. Ba tôi bởi vì chuyện này nên luôn có thành kiến với các anh.” Mái tóc dài phủ xuống che khuất hơn nửa khuôn mặt, sắc mặt cô tái nhợt gần như trong suốt.

“Vì thế nên khi nhìn thấy em đi cùng tôi, ông đã tức giận đánh em, đuổi em ra khỏi nhà?” Tịch Hạo Trạch không thể tin, mày cau lại.

Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn chằm vào Tịch Hạo Trạch, khóe miệng run run: “Tôi là con gái của bà ấy, bà ấy nợ ba tôi, tôi trả nợ, có gì không đúng?”

“Ít nhất, ông ấy vẫn còn người để oán hận.” Cô cắn chặt môi dưới, nước mắt lại rơi xuống.

Câu nói ấy như giầy xéo lòng anh, nhìn bộ dáng bất lực của cô, tim anh mềm nhũn ra, có một khắc, anh đã muốn buông tay. Nhưng anh vẫn quyết tâm đến cùng, bởi một khi đã bắt đầu anh không muốn dừng lại, đó không phải là tác phong của anh. Anh trăn mặc rời khỏi phòng. Một lát sau quay lại, Sơ Vũ vẫn ngẩng ở tư thế đấy, đôi vai gầy khẽ run, anh biết cô đang khóc.

Anh nhúu chặt mày, đặt túi chườm nước đá qua một bên, ngẩng xuống bên cạnh. Không kìm được lòng anh đặt tay lên vai cô, nhẹ giọng nói: “Sơ Vũ, chúng ta kết hôn đi.”

Người Sơ Vũ cứng nhắc, toàn thân không thể nhúc nhích, cô ngạc nhiên hỏi: “Kết hôn?” Kết hôn, có nghĩa là có thể cho cô một gia đình mới. Đây là điều mà bấy lâu nay cô vẫn hằng khát khao. Bây giờ người đàn ông trước mặt cô lại dễ dàng nói ra những lời này. Cô tròn tròn mắt đối diện anh: “Anh có biết tôi là ai không?”

Tay Tịch Hạo Trạch đặt trên vai cô từ từ trượt xuống lưng, nghiêng người ôm lấy cô, giống như đang nâng niu bảo bối trong lòng: “Tôi biết em sẽ là vợ của tôi.”

Sơ Vũ nín thở, sống mũi cay cay, quanh người cô tràn ngập hơi thở nam tính của anh. Cô kìm lòng không được nâng tay lên muốn ôm anh, nhưng tay vẫn lơ lửng giữa không trung, hồi lâu sau cô thở nhẹ một hơi thật dài, giọng nói nghẹn ngào: “Tôi không xứng với anh.”

“Mọi người đều ngang hàng, thời đại này rồi sao vẫn còn một cô gái cổ hũ như em chứ.” Anh cười khẽ, ngực hơi rung, Sơ Vũ cảm nhận được trái tim anh đang đập thình thịch. Giây phút đó, cô cảm thấy cái ôm này làm cô rất an tâm.

Tịch Hạo Trạch lẳng lẳng nhìn cô, vén những sợi tóc trước mặt, ánh mắt có chút gì đó thâm trầm nhưng trong chớp lát liền lướt qua. Anh cần lấy túi chườm nước đá bên cạnh đặt lên bên má cô: “Trong khoảng thời gian này tôi phải đi đến thành phố A. Đợi tôi quay lại, hy vọng em sẽ cho tôi câu trả lời.”

Hai má nóng dần dần dịu xuống, cô không nói gì.

“Tháng sáu này em sẽ tốt nghiệp phải không , bây giờ trong thời gian học đại học cũng cho phép kết hôn, không phải rất nhiều người một tay nhận bằng tốt nghiệp, một tay nhận giấy chứng nhận kết hôn sao.”

“Tôi còn phải thi nghiên cứu sinh , còn muốn đi học.”

Tịch Hạo Trạch nhăn mặt: “Không ai nói kết hôn xong sẽ không thể đi học.” Thấy cô bối rối, anh trấn an: “Sơ Vũ, chuyện của người lớn không phải là lỗi của em, em không cần phải cảm thấy có gánh nặng.”

“Ba tôi sẽ không đồng ý.” Đó là sự thật, đêm nay Hàn Đức Quân chỉ mới nhìn thấy hai người đi cùng nhau, mà đã nổi trận lôi đình. Nếu hai người còn muốn kết hôn , chắc chắn ông sẽ cắt đứt tình cảm cha con. Mẹ đã bỏ rơi cô, nếu bây giờ cô còn kết hôn với một quân nhân, không khác nào là giáng cho Hàn Đức Quân một cái bạt tai. Ba cô cả đời đã rất vất vả. Cô thương ông, sợ ông sẽ chịu không nổi, cô không thể ích kỉ như vậy.

Tịch Hạo Trạch nhìn cô, biết cô đang băn khoăn, thân nhiên nói: “Chuyện này em yên tâm.” Buông túi chườm nước đá trong tay xuống, dùng một ít dầu nhẹ nhàng xoa lên trán cô: “Ngày mai chắc chắn sẽ sưng lên, khi rửa mặt đừng để nước dính vào. Xoa dầu này hai ngày.” Mùi dầu thơm mát làm cho cô hoảng hốt.

Khóe mắt Sơ Vũ ươn ướt, giống như bị mê hoặc. Cô ít khi được người khác quan tâm , đã lâu lắm rồi không nghe được những lời lẽ ấm áp làm cô mê mẩn.

“Em nghỉ ngơi trước đi.” Tịch Hạo Trạch tắt đèn, đi ra khỏi phòng ngủ.

Đêm hôm đó, anh ngủ cả một đêm trên sofa không ngủ. Sơ Vũ khóc mệt đến ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ, cô lơ mơ cảm nhận được có người đi vào kéo chăn cho cô, chỉ là cô quá mệt, cố gắng mãi nhưng mí mắt vẫn không nhếch lên được. Cô nghe thấy một tiếng thở dài.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, lúc cô tỉnh lại, nhìn thấy một tờ giấy trắng, cần lên nhìn, là một dòng nhắn, nét chữ mạnh mẽ kiên định: “Tôi phải đi công tác ở thành phố khác hai tháng, có việc gì hãy gọi vào số này, anh ta sẽ giúp em giải quyết tất cả , 131*****.” Sơ Vũ cần tờ giấy trong tay dường như rất nặng nề

Căn phòng trống không lạnh lẽo , cô đi ra. Phòng khách lớn gọn gàng, chỉ là ngay cả một chút hơi người cũng không có. Bàn gạt thủy tinh trên bàn đã đầy tàn thuốc, xem ra là tối hôm qua anh đã để lại. Sơ Vũ nhú mày, có chút không rõ, lúc cô đang thất thần bỗng có tiếng chuông cửa vang lên. Cô kinh ngạc, do dự ra mở cửa. Một người đàn ông trẻ tuổi tay cần hộp cơm nói: “Chào cô, Tịch tiên sinh đã đặt bữa sáng.”

Sơ Vũ nhận lấy, trở lại phòng khách. Mở ra thì nhìn thấy xiu mại , cháo gà nóng vẫn còn bốc hơi ngùn ngụt. Mắt cô mờ ảo choáng váng. Cô biết trải qua đêm qua mọi việc đã thay đổi, dù tim cô là sắt đá cũng đã dần rung động. Lúc rời đi, cô chỉ thấy cả người nặng trĩu.

Cô trở về trường học. Còn ba ngày nữa là khai giảng, mọi người cũng đang lục đục quay lại trường. Gia đình của ba người bạn cùng phòng cô đều ở thành phố khác, hiện tại là năm tư r ưỡi, họ đã tìm được việc làm, sẽ không về trường học thường xuyên, nếu có cũng phải vài ngày nữa mới về

Nhìn kĩ túc xa nhỏ chật, chưa đến một tháng mà đã bám đầy bụi, trong đầu cô lại đang rối bời, cô bắt đầu đứng lên quét dọn, thật ra cô chỉ muốn tìm việc gì đó mà làm. Tay ngâm trong nước lạnh băng, lạnh đến thấu xương không còn cảm giác.

Hàn Thần tìm đến cô, thấy sắc mặt trắng bệch của chị, cậu ta cau mày: “Chị, chị bị ốm à?”

Sơ Vũ lắc đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Sao em lại tới đây?”

Hàn Thần nhìn vết thương trên trán sưng lên, tuy tóc mái đã che đi bớt, nhưng vẫn làm cho người ta thấy sợ, cậu ta nhăn mặt, sau đó nói: “Em đến cùng chị đi ăn, chị vẫn chưa ăn cơm phải không.”

“Chị không đói bụng.”

“Ôi, em vội chạy đến đây, đến bây giờ vẫn chưa ăn gì, chị, chị cùng đi ăn với em một chút đi.” Hàn Thần cười cười, cậu ta biết bây giờ chị nuốt cũng không vào.

Sơ Vũ bất đắc dĩ nhìn Hàn Thần, trong lòng rất cảm động.

Hai người đi vào canteen, tuy lúc này là giờ cơm trưa, nhưng vừa mới qua kì nghỉ nên ở canteen có chút vắng vẻ. Hàn Thần cầm thẻ cơm của chị đi lấy hai bát cơm, thật ra cậu ta đã ăn ở nhà nhưng vì muốn đỡ Sơ Vũ ăn vài thứ, nên lấy hai bát cơm để khỏi bị lộ.

“Chị, đây là sườn xào chua ngọt chị thích ăn.” Cậu ta gấp một miếng vào bát Sơ Vũ.

Về mặt Sơ Vũ thản nhiên, ngậm miếng sườn: “Ngày mai đã vào học lại, về nhà nhớ chăm chỉ học hành.”

Hàn Thần gật đầu, trong lòng buồn rầu nói: “Chị, tối hôm qua là do ba uống say, chị đừng để ở trong lòng.”

Tay Sơ Vũ run run, khóe miệng cong lên: “Chị biết, chị làm sao có thể giận ông ấy.”

Hàn Thần gãi đầu, bộ dáng thản nhiên lạ lẫm này càng làm cho cậu khó chịu, cậu vốn không biết ăn nói, chuyện đã thành ra như vậy cậu lại càng chẳng biết nên nói gì.

Cả đêm qua, Hàn Đức Quân ngồi trong phòng khách hút thuốc, sáng nay lúc Hàn Thần dậy, nhìn thấy ba mình trong một đêm mà già đi nhiều, hai mắt đục ngầu. Cậu biết ba đã rất hối hận, nhưng tổn thương cũng đã tổn thương rồi, ly nước đã vỡ khó mà hết lại được. Cậu thở dài, thôi thì cứ để thời gian dần phai nhạt mọi thứ.

Trước khi đi, Sơ Vũ đưa cho Hàn Thần năm trăm tệ, nhưng nói gì cậu cũng chẳng chịu nhận: “Chị, em bây giờ vẫn còn tiền, chị hãy để lại mà

tiêu, hay là chị về nhà đi.”

Sơ Vũ sao không rõ tâm tư của cậu được chứ. Cô nhìn vào em trai, mới một năm mà thôi, em trai của cô rốt cục cũng đã trưởng thành, cô vui mừng cười: “Em cần lấy đi, về nhà còn phải mua sách vở, sắp vào học lại rồi.”

Cuối cùng, Hàn Thần đành miễn cưỡng cần tiền về nhà.

Vào năm học, Sơ Vũ muốn thừa lúc vẫn chưa có điểm thi nghiên cứu sinh tìm một công việc nào đó, kiếm chút tiền sinh hoạt. Chỉ là cô không nghĩ rằng, Nam Thư Mân sẽ đến trường tìm cô.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bà coi tôi là con gái của bà ư? Sinh mà không dưỡng, bỏ mặc chồng con

Xuân đã qua, nhiệt độ thành phố N cũng dần ấm áp hơn. Thời tiết đẹp, dưới lều mọi người bắt đầu đem chăn mền ra phơi. Sơ Vũ nhớ đến tối qua nằm trong chăn lạnh, kí túc xá của cô lại nằm phía không có ánh nắng mặt trời, ban đêm bị lạnh tỉnh lại nhiều lần. Cô quyết định cũng đem chăn ra phơi nắng, phòng cô nằm tận trên tầng năm, đem chăn ra phơi là một công trình, chạy qua chạy lại, cuối cùng cũng ôm được chăn đem xuống dưới.

Chín giờ ánh mặt trời bắt đầu rơi xuống, cô đang mang dép lê, đứng dựa vào lan can, thở hắt hắt vỗ cái chăn. Sức khỏe cô vốn yếu, mang chăn nặng xuống tay cứ run run. Nghỉ ngơi một lát, rốt cục cũng đỡ hơn, xoay người chuẩn bị lên lều, lướt mắt qua chiếc cổng sắt của kí túc thấy một chiếc xe hơi màu đen, cô thản nhiên liếc nhìn qua.

Lúc cô đi lên đến cửa phòng, bỗng nghe thấy tiếng di động đang reo ở trong. Cô nhanh chóng bước vào, lấy di động từ trong túi ra thì nhìn thấy một dãy số lạ. Cô không có lưu số điện thoại của Tịch Hạo Trạch, nhưng cô vẫn nhớ rõ trong đầu. Cô hơi nhú mày, nhìn màn hình đang lấp lóe, chần chờ hơn mười giây mới nhận.

“A lô , ai vậy ạ?” Đầu bên kia im lặng. Sơ Vũ lại a lô một tiếng, cô nghĩ là ai đấy đùa dai, hơi tức giận đang chuẩn bị tắt máy, bên kia rốt cục cũng truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, thanh âm từ tốn: “Tiểu Vũ à, là ta.”

Sơ Vũ bỗng dừng ngẩn ra, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn Sơ Vũ nghe được không quá rõ ràng.

Nam Thư nắm chặt điện thoại, vẻ mặt ảm đạm. Bà không dám nói ra tiếng “Mẹ” kia, bà sợ cô sẽ cự tuyệt bà, thậm chí bà còn không dám gọi điện thoại.

Cả hai đều lặng thinh.

Hồi lâu, Nam Thư Mân ho lên một tiếng: “Ta đang ở dưới cổng ký túc xá chờ con.”

Tắt điện thoại, Sơ Vũ cố gắng hít một hơi. Chỉ cảm thấy ngực đau nhói, toàn thân mềm nhũn tựa như quả bóng bị xì hơi, cuối cùng suy sụp ngã xuống giường, hai tay che mặt, đau đớn nhắm mắt lại.

Mãi nửa tiếng sau, cô mới đứng lên, thay áo quần mang giày, cầm sơ yếu lý lịch chuẩn bị đi đến một công ty phỏng vấn.

Chiếc xe màu đen vẫn đứng đấy, cô đã thấy người ngã trên xe, từng bước đến gần, nét mặt thản nhiên như ngày thường nhưng trong lòng lại như sóng biển động đang điên cuồng gào thét. Cô tự nhủ lòng mình không được nhìn, không được suy nghĩ, cứ bình tĩnh đi qua.

Đi được vài bước, hai chân cô giống như bị đóng đinh, nhấc lên không nổi.

Người trong xe cũng nhìn thấy cô, mở cửa ra. Trên mặt Nam Thư Mân lộ ra nét vui mừng, vội vàng bước đến bên cạnh Sơ Vũ, lên tiếng: “Tiểu Vũ, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện nhé.” Đợi hơn nửa giờ, bà nghĩ Sơ Vũ sẽ không gặp bà, giây phút nhìn thấy bóng dáng của cô, bà vui mừng khôn xiết. Nhìn con gái gần ngay trước mắt, nhìn không được, bà chỉ muốn vuốt ve khuôn mặt ấy. Nhưng khi bà vừa đưa tay ra, Sơ Vũ liền nghiêng người né tránh, bà hụt hẫng rút tay về.

Sơ Vũ ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng, Nam Thư Mân đội trên đầu chiếc mũ màu tím, che hơn nửa mặt. Sơ Vũ hiểu được, khéo miệng vô thức nhếch lên, đến gặp cô cũng không cần phải bịt kín như thế chứ. Lòng cô đau thắt, bước về phía trước. Nam Thư Mân thấy cô đi, có chút gấp gáp, bối rối giữ chặt tay cô. Trong nháy mắt đầu óc Sơ Vũ trống rỗng, dừng lại.

“Có thể cho ta một chút thời gian không?”

Sơ Vũ từ từ ngẩng đầu nhìn bà, ánh nắng mặt trời chiếu lóa mắt cô. Cô thấy được nỗi bất an sợ hãi của bà, thấy bà đang khẩn thiết cầu xin.

Sơ Vũ lặng thinh, không nói lời nào bước lên xe. Bà không khí trong xe yên tĩnh lạ thường, hai người im lặng hồi lâu vẫn không nói gì. Họ đã từng là mẹ con thân thiết gắn bó bên nhau, nay trở thành người xa lạ. Chuyện đời thật trớ trêu.

Cô nhìn thẳng vào bụi cây phía trước, Nam Thư Mân thấy Sơ Vũ không có biểu hiện gì, hỏi: “Con đã ăn sáng chưa?”

“Bà có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Con vẫn chưa ăn sáng phải không, ta sẽ đưa con ra ngoài ăn.” Bà làm như không nghe thấy lời của Sơ Vũ, vội vàng khởi động xe.

Sơ Vũ ngơ ngác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Nam Thư Mân đưa cô đến một nhà hàng ở trung tâm thành phố, vừa đi vào đã có người phục vụ lễ phép tiếp đón, dẫn họ vào phòng riêng.

“Tiểu Vũ, con muốn ăn gì?” Nam Thư Mân đưa thực đơn đến trước mặt cô.

Sơ Vũ từ đầu tới đuôi vẫn không nhìn mặt Nam Thư Mân, cô đã trăm ngàn lần nghĩ đến ngày gặp lại khuôn mặt này nhưng tất cả chỉ là uổng công. Cô cũng không đụng đến menu: “Bà có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, tôi không phải đến đây để ăn với bà.” Bây giờ cô muốn nghe xem bà ta có thể giải thích gì.

“Cháo tổ yến, bánh gạo nếp, đúng rồi còn có món súp.” Nam Thư Mân tựa như nhớ đến đi đâu gì đấy, khoe miệng bỗng nở nụ cười: “Ngày bé con rất thích ăn súp, ta còn nhớ ngày đó...”

“Đủ rồi.” Cô đau đớn nói, khoe miệng hơi giật nhẹ: “Tôi không ăn.” Nhắc tới chuyện này cô chỉ càng cảm thấy đau khổ.

Cậu thanh niên đứng bên cạnh kính ngạc nhìn Sơ Vũ, cô gái trẻ này rất cục cớ biết là đang nói chuyện với ai hay không.

Nam Thư Mân thản nhiên vẫy vẫy tay: “Hãy mang những món này lên trước đã.”

Lát sau thức ăn được mang lên, Nam Thư Mân thân thiện múc cho Sơ Vũ một bát súp, bà tươi cười lấy lòng: “Con ăn thử đi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không muốn ăn.”

Tay Nam Thư Mân cứng đờ ra: “Ăn một ít cũng được, không ăn bữa sáng không tốt cho sức khỏe đâu.”

Sơ Vũ cười lạnh, đến bây giờ mới quan tâm, mười mấy năm nay bà ta ở đâu? Lúc cô bị sốt cao mơ mơ màng màng, không ai chăm sóc, bà ta ở đâu?

Nửa đêm cô bị viêm ruột thừa, đau đến chết đi sống lại, một mình chạy đến bệnh viện mổ, bà ta đang ở đâu?

“Ta biết con oán hận ta, nhưng ta cũng có nỗi khổ riêng.”

Sơ Vũ bỗng dừng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào bà, gương mặt xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, trang sức trang nhã, ai có thể nhìn ra được, năm nay bà đã bốn lăm tuổi. Sơ Vũ cắn môi dưới, gần từng tiếng nói: “Nỗi khổ riêng ư? Ha! Là ba tôi không thể cho bà được căn nhà lớn, không thể cho bà ô tô sang, không thể mua cho bà sơn hào hải vị, không thể đáp ứng được những ham muốn ích kỷ của bà?”

“Tiểu Vũ, không phải.” Nam Thư Mân luống cuống lắc đầu, hai mắt ngấn lệ, bộ dáng nhu nhược làm cho người ta thương tiếc: “Con là con gái của ta không thể nói như vậy ... ta.”

“Con gái?” Cô cắn môi, lặp lại hai chữ này, giọng khàn khàn hỏi: “Bà coi tôi là con gái của bà ư? Sinh mà không dưỡng, bỏ mặc chững con. Chỉ sợ con gái ở trong lòng bà ngay cả rác rưởi cũng không bằng.”

Sau đó cô lại cười rộ lên: “À tôi đã quên, mẹ của tôi tên là Nam Thư Mân, làm sao có thể so sánh được với phu nhân, Thư Nam, đường đường là nữ sư trưởng, là một ca sĩ tuyệt vời. Tôi không có phúc làm con gái bà, ăn có thể ăn bậy, nhưng người không thể nhận bậy.”

Nam Thư Mân nghe những câu nói của con mình, bất lực dựa vào ghế. Cả người thất thần, yên lặng rơi lệ. Lâu sau, bà nói với giọng khàn khàn: “Tiểu Vũ, ta lần này đến là muốn nói chuyện với con, chuyện công việc của con sau khi tốt nghiệp. Con học múa, đoàn nghệ thuật trong quân đội rất hợp với con.”

Sơ Vũ bỗng dưng tức giận đứng lên, ghế cũng rơi xuống “Oành” một tiếng vang dội. Cô nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cô cảm thấy tuyệt vọng, tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng, khóc không ra khóc cười không ra cười: “Đoàn nghệ thuật quân đội ư?”

“Hàng năm đều tuyển người, con từng giành được giải nhất quốc gia, tất cả các phương diện đều kiện đều phù hợp.”

Sơ Vũ chớp chớp mắt, tựa như chưa hề nghe lời bà ta vừa nói: “Bà có biết vì sao tôi vẫn múa?” Cả người cô mềm nhũn dựa vào ghế, bàn tay nắm chặt che giấu nỗi bi thương trong lòng. Cô không nhìn Nam Thư Mân.

“Bởi vì trong nhà không có tiền, lúc học tiểu học, tôi đã tham gia tất cả các buổi biểu diễn vì một chút ít tiền thưởng kia.” Cô vẫn cười.

Nam Thư Mân dường như có chút không tin, Hàn gia tuy rằng không phải là gia đình khá giả nhưng là không đến mức làm cho Sơ Vũ vất vả quá như vậy: “Ta không biết, ta nghĩ rằng con vẫn sống tốt. Ba con ông ấy...”

“Bà đừng nhắc đến ba tôi, bà không có tư cách. Bà đương nhiên là không biết. Ông nội...” Cô khẽ cắn môi: “Lúc bà bỏ đi, sức khỏe của ông đã không tốt lắm, người như ông, từng đánh bao nhiêu trận trên chiến trường, cứng rắn như thép, đến cuối cùng lại bị người đời chửi lên đầu chỉ vì đưa con dâu thảo của ông. Ông nội chết cũng không nhắm mắt.”

Đôi mắt đen như mực Sơ Vũ mang đầy hận thù như muốn xuyên qua tim Nam Thư Mân. Nam Thư Mân che miệng nước nở, cả người run lên.

“Tôi hận múa.”

“Hận” này tự giống như một con dao xuyên thẳng qua người cô, Nam Thư Mân mở to hai mắt, con gái bà hận không phải là múa, mà là hận bà.

Sơ Vũ hít một hơi, bỗng đứng lên: “Sur trưởng Thư, ý tốt của bà tôi nhận không có nổi.” Sắc mặt cô tái nhợt, nói xong liền xoay người rời khỏi.

Lúc Nam Thư Mân phản ứng lại, nhìn ra cửa đã mở toang. Bà lau nước mắt, vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ.” Bà đuổi theo sau, giày cao gót “cách cách” đập vào nền đá cẩm thạch, giữ chặt tay cô.

Mắt Sơ Vũ đỏ ửng.

Nam Thư Mân giữ tay cô chặt hơn, bà mấp máy môi: “Tiểu Vũ, ta...”

“Cô giáo Thư” một người phụ nữ gọi lên.

Nam Thư Mân từ từ buông tay Sơ Vũ ra, liền lấy lại vẻ bình tĩnh.

Người đi tới cười nói: “Tôi nhìn thấy còn tưởng mình nhìn nhầm cơ, đã lâu không gặp bà rồi.” Ánh mắt lướt qua Sơ Vũ, lập tức giấu không được sự kinh ngạc.

Sơ Vũ nhìn qua, nhận ra mình đã gặp bà ta ở Tôn gia, là bạn học cũ của bà Tôn. Trái đất này thật tròn, sao lại có thể gặp nhau trong hoàn cảnh này chứ.

“Ngại quá, tôi còn có việc, có cơ hội lại nói chuyện.” Nam Thư Mân đi ra ngoài.

Triệu Mạn nhìn hai người vội vàng rời đi, trong lòng dâng lên một chút hoài nghi.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 17: “Phòng có mấy giường?” cô lập tức xoay người nghiêm túc nói với Tịch Hạo Trạch: “Chúng ta không thể ngủ cùng nh

Sơ Vũ tìm được một công việc trợ lý trong một công ty thiết kế kiến trúc, nói là trợ lý, nhưng thật ra là làm những việc vặt trong văn phòng. Nhưng môi trường ở đây cũng không tệ. Giám đốc công ty là một hoa khôi, tuy còn trẻ nhưng tài năng đầy hứa hẹn. Vừa về nước đã tự mình xây dựng sự nghiệp, nhân viên trong công ty đều là những người trẻ tuổi năng động. Sơ Vũ làm việc cùng họ cũng rất thoải mái, vui vẻ. Chưa bao giờ cô cảm thấy mãn nguyện như lúc này.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã đến tháng ba, đã có thông báo của kỳ thi nghiên cứu sinh. Kết quả cũng không khác lắm so với những gì cô đã dự tính, điểm môn chính trị và tiếng Anh rất tốt, chính trị 90, tiếng Anh 85. Khi cô vào thư viện lấy tài liệu, gặp được cô giáo chủ nhiệm, cô đã báo kết quả với bà ấy.

“Bốn năm đào tạo một vũ công, tốt nghiệp xong lại bảo là vì chuyện cá nhân phải chuyển ngành, Sơ Vũ à, con thật làm cho người ta vừa thương lại vừa ghét.” Cô Nghiêm đã dạy hơn bốn mươi năm, trong ngành này cũng rất nổi tiếng. Lúc Sơ Vũ học cấp ba đã tham gia vào một buổi sơ tuyển, bà vừa liếc mắt đã nhận ra tài năng của cô bé.

Sơ Vũ ngượng ngùng cười.

“Thành tích hạng A này muốn học lên đã không còn là vấn đề nữa.” Cô Nghiêm vỗ vỗ vai cô: “Về sau đi dạy, dù sao cũng phải cần luyện tập.”

Sơ Vũ gật đầu, trong lòng có chút tiếc nuối, cô Nghiêm đã dẫn dắt cô bốn năm, luôn chỉ bảo cô nhiều đi đâu, trong lòng cô luôn coi bà ấy như một người mẹ.

Trước đêm Sơ Vũ đi thành phố A thi vòng hai, Tôn Hiếu Nhiên đã đến trường học tìm cô.

Đi bộ trong khuôn viên trường yên tĩnh, cả hai người đều trầm tư suy nghĩ. Lúc vòng qua một hồ nước, Tôn Hiếu Nhiên mở lời gợi chuyện : “Chuyện lúc tết thật xin lỗi, tớ thay mẹ tớ xin lỗi cậu.” Sau lại cô biết mẹ cô nói Sơ Vũ như vậy, cô đã giận mẹ cô ba ngày không nói chuyện. Trông bên ngoài Sơ Vũ luôn kiên cường, có vẻ như không để ý gì, nhưng cô biết Sơ Vũ là một người sống nội tâm, lần này mẹ của cô đã chạm vào nỗi đau sâu kín nhất của Sơ Vũ.

Sơ Vũ hất tóc mái, hờ hững trả lời: “Đầu đã qua rồi.”

“Thời gian này anh tớ vẫn muốn tìm cậu.” Tôn Hiếu Nhiên dừng lại một chút: “Cậu thật không cho anh ấy... cơ hội sao?”

Sơ Vũ trầm mặc.

Tôn Hiếu Nhiên hơi buồn, nhẹ nhàng nói: “Sơ Vũ, chúng ta đã là bạn bè nhiều năm, nhưng bây giờ tớ mới phát hiện tớ thật sự không hiểu cậu. Anh tớ đã thầm thích cậu nhiều năm như vậy, tớ không tin là cậu không biết.” Cô bĩu môi nói tiếp: “Cậu còn nhớ cô giáo anh văn hồi cấp một không, trong lớp nhiều người như vậy, sao cô ấy chỉ thiên vị cậu.”

Ánh mắt Sơ Vũ tối sầm lại, cô nhớ rõ, khi tốt nghiệp tiểu học, cô giáo đã tặng cho cô một câu “Thủy có thể tái thủy ền cũng có thể Phúc Chu”(1) . Tâm tư của cô rất kín, chuyện gì cũng che giấu trong lòng.

(1) Nước đổ mà đổ thủy ền, cũng có thể làm lật thủy ền. (Việc gì cũng có hai mặt của nó)

“Có đôi khi, có đôi khi tớ cảm thấy cậu giống như không có trái tim, anh tớ bảo sẽ không ép cậu, tớ thật sự muốn lấy cái búa gõ vào đầu của cậu.” Tôn Hiếu Nhiên khẽ cười.

Sơ Vũ nhếch miệng, cười khở: “Hiếu Nhiên, tớ và Phi Nhiên không hợp nhau.”

“Hai người vẫn chưa thử qua sao biết là không hợp?”

Sơ Vũ mím môi, có chút kiên quyết nói: “Ngày mai tớ phải đi đến thành phố A .”

Tôn Hiểu Nhiên ngẩn ra, đã hiểu ý của Sơ Vũ. Thành phố A nằm ở phía bắc thành phố N, là một thành phố ven biển. Có lẽ Sơ Vũ đã hạ quyết tâm rời khỏi nơi này.

Thành phố này đã làm cô quá mệt mỏi và khổ sở, cô lựa chọn trốn tránh, không phải cô không dũng cảm, chỉ là đã quá đau .

Sơ Vũ đồng ý xe lửa đi đến thành phố A, đến thành phố ven biển này cô có cảm giác như được tái sinh, không khí ẩm ướt, gió thổi phất lên mặt, nhẹ nhàng mang theo hương vị biển.

Cô tìm một khách sạn gần trường học, căn phòng đơn giản có một chiếc ti vi hai một inch. Ngồi xe lửa ba giờ, cả người mệt mỏi, cô vừa ngã lưng xuống liền chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ đến xế chiều, mơ mơ màng màng điện thoại reo lên . Sau năm mới Tịch Hạo Trạch bận rộn diễn tập tại Tân Hải, hôm qua vừa mới kết thúc. Lúc này mới có thời gian gọi điện thoại cho Sơ Vũ.

Từ cuộc nói chuyện lần trước, sau đó hai người cũng không liên lạc gì , Sơ Vũ lúng ta lúng túng giữ chặt điện thoại, không biết nói gì.

Tịch Hạo Trạch nghe tiếng hít thở của cô, khóe miệng chậm rãi nhếch lên: “Em đang căng thẳng ư?”

Sơ Vũ bỗng dưng giật mình quên cả hít thở, lúc biết đó là điện thoại của anh không hiểu sao tim cô lại đập nhanh hơn. Tịch Hạo Trạch khẽ cười: “Đã có kết quả thi nghiên cứu sinh chưa?”

“Rồi.” Sơ Vũ nhỏ giọng nói.

“Khi nào thì thi vòng hai?”

“Sáng mai.”

“Em đang ở thành phố A!” Tịch Hạo Trạch khẳng định nói.

Sơ Vũ nhẹ nhàng vâng một tiếng, cô không biết rằng bây giờ Tịch Hạo Trạch cũng đang ở thành phố A.

Lát sau, Tịch Hạo Trạch đã lái xe vào thành phố A, Sơ Vũ sợ anh tìm không ra địa chỉ, đứng trước khách sạn, đảo mắt nhìn xung quanh tìm anh. Khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn anh tuần kia, trong chốc lát tim cô đập thình thịch, cảm giác cơn khát vọng đang dâng trào nhưng lại bị kìm nén bởi một chút tự ti.

Anh đi đến trước mặt cô: “Đợi lâu không?”

Sơ Vũ lắc đầu: “Vừa mới xuống thôi.”

Ở ngoại ô thành phố A, có rất nhiều khách sạn tư nhân mọc lên để tiện cho sinh viên. Tịch Hạo Trạch ngẩng đầu nhìn vào ngõ nhỏ, ồn ào chật chội, nhiều người phức tạp, anh nhăn mặt, trầm giọng nói: “Đi lên thu dọn đồ đạc đi.”

Sơ Vũ khó hiểu nhìn anh: “Ngày mai em còn phải đi phỏng vấn.”

Lúc hai người đang nói chuyện, một đôi nam nữ tình tứ ôm nhau lướt qua họ đi thẳng vào khách sạn. Mặt Sơ Vũ bỗng dựng đở lên, không nói thêm gì nữa, chạy lên lầu, thu dọn hành lý.

Lúc xuống trả phòng, cô định thương lượng với ông chủ. Cô đêm nay không ở lại đây, cô muốn lấy lại tiền phòng.

Ông chủ trừng mắt liếc cô: “Cô bạn, làm gì có chuyện đó, mặc kệ cô có ngủ ở đây hay không, cô đã đặt phòng rồi, tiền tất nhiên là phải trả.”

Sơ Vũ hơi tiếc, không ở vậy mà vẫn phải mất một trăm tệ.

Tịch Hạo Trạch thấy cô cần túi xách, cúi đầu đi ra.

Trong ngõ nhỏ lúc này có người đang đi đến, từ xa đã truyền đến tiếng hô: “Nhường đường một chút ... nhường một chút...” một chiếc xe ba bánh đang chờ nước ở phía sau hô lớn. Sơ Vũ vẫn mãi đắm chìm trong suy nghĩ riêng mình.

Xe ba bánh đã lái đến gần vậy mà cô vẫn không có phản ứng như không hay biết gì. Tịch Hạo Trạch vươn tay ra kéo cô vào lòng: “Đang nghĩ cái gì đấy, phải nhìn đường chứ.”

Ở trong doanh trại từ lâu, anh vẫn luôn quen lối nói chuyện nghiêm túc. Đã ba mươi tuổi nhưng anh vẫn không biết dịu dàng là gì, lúc này nói chuyện với Sơ Vũ, giống như đang la mắng một đứa nhỏ, Sơ Vũ chỉ biết im lặng cúi đầu.

Sơ Vũ thuộc thể hàn, tay luôn lạnh băng. Nhưng giờ phút này đây, được tay anh nắm chặt cô cảm giác ấm áp hơn nhiều. Cô âm thầm rút tay ra, nhưng người kia vẫn cứ nắm chặt. Cô nghiêng đầu liếc nhìn qua anh, dường như tất cả đều làm rất tự nhiên.

“Đã ăn tối chưa?”

“Chưa.” Cô vừa mới dậy thì nhận được điện thoại của anh, làm gì có thời gian mà ăn.

“Muốn ăn gì?”

Sơ Vũ không nghĩ đã nói: “Thịt xiên.”(2)

(2) Món này không chỉ có thịt xiên mà còn có tôm mực xiên, đủ các loại, tớ gọi tắt là thịt xiên

Tịch Hạo Trạch cau mày, không nói gì, nhanh chóng kéo cô vào nội thành. Thật ra, anh vẫn chưa nếm thử qua món này bao giờ, nghĩ rằng trong thành phố chắc sẽ có.

Cô nghĩ Tịch Hạo Trạch dẫn cô đi đến một nhà hàng cao cấp nào đó, ở nơi mà ăn một bữa ăn xong thì phải tiệc đứt cả ruột. Gần trung tâm thành

phố A có rất nhiều món ăn vặt, cá mực nướng , thịt dê xiên, còn có đủ loại bánh, nhìn là đã thèm ăn, Sơ Vũ do dự lắc lắc tay: “Ăn ở đây đi.” Cô hơi lo Tịch Hạo Trạch không thích những nơi như vậy, cười cười nói: “Em mời anh.”

Trên đường nhận nhíp hổi hủ, anh nhìn cô khẽ cười, đôi mắt thâm trầm kia lóe lên một tia cưng chiều.

Sơ Vũ vốn định ngồi bên ngoài ăn, nghĩ lại đại thiếu gia Tịch Hạo Trạch này chắc không dễ dàng gì ngồi đây ăn cùng cô. Tuy muốn ngồi phía ngoài, nhưng sợ anh đêm nay lại nhịn đói .

Cuối cùng cô chọn quán “Thịt xiên tình yêu”. đi vào trong đã thấy hơn mười cặp đôi đang ngồi ăn uống cùng nhau , rất đúng với tên quán.

Cô cần một cái rổ đưa cho Tịch Hạo Trạch, mình thì tự bắt đầu đi chọn đồ ăn , Tịch Hạo Trạch nhìn cô đi tới đi lui ở tủ lạnh, chuyên chú chọn lựa nguyên liệu, anh đứng bên cạnh, đưa rổ cho cô: “Giúp anh chọn luôn.”

“Em làm sao biết anh thích ăn gì?”

“Ngoài rau và nấm, tất cả đều được.” Anh bình thản nói.

Thức ăn đã nấu chín, hai người ngồi đối diện nhau, bếp lửa nóng hổi hủ, Sơ Vũ lại múc thêm một muỗng ớt, đổ dấm vào, khuấy khuấy, một bát đồ chát , vừa chua lại vừa cay.

Cô vừa thổi vừa ăn, thấy Tịch Hạo Trạch không đụng đũa, nghĩ anh không thích: “Anh ăn thử xem, rất ngon đấy .”

Sơ hào hải vị nào Tịch Hạo Trạch chưa ăn qua, anh nhìn vào mắt Sơ Vũ, chớp mũi đã dính một chút mồ hôi, vẻ mặt rất thỏa mãn. Xung quanh đều là sinh viên, những đôi tình nhân, tất cả đều rất chân thật, dường như rất lâu trước đó ai đó đã từng trải qua chuyện này.

Cuối cùng, Tịch Hạo Trạch cũng không khách khí nữa, thực sự để Sơ Vũ trả tiền mời khách. Thế nên rất lâu sau này, khi nhớ lại chuyện này, Sơ

Vũ vẫn luôn trêu anh, không đáng mặt làm đàn ông, để cho con gái trả tiệ̀n.

Hai người ăn xong thịt xiên, đi dạo nửa ngày, Sơ Vũ cũng như những cô gái khác, cũng thích mua những thứ độ̀ linh tinh. Tịch Hạo Trạch vẫn rất kiên nhẫn đi cùng cô, trong giờ phút này hai người tựa như đã quen biết từ lâu .

Cô nhìn trúng một cái kẹp tóc hình quả anh đào, cô bán hàng hô mười lăm tệ, cô trả giá tám tệ. Cô bán hàng nhất quyết không chịu, Tịch Hạo Trạch thấy cô ngắm nghía chiếc kẹp trong gương, xem ra cô rất thích.

Nhưng cô vẫn trả lại cho cô bán hàng, cười nói: “Tôi chỉ xem thôi.” Lại quay sang nói với anh: “Đi thôi, đi lên trên này đi dạo.” Anh hơi khó hiểu, rõ ràng là cô rất thích mà. Vừa mới xoay người, chợt nghe cô bán hàng gọi lại: “Tám tệ thì tám tệ , này bán cho cô đấy.”

Sơ Vũ bĩu môi, Tịch Hạo Trạch nhìn thấy hai mắt cô sáng rọi, anh bất giác mỉm cười.

Sơ Vũ thanh toán tiệ̀n, cầm kẹp tóc hình quả anh đào, miệng nở một nụ cười.

“Lúc này là em cố tình không mua đúng không ?”

Sơ Vũ nghiêng đầu nhìn anh, tự nhiên nói: “Đúng vậy.” Cô hì hì cười: “Mua những thứ ở đây đều phải như vậy.” Đây là cuộc sống của cô, hơn hai mươi năm qua cô đều như vậy , một xu một hào, cũng cò kè mặc cả. Cô không có cảm thấy có gì không ổn, tiết kiệm giá rẻ, cô cảm thấy ngược lại rất chân thật và an tâm.

Anh im lặng, dường như đã hiểu ra, nhưng lại càng cảm thấy đau lòng nhiều hơn. Nói thật, Tịch Hạo Trạch lần đầu tiên gặp qua chuyện như vậy, cuộc sống của anh như đã được trải thảm từ trước, nhìn thấy Sơ Vũ vui vẻ vô tư trước mắt. Có lẽ, anh thật sự vẫn chưa hiểu rõ về cô.

Tịch Hạo Trạch lái xe đưa cô đến một khách sạn nằm trong trung tâm thành phố, Sơ Vũ ôm túi xách, đi sau anh. Tịch Hạo Trạch nhìn bộ dạng

cảnh giác của cô, vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhân viên lễ tân hỏi anh thuê mấy phòng , đầu óc Sơ Vũ đông cứng lại, ánh mắt sáng quắc theo dõi anh.

Anh giương đôi mắt tự đắc, giấu cợt cười nói : “Một phòng.”

Sơ Vũ nóng nảy, bước lên trước hỏi: “Phòng có mấy giường?” rồi xoay người nghiêm túc nói với Tịch Hạo Trạch: “Chúng ta không thể ngủ cùng nhau!”

Nhân viên lễ tân ngạc nhiên nhìn cô, cố gắng nhịn cười.

Trong nháy mắt không khí ngưng trệ , Tịch Hạo Trạch vẫn ung dung bình thản, sắc mặt không có một chút lúng túng, anh nghiêng mặt qua, ho khụ một cái.

Sơ Vũ hơi xấu hổ, mặt ửng đỏ lên , nhỏ giọng nói: “Lấy hai phòng đi.”

Tịch Hạo Trạch không nói gì, cầm thẻ phòng đi lên lầu . Sơ Vũ bối rối nắm chặt tay, theo sau anh, vào phòng, Tịch Hạo Trạch mở cửa sổ ra, gió đem từ từ thổi vào.

“Đi tắm đi.”

Sơ Vũ khẽ cắn môi: “Em về đây.” Một nam một nữ ở cùng một phòng, dù thế nào thì mọi người cũng sẽ hiểu lầm, tư tưởng Sơ vẫn rất cổ hủ, cứ việc Tịch Hạo Trạch nói sẽ kết hôn với cô là một chuyện, nhưng không phải là , cô sẽ tùy tiện cùng anh ở chung. Dù cho cô đã thích anh nhiều năm như vậy.

Tịch Hạo Trạch im lặng đã lâu, cũng không trêu chọc cô nữa, nói: “Được rồi, bên trong còn có một phòng cho em ngủ.”

Sơ Vũ thở ra một hơi, bây giờ mới nhìn lại căn phòng. Cô chỉ nghĩ là đến một khách sạn bình thường, không nghĩ rằng đây là một khách sạn xa

hoa thoải mái thế này, trên nệm phủ một lớp thảm mềm mại, ánh đèn vàng dịu dàng phản phát cho người ta một cảm giác ấm áp.

Cô rửa mặt ra đã thấy Tịch Hạo Trạch nằm trên giường mặc áo choàng tắm màu trắng, anh nhắm hai mắt lại, ngọn đèn ngủ chiếu vào mặt anh, nhìn qua có vẻ anh rất mệt mỏi.

Sơ Vũ nhẹ nhàng đi qua, cách anh khoảng nửa mét, tinh tế đánh giá khuôn mặt anh. Anh trong trí nhớ của cô thật sự thay đổi rất nhiều. Khuôn mặt anh bây giờ đã bình tĩnh và chín chắn hơn nhiều.

Anh hơi nhíu mày, cô kìm lòng không được đưa tay vuốt xuống, trong chớp mắt tay đang lơ lửng giữa không trung thì nghe thấy một tiếng thở dài. Xoay người, chân phải vừa mới vừa nâng lên, đã bị kéo lại, ngã vào lòng một cơ thể rắn chắc.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 18: “Trước đây chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

Cô kinh ngạc hét lên, đột nhiên rơi vào ánh mắt đen sâu thẳm kia. Mi đối mi, mắt đối mắt, lẳng lặng nghe tiếng hít thở của nhau, bầu không khí trong phòng dần trở nên mờ ám.

“Anh giả vờ ngủ ư!”

Hai tay Tịch Hạo Trạch giữ chặt trên eo cô: “Không phải giả vờ ngủ mà là cảnh giác.” Anh mỉm cười nhìn cô, ánh mắt phức tạp. Sơ Vũ có chút không tự nhiên, bĩu môi: “Anh buông em ra, em muốn đi ngủ.”

Anh vẫn không nhúc nhích, đột nhiên ôm chặt cô vào lòng, tựa như muốn đem cô khắc vào người anh.

Sơ Vũ cảm giác được trên môi ấm áp, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, hơi thở căng thẳng. Trong đầu chợt nhớ đến câu nói của cô bạn cùng phòng “quân nhân luôn rất đói khát”, cô càng khẩn trương chớp chớp mắt.

Tịch Hạo Trạch hôn cô không hề nhẹ nhàng, cô cảm thấy có chút đau... cô không hiểu cảm xúc của anh.

Một lát sau, Tịch Hạo Trạch từ từ buông lỏng cô ra, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô: “Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?”

Sơ Vũ sững sờ, không chớp mắt nhìn anh, cảm giác ghen ở cổ họng, vừa định mở miệng, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

Sơ Vũ cần lấy di động, là số của Hàn Thần, giờ này sao lại gọi cho cô, cô do dự nhận điện thoại, nghe thấy bên kia truyền đến tiếng gào khóc của Lý Tú Vân.

Tịch Hạo Trạch nhìn sắc mặt cô ngày càng tái mét, đứng dậy đi tới:
“Làm sao vậy?”

Trước mắt Sơ Vũ là một màu đen, cả người như mất hết sức lực, trong nháy mắt mềm nhũn xuống. Tịch Hạo Trạch nhanh tay đỡ lấy, dìu cô đến ghế ngồi. Sơ Vũ hồi phục lại tinh thần, khóe miệng run run: “Ba em ông ấy... ông ấy xảy ra tai nạn giao thông.” Nói xong hai hàng nước mắt chảy là chả: “Làm sao bây giờ? Bị xe tải đụng phải.” Cô nhớ đến trước đây, gần nhà cô có một người đàn ông giàu có lái BMW cũng bị xe tải đụng phải, cuối cùng đã chết.

“Em phải đi về” Đầu óc cô trống rỗng, tay chân luống cuống chạy ra cửa. Tịch Hạo Trạch nhìn bộ dáng bối rối bất lực của cô, giữ tay cô lại: “Sơ Vũ, trước hết em hãy bình tĩnh lại. Thay quần áo trước đi, anh đưa em về Chư đến hai tiếng, chúng ta đã đến thành phố N, để anh liên hệ với bệnh viện, cử người qua đây.”

Sơ Vũ lúng túng, nắm chặt tay anh, tựa như đang bám chặt cành cây cứu mạng.

“Ba em bây giờ đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện nhân dân thành phố.”

“Được, đi rửa mặt trước đi.”

Tịch Hạo Trạch muốn cô tỉnh táo lại. Trong phòng tắm, cô tạt nước lạnh băng vào mặt, nhìn mình vào trong gương, đầu tóc lộn xộn, hai mắt sưng đỏ, cắn răng cố gắng để bản thân không được khóc. Ngày mai cô phải thi nghiên cứu sinh vòng hai, bây giờ trở về cũng chính là cô đã bỏ cuộc. Lúc nghe tin Hàn Đức Quân xảy ra tai nạn giao thông, cô hiểu ra rằng cho dù có cố gắng tránh mặt nhau đến thế nào đi chăng nữa cô vẫn không thể nào dứt bỏ được, trong đó có cả Nam Thư Mân, huyết thống là đi đâu khó có thể cắt đứt.

Rửa mặt xong đi ra, Tịch Hạo Trạch đang gọi điện thoại.

Thấy cô đi ra, anh tắt điện thoại. Anh cởi quân phục ra, Sơ Vũ kinh ngạc nhìn anh, đợi đến lúc cô phản ứng lại, Tịch Hạo Trạch đã mặc áo sơ mi vào, đi đến bên cạnh cô: “Sao ngẩn ra thế?”

Sơ Vũ ngượng ngùng cúi đầu, nhớ lại vết xẹo đồng xu cô vừa thấy trên lưng anh.

Ban đêm yên tĩnh, xe chạy như bay trên đường cao tốc. Sơ Vũ cau mày, cô cố gắng trấn tĩnh bản thân...không sao đâu...mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tịch Hạo Trạch vẫn trầm mặc, sau khi diễn tập kết thúc đến bây giờ anh vẫn chưa có chớp mắt.

Lúc đến bệnh viện thành phố, Hàn Đức Quân đã phẫu thuật xong, chuyển tới phòng bệnh thường, xương ngực đâm vào phổi, chân phải bị gãy, lúc ấy cả người ông bị kẹt trong xe, cuối cùng phải chặt đứt xe mới nâng ông ra ngoài được. Bác sĩ do dự nói, có lẽ về sau cái kia chân sẽ không cử động được. Trong nháy mắt cả người Sơ Vũ mềm nhũn dựa lên bức tường lạnh băng, Tịch Hạo Trạch nhíu mày đỡ người cô. Anh chỉ lặng im đứng bên, giờ phút này lí lẽ nào đối với Sơ Vũ mà nói cũng đều vô dụng, anh xoay người đi tìm chuyên gia.

Bốn chữ không ngừng vang vang bên tai Sơ Vũ: “Không cử động được”

Lý Tú Vân ngồi trên ghế không ngừng lau nước mắt: “Ông Hàn ơi, tôi và ông vẫn chưa trải qua những ngày tháng tốt đẹp mà, sao ông bây giờ lại thành ra như vậy...”

Sơ Vũ nghe không phải không đau lòng, trái tim cô như thất lại, suy sụp đi đến trước mặt bà, đưa khăn giấy đến bên tay Lý Tú Vân: “Mẹ, không phải ba đã không sao sao.”

“Tiểu Vũ, cuối cùng con đã trở về, mấy hôm này ba con cứ nhắc đi nhắc lại con, ông ấy thật sự không nỡ đánh con đâu.”

Sơ Vũ nghẹn ngào gật đầu: “Mẹ, con biết. Mẹ đừng khóc nữa. Lát nữa, ba tỉnh, còn cần mẹ chăm sóc.”

Lý Tú Vân lau nước mắt: “Đúng đúng, sáng mai mẹ ra chợ mua cá trắm cỏ, nấu canh cho ba con uống.”

Lát sau Hàn Thần cần phiếu viện phí đi đến, mày nhú lại.

Sơ Vũ vừa nhìn thấy đã hiểu, kéo Hàn Thần sang một bên hỏi: “Còn thiếu bao nhiêu?”

“Hơn mười vạn, trong nhà không có nhiều như vậy tíên.” Hàn gia có bốn người, chỉ có một mình ông Hàn kiếm tíên, tuy nói học phí của Sơ Vũ đều tự do cô nộp, nhưng còn Hàn Thần, Lý Tú Vân đều phải tiêu tíên. Trong lúc khẩn cấp không biết đào tíên đâu ra.

“Việc này đừng nói với mẹ, tự chị sẽ nghĩ cách.”

Sơ Vũ suy nghĩ một lúc, trong đầu tính toán, trong thẻ còn hơn hai nghìn, nhưng số tíên còn lại...làm sao bây giờ?

Cô đang thất thần.

“Chị, không phải ngày mai chị phải phỏng vấn sao?”

“Quên đi, đầu tiên phải lo chuyện này trước.” Trong lòng cô nghĩ, tất cả đều là duyên phận, có lẽ giống như tên của cô, cả đời cô đều không thể thoát khỏi chữ “Vũ”.

Tịch Hạo Trạch vừa mới nói chuyện cùng bác sĩ xong, đại khái cũng đã hiểu được tình trạng, anh đề nghị để ông Hàn chuyển đến bệnh viện quân y.

Sơ Vũ chưa sót lắc đầu: “Ba em sẽ không đồng ý đâu.”

“Chẳng nhẽ em muốn cả đời ông ấy phải ngồi xe lăn sao?”

Sơ Vũ khó chịu mở mắt nhìn: “Để em nói chuyện với mẹ em đã.”

Lúc này đây Lý Tú Vân chẳng còn chủ ý nào, vừa nghe nói có khả năng đi điều trị, liền mừng rỡ, Sơ Vũ nói gì, bà cũng gật đầu lia lịa.

Toàn thân Hàn Đức Qu ần bị băng bó, nửa chân dưới bị bó bột. Sơ Vũ đi đến bên giường ông, lắng lắng nghe tiếng hít thở của ông, đau lòng nước mắt lại từng giọt từng giọt tuôn rơi.

Ngày hôm sau, Tịch Hạo Trạch nhanh chóng sắp xếp cho Hàn Đức Qu ần chuyển vào bệnh viện quân y. Hàn Đức Qu ần vẫn hôn mê , sau khi đến bệnh viện mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy đ ồng phục của các bác sĩ xung quanh, sống chết đòi về, đau đớn gian nan gần từng tiếng: “Tôi thà chết cũng không muốn ngu ngốc ở trong này.” Ông nhìn Tịch Hạo Trạch bằng cặp mắt phần hận, hận không thể hóa thành lửa để thiêu đốt anh.

Sơ Vũ cứng đờ đứng ở đằng kia.

Cuối cùng Lý Tú Vân kéo tay ông, khóc lóc van nài: “Ông Hàn à, nếu ông không ở trong bệnh viện này đi ều trị, sau này chân ông sẽ bị liệt, bây giờ tôi sẽ nhảy xuống dưới cho ông xem, để liệt toàn thân luôn, như vậy cũng tốt, để cả đời Tiểu Vũ và Tiểu Th ần phải chăm sóc cho chúng ta.”

Hàn Đức Qu ần khiếp sợ nhìn Lý Tú Vân, đôi mắt ươn ướt, cuối cùng cố gắng thốt lên một chữ: “Được.”

Tịch Hạo Trạch sắp xếp rất chu đáo, tìm bác sĩ khoa chỉnh hình tốt nhất của bệnh viện cho ông. Sau khi được chuyên gia hội chẩn, đã bắt đầu trị liệu bước đầu. Hàn Đức Qu ần yên lặng, cái gì cũng không phản đối , cố gắng phối hợp với bác sĩ.

Tịch Hạo Trạch mệt mỏi trở về đại viện. Ng ồi trên sofa, hai tay day day trán.

Đã hai tháng nay Bà Tịch không gặp con trai: “Hạo Trạch, sao sắc mặt con lại kém như thế? Nghe ông Tr ần nói, hai ngày nay con đ ều đi đến bệnh viện .”

Tịch Hạo Trạch biết trong nhà sẽ đã biết chuyện, đơn giản nói thẳng: “Mẹ, ba của bạn gái con gặp tai nạn giao thông .”

“Ôi, vậy không có việc gì chứ.” Bà Tịch đối mặt với chuyện anh có bạn gái có vẻ rất bình tĩnh.

Anh đặt tay xuống, ánh mắt hơi lóe lên: “Còn phải nằm viện quan sát.”

“Hạo Trạch à, mẹ cũng có chuyện muốn nói thẳng, cô gái kia mẹ cũng đã gặp qua, xem ra là một đứa hiền lành chịu khó, mẹ và ba đều hy vọng con có thể lập gia đình sớm, những chuyện khác ba mẹ cũng không so đo nữa.” Hiện tại nói là nói như vậy, nhưng nếu khi biết sự thật Hàn Sơ Vũ là con gái ruột của Nam Môn Thư, chắc chắn sẽ là một trận kinh thiên động địa.

Tịch Hạo Trạch mím đôi môi mỏng: “Đợi cô ấy tốt nghiệp, bọn con sẽ kết hôn.”

Tâm tình bà Tịch lập tức sáng khoái hẳn lên, đứng lên bắt đầu thu xếp: “Có phải tháng sáu là Tiểu Hàn tốt nghiệp không, bây giờ đã là tháng ba, thời gian có chút gấp, lễ cưới hay cái gì cũng phải chuẩn bị tốt một chút.”

Tịch Hạo Trạch nhìn mẹ mình phẫn khởi, trong lòng có chút chua xót, mẹ đã đợi anh, lo lắng cho anh nhiều năm lắm rồi.

“Mẹ, việc này khoan hãy vội, cô ấy còn nhỏ, da mặt mỏng.”

“Da mặt mỏng cũng phải làm hôn lễ.” Trần Lộ Hà như hiểu ra, sợ con mình lại thay đổi ý định. Bà gật đầu: “Thế công việc của Tiểu Hàn thì tính sao bây giờ?”

Đây thật sự là một vấn đề, Sơ Vũ đã tỏ thái độ muốn từ bỏ học nghiên cứu sinh, chuyên ngành của cô nếu vào đoàn nghệ thuật quân đội thì quá hợp: “Tháng sau con sẽ nói chuyện với Hạo Nguyệt, để Sơ Vũ vào đoàn nghệ thuật của họ.”

Trần Lộ Hà gật đầu, đề nghị này rất tốt.

Thoáng chốc, Hàn Đức Quân đã nằm viện được nửa tháng, một hôm Tôn Phi Nhiên đến thăm, Sơ Vũ nhìn thấy anh, phát hiện cả người anh đã

sa sút đi nhiều. Cô thậm chí không dám nhìn vào mắt của anh, nơi đó dường như chứa bao điều, tất cả đều làm cho cô cảm thấy bất lực.

Tôn Phi Nhiên mang theo rất nhiều thức ăn dinh dưỡng đến, Lý Tú Vân nhìn thấy anh chỉ cười cười: “Phi Nhiên tới rồi ư.” Từ khi Hàn Đức Quân gặp tai nạn, bà đã bắt đầu nhận ra rất nhiều điều, cảm thấy áy náy với Sơ Vũ.

Chuyện ông Hàn nằm viện từ đầu đến cuối đầu do Tịch Hạo Trạch sắp xếp, bà đương nhiên hiểu người ta là vì Sơ Vũ, có ý tứ với Sơ Vũ. Tâm tư Tôn Phi Nhiên đối với Sơ Vũ bà cũng rất rõ ràng, nhưng chuyện tình cảm cũng không đến lượt bà quan tâm.

“Mẹ, con đi ra ngoài nói chuyện với Phi Nhiên.”

Hai người đi bộ trên con đường nhỏ lát đá trong khuôn viên bệnh viện, Sơ Vũ cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt cô.

“Nghe Hiểu Nhiên nói, em sẽ không học lên nghiên cứu sinh nữa.”

Sơ Vũ gật đầu.

“Sơ Vũ, chúng ta...” Tôn Phi Nhiên cau mày.

“Phi Nhiên, em vẫn luôn xem anh là anh trai, là một người thân của em. Anh cũng biết, từ nhỏ mẹ đã bỏ rơi em...đối với chuyện tình bạn, tình yêu vẫn luôn khát vọng nhưng cũng rất có thành kiến. Em sợ bản thân mình rơi vào một mối tình, sau đó lại bị từ bỏ. Cho nên, nhiều năm như vậy, ngoại trừ anh và Hiểu Nhiên, em không còn người bạn nào. Người khác nói em sống khép kín.” Sơ Vũ bất đắc dĩ cười cười: “Thật ra là em sợ.”

“Từ xưa mẹ anh đã khinh thường em, bố mẹ em cũng chỉ biết mối quan hệ đơn giản giữa em và hai anh em anh, em cũng vờ như không có gì.”

“Xin lỗi.”

Sơ Vũ lắc đầu: “Chúng ta không cần nói hai chữ này” Không phải là lỗi của ai cả, chuyện này xảy ra, ngay cả chính cô cũng tự khinh thường bản thân, huống chi là người khác nhìn vào cô, người ta có quyền bàn tán.

Tôn Phi Nhiên ngẩng đầu, chậm rãi tiến sát cô: “Sơ Vũ, anh có thể ôm em một lần không?”

Sơ Vũ hơi sửng sốt, anh giang hai tay ra, ôm lấy cô. Giây phút đó, cô cảm thấy người Tôn Phi Nhiên run run, hơi thở nặng nề Hai tay anh vô thức ôm chặt cô, vẻ mặt đau đớn: “Nếu có thể, anh hy vọng có thể quay trở lại thời gian lúc ở xưởng in.” Anh lầm bầm gọi: “Sơ Vũ, Sơ Vũ.”

Người xung quanh đi ngang qua dừng lại nhìn vài giây, cười cười thì thân to nhỏ rồi lặng lẽ rời đi.

Tôn Phi Nhiên từ từ buông cô ra, trong mắt không hề có oán giận, thản nhiên chỉnh lại cổ áo cho cô: “Sau này có gặp chuyện gì thì hãy đến tìm anh. Anh mãi mãi sẽ là người thân của em.”

Duyên phận trời định, anh và cô có lẽ đã bỏ lỡ nhau.

Khóe mắt Sơ Vũ ươn ướt, lấp bắp gật đầu.

Tôn Phi Nhiên đưa tay nhẹ nhàng lau khóe mắt cho cô: “Cô bé ngốc, khóc cái gì.” Dừng lại một chút, ánh mắt nhìn ra cổng, người đàn ông kia đã đứng đó một hồi lâu, Tôn Phi Nhiên cố gắng giữ khuôn mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Có người đang đợi em kìa.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: “Ba, con thích anh ấy.” Cô cong khóe miệng mỉm cười

Thời tiết tháng ba ấm áp , xuân về hoa nở, gió thổi dịu dàng , cảnh thông nhẹ nhàng lắc lư trong gió.

Sơ Vũ theo ánh mắt Tôn Phi Nhiên từ từ xoay người, thấy Tịch Hạo Trạch đang đứng ở cổng xa đằng kia nhìn cô. Ánh mắt hai người giao nhau, bỗng Sơ Vũ có chút xấu hổ.

“Là anh ta ư!” Giọng Tôn Phi Nhiên không có chút ngạc nhiên nào, khóe miệng hơi nhếch lên nhưng rất nhanh đã biến mất, lòng hơi chua xót.

Sơ Vũ rũ mắt xuống , không nói gì.

“Mau đi đi, có thời gian anh lại đến thăm... chú.” Tôn Phi Nhiên vỗ nhẹ vai cô, giống như ngày bé thường hay vỗ về cô, chỉ là trong lòng anh hiểu được, bây giờ tất cả đã thay đổi.

Sơ Vũ nhìn bóng dáng anh rời đi, trong lòng hơi đau đớn.

Tịch Hạo Trạch đứng bên cạnh cô, một luồng khí mạnh mẽ đưa cảm xúc cô quay về

“Em đã ăn trưa chưa?”

Sơ Vũ nhìn màn hình di động, thì ra đã hơn mười hai giờ, tâm sự lâu vậy thế nhưng không hề cảm thấy đói. Cô ngẩng đầu nhìn Tịch Hạo Trạch, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tịch Hạo Trạch không nói gì, rất tự nhiên nắm lấy tay cô đi ra cửa. Anh đưa cô đến một nhà hàng Hồ Nam.

Tịch Hạo Trạch chọn vài món ăn hấp dẫn, ngồi cạnh nhau hai người không hề nói gì, nhưng bầu không khí lại hài hòa một cách kỳ diệu. Trước kia bởi vì phải múa, cô ăn gì cũng phải cân nhắc sợ tăng cân, giáo viên sẽ càu nhàu. Nhưng từ khi cô quyết tâm từ bỏ niềm đam mê ấy, cô có thể vô tư ăn uống. Sơ Vũ ăn một cách rất tự nhiên, Tịch Hạo Trạch lại chỉ lặng lẽ gắp thức ăn vào bát cho cô.

Sơ Vũ ăn xong, mới nhận ra Tịch Hạo Trạch chẳng động đũa. Cô hơi ngượng ngùng nhưng trong lòng cũng rất ấm áp. Tất cả những thứ này đều là khao khát từ nhỏ của cô. Anh là người đàn ông đầu tiên không những chăm sóc cho cô mà còn quan tâm đến người nhà cô. Hạnh phúc đối với cô đơn giản chỉ vậy thôi.

Tịch Hạo Trạch nhìn cô im lặng, mắt hơi nhướng lên, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Sau buổi trưa, ánh mặt trời rơi xuống ấm áp. Hai người đi bộ chậm rãi dọc con đường trở về.

“Chân ba em thế nào rồi?”

“Bây giờ vẫn chưa có cảm giác.”

Tịch Hạo Trạch an ủi nói: “Việc này không thể vội.” Sơ Vũ im lặng, mấy ngày nay kiểm tra phần dưới, ba cô đều không đồng ý. Cô chỉ còn biết hy vọng ông ấy phải cố gắng, nếu ngay cả bản thân ông cũng từ bỏ, ai còn có thể giúp đỡ ông?

Cô thở dài một hơi.

Tịch Hạo Trạch bỗng nhiên giữ chặt tay cô. Cô dừng bước lại, có chút khó hiểu đối diện ánh mắt anh.

Tịch Hạo Trạch chậm rãi lấy một chiếc thẻ từ trong túi quần ra đặt vào trong tay cô. Trong nháy mắt Sơ Vũ cảm thấy bàn tay nóng như lửa đốt, rút tay lại: “Em không cần, anh hãy giữ lại đi.”

Tịch Hạo Trạch cau mày: “Anh cho em mượn , sau khi em tìm được việc làm thì trả lại cho anh.”

Đợi cô tìm được việc làm ư? Sơ Vũ nhìn vào cúc áo tinh xảo trên tay áo anh, ánh mặt trời ánh vào phản chiếu nhiều màu sắc, cô nở một nụ cười. Ba cô nằm viện mỗi ngày tốn bao nhiêu là tiền thuốc thang. Tiền giống như vòi nước chảy ào ào. Lý Tú Vân có vài sổ tiết kiệm đầu đã rút hết cô không biết còn có thể kéo dài được đến bao giờ.

Thẻ nằm trong tay, cô muốn bao nhiêu cứ việc cầm nó. Nhưng cô không muốn nợ tiền của anh. Cô cũng không động đậy, đứng sững ở đấy, trong lòng đau khổ, đầu ngón tay nhẹ nhàng run lên.

“Em không thể nhận tiền của anh.” Cô cắn môi dưới gian nan nói. Mỗi khi nhìn anh trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác tự ti.

“Nghe lời, cầm lấy đi. Ba em hiện tại đang nằm viện, trong nhà không còn nguồn thu nhập, em trai em vẫn còn đang đi học, em cũng chưa tốt nghiệp, em cũng không thể không có tiền để đi đầu tư cho ba em, sẽ bị bệnh viện đuổi ra đấy.” Dĩ nhiên đây chỉ là những lời an ủi để cô nhận tiền. Người là anh đưa đến, bệnh viện nào dám đuổi ra.

Thật ra anh có thể thay cô trả tiền viện phí , nhưng anh biết, đến lúc đó trong lòng cô gái này sẽ cảm thấy rất không thoải mái, còn không bằng giải thích trực tiếp với cô. Anh xoa đầu cô: “Sau này em hãy trả lại cho anh.”

Sơ Vũ lắp bắp nói: “Em sẽ viết giấy nợ cho anh.” Không phải là cô giả tạo, chỉ là cô muốn giữ lại cho mình một chút lòng tự trọng.

Tịch Hạo Trạch bất đắc dĩ bĩu môi, đúng là một cô gái ngốc.

Anh cùng cô đi đến cửa phòng bệnh Hàn Đức Quân, cả đường đi Sơ Vũ đầu cúi đầu, Tịch Hạo Trạch có chút đau lòng nắm lấy tay cô nói: “Sơ Vũ, ngừng đầu lên.”

Sơ Vũ chậm rãi ngừng đầu.

Sơ Vũ cảm thấy ngạc nhiên khi Tịch Hạo Trạch nhìn cô tươi cười.

“Sơ Vũ, sau này đi đường đầu phải ngẩng đầu lên, em có tư cách ngẩng đầu mà bước về phía trước. Biết không?” Lời nói anh rất kiên định, trong lòng lại dâng lên xót xa.

Từ nhỏ bởi vì bị mẹ bỏ rơi Sơ Vũ đã rất tự ti, trưởng thành đầu bị người này người nọ chỉ trích, làm cho cô tự ti sợ hãi cứ cúi đầu thành thói quen.

“Nhớ kỹ lời anh nói, Sơ Vũ, vợ của Tịch Hạo Trạch có tư cách để kiêu ngạo.”

Sơ Vũ bị anh nhìn đến đỏ mặt, ngượng ngùng nghiêng mặt qua. Đúng lúc, Lý Tú Vân vừa đi rửa lồng cơm về, nhìn thấy hai người đứng ở cửa, cười nói: “Tịch tiên sinh đến đây à. Đi vào trong ngẩng đầu đi.”

Tịch Hạo Trạch cũng không từ chối, nếu đã tính kết hôn cùng Sơ Vũ, dĩ nhiên là phải tiếp xúc với người Hàn gia .

Ông Hàn im lặng nằm trên giường, nghe thấy tiếng mắt nhìn sang, thấy Tịch Hạo Trạch ông cũng không còn kích động như ngày xưa nữa, nhưng cũng chẳng nói năng gì.

“Tịch tiên sinh, mời ngài ngẩng đầu.” Lý Tú Vân biết thân phận anh ta không đơn giản, nên có chút kính nể.

“Bác gái gọi con Hạo Trạch là được rồi ạ.” Nói xong, xoay người nhìn Hàn Đức Quân, “Bác trai, bác cảm thấy thế nào rồi ạ ?”

Hàn Đức Quân cũng không lên tiếng, mím môi. Sơ Vũ có chút khó chịu, cẩn thận nhìn mặt Tịch Hạo Trạch, thấy anh cũng không có biểu hiện gì, cô nói: “Ba, con rót cho ba ly nước.”

Trong phòng bệnh bỗng im lặng, lòng Sơ Vũ đau xót, cô biết Tịch Hạo Trạch hôm nay vì cô mới cúi người. Nhưng khúc mắc của ba mình chỉ sợ cả đời này cũng không thể nào phai nhạt được.

Tịch Hạo Trạch ng ẩ một h ồi, sau lại nhận được điện thoại phải ra ngoài. Sơ Vũ tiến anh ra cổng, hai người sánh vai nhau đi, đến nửa đường, Sơ Vũ nhè nhẹ giạt tay áo anh nói: ” Xin lỗi, ba em... Anh đừng giận nhé .”

Tịch Hạo Trạch cười khẽ một tiếng: “Ngốc à, sao anh có thể giận bác ấy chứ . Dù sao bác ấy cũng là trưởng bối.”

“Vậy sao mặt anh lại lạnh băng vậy.”

“Anh đang suy nghĩ , lần này có phải anh phải nếm mùi đau khổ vì ba vợ r ồi không .” Anh trêu ghẹo nói, cũng không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt Sơ Vũ ửng đỏ lên.

“Được r ồi, anh v ề lại doanh trại. Có chuyện gì hãy gọi cho anh.”

Sơ Vũ gạt đầu, ít nhất bây giờ cô đã dần dần tin tưởng anh . Nhìn bóng dáng anh dần dần biến mất ở đằng xa, Sơ Vũ bỗng cảm thấy nhẹ nhõm an tâm.

Cô cứ đứng đấy cho đến khi nghe thấy tiếng gọi mới làm cho cô như vừa trong mơ tỉnh dậy. Giọng nói này... Cô bĩu môi, lại theo thói quen cúi đầu xuống.

“Tiểu Vũ, sao con lại ở trong này?” Đến Nam Thư Mân xác thật đúng là cô, bà có chút kinh ngạc vui mừng, nhưng người mới vừa rời đi đó, nếu bà không nhìn lầm thì chính là con thứ hai của Tịch gia. Đêm đó ở nhà hàng, bà cũng nhìn thấy cậu ta đứng cùng Sơ Vũ , bà không rõ vì sao Sơ Vũ quen với Tịch Hạo Trạch. Tịch Hạo Trạch có biết Sơ Vũ là con gái bà không, nếu biết, vậy cậu ta muốn gì?

Sơ Vũ nhanh chóng đi lên l ầu. Nam Thư Mân đi theo sau, giữ chặt cô lại: “Tiểu Vũ, con đợi ta với. Ta có lời muốn hỏi con.”

Sơ Vũ dừng lại, hơi thở hơi gấp, trong lòng tr ầm xuống, nhìn bà cười lạnh nói: “Sư Trưởng Thư, bà không sợ lời ra tiếng vào sao?”

Sắc mặt Nam Thư Mân trắng nhợt, xấu hổ, thả tay ra.

Yên lặng vài giây, bà mím môi hỏi: “Sao con lại đến bệnh viện , có phải là trong người không khỏe không, có nặng lắm không?”

Sơ Vũ nhìn bộ dáng thân thiết của bà, trong lòng có chút trào phúng, đột nhiên cười với bà. Trong phút chốc cô nhìn thấy trong ánh mắt Nam Mân Thư hiện lên niềm vui sướng.

Cô lại bình tĩnh nói: “Ba tôi xảy ra tai nạn giao thông, có phải sự trưởng đến an ủi....chồng trước của mình không ?.”

Nam Thư Mân ngạc nhiên nhìn con gái mình, khóe miệng hơi run run, khuôn mặt tái đi.

Sơ Vũ lướt qua người bà, lạnh nhạt nói: “Nếu làm không được, cũng mong bà thu lại những lời giả tạo ấy đi, có lẽ chính bà đang muốn tìm kiếm sự cứu rỗi của tâm linh, nhưng mong bà hãy suy nghĩ cho những người dân tằm thường như chúng tôi. Chúng tôi không nhận nổi sự ghê tởm như vậy đâu.”

Sơ Vũ nhìn thấy người Nam Thư Mân run lên, ngón tay cô cầm chặt vào lòng bàn tay, cố gắng giữ bình tĩnh, nở một nụ cười. Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi tạt vào mặt cô lạnh lạnh , cô nâng tay lên mặt mới phát hiện khuôn mặt mình đã đầm nước.

Lúc Sơ Vũ quay lại phòng bệnh, Lý Tú Vân lặng lẽ kéo cô, cau mày nói: “Ba con lại tức giận.”

Sơ Vũ thở dài, đại khái cũng đoán được nguyên nhân: “Mẹ, mẹ về trước nghỉ ngơi đi, tối qua mẹ đã trực một đêm, nhanh về ngủ một giấc đi.” Sơ Vũ nhìn đôi mắt thâm quầng của Lý Tú Vân, có chút không đành lòng.

Lý Tú Vân gật đầu: “Con hãy nói chuyện với ba đi, cậu Tịch kia xem ra cũng rất nghiêm túc, ba con thương con, sẽ hiểu cả thôi .”

Trong phòng lặng lẽ , đầu giường đặt một bình hoa anh đào, nụ hoa vừa chớm nở tỏa ra hương thơm dịu dịu làm cho người ta cảm thấy thư thái.

Sơ Vũ kéo một cái ghế ng ồi bên cạnh giường, cô biết Hàn Đức Qu ần không có ngủ . Cô vươn tay nắm lấy bàn tay thô ráp đ ầy chai sạn kia. Hay bàn tay này ngày xưa vẫn thường nắm lấy tay cô, ôm cô. Đúng là năm tháng thâm tr ần.

“Ba, con thích anh ấy.” Cô cong khóe miệng mỉm cười.

Hô hấp Hàn Đức Qu ần căng thẳng, mí mắt giật giật, h ồi lâu sau, ông thở dài một hơi: “Tiểu Vũ, con biết cậu ta là ai không? Ba đoán, gia đình của cậu ta cũng không hề đơn giản. Con nghĩ bọn con có tương lai không? Con nghĩ ba chỉ vì chuyện mẹ con nên mới có thành kiến với cậu ta ư?”

Nói đến đây, tim hai người đ ầu đau đớn thất lại.

Hàn Đức Qu ần hít vào một hơi, có chút mệt mỏi, tr ần giọng hỏi: “Con quen biết cậu ta sao?”

Sơ Vũ nhẹ nhàng tựa đ ầu vào vai ông, giống như ngày bé thường rúc vào bên người ông: “Ba, con biết anh ấy.”

Cô hơi mím môi, nở nụ cười: “Anh ta là cháu nội của thủ trưởng h ồi trước ông nội đi theo làm việc.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cô do dự từ từ vươn tay ra trước mặt Tịch Hạo Trạch, mong đầu kia sẽ không vứt bỏ cô

Hàn Đức Quân sống người khi nghe câu nói của cô, ông thật không ngờ con gái mình đã quen biết cậu ta nhiều năm như vậy .

Ông nội Sơ Vũ lúc còn trẻ đã đi theo Tịch lão gia, sau khi chiến tranh giải phóng kết thúc, ông nội Sơ Vũ chia tay với thủ trưởng trở về quê hương. Năm Sơ Vũ 8 tuổi, Tịch lão gia từ thành phố B đến thăm người thân, ông nội Sơ Vũ dẫn theo cô đến gặp Tịch lão gia.

Khi đó, Tịch Hạo Trạch vừa mới tốt nghiệp trung học, tháng chín này sẽ vào học viện quân đội. Mùa hè năm đó anh vì phải ở cùng nội mình, nên không thể ra ngoài du lịch.

Lúc ấy Tịch lão gia sợ Sơ Vũ buồn, bảo Tịch Hạo Trạch dẫn Sơ Vũ đi dạo. Tịch Hạo Trạch nào có tâm tình dẫn một cô bé đi chơi, vì mệnh lệnh của ông nội nên đành phải đưa Sơ Vũ vào doanh trại lang thang.

Sơ Vũ còn nhỏ lá gan cũng nhỏ, chỉ biết nghe lời người lớn , buồn cũng không dám lên tiếng chỉ biết đi theo sau Tịch Hạo Trạch. Tịch Hạo Trạch từ nhỏ đã luôn nghịch ngợm. Anh dẫn Sơ Vũ ra bờ sông. Ánh mặt trời chói chang, xuyên qua mặt nước.

Sơ Vũ lảng lảng theo sau anh.

“Em tên là gì?”

Sơ Vũ không dám ngẩng đầu, nói: “Em là Hàn Sơ Vũ.” Giọng nói lí nhí nên Tịch Hạo Trạch cũng không nghe rõ lắm.

Tịch Hạo Trạch ngại nóng cởi giày chạy xuống sông. Sơ Vũ đứng trên bờ, phớt người dưới ánh nắng gay gắt, mồ hôi dọc theo hai má chậm rãi chảy xuống.

Tịch Hạo Trạch thấy cô không nhúc nhích đứng ở đằng kia, gọi: “Này, em có muốn xuống đây không, nước ở đây rất cạn, mát lắm đấy.”

Sơ Vũ lắc đầu, sợ sệt dẫm chân trên mặt đất. Cô là một cô bé tự ti, khi đó bạn bè của cô cũng chỉ có mỗi Tôn Hiểu Nhiên và Tôn Phi Nhiên. Đối với người lạ cô luôn lo lắng bất an.

Con sông này rất cạn, nước chỉ đến đầu gối. Sơ Vũ đứng trên bờ cũng có thể nhìn thấy dưới nước thỉnh thoảng có vài con cá con tôm tung tăng bơi lội.

Lát sau Tịch Hạo Trạch lên bờ, nhìn qua cô bé nhỏ đang đứng đằng kia, chợt lóe lên ý định chọc ghẹo, khước miệng xấu xa nhếch lên, nhanh chóng quăng con cua lên tay cô bé. Sơ Vũ giật mình, càng con cua kẹp lấy tay cô. Cô bé vừa hốt hoảng lại vừa sợ, bối rối không biết làm sao, dùng tay giật ra nhưng nó lại kẹp càng chặt hơn.

Cánh tay cô bị cào sâu để lại một vài vết xước dài, máu từ từ rướm ra. Cô cũng chỉ cố cắn chặt răng, không than một tiếng. Tịch Hạo Trạch thấy cô bé này thật kỳ lạ, không hề khóc lóc kêu gào. Bọn nữ sinh trong lớp anh chỉ nhìn thấy một con giun nhỏ cũng đã chạy trốn chết rồi.

Anh muốn xem cô có thể chống chịu đến khi nào, anh thông thả mang giày vào.

Thật ra, Sơ Vũ đã quen với những chuyện thế này rồi. Cô thường bị người ta bắt nạt nên cũng đã dưỡng thành thói quen. Cô học giỏi nên có nhiều đứa nhỏ ganh tỵ. Lúc tan học, bị bọn chúng bao vây đánh, dùng đá chọi, dùng sâu dọa, mắng chửi, cô cũng chỉ yên lặng chịu đựng.

Một tay kia cô lấy đá đập vào con cua, đập mấy phát rồi cục con cua cũng nhả càng ra. Ngón trở tay phải cô bị chảy máu, sưng lên như củ cà rốt, trông rất kinh khủng.

Lúc này Tịch Hạo Trạch mới có chút hối hận, nhưng làm sao anh có thể dễ dàng cúi đầu xin lỗi nhóc con này chứ, như vậy sẽ rất mất mặt.

Sơ Vũ đau đớn xoa ngón tay, từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt hơi nhợt nhạt vì bị thương, trong mắt có chút nghi hoặc nhìn anh. Đến giờ phút này Tịch Hạo Trạch mới nhìn kĩ khuôn mặt cô, làn da trắng mịn, nét mặt xinh xắn. Anh kinh ngạc nhìn vào đôi mắt cô, ánh mắt kia dường như là ánh mắt của một cô gái thành thục. Một chuỗi tiếng động nháy mắt làm anh sực tỉnh lại, anh bị ánh mắt không hiểu của cô làm cho hoảng hốt, nghiêng mặt qua.

Sơ Vũ cũng không khóc, chậm rãi đi đến bờ sông, ng ẩ xỏm xuống rửa tay. Nước sông mát đọng đến vết thương làm cô hơi rát. Cô hít một hơi r ồi cẩn thận rửa vết máu trên tay.

“Này , nước này không sạch, anh dẫn em vềkhử trùng.”

Sơ Vũ tựa như không nghe thấy lời anh nói, lấy trong túi một tấm khăn trắng ra lau khô.”Bụp” vật gì đấy rơi xuống nước.

Cô đứng lên, vẫn cúi đầu, chậm rãi đi lên chuẩn bị về Nhưng khi cô gấp khăn tay đặt vào túi, bỗng nhận ra vật trong túi đã không còn . Cả người giống như bị lạc lối , vội vàng bối rối nhìn xung quanh, hận không thể quỳ xuống đất tìm từ chút một.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy cô đang khom người không biết tìm cái gì, hồ hững hỏi: “Này em bị mất gì à?”

Sơ Vũ chạy lại bờ sông với hy vọng chiếc kẹp tóc vẫn chưa bị dòng nước cuốn trôi.

“Hay là bị rơi xuống nước r ồi ? Có lẽ là tìm không ra đâu .”

Sơ Vũ bỗng dừng ng ẩ bệt xuống đất, nước mắt giàn dụa.

“Kẹp tóc mẹ mua cho em đã bị mất r ồi.” Sơ Vũ nức nở nói, đó là vật kỉ niệm duy nhất mẹ để lại cho cô .

Tịch Hạo Trạch buồn bực , có một cái kẹp tóc thôi mà. Vừa mới bị con của kẹp thành như vậy cũng không thấy cô rơi nước mắt. Lúc này lại khóc như ai oán thế, anh ta bất đắc dĩ nói: “Vậy, nó có hình dáng thế nào , lát nữa về anh bảo chú bảo vệ mua cho em lại một cái giống hệt.”

Sơ Vũ vẫn khóc, cái kẹp kia bình thường cô cũng rất ít khi mang vì sợ mang nhiều kẹp sẽ hỏng.

Tịch Hạo Trạch phì cười chán, lát nữa trở về ông nội mà nhìn thấy cô nhóc này khóc lóc sụt sùi, nhất định sẽ mắng anh cho mà xem.

“Đừng khóc , đừng khóc nữa.” Anh không quen nhìn thấy con gái khóc. Dường như nhớ đến cái gì đấy, anh lấy từ trong túi ra một vật sáng bóng: “Này, cho em quả cầu thủy tinh này nè, đây là quả cầu phép thuật đấy.” Tịch Hạo Trạch xem Sơ Vũ như một cô bé không hiểu biết , dỗ dành cô.

Sơ Vũ vẫn đứng bên bờ sông nhìn nhìn tìm kiếm , Tịch Hạo Trạch cũng không quan tâm, đặt quả thủy tinh vào người cô. Mắt Sơ Vũ hơi đỏ từ từ nhìn xuống quả cầu thủy tinh. Cầu thủy tinh dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng nhiều màu sắc. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một quả cầu đẹp như vậy, trên quả cầu còn mang theo nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh.

“Đi thôi, về nhà với ông thôi .”

Sơ Vũ đứng lên, vươn tay: “Ông nội của em nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác.”

Tịch Hạo Trạch nhìn vào đầu tóc đen nhánh, ánh mắt chuyển qua cánh tay cô, bĩu môi: “Anh cho em. Em không nói cho nội, nội cũng không biết.”

Sơ Vũ vẫn lắc đầu.

Tịch Hạo Trạch thấy cô vẫn kiên trì, lấy khăn tay trong túi cô ra: “Cái khăn này của em cũng rất được , anh lấy quả cầu thủy tinh đổi lấy cái này. Như vậy là hòa nhau.”

Sơ Vũ vẫn chưa hiểu gì, Tịch Hạo Trạch đã xoay người đi về

Gió mùa hè thổi lướt qua người cô mang theo hương thơm nhẹ nhàng. Hai tay Tịch Hạo Trạch dắt vào túi quần thùng thỉ đi, Sơ Vũ đi sau, ánh mắt nhìn theo anh, gió thổi rung những cành lá bên cạnh, phát ra âm thanh xào xạt vui tai. Giây phút ngọt ngào đó tựa như một bức tranh xa xôi.

Lần đầu tiên cô và Tịch Hạo Trạch gặp nhau, từ lúc trẻ con cho đến lúc chia tay đã chôn giấu một hạt giống hy vọng. Cách mười bốn năm, hai người lại gặp lại, anh đã quên đi cô nhóc khóc nhè năm xưa từ lâu. Nhưng trong tim cô vẫn còn khắc sâu hình bóng anh sau nhiều năm như vậy.

Giây phút cô nhận ra anh, trong lòng bỗng dưng kích động không thể nói thành lời, anh vẫn như trước kia thường hay bắt nạt cô nhưng khi cô giận, anh lại Chàng đàn lòng . Cô muốn hỏi anh có còn nhớ cô bé bị anh thả con cua kẹp vào tay không? Nhưng cô không có dũng khí đấy, anh oai phong mạnh mẽ, cô tự ti yếu đuối, áp lực đó làm cô thở không nổi, sự chênh lệch của hai người quá lớn .

Sơ Vũ thường nghĩ đến một câu thơ “Nhớ rõ năm tháng còn nhỏ, anh thích nói chuyện để em cười, trong mộng hoa vui vẻ biết bao nhiêu” . Ngày bé cô vẫn luôn mơ một giấc mộng nhưng trưởng thành lên cô không dám nghĩ nữa, cô chỉ có thể đặt Tịch Hạo Trạch vào một loại là giấc mơ của cô.

Khi hạnh phúc một lần nữa đến gõ cửa, cô vẫn không khống chế được chính mình. Cô do dự từ từ vươn tay ra cho Tịch Hạo Trạch, mong đợi kia sẽ không vứt bỏ cô.

Sơ Vũ ngẩng đầu, kiên định nhìn Hàn Đức Quân: “Ba, con muốn hạnh phúc của con.”

Hàn Đức Quân thật lâu không nói gì, ánh mắt của ông vẫn nhìn ngoài cửa sổ. Những chú chim non đậu trên cây bạch quả đã bay đi, con gái của ông đã khôn lớn, đã đến lúc rời ông ra đi rồi.

Ông thở dài một hơi: “Tịch lão gia là một người mà cả đời nội con đã kính trọng, vậy cũng tốt, cũng tốt.” Cô không rõ ba cô nói bốn chữ cuối cùng đó là có ý gì, nhưng cô biết là ba đã đồng ý .

*****

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, vừa chớp mắt đã đến đầu hạ. Sơ Vũ sắp tốt nghiệp, suốt ngày bận rộn viết luận văn. Hôm nay Tịch Hạo Trạch lái xe đến trường cô. Lúc này Sơ Vũ đang đứng ở căn tin cùng vài người bạn mua cơm tối, nhận được điện thoại của anh, cô vội vàng tạm biệt bạn mình.

“Sơ Vũ, aiz zzaa?” Cô bạn cùng phòng Vương Lam nhướn mày hỏi: “Thời gian này nhìn cậu cứ th ần th ần bí bí à ghen .” Các cô là nghệ sĩ nên rất có mắt nhìn.

Sơ Vũ cười e thẹn: “Bạn trai tớ.”

“Ồi, cậu giữ bí mật cũng kín nhỉ. Khi nào thì dẫn đến cho mọi người gặp mặt đây?”

Mặc dù cuộc sống của các cô bạn cùng phòng cô không thể nói là phong hoa tuyết nguyệt, nhưng sinh viên khoa cô cũng thường được mời làm người mẫu của những nhãn hiệu xe hơi nổi tiếng, hay những sự kiện cắt băng khánh thành, và dĩ nhiên họ cũng đã gặp qua không ít người giàu có . Tuy Sơ Vũ không tham gia, nhưng cũng không xem thường cuộc sống của họ. Ở cùng họ rất thoải mái, bốn năm đại học họ cũng chưa từng xảy ra mâu thuẫn nào. Vương Lam biết Sơ Vũ là một cô gái yên phận, giờ đây chưa tốt nghiệp đại học mà đã hẹn hò thì có lẽ mọi chuyện đã chắc chắn rồi .

Cô mang theo bánh thịt bò nóng từ tốn đi ra cổng.

Từ xa đã nhìn thấy xe của Tịch Hạo Trạch đậu ở ven đường, cô đi qua. Ánh mắt Tịch Hạo Trạch lướt qua tay cô.

Sơ Vũ ngẩng lên xe, mùi thơm ngào ngạt của bánh lan tỏa khắp nơi trong xe, cô có chút bối rối đưa hai tay lên ngưỡng chừng hỏi: “Anh có muốn ăn không?” Nhìn vẻ mặt Tịch Hạo Trạch thản nhiên, cô lập tức trở thành người bán hàng quảng cáo: “Bánh ở cửa hàng này không tệ đâu, rất nổi tiếng đấy.” Nói xong cô lại thấy hối hận.

Khóe miệng Tịch Hạo Trạch lộ lên ý cười.

Sơ Vũ thấy anh không phản ứng gì, lúng ta lúng túng thu tay lại. Cô kìm lòng không được lấy ra. Bỗng nhiên, một đôi tay vươn qua, ánh mắt ấm đạm của cô chợt sáng lên.

Tịch Hạo Trạch mở túi bóng ra, ánh mắt hơi lóe lên, hai mắt Sơ Vũ bên kia cũng sáng rực chờ mong nhìn anh.

Chờ anh ăn hết một nửa, Sơ Vũ cuối cùng cũng yên lòng mỉm cười, nghiêng đầu hỏi: “Ngon không?”

Tịch Hạo Trạch không có thói quen nói chuyện khi đang ăn.

Sơ Vũ tiếp tục nói: “Ở cửa hàng này làm rất sạch sẽ dùng dầu ăn nguyên chất, ăn an tâm. Anh không biết đấy, hồi trước trước mặt nhà em cũng có một cửa hàng làm bánh thế này nhưng dùng dầu ăn không đảm bảo, sau này sở thương mại và công nghiệp đến kiểm tra, tìm ra được mấy thùng dầu không đảm bảo chất lượng, cả mấy ngày nhà em không đụng đến dầu luôn.”

Tịch Hạo Trạch vừa mới cắn một miếng bánh, khuôn mặt cứng ngắc, Sơ Vũ cười hì hì nói tiếp: “Nếu anh thích, sau này mỗi ngày em đều mua cho anh.”

Anh nhếch miệng, buông miếng bánh kia xuống. Là cô khờ hay giả vờ ngốc, cửa hàng nhỏ như vậy có thể dùng dầu nguyên chất ư, không bị lỗi mới lạ.

Anh tao nhã lau tay qua, từ từ khởi động xe. Xe chạy trên đường cái, lát sau đã chạy ra ngoài ngoại ô, Sơ Vũ nhìn thấy quang cảnh là lạ hỏi: “Mình

đi đâu vậy anh?”

“Đến nơi anh công tác.”

Doanh trại của Tịch Hạo Trạch nằm ở ngoại ô, Sơ Vũ xuống xe, hít một hơi thật sâu, quả thực không khí tươi mát hơn ở thành phố nhiều.

Sau một giờ, mới đi đến nơi.

“Phía đối diện là sân ga, bắt xe buýt số 29 có thể đi vào trung tâm thành phố.” Tịch Hạo Trạch chỉ chỉ phía trước giải thích .

Sơ Vũ tinh tế đánh giá hoàn cảnh xung quanh, mặc dù có chút hẻo lánh, nhưng người thì không thừa thớt trống trải.

“Phía trước là khu vực nhà ở của quân nhân.”

Sơ Vũ đi theo qua xem, cách đó không xa có mười mấy quân nhân trong bộ quân phục màu xanh đứng xếp hàng chỉnh tề.

Hai người đi bộ một lát, Sơ Vũ hơi chóng mặt, Tịch Hạo Trạch quay đầu nhìn qua: “Không phải là em không có sức đấy chứ ?”

Sơ Vũ hít một hơi: “Anh ăn hết bánh của em tất nhiên là có sức rồi.”

Nhắc đến vấn đề này Tịch Hạo Trạch lại có chút bức dọc, bánh chiên bằng dầu không bảo đảm chất lượng mà cô còn nhắc tới: “Sơ Vũ, sau này em không được ăn mấy cái loại bánh bột bọ đó nữa , ăn cơm đảng hoàng, hèn gì cả người cứ gầy tong chẳng béo lên nổi .”

Sơ Vũ không nghĩ thế, nhỏ giọng nói: “Nhưng nó rẻ mà, hơn nữa em như vậy không phải là gầy tong teo, mà đây là gầy đẹp.”

Tịch Hạo Trạch mỉm cười liếc nhìn qua, nắm lấy tay cô, tiếp tục đi lên. Ánh mắt Sơ Vũ dừng lại trên bàn tay của hai người, nở một nụ cười tươi. Cả đời này hãy cứ nắm tay như vậy.

Lúc này các quân nhân đang lục đục đi ăn cơm , nhìn thấy hai người họ, rất nhiều người không khỏi tròn mắt.

Sơ Vũ bị mọi người nhìn xấu hổ, lại cúi đầu .

Tịch Hạo Trạch vỗ lên đầu cô một cái. Anh hơi quá tay, Sơ Vũ ngẩn ra quay đầu trừng mắt nhìn anh.

“Nếu còn không nhớ, thì quay về góc tường đứng cho anh.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 21: “Đừng để ở trong lòng, toàn là một đám hòa thượng chưa từng thấy gái đẹp bao giờ ấy mà.”

Sơ Vũ theo anh đi vào một căn hộ nằm ở tầng ba phía đông. Trước mắt cô là căn phòng rất rộng được bố trí đơn giản.

“Ở thành phố N phần lớn thời gian anh đều ở đây.” Anh nhìn Sơ Vũ: “Vào phòng ngủ xem đi.”

Sơ Vũ theo sau anh, may căn phòng này không phải là màu xanh lục. Cô nhìn quanh phòng, trong lòng thầm nghĩ, thật là đơn điệu lạnh lẽo.

“Em xem có cái gì cần bố trí nữa không, để sau này còn sắp xếp.”

“Hả? Không phải anh định để nơi này trở thành...” bà từ cuối cùng “phòng tân hôn” cô nhin lại chưa thốt ra.

Không nghĩ rằng người nào đó lại nói ra một cách rất tự nhiên: “Phòng tân hôn của chúng ta.”

“Như thế có nhanh quá không?” Sơ Vũ nhỏ giọng nói.

“Sơ Vũ, anh đã ba mươi rồi, em có biết đàn ông lớn tuổi như anh cũng sốt ruột lắm không, humm?” Thật lạ là Tịch Hạo Trạch mà cũng biết hài hước.

Thấy mặt cô nhăn lại, anh vỗ vai cô. Có một số việc không cần gấp gáp nhưng có một số việc nhất định phải dứt khoát nắm lấy cơ hội.

“Được rồi, không phải vừa nãy em nói dối bụng sao, em hãy nghỉ ngơi một lát, để anh đi lấy cơm cho em.”

Tịch Hạo Trạch đi r ồi, Sơ Vũ vẫn còn đứng đó sững sờ. Cô không nghĩ rằng chỉ mới nửa năm mà họ đã đi đến bước này, thật quá nhanh!

Cô ng ồi trên sô pha, hai mươi phút sau, có tiếng mở cửa. Tịch Hạo Trạch đem hai hộp cơm quay lại.

“Em đi rửa tay đi, r ồi ăn cơm.”

Sơ Vũ có chút cảm động, trên bàn toàn là những món ăn khoái khẩu của cô: thịt heo xào b ầu, sườn xào chua ngọt, khoai tây xào ớt chuông. Nhưng sức cô cũng chỉ có thể ăn một phần nhỏ mà thôi.

Tịch Hạo Trạch cau mày nhìn cô: “Em ăn thêm một ít nữa đi, em g ầy quá.”

“Nhưng em thật sự ăn không nổi nữa r ồi .” Cô dịu dàng nhìn anh, tay phải chỉ chỉ lên eo: “Bạn học em đâu bảo vòng hai của em hơi lớn.” nói xong cô lại chu môi. Mỗi câu nói mỗi hành động của cô bỗng làm Tịch Hạo Trạch ngẩn ra, hoảng hốt vài giây, nhưng ánh mắt ấy lướt qua rất nhanh.

“Ăn thêm ít sườn đi, g ầy quá, không tốt cho sức khỏe.” anh nhẹ nhàng nói, giống như đang l ầu b ầu lắm bầm.

Sơ Vũ ăn xong tự động thu dọn rửa bát đĩa. Tịch Hạo Trạch đang xem tin tức trên kênh CCTV, thấy cô đi ra nói: “Sửa soạn một chút r ồi anh dẫn em xuống dưới l ầu đi dạo.” Anh muốn Sơ Vũ mau chóng có thể thích nghi với nơi này. Cuộc sống trong doanh trại rất bu ồn tẻ, mà cô lại còn trẻ như vậy.

Hai người đi lang thang vòng quanh doanh trại, Tịch Hạo Trạch chỉ cho cô siêu thị nằm ở đâu, canteen nằm ở đâu. Đi cạnh nhau nhưng cả hai rất ít nói chuyện, mấy năm nay Tịch Hạo Trạch càng ngày càng sống khép kín mà Sơ Vũ cũng không phải là người nói nh ều.

Lát sau lúc quay trở lại, trên hành lang, Sơ Vũ nhìn thấy một chú chó con(1). Cô thích quá chạy đến ôm nó, vuốt ve người nó: “Anh xem, nó rất

đáng yêu phải không.” Từ nhỏ cô đã thích mấy chú chó lông xù nhưng nhà cô quá nhỏ không thể nuôi được.

(1) Đây là chú chó trong truyện nhưng mình không biết chó này gọi là chó gì cả

Chú chó cũng không giẫy dụa, rưng rưng sữa hai tiếng. Lúc này có hai người từ đằng sau đi đến.

“Hạo Trạch à.” Giọng trầm ấm của một người đàn ông vang lên.

“Vu Liên, chị dâu.” Người tới là chỉ huy trình sát của Tịch Hạo Trạch trước đây. Sơ Vũ liền đứng lên, Tịch Hạo Trạch nắm lấy tay cô: “Vị hôn thê của tôi, Hàn Sơ Vũ.”

Nghe anh giới thiệu vậy hai người kia đều rất ngạc nhiên, nhưng không thể hiện ra ngoài: “Cậu thật là, tốc độ nhanh quá đấy! Lúc nào uống rượu mừng nhất định phải thông báo.”

Sơ Vũ có chút xấu hổ không biết xưng hô thế nào. Vợ của Vu Liên, Phương Đình nhìn qua, đùa nói: “Hạo Trạch cậu tìm đâu ra một cô gái xinh đẹp như vậy?” Phương Đình quay sang cô: “Sơ Vũ, gọi chị là chị Phương, sau này này có chuyện gì cứ đến tìm chị.”

“Chị Phương.” Cô nhẹ nhàng gọi. Chú chó cọ cọ đến bên chân Phương Đình, Sơ Vũ hỏi: “Thì ra chú chó này là của anh chị à?”

“Đúng vậy, mỗi tối chị đều dẫn nó đi vòng vòng, nó đang đi dạo với bọn chị đấy chứ.”

Trò chuyện với nhau một lát, Tịch Hạo Trạch nói lần sau sẽ dẫn Sơ Vũ đến thăm anh chị, sau đó rời đi.

Trong bóng đêm, theo ánh trăng Vu Liên nhìn bóng dáng hai người, có chút suy tư.

“Anh Vu này, cô gái ấy nhìn rất được nhỉ.”.....” Sao anh không nói lời nào vậy?”

“Uhm đúng là rất được .”

“Vậy anh chờ dài cái gì?”

“Lúc này em không nghe cô ấy bảo đang học gì à?”

“Múa, nhìn dáng người là biết rồi.”.....”Vờ thôi vờ thôi. Thật không biết anh đang nghĩ cái gì nữa.”

Ánh trăng sáng lặng yên trên bầu trời , những cành cây lay động trong gió, ban đêm nhiệt độ xuống thấp, Sơ Vũ mặc áo ngắn tay, cảm giác man mát.

Tối nay phải ở lại đây , Sơ Vũ tắm rửa nhưng không có mang theo quần áo để thay. Cô nghĩ chỉ một đêm thôi chắc cũng không sao. Dù sao Tịch Hạo Trạch cũng chỉ là một người đàn ông không khỏi có chút sợ ý. Lúc nhìn thấy Sơ Vũ đi ra trong bộ đồ cũ anh mới giật mình để ý. Anh quay vào phòng mở tủ lấy một chiếc áo sơ mi mới đưa cho Sơ Vũ: “Em thay áo vào đi, mặc cái này sẽ thoải mái hơn đấy.”

Một cô bạn trong ký túc xá của cô cũng rất thích lấy áo sơ mi nam mặc làm áo ngủ. Mọi người từng bàn tán sau lưng rằng, phụ nữ mặc áo sơ mi nam luôn rất kêu gọi. Nhớ đến lời nói đó, mặt cô liền đỏ ửng lên.

Tịch Hạo Trạch đã cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Cô thay áo sơmi, sau đó lấy quần áo mình đi giặt.

Lát sau, Tịch Hạo Trạch quay lại. Đi đến phòng tắm, đưa cho cô một gói to: “Chỉ có thể mua được loại này thôi, đêm nay em mặc tạm đã.”

Phòng tắm rất rộng, ngọn đèn vàng tỏa xuống ấm áp, bọt xà phòng trên tay cô không ngừng giọt xuống. Cô ngẩng đầu lên thấy mặt Tịch Hạo Trạch đỏ bừng.

Tịch Hạo Trạch vội vàng treo túi trên khóa cửa phòng tắm rồi xoay người.

Mở ra nhìn thấy, cô liền xấu hổ, thì ra Tịch Hạo Trạch đã mua nội y cho cô, nội y không lớn không nhỏ vừa khít. Cô thầm nghĩ, hay là người như bọn họ luôn có mắt nhìn hơn người bình thường, nếu không sao có thể mua size chính xác như vậy được?

Cô giặt xong quần áo, đem treo ngoài ban công, trên mũi cô vẫn còn thoang thoảng mùi xà phòng.

Ngày hôm sau, những tia nắng ban mai chiếu xuống, Sơ Vũ mơ mơ màng màng mở mắt, rèm cửa sổ dày làm cho người ta cảm thấy có một loại áp lực. Cô kéo bức rèm qua nhìn thời tiết bên ngoài. Những khẩu hiệu hùng hồn vang lên. Cô đứng bên cửa sổ nhìn xuống, phía xa xa những quân nhân đang tập luyện đứng thẳng tắp theo hàng.

Trong nhà đã không còn bóng dáng của Tịch Hạo Trạch, trên bàn có để lại một mẫu giấy, “Trưa anh về có việc gì thì hãy tìm chị Phương.”

Sơ Vũ bĩu môi, chỉ có vài dòng như vậy, thật là nhạt nhẽo. Cô nhàn rỗi không có việc gì, nhìn quanh căn nhà.

Xem ra trước khi đi Tịch Hạo Trạch đã dọn dẹp lại. Cô vào thư phòng thấy chăn mền đã được gấp xếp gọn gàng, ánh mắt cô dịu xuống. Tối qua vì tôn trọng cô nên anh đã ngủ trong thư phòng. Trên tủ sách đặt rất nhiều sách, trong đó có không ít sách nước ngoài. Cô tinh tế nhìn qua một lượt, phát hiện tầng cuối của tủ sách có một hộp giấy trông giống hộp đựng giày.

Giây phút đấy cô tựa như bị mê hoặc, từ từ mở hộp đen kia ra. Một đôi giày ba lê xinh đẹp lung linh hiện lên trước mắt cô. Sơ Vũ không kìm nổi mang thử vào.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô lập tức khôi phục lại tinh thần, khoé mắt hiện lên ý cười hạnh phúc. Chạy ra mở cửa thì nhìn thấy Phương Đình đang đứng bên ngoài.

“Sơ Vũ, không quấy rầy em chứ.”

“Làm sao có thể, mời chị vào.”

“Tất cả mọi người đã đi huấn luyện rồi, chị hôm nay không làm việc nên đến tán gẫu với em.” Thật ra là Tịch Hạo Trạch gọi cô đến chơi với Sơ Vũ, cô bất giác buồn cười, xem ra Hạo Trạch đối với cô bé này cũng có tình ý.

“Em không buồn, chị Phương, chị nghỉ đi, em rót cho chị tách trà.”

“Không cần đâu, chị không khát.”

Sơ Vũ vẫn rót cho cô một tách trà.

“Chị đem xiu mại mới mua ở canteen đến cho em, em ăn thử đi. Đúng rồi, em có bận việc gì không?”

“Em chẳng bận gì cả, chỉ đợi anh ấy về thôi.”

Phương Đình cười: “Sơ Vũ, em có cảm giác như thế nào đối với nơi này?”

“Nơi này” của Phương Đình là ý chỉ doanh trại.

Sơ Vũ trầm mặc một lát, chậm rãi lắc đầu: “Em chỉ từng thấy qua tivi, quân nhân quả thật rất vất vả, có đôi khi hai người còn phải ở hai nơi riêng biệt.”

Phương Đình gật đầu, thở dài: “Đúng vậy, những năm đầu vợ chồng chị cũng ở xa nhau, gần thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng không ít lần giận dữ nhau.” Cô dừng một chút, lại tiếp tục: “Thế sau này em có dự định gì không?”

Câu hỏi này Sơ Vũ cũng rất muốn biết, Tịch Hạo Trạch nhất định cả đời sẽ làm việc trong doanh trại. Sơ Vũ chưa bao giờ nghĩ đến tương lai, hôn nhân là chuyện của hai người. Đến bây giờ cô vẫn không hiểu Tịch Hạo Trạch vì sao lại chọn cô?

“Chị Phương, nói thật với chị, em vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này.” Cô cũng không dám suy nghĩ xa xôi.

Phương Đình cùng Sơ Vũ lại nói chuyện về cuộc sống, về gia đình. Thời gian trôi qua rất nhanh, Sơ Vũ bất giác đã thích người chị này. Sau một lúc trò chuyện, Phương Đình nâng tay xem đồng hồ “Chị về trước đã, có lẽ lát nữa Tịch Hạo Trạch sẽ về ngay thôi.”

Quả thật, mười lăm phút sau Tịch Hạo Trạch đã quay về. Sơ Vũ lúc ấy đang ở ban công tập múa, đầu cúi xuống dưới, nhìn thấy hai chân của anh, cô nở nụ cười, lưu loát xoay người đứng lên.

“Em ăn sáng chưa?”

“Chị Phương đã đến và mang cho em sữa đậu nành với xiu mại rồi ạ.”

Tịch Hạo Trạch gật đầu, đi đến bên cạnh cô, ánh mắt dịu dàng chỉnh lại mái tóc lộn xộn của cô.

“Đi ăn cơm thôi, chiều nay sẽ quay về đại viện.”

“Sao cơ?” Sơ Vũ nhất thời có chút nói đót.

“Mẹ anh cứ thúc giục mãi.”

“Nhưng em chưa chuẩn bị gì cả.”

“Đi gặp mặt thôi em muốn chuẩn bị gì, có người đi là được rồi.”

Sơ Vũ cắn môi: “Nhưng em vẫn chưa chuẩn bị tốt.”

Tịch Hạo Trạch nắm lấy tay cô, khẽ cười: “Em cũng không phải chưa gặp mẹ anh.”

“Lúc ấy khác mà.”

“Có gì khác đâu, em nghĩ rằng mẹ anh hôm đấy đến đó là tình cờ thôi ư.” Tịch Hạo Trạch xoa xoa tay cô.

Hai người vừa nói vừa đi đến canteen, không ít người ở đấy sững sờ dừng lại động tác của mình.

“Đội trưởng Tịch, đây là chị dâu hả?” Tịch Hạo Trạch dẫn cô đến ô cửa bán thức ăn chào mọi người.

“Đây là vị hôn thê của tôi, Hàn Sơ Vũ.”

“Ôi, xin chào chị dâu.” Mọi người gọi xong lại cười rộ lên.

Sơ Vũ xấu hổ, hai má ửng đỏ: “Xin chào mọi người.”

Lấy thức ăn xong, hai người tìm một bàn ăn ngồi xuống.

Lúc họ vừa vào vẫn còn vắng vẻ nhưng chỉ trong chốc lát đã đầy người.

Tịch Hạo Trạch thấy Sơ Vũ không động vào thức ăn, gấp một miếng gà đặt vào trong bát cô.

Mọi người xung quanh hít sâu vào một hơi, Tịch Hạo Trạch lạnh lùng liếc qua, tất cả lại quay mặt về cúi đầu vào ăn. Cũng là vì ngày thường khuôn mặt Tịch Hạo Trạch luôn lạnh băng, mọi người nhìn thấy anh như vậy có chút không quen. Có câu nói rất đúng, đàn ông có cứng rắn chừng nào thì vẫn còn có mặt khác rất dịu dàng.

Bàn bên cạnh bắt đầu trêu chọc, hai người đàn ông mặt đối mặt bắt chước lại sinh động như thật.

Một anh: “Này, em thử món gà này đi, ngon lắm.”

Anh kia: “Cám ơn.” Nói xong, cặp mắt kia còn chớp chớp: “Món rau này cũng rất ngon, anh ăn đi.”

Anh kia lại nói: “Cám ơn, em yêu.”

Giọng anh chàng kia vừa thô thiển lại cố ý giả điệu đã làm Sơ Vũ nghe xong nổi cả da gà

Sơ Vũ hận không thể đâm đầu xuống lỗ. Tịch Hạo Trạch vẫn rất bình tĩnh gấp một miếng rau ăn, từ tốn nói: “Hôm nay rau xào ngon lắm. Thứ hai tuần sau tôi sẽ bắt đầu huấn luyện với hai cậu”.

Trong nháy mắt hai người đó liền ưỡn xuống .

“Đừng để ở trong lòng, toàn là một đám hòa thượng chưa từng thấy gái đẹp bao giờ ấy mà.”

Sơ Vũ bật cười, cũng không còn xấu hổ nữa. Cô thật không nghĩ rằng Tịch Hạo Trạch cũng biết nói đùa, lại còn khen cô. Cô hạnh phúc nhìn vào mắt anh, phát hiện anh đã không còn là cậu thanh niên ngày xưa mà cô biết.

Hai người rời quân khu đến đại viện. Sơ Vũ ngồi trên xe, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Tịch Hạo Trạch nghiêng đầu thấy cô không ngừng hít thở, miệng hơi cười, nắm lấy tay cô. Bàn tay ấm áp kia cũng không thể làm cô bớt căng thẳng hơn.

Cô nhúm mày lại, lắc lắc tay anh, mắt nhìn vào người bảo vệ rồi lại quay đầu sang: “Tịch Hạo Trạch, em rất hối hận. Hay mai lại đến được không, tối nay em về nhà chuẩn bị tâm lý đã.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 22: “Anh ở trong lòng em cũng là chú giải phóng quân .”Chú? Cái này thì Tịch Hạo Trạch thật sự hết chỗ nói

“Em nghĩ anh sẽ đồng ý sao? Hả?” Anh nhú mày nhìn cô.

“Tịch đại nhân, tiểu nhân thật sự đang rất hồi hộp, đại nhân có nghe thấy tiếng tim của tiểu nhân đang đập thình thịch không, gần như sắp nhảy ra ngoài rồi nè.” Một tay Sơ Vũ đặt lên ngực.

Tịch Hạo Trạch bị cô chọc buồn cười .

“Nhưng anh chưa bao giờ để lính của mình trốn lui trên chiến trường cả.”

“Em cũng không phải là lính của anh. Aizza zza, em muốn đi toilet.” Sơ Vũ thật sự rất căng thẳng, sợ đến nổi trán đã ướt đầm mồ hôi.

Tịch Hạo Trạch vừa bực mình vừa buồn cười, lý do này mà cô cũng có thể nghĩ ra: “Trong nhà có, vào rồi đi.”

Sơ Vũ thấy anh vẫn không có ý định thay đổi, chớp mắt như nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, quà, đi đến gặp mặt các bậc bề trên đầu yêu cầu quà cáp, em không thể tay không đến được, bằng không ấn tượng đầu tiên sẽ không tốt.”

Tịch Hạo Trạch đập tay vào vô-lăng, nghiêm túc gật đầu: “Uh nhỉ, đúng vậy. Đây là phép tắc phải có.”

Sơ Vũ mừng rỡ.

“Nhưng em yên tâm, Chuyện này anh đầu đã chuẩn bị. Ở sau xe đấy, lát nữa vào em cần theo, mẹ anh tuyệt đối sẽ cộng thêm điểm cho em .”

Câu nói đó đã làm cô mất hết hy vọng: “Tịch Hạo Trạch, thì ra anh đã có tính toán từ trước . Ngày hôm qua đưa em đến doanh trại, hôm nay lại dẫn em đến gặp người nhà anh.”

Tịch Hạo Trạch sờ đầu cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc: “Sơ Vũ, em sợ gì chứ?”

Sơ Vũ thở dài, chớp chớp mắt, hàng mi dài khẽ run lên: “Vào cửa vương hầu sâu tựa bể. Em sợ nhà của anh đầu là giáo gươm, súng đạn , em nhìn thôi đã hoảng r ồi. Em vừa kính nể lại vừa sợ các chú giải phóng quân.”

Khóe miệng Tịch Hạo Trạch cong lên, anh phát hiện trông bên ngoài Sơ Vũ có vẻ kiên cường, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cô bé. Thấy sắc mặt cô trắng bệch ra, răng cắn môi dưới, anh ôm lấy cô, không kìm lòng được hôn lên đôi môi lạnh tanh của cô, sau lại âu yếm hôn khắp mặt cô.

Lâu sau, đến khi cô đã thở hỗn hển, xấu hổ đỏ mặt: Tịch Hạo Trạch nhẹ giọng hỏi: “Anh thì sao? Anh cũng là quân nhân vậy? Em cũng sợ anh sao?”

Sơ Vũ không dám nói “Sợ”, nhìn anh một cái, sau đó lại nhìn xung quanh, do dự, nhẹ giọng nói: “Anh ở trong lòng em cũng là chú giải phóng quân .”

Chú? Cái này thì Tịch Hạo Trạch thật sự hết chỗ nói.

“Anh già như vậy sao?”

Sơ Vũ nhìn anh bắt đầu su nịnh: “Tuyệt đối không có, Tịch đại nhân, ngài đây chỉ là chính chắn nghiêm túc, tuyệt đối không già.”

Tịch Hạo Trạch nhếch khóe miệng, thấy cô cố gắng giải thích: “Được r ồi, được r ồi. Nhanh vào thôi. Chú giải phóng quân kính nể của em đã đợi cả nửa ngày r ồi.”

Cô nhìn bộ quân trang trên người Tịch Hạo Trạch, không nói nữa.

Xe từ từ dừng lại trước một ngôi nhà có vẻ khá cổ kính, cô khẽ cắn môi, hít một hơi rồi đi xuống xe. Tịch Hạo Trạch nhìn cô có cảm giác như cô đang chuẩn bị xông pha ra chiến trận, lòng bỗng dưng dịu xuống.

“Đến đây!” Anh thấp giọng nói, lấy mấy hộp quà ở sau cốp xe. Sơ Vũ đi qua, anh đưa cho cô.

Tịch Hạo Trạch bước nhanh lên trước, Sơ Vũ cầm hộp quà nặng nề theo sau.

Lúc đến nhà, người giúp việc mở cửa. Vừa thấy hai người, cười chào đón: “Cậu hai, cậu đã về rồi” lại nhìn Sơ Vũ cười: “Tôi vừa xay xong nước trái cây, để tôi đi rót.”

Trần Lộ Hà nghe thấy tiếng nói trong phòng khách, từ phòng bếp đi ra. Trên mặt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nhưng thật ra, từ ngày hôm qua khi nghe con trai nói sẽ mang con dâu về, bà vui vẻ bận rộn cả ngày, vừa mới ăn cơm trưa xong đã bắt đầu chọn quần áo. Đã nhiều năm rồi cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay.

“Mẹ, Sơ Vũ đã đến rồi.” Tịch Hạo Trạch thản nhiên nói.

Sơ Vũ mang theo hộp quà, trên tay bị thất đổ cả lên, nhưng bây giờ thấy người không còn sợ sệt như lúc nãy: “Bác gái, chào bác ạ.”

Bà Trần liếc Tịch Hạo Trạch một cái, ý là sao con lại không biết thương hoa tiếc ngọc: “Sơ Vũ à, đặt đồ xuống đi con.”

Cô giúp việc mang nước trái cây ra. Bà Trần đưa cho Sơ Vũ: “Bên ngoài trời nóng, uống chút nước trái cây giải khát.”

” Con đã ăn chưa?”

Sơ Vũ gật đầu.

Bà Trần nhìn cô, sợ cô ngại ngừng nói: “Ngày hôm qua Nữ Nữ còn điện thoại nói nhớ con, đứa nhỏ này rất có duyên với con, đã lâu như vậy

mà nó vẫn còn nhắc đến con. Chờ nghỉ hè bác sẽ đón con bé đến đây, đến lúc đó con lại dạy cho nó nhé.”

Lát sau, ông Tịch cũng xuống lầu. Sơ Vũ vội vàng đứng lên, có chút căng thẳng: “Bác trai, chào bác ạ.”

“Tiểu Hàn à, ng ồi xuống đi, con cứ coi như là nhà mình.” Tịch Chính Hồng chỉ nhìn qua là đã nhận ra cô gái này rất ngoan. Ông gật đầu với cô.

Sơ Vũ hết sức lo sợ, cô thường nhìn thấy ông Tịch trên bản tin thời sự, nhưng so với trên ti vi nhìn ở ngoài ông hòa nhã hơn, trông có vẻ cũng rất dễ gần.

Tịch Hạo Trạch nhìn ba mình, cũng đoán được ông hôm nay cố ý ở nhà. Ba mẹ anh đầu đã gặp qua người. Anh sợ Sơ Vũ chưa quen ngại ngùng, thế nên sau khi nói vài câu với ba mẹ, anh liền dẫn cô lên lầu.

Vào phòng, Sơ Vũ liền thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Thật sự lúc này tim em đã nhảy lên đến cổ họng rồi đấy .”

Nhà của Tịch gia là được nhà nước cấp, có hơi lâu năm, nhưng bên trong được trang hoàng bố trí rất sang trọng. Cô nhìn vào phòng, căn phòng được bố trí đơn giản. Vẫn như phong cách của căn hộ bên kia, là gam màu lạnh, nhưng tạo một cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Tối nay, em gái anh sẽ về, đến lúc đó em sẽ gặp, cô ấy công tác trong đoàn nghệ thuật quân đội.” Tịch Hạo Trạch dừng một chút, “Ông nội của anh ở thành phố, anh của anh cũng ở đấy, rất ít khi về đây” Anh nhếch khóe miệng: “Bây giờ vẫn còn h ỏi hộp sao?”

Sơ Vũ lắc đầu: “Tốt hơn nhiều rồi ạ.”

“Tết dương lịch lúc múa ở trên hội diễn văn nghệ quân khu sao không thấy em lo lắng như thế này?”

Sơ Vũ ngạc nhiên tròn tròn mắt: “Lúc ấy anh cũng ở đấy ư?” Nghĩ lại, thân phận của anh có mặt ở đó cũng là chuyện thường: “Chuyện đó mà

cũng có thể so sánh với chuyện này ư? Em cảm thấy cả người mình giống như đang đi trên cà kheo, bấp bênh bước đi .” Cô lo lắng cô dấn ỷ lại vào anh.

Ánh mắt cô chuyển ra ngoài cửa sổ, nhìn một cánh hoa mộc lan theo gió rơi xuống, cô im lặng một lát, sau lại nhẹ nhàng nói: “Tất cả mọi chuyện cứ tựa như em đang mơ.” Nói xong cô ngẩng đầu lên nhìn Tịch Hạo Trạch.

Tịch Hạo Trạch hơi nghiêng người, vẻ mặt không rõ. H ồi lâu sau, anh xoay người lại vuốt đầu cô: “Đây không phải là giấc mơ, Sơ Vũ, anh rất rõ ràng lựa chọn của mình.”

“Vậy vì sao anh lại chọn em?” Cô xấu hổ khi hỏi anh có thích cô không, mắt cô sáng rực nhìn anh.

Người Tịch Hạo Trạch cứng ngắc vài giây: “Tình yêu làm gì có nhiều lý do như vậy. Được rồi, em nghĩ đi, anh lấy cho em cốc nước.”

Sơ Vũ bĩu môi, thật sự chỉ là trả lời cho có lệ. Cô thấy trên kệ có rất nhiều sách. Cô tò mò đi qua, tinh tế nhìn lướt qua, không nghĩ rằng Tịch Hạo Trạch cũng xem sách thơ, cô c ần lên thì nhìn thấy là tập thơ của Thư Đình . Vừa nhẹ lật ra, trong sách thoảng ra hương thơm dịu dịu.

Tịch Hạo Trạch mang nước trái cây đi lên, cô quay đầu qua cười nói: “Tịch Hạo Trạch, anh cũng đọc thơ của Thư Đình ư?” Mặt trên trang sách còn có một hàng chữ.

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch hơi lóe lên: “Đó là sách của Hạo Nguyệt để ở phòng anh.”

“Em cũng nghĩ vậy mà.”

Sơ Vũ nhìn thấy một cuốn album nằm ở giữa kệ, chớp mắt mấy cái hỏi: “Em có thể xem không?”

Tịch Hạo Trạch thản nhiên gật đầu.

Sơ Vũ ngồi xuống một bên mép giường, trông cô rất có hứng thú. Cuốn album này hầu như toàn là hình của Tịch Hạo Trạch từ lúc sinh ra đến trưởng thành. Sơ Vũ xem ảnh, chốc chốc lại quay sang nhìn anh, ngày bé anh mũm mĩm, không nghĩ rằng lớn lên lại gầy thế.

Trước bốn tuổi Sơ Vũ còn có chụp vài tấm ảnh lẻ tẻ, sau lại cô rất ít khi chụp ảnh. Cô lật album đến những tấm ảnh của anh lúc tiểu học.

“Thì ra anh trông như thế nào lúc tiểu học, anh lúc đó cũng đã rất cao rồi nhỉ?” Sơ Vũ cười khẽ một tiếng,

“Ôi, cô gái này là bạn học của anh sao?” Sơ Vũ hỏi, tất cả ảnh của anh đều chụp cùng với các nam sinh, chỉ có duy nhất cô gái này trong ảnh.

Tịch Hạo Trạch thản nhiên nhìn qua, nhẹ nhàng “uhm” một tiếng.

“Xem ra cô ấy nhỏ hơn anh nhiều nhỉ, nhưng rất đẹp.”

Tịch Hạo Trạch không nói gì.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 23: “Nếu có một ngày đi đâu em thích làm cho em cảm thấy mệt mỏi, không vui vẻ, vậy thì em sẽ từ bỏ nó.”

Căn phòng yên tĩnh, cửa sổ mở toang, hương hoa theo gió thoảng thoảng phản phát vào. Sơ Vũ đang chăm chú xem ảnh. Cô cảm thấy như mình đang ngược dòng thời gian trở về với tuổi thơ của anh. Hình ảnh cậu thiếu niên năm đầy trong kí ức của cô dần dần hiện lên.

Tịch Hạo Trạch ngồi một bên giường, trên đùi đặt một quyển sách quân sự dày, mắt nhìn vào sách rất lâu nhưng vẫn không thấy anh lật sang trang.

Sơ Vũ xem hết album, ngẩng đầu thấy anh vẫn đang đắm chìm trong trang sách, liền lặng lẽ rút một tấm ảnh cấp hai bỏ vào ví tiêng của mình, mỉm cười hài lòng.

Đóng album lại, đi đến bên cạnh anh ngồi xuống. Tịch Hạo Trạch đang thần thờ chợt giật mình nhìn sang cô: “Em xem xong rồi à?”

“Dạ.” Sơ Vũ gật đầu.

“Em có cảm nghĩ gì muốn phát biểu không?”

Sơ Vũ mỉm cười: “Anh đen nhều đi.” Cô ngắm nghía khuôn mặt anh: “Thật ra anh trắng lên một chút thì đẹp hơn.”

“Đừng dùng từ “Đẹp” để miêu tả một người đàn ông, đặc biệt là đối với một quân nhân.”

Sơ Vũ nhướn mày : “Cô gái cùng anh chụp ảnh kia... có phải hồi đấy có rất nhiều người thích cô ấy không?”

Ngón tay Tịch Hạo Trạch khẽ run: “Chuyện đã xa xưa rồi mà .”

“Anh thật không nhớ ư?” Sơ Vũ ghé sát vào mặt anh, không chớp mắt nhìn anh.

Tịch Hạo Trạch gượng cười, nhìn vào ánh mắt tò mò thích thú của cô, anh hơi dao động, đột nhiên anh giữ lấy vai cô đè xuống: “Sơ Vũ, em muốn hỏi cái gì?”

Sơ Vũ bị anh đè nặng trên chiếc giường mềm mại, mặt cô đỏ ửng lên, người hơi run rẩy, nghiêng đầu qua một bên: “Anh để em đứng...” từ “lên” đã bị anh chặn lại. Nụ hôn này không giống với nụ hôn trong xe lúc nãy, anh càng hôn càng mãnh liệt, tay vô thức siết chặt eo cô. Đã đâu hạ nên Sơ Vũ ăn mặc cũng rất mỏng manh, lúc này, cô cảm giác được cả người cô như nóng bừng lên.

“Anh hai... chị dâu của em đã đến rồi ư.” Một giọng nói thanh thúy truyền đến, cánh cửa phòng bỗng bị mở toang.

Tịch Hạo Trạch nắm lấy chiếc gối đầu giường, chính xác ném vào mục tiêu, lạnh lùng buông ra hai chữ: “Ra ngoài.”

“Ai nha!” Tịch Hạo Nguyệt nhanh nhẹn né qua, nhìn thấy rõ một cô gái tóc tai lộn xộn nằm trên giường liền hiểu ra, cô cũng không ngượng ngùng gì chỉ khẽ nhún vai rồi đóng cửa lại, đứng ở cửa còn bình thản nói vọng vào: “Ok. Hai người cứ tiếp tục đi.”

Cô nín cười: “Anh hai, chị dâu, mẹ bảo em lên gọi hai người xuống ăn cơm.”

Sơ Vũ hốt hoảng ngồi dậy, sửa sang lại quần áo nhún nhún, giận dỗi trách: “Mặt mũi em đâu mà xuống dưới nữa đây.”

Sơ Vũ đi đến trước gương, nhìn thấy môi hơi sưng đỏ. Lát sau lúc ra khỏi phòng thì gặp ông bà Tịch. Nhìn thấy cô và Hạo Trạch, họ đã hiểu hai người vừa ở trong phòng làm gì.

“Con sao lại không đóng cửa phòng lại?”

Tịch Hạo Trạch bị hỏi như vậy, sắc mặt có chút khó chịu, anh thản nhiên nói: “Yên tâm, kết hôn xong chúng con sẽ không ở đây đâu.”

Lúc xuống lầu, mọi người đều coi như không có chuyện gì. Bà Trầ và cô giúp việc đang bưng thức ăn lên, Sơ Vũ cũng qua giúp. Nhìn thấy cô, miệng bà nở lên một ý cười rồi liền biến mất.

“Sơ Vũ, con đi nói chuyện với Hạo Nguyệt đi, ở đây có bác và Tiểu Linh là đủ rồi.”

“Không sao đâu bác, để con làm cũng được ạ.”

Bà Trầ nhìn thấy động tác cô thuần thục, rất vừa lòng gật đầu.

Trên bàn ăn của Tịch gia xưa nay đều rất buồn tẻ, đêm nay có thêm Sơ Vũ bầu không khí náo nhiệt hẳn lên.

“Sơ Vũ, cô quen biết với anh hai tôi bao lâu rồi?”

“Hạo Nguyệt, con thật không biết lớn nhỏ, Sơ Vũ là chị dâu tương lai của con đấy.”

“Mẹ, con còn lớn tuổi hơn Sơ Vũ đấy, gọi Sơ Vũ là chị dâu, con sợ cô ấy có khoảng cách.”

Sơ Vũ nhẹ nhàng huých vào khuỷu tay Tịch Hạo Trạch, anh làm như vẻ cái gì cũng không nghe không biết, gấp một đùi gà vào bát Sơ Vũ: “Em đã gầy như vậy rồi, đừng có ăn kiêng nữa.” Sơ Vũ liếc mắt anh một cái.

Bà Trầ nhìn thấy tình cảm của hai người như vậy xem như cũng đã chắc chắn rồi.

“Anh hai, em cũng muốn ăn đùi gà.” Tịch Hạo Nguyệt là con gái duy nhất trong nhà nên luôn được ba mẹ và các anh nuông chiều.

“Gọi điện thoại cho Ôn Húc bảo anh ta về mà gấp cho em.” Ôn Húc là chồng của Tịch Hạo Nguyệt.

“Đúng rồi, Hạo Nguyệt à, mẹ không phải là nói con, nhưng con và Tiểu Húc đã kết hôn hai năm rồi , cũng nên có một đứa đi là vừa ? Tiểu Húc con còn có thể thuyết phục nó được, nhưng gia đình chúng con chỉ có mình cậu ta, con cũng phải nghĩ cho ba mẹ cậu ta. Kết hôn rồi thì phải sinh con, đó mới gọi là gia đình.” Bà Trần nói những lời này không chỉ là nói cho mình Hạo Nguyệt nghe.

“Mẹ, đừng đừng. Anh hai vẫn còn lớn hơn đấy thôi, bây giờ cũng đã có chị dâu rồi , mẹ bảo anh hai đi.”

Quả nhiên ánh mắt bà Trần chuyển sang Sơ Vũ, lấy đĩa gấp cho Sơ Vũ một miếng thịt bò, mỉm cười nhìn cô: “Sơ Vũ, các con còn trẻ đừng học theo những ngôi sao minh tinh gì đấy điên cuồng giảm cân, như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tịch Hạo Nguyệt như sực nhớ đến đi đâu gì đó rồi hỏi: “Sơ Vũ, sau khi tốt nghiệp chị đã có dự định gì chưa?”

Dự định gì ư? Trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn nghĩ.

“Chị học múa, vậy có hứng thú gia nhập vào đoàn nghệ thuật của của bọn em không?”

Sơ Vũ nao nao, ánh mắt chột lóe lên, nhưng rất nhanh liền che giấu đi.

“Chị tham gia vào đoàn cùng với bọn em đi. Lần trước tại hội diễn văn nghệ quân khu nhìn chị múa, tất cả bọn em đều đã rất kinh ngạc đấy.”

Tịch Chính Hằng hỏi:”Sơ Vũ cũng có tham gia hội diễn văn nghệ hôm ấy ư?” Lúc này, ông cũng gọi cô là ”Sơ Vũ” .

“Ba, là buổi hội diễn văn nghệ lúc tết tây, tiết mục “Lâm thủy” đấy, các tiết mục của đoàn bọn con cũng không thể sánh bằng.”

Tịch Chính Hằng gật đầu, tiết mục đấy ông cũng rất ấn tượng, mùa đông lạnh lẽo mà mấy cô gái trẻ phải mặc váy múa mỏng manh, thật không dễ dàng gì. Ông tự nhiên có thể hiểu được họ đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực,

nhìn lại Sơ Vũ ông có vài phần thương xót: “Tiết mục đấy rất đặc sắc, ông Ôn và mọi người đều khen không dứt miệng.” Được tất cả các lãnh đạo đều khen ngợi, có thể thấy được lần đấy Sơ Vũ và mọi người đã biểu diễn rất thành công.

Buổi tối, Tịch Hạo Trạch đưa cô về trường học. Hai người yên lặng đi trên đường, gió đêm hơi lạnh, tiếng côn trùng kêu vang. Ánh đèn vàng chiếu rọi kéo dài thân bóng hai người, thỉnh thoảng có vài người đi ngang qua.

Trong đầu Sơ Vũ vẫn còn nghĩ đến lời đề nghị của bà Trần. Cô hít một hơi, nghiêng đầu nhìn vào gương mặt lạnh lùng kia: “Em không muốn vào đoàn nghệ thuật quân đội.”

“Vì sao?”

“Em không muốn múa nhảy gì nữa.” Trong lòng Sơ Vũ có chút hỗn độn, quan trọng là Nam Thư Mân cũng ở trong đoàn nghệ thuật, nhưng cô không biết mở miệng nói với Tịch Hạo Trạch chuyện này như thế nào, bởi vết thương trong lòng cô chỉ vừa khép lại.

Tịch Hạo Trạch vẫn bước đi: “Rõ ràng là vẫn rất thích vì sao lại không múa nữa?”

“Nếu có một ngày đi đâu em thích làm cho em cảm thấy mệt mỏi, không vui vẻ, vậy thì em sẽ từ bỏ nó.” Sơ Vũ nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng mang theo gì đấy rất kiên định.

Tịch Hạo Trạch im lặng, hai người đi đến chân ký túc xá, anh ngửa đầu nhìn vô số ánh sao trên bầu trời, ánh mắt hơi trầm xuống: “Được rồi, lên nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Anh dừng một chút: “Chuyện vào đoàn nghệ thuật cũng là ý muốn của mẹ anh.”

Nghe những lời này, Sơ Vũ thật sự không biết nói gì nữa. Cô chua xót gật đầu: “Em lên đây.”

Sơ Vũ mở cửa thì nhìn thấy Vương Lam đang tập yoga trong phòng, cả người cô uốn cong tạo thành một hình vòng cung. Cô lẳng lặng ngồi xuống.

“Đi chơi một đêm đã về đây à?”

“Lam Lam, nếu có người tìm cho cậu một công việc tốt, cậu thích nhưng lại không muốn làm, vậy cậu sẽ làm như thế nào?”

“Haiz, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì, cứ quanh co mãi.” Vương Lam trở về tư thế ban đầu, đứng lên xoay eo: “Người yêu cậu tìm cho cậu công việc rồi à? Xem ra tình cảm mặn nồng quá nhỉ. Tớ bây giờ vẫn đang còn sầu, sau khi tốt nghiệp không biết trôi dạt về phương nào đây?”

Sơ Vũ thở dài: “Cậu cũng biết mà, tớ không định múa nữa nhưng gia đình anh ấy vẫn muốn tớ tiếp tục.”

Vương Lam mở chai nước khoáng: “Làm ở đâu?”

Sơ Vũ cũng không giấu giếm cô ấy: “Quân đội.”

“Sơ Vũ, đầu óc cậu có làm sao không đấy. Cậu mà ở đấy vài năm, không chừng sau này cũng được lên chức gì đó đấy. Còn nữa, nếu gia đình anh ta đã sắp xếp, cậu không đi, cậu nói có được không.” Vương Lam cũng đã đoán được sơ sơ là gia đình bạn trai Sơ Vũ cũng không phải tầm thường, cô bĩu môi: “Cậu mà không vào đấy là trái với ý của mẹ chồng cậu, vậy cậu nghĩ sao. Kết hôn không phải chỉ là chuyện của hai người, sau khi kết hôn họ cũng sẽ là người nhà của cậu.”

Sơ Vũ cũng hiểu được đạo lý đấy.

*****

Ngày hôm sau, Sơ Vũ về nhà. Cô đi cùng Hàn Đức Quân đến bệnh viện quân khu để châm cứu. Hồi giữa tháng năm Hàn Đức Quân đã xuất viện, chân của ông vẫn chưa hồi phục hẳn, bây giờ đã hơi có cảm giác.

Tay nghề của bác sĩ ở bệnh viện này rất tốt. Châm cứu vài lần, dần dần chân của Hàn Đức Quân đã có cảm giác đau đớn mãnh liệt hơn .

“Tiểu Vũ, sao sắc mặt con lại kém như vậy.”

“Tối hôm qua con ngủ không được.” Sơ Vũ xoa mắt, cười lên một cái.

“Ba, gia đình anh ấy muốn con vào đoàn nghệ thuật quân đội.”

Tay ông Hàn đang xoa chân bỗng dừng lại, ông gập người xuống: “Tiểu Vũ, gia đình cậu ấy dĩ nhiên sẽ có mong muốn của họ.”

Sơ Vũ ngẩng xồm xuống, hai tay xoa bóp bắp chân ba mình: “Ba, có đôi khi con có cảm giác rất mờ mịt.”

Ông Hàn cười một tiếng: “Trước kia con đâu có như thế.” Con gái của ông trước kia chuyện gì cũng có thể làm chủ.

Hàn Đức Quân ngẩng trên xe lăn, Sơ Vũ đẩy giúp ông. Giữa trưa nắng gay gắt, Sơ Vũ nhìn thấy miệng ba mình hơi khô khốc.

“Ba, ba đợi con một lát, con đi mua bình nước.” Nói xong cô chạy đến cửa hàng bán đồ lát vật.

Ánh mắt Hàn Đức Quân dõi theo bóng lưng Sơ Vũ.

“Ông đang chắn đường đấy , sư phụ à.”

“Thật xin lỗi, xin lỗi.” Hàn Đức Quân lập tức lăn bánh xe.

“Anh đợi chút, để tôi giúp anh.” Người nọ giúp đẩy ông đến một bên dưới tán cây.

“Cám ơn .”

“Không có gì, giúp một người tàn tật là đi đâu nên làm mà .”

Sắc mặt Hàn Đức Qu`ân bỗng trắng bệch. Cổ họng khô rát nói không nên lời, ngơ ngẩn chuyển động bánh xe, quay người lại nhìn thấy một người phụ nữ trong bộ quân trang đứng trước mặt ông, từng bước đi đến.

Thời gian bỗng ngưng lại, trên bánh xe không biết dính gì, tay ông nắm chặt đầu đốn.

“Anh... khỏe không?” Nam Thư Mân không ngờ lại gặp ông ta ở đây, thật ra lúc trước bà cũng biết ông nằm tại bệnh viện quân khu.

Hàn Đức Qu`ân run rẩy, ngẩng mặt lên, ánh mắt trời chói chang chiếu vào đôi mắt đen nhánh, sắc mặt ông ngày càng tái nhợt, ông mím môi không nói chuyện, ánh mắt nhìn ra phía sau Nam Thư Mân, con gái và con rể của ông đang đi đến, trên mặt Sơ Vũ tươi cười tràn đầy hạnh phúc.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ngọn đèn vàng chiếu xuống chiếc giường đỏ làm cho căn phòng càng trở nên mờ ảo

Nam Thư Mân sững sờ đứng đó, cách chỉ một bước mà tựa như một đời.

Hàn Đức Qu ần nhanh chóng đẩy xe lăn đi vòng qua bà, Nam Thư Mân chuẩn bị nhấc chân.

Sắc mặt Hàn Đức Qu ần rất khó coi, tay run rẩy buông xuống nói: “Bà đi nhanh đi, đừng xuất hiện trước mặt Sơ Vũ nữa.”

“Đức Qu ần, tôi có việc muốn nói với ông. Bây giờ Tiểu Vũ không chịu nghe tôi, sao con bé lại cùng với đứa con thứ hai của Tịch gia?” Nam Thư Mân hơi vội vàng.

“Lúc bà rời bỏ hai cha con tôi, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Sắc mặt Nam Thư Mân trắng bệch ra, người hơi lão đảo: “Tiểu Vũ hiểu con người cậu ta sao? Quan hệ của hai đứa hiện tại đã đi đến bước nào rồi?”

Hàn Đức Qu ần ngẩng đầu: “Chuyện đó không liên quan đến bà, Tiểu Vũ đã là một người trưởng thành , con bé có lựa chọn của riêng mình. Lúc kết hôn nếu con bé đồng ý để bà tham gia hôn lễ, tôi cũng sẽ không phản đối. Nhưng nếu, con bé không muốn gặp bà, mong bà hãy hiểu, và đừng có đến quấy rầy con bé nữa. Dù sao với gia thế nhà chúng Tiểu Vũ chắc hẳn sẽ không muốn biết mẹ của con dâu tương lai mình là một người như vậy.”

Nam Thư Mân rất kinh ngạc, bà run run lên tiếng: “Tiểu Vũ, thật sự sẽ kết hôn với cậu ta sao?”

“Ba ...” Sơ Vũ từ xa gọi. Nghe thấy giọng cô cả hai người đều ngẩn ra.

“Bà Tổng, bà nên đi rồi.”

Sơ Vũ chạy đến: “Ba, trà xanh nè.” Từ xa cô đã nghe thấy giọng nói đó, ánh mắt hơi ảm đạm.

“Bác trai, hôm nay bác cảm thấy thế nào rồi ạ?”

“Rất tốt, lúc trước chân không có một chút cảm giác nào, bác sĩ Lý châm cứu vài lần bây giờ càng ngày càng có cảm giác hơn.”

Nam Thư Mân vẫn chưa rời đi, từ đằng xa đứng nhìn họ, mười ngón nắm chặt lại. Mãi đến lúc ba người đã đi khuất xa, bà vẫn còn thờ thẩn đứng đó.

Tịch Hạo Trạch lái xe chở hai người về nhà, từ khi ông Hàn biết thân phận của anh, thái độ cũng hoàn toàn thay đổi làm cho anh rất ngạc nhiên. Sơ Vũ đã giải thích với anh rằng bởi vì ba cô cảm thấy rất cảm kích những gì anh đã làm. Nhưng trực giác nói cho Tịch Hạo Trạch sự thật không chỉ vậy, nếu Sơ Vũ đã không nói, anh cũng không hỏi nhiều, hiện tại như vậy cũng rất tốt.

Từ sau khi Hàn Đức Quân gặp tai nạn Lý Tú Vân không còn mê chơi mạt chược như trước nữa, bà lấy một ít gấu bông về giúp người ta khâu lại kiếm ít tiền. Lúc này nhìn thấy họ về, còn có chàng rể tương lai đang đi theo sau, bà có hơi xấu hổ.

“Ông Hàn, có khách đến chơi sao ông không gọi điện thoại cho tôi trước, trong nhà bữa bọn thế này.” Bà đặt con gấu bông trên tay xuống, đi đến phòng bếp rót trà.

“Ngồi đi, ngồi đi.” Hàn Đức Quân là một người thật thà cũng không biết ăn nói.

Lý Tú Vân rót hai cốc trà đem đến.

“Cám ơn bác gái.” Tịch Hạo Trạch ng ẩ xuống bộ sô pha cũ: “Con hôm nay đến là có chuyện muốn thưa với hai bác .” Sơ Vũ ng ẩ đối diện anh, dường như đã biết anh muốn nói gì, cúi đầu nhìn xuống tay ghế cũ kĩ đã tróc sơn.

“Sơ Vũ cũng đã sắp tốt nghiệp , bọn con dự định sau khi Sơ Vũ tốt nghiệp sẽ kết hôn.”

Khoảnh khắc này phòng khách bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường . Bên ngoài truyền đến tiếng rao thu mua tivi, di động cũ. Ông Hàn thật lâu cũng không nói gì, bưng ly trà đang bốc khói trước mặt lên nhấp một ngụm rồi do dự nói: “Tình hình của gia đình chúng tôi chắc cậu cũng biết, ba mẹ cậu sẽ đồng ý sao?”

Tịch Hạo Trạch thản nhiên cười nói: “Mẹ con rất thích Sơ Vũ.”

Ông Hàn nhìn qua Sơ Vũ, thấy con gái mình cúi đầu không nói gì, ông gật đầu, tay vô thức xoa xoa chân phải: “Tiểu Vũ, đứa bé này từ nhỏ đã chịu không ít cực khổ, bác... bác chỉ hy vọng sau này con bé sẽ được hạnh phúc.”

Khóe mắt Sơ Vũ ươn ướt.

“Bác, con có thể hứa với bác, con sẽ trân trọng Sơ Vũ cả đời .”

Lời hứa “cả đời” được anh nói ra một cách rất dễ dàng.

Sơ Vũ đang chuẩn bị thức ăn trong bếp, Lý Tú Vân cũng đứng một bên giúp đỡ. Từ chỗ ng ẩ Tịch Hạo Trạch có thể nhìn thấy rõ phòng bếp. Động tác Sơ Vũ rất nhanh nhẹn, xem ra chuyện này đối với cô đã quá quen thuộc .

“Lúc Tiểu Vũ mới bảy tuổi đã biết xào rau .” Giọng nói ông Hàn lộ ra một chút chua xót: “Bên ngoài Sơ Vũ luôn tỏ ra kiên cường, nhưng thật ra nội tâm con bé rất miễn cảm. Hạo Trạch, bác là ba nhưng không thể chăm sóc tốt con bé, hy vọng con có thể mang lại hạnh phúc cho nó. Cả đời này bác cũng không mong gì hơn .”

Tịch Hạo Trạch hơi thất thần.

“Ăn cơm thôi.” Sơ Vũ quăn một cái tạp dề hình Đô rê mon, tay bưng đĩa trứng xào cà chua, màu sắc rất hấp dẫn, còn có món nộm dưa chuột, cà tím xào thịt.

“Tiểu Vũ, lúc này vì sao không mua thêm ít thịt vịt hấp.”

“Mẹ, chừng này đủ rồi. Ăn rau củ tốt cho sức khỏe hơn, lượng mỡ trong thịt cao có hại cho sức khỏe.” Cô xới cho mỗi người mỗi chén cơm.

Ăn xong, Sơ Vũ rửa chén bát, rồi rót cho hai người đàn ông hai chén trà, sau đó giúp Lý Tú Vân hoàn thành nốt đồng gấu bông. Việc này tuy đơn giản, nhưng ngày lâu cổ và mắt sẽ rất mỏi mệt.

“Tiểu Vũ, con đừng làm nữa.” Mặc dù không phải do chính mình sinh ra nhưng cũng đã nuôi dưỡng con bé 17 năm, vài ngày nữa nó đã kết hôn rồi, bà cũng rất buồn.

“Mẹ, đợi sau khi con đi làm rồi, mẹ không cần phải làm việc này nữa.”

Lý Tú Vân cắt sợi chỉ trong tay: “Chân ba con còn chưa biết khi nào thì khỏi lại, nửa năm nữa Tiểu Thiên đã vào đại học rồi, đến lúc đó thì sinh hoạt phí, học phí cũng không phải là ít. Tiểu Vũ, mẹ biết con rất tốt với mẹ, mẹ hiểu được, thì nên đi điều trị chân ba con cũng là của anh ta.” Lý Tú Vân nhẹ nhàng vỗ vai cô, thở một hơi dài: “Vào cửa nhà giàu không hề đơn giản, chẳng lẽ sau này còn phải để con đem tiền của nhà chồng về cho mẹ để nữa ư.”

“Không phải cuối năm nay con đi làm rồi sao.”

“Thế công việc đấy đâu ra vậy?” Lý Tú Vân nhìn cô.

“Dạ, nhà anh ấy xin giúp con ạ.”

“Ở đâu?”

“Đoàn nghệ thuật quân đội.”

Lý Tú Vân chần chừ một lúc mới nói: “Con đã nói với ba chưa?”

Sơ Vũ gật đầu.

“Ôi, vậy là tốt rồi. Làm việc ở đây tương lại sáng lạng.” Nghĩ rằng Sơ Vũ sắp kết hôn, như một nước lên mây, bà cười tươi: “Mẹ cũng muốn cho em trai con vào quân đội để thay đổi bớt đi tính lười biếng của nó, nhưng chỉ sợ ba con lại nổi giận.”

Sơ Vũ tiễn Tịch Hạo Trạch ra cửa, trên đường yên tĩnh, bức tường đá đã loang lổ phai màu Đã hơn hai mươi năm, tuy nơi này có t ối tàn nhưng vẫn luôn yên tĩnh như xưa.

“Tuần sau hai gia đình chúng ta sẽ gặp mặt nhé.” Lần này Sơ Vũ không còn kinh ngạc nữa, trong lòng cô hiểu được anh đã nói chuyện thông suốt với ba cô rồi.

“Đến lúc đó, mọi người sẽ định ngày hôn lễ.” Sơ Vũ gật đầu. Tối hôm qua ở ký túc xá cô cứ lẩn qua lộn lại suy nghĩ mãi không thôi, tóm lại một câu, không cần phải nghĩ ngợi gì nữa cứ vậy mà tiến về phía trước.

“Sao lần này lại không nói gì cả.” Khóe miệng Tịch Hạo Trạch nhếch lên ý cười.

“Anh đã sắp xếp cả rồi, em có lên tiếng thì có thể thay đổi được gì ư?” Cô nhẹ nhàng nói: “Nếu bây giờ em nói em sẽ không kết hôn với anh, anh sẽ làm như thế nào?”

Tịch Hạo Trạch sửng sốt, một tháng trước anh đã trình đơn xin kết hôn lên bộ phận chính trị của đơn vị. Anh nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, im lặng một lúc, sau mới nhẹ nhàng nói: “Nếu em thật sự không muốn...”

“Hi hi, đùa anh thôi.” Sơ Vũ bước lên trước: “Nhưng em nghe nói quân nhân kết hôn có rất nhiều rắc rối, anh nói xem nếu sau này giữa hai chúng ta xuất hiện một người thứ ba có phải dù muốn ly hôn cũng rất khó, đúng không?”

Hai mắt Tịch Hạo Trạch lạnh lùng hắt lên, khuôn mặt đen xít lại:
“Không có chuyện đó.”

Sơ Vũ le lưỡi, nhìn mắt Tịch Hạo Trạch còn đen hơn cả Bao Công.

Tịch Hạo Trạch đưa cô trở lại trường học, cả đường đi không hề nói chuyện. Sơ Vũ lén lút nhìn anh, sắc mặt tối tăm, cô đành rầu rĩ xuống xe.

“Em đợi chút.”

Sơ Vũ lại ngẩng lên xe, Tịch Hạo Trạch đưa cho cô một đồng chìa khóa:
“Đây là chìa khóa của căn nhà kia và căn hộ ở trong doanh trại.”

Một chuỗi tiếng leng xeng vang lên.

Tịch Hạo Trạch vượt đầu cô, than thở: “Đừng suy nghĩ lung tung, hãy chuẩn bị bài bảo vệ luận văn cho thật tốt, đừng để đến lúc đây nhận được giấy chứng nhận kết hôn mà vẫn chưa có bằng tốt nghiệp.”

Sơ Vũ ngạc nhiên: “Không nhận được bằng tốt nghiệp thì em sẽ không kết hôn.”

Xuống xe, cô cúi đầu đi vào cổng. Ngẩng trong xe Tịch Hạo Trạch nhìn thấy cô lại cúi đầu anh có chút nổi giận. Tật xấu này của cô đã nói bao nhiêu lần, vẫn không sửa được.

Lấy điện thoại gọi qua. Sơ Vũ nghe thấy tiếng chuông, mở ra nhìn màn hình, nở nụ cười ngọt ngào, giọng điệu lại giả vờ ảm đạm: “Sao thế?” Cô quay đầu nhìn.

“Hàn Sơ Vũ, anh thật muốn đưa em vào quân đội huấn luyện vài ngày. Bây giờ nghe khẩu lệnh...”

Sơ Vũ đột nhiên trở nên lo lắng.

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực, bước về phía trước bước. Nếu em lại cúi đầu, đợi đến sau khi em tốt nghiệp, anh sẽ tổng em vào quân đội ở vài ngày.”

Sơ Vũ nhìn lại xe của anh khẽ cắn môi, cô hơi căng thẳng, ngẩng đầu r ồi tắt máy. Trong lòng ngọt như đường.

“Sơ Vũ.” Mọi giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng gọi cô. Sơ Vũ xoay người, nhìn thấy Tôn Hiều Nhiên đứng dưới gốc cây đang đi tới, đôi mắt ửng đỏ, mang theo tia tức giận.

“Hiều Nhiên.” Cô gượng gạo cười.

“Vì sao?”

Sơ Vũ kinh ngạc nhìn cô.

“Tịch Hạo Trạch.” Tôn Hiều Nhiên gặng ra từng chữ: “Vì sao lại là anh ta?”

“Hiều Nhiên, cậu hãy nghe tớ nói.”

“Nói? Nói cái gì? Nói cậu đã quyến rũ anh ta như thế nào ư? Nói cậu đã vứt bỏ anh trai tôi như thế nào ư? Ha ha...” Tôn Hiều Nhiên cười chế giễu: “Không phải trước kia cậu bảo không quen anh ta sao, bây giờ thì sao? Hai người đã sâu đậm chừng nào r ồi?”

“Tôi cứ như con ngốc tìm hiểu đi đâu tra về anh ta, tự mơ mộng, cậu thì hay r ồi, biết rõ tâm tư của tôi mà vẫn cứ hẹn hò cùng anh ta. Nhiêu quân nhân như vậy , sao cậu phải chọn lấy anh ta?” Tôn Hiều Nhiên nhìn cô chằm chằm: “Chẳng lẽ đây là di truyền, phải cướp đi mới hả dạ .”

Sơ Vũ nghe vậy, không thể tin được nhìn bạn mình.

“Mẹ tôi nói rất đúng, mẹ nào con nấy.”

Sơ Vũ hơi loạng choạng, cắn chặt môi, ghen ngào nói: ”Sao cậu có thể nói tớ như vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Không phải vậy! Không phải!” Sơ Vũ bối rối giữ chặt cô. Tôn Hiểu Nhiên lạnh lùng hất tay lên, móng tay cào xước một đường dài lên tay Sơ Vũ. Sơ Vũ cảm thấy rất đau. Tôn Hiểu Nhiên trừng mắt nhìn cô: “Tôi không có người bạn như cậu.” Nói xong đẩy mạnh cô ra.

Lòng Sơ Vũ nặng trĩu, vô hồn lết về ký túc xá, lúc này tất cả đều có mặt trong phòng.

“Sơ Vũ, giáo sư vừa yêu cầu phải chỉnh lại form của bản luận văn thêm một lần nữa rồi gửi lại cho bà ấy, cậu nhanh xem lại đi, lát nữa còn đi đóng dấu để sáng mai bảo vệ.”

Sơ Vũ im lặng gật đầu.

Mọi người thấy cô có tâm trạng, đều ghẹo nói: “Làm sao vậy, hồi sáng đi ra ngoài vẫn còn vui vẻ phấn chấn cơ mà, cãi nhau với bạn trai à .”

Sơ Vũ cố gắng nở nụ cười: “Không phải, vừa mới từ bên ngoài trở về, trời nóng quá, có lẽ là bị cảm nắng. Tôi đi rửa mặt đã.”

Cô tạt nước lạnh vào mặt, nhìn mình vào gương, hai mắt ửng đỏ, trong đầu hiện lên bộ dáng lúc nãy của Tôn Hiểu Nhiên, có lẽ cô ấy phải rất hận cô mới nói ra những lời như vậy. Lời nói của cô ấy đã làm tổn thương cô sâu đậm. Hai người đã làm bạn nhiều năm thế nhưng cô vẫn không thể chịu được đả kích ấy.

Cô hít một hơi, cười tự giễu, thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất, qua một thời gian có lẽ Hiểu Nhiên sẽ hiểu được thôi .

Ngày hôn sau, bảo vệ đầu rất thuận lợi, Sơ Vũ đạt được thành tích xuất sắc. Lễ tốt nghiệp ngày càng gần, cũng chính là ngày kết hôn của hai người cũng sắp đến.

Mùng 2, tháng 6. Lễ tốt nghiệp.

Giảng đường lớn chật ních người, trong chớp mắt bốn năm đã trôi qua, không thể níu giữ quá khứ, không thể đoán được tương lai, vậy hãy quý

trọng những gì trước mắt.

Các bạn học bên cạnh đang sửa sang lại quần áo, vội vàng chụp ảnh kỷ niệm giây phút hân hoan này. Đến lúc mọi người lên đài, lãnh đạo trường đặt sợi dây tua trên nón trí tuệ từ bên phải sang bên trái, thân thiết trao bằng tốt nghiệp vào tay mọi người.

Lúc Sơ Vũ và bạn cô đi ra thì nhìn thấy một dáng người cao lớn trong bộ quân trang rất đẹp trai đang đứng đằng kia nhìn về phía họ. Cô vui mừng không nhịn được cười, liền chạy đến.

Tịch Hạo Trạch nhìn cô mặc áo tốt nghiệp rộng thùng thình, gió thổi vào áo bay phất phới, cả người y chang một tiểu yêu tinh.

“Sao anh lại đến đây?”

Thật sự, Sơ Vũ rất muốn anh đến tham dự lễ tốt nghiệp của cô, nhưng cô cũng biết anh bận rộn công việc nên cũng không đề cập với anh.

“Sau đó em còn làm gì nữa không?”

Sơ Vũ nhoẻn miệng cười: “Tối nay có một bữa tiệc chia tay.”

Tịch Hạo Trạch nhăn mặt nhíu mày: “Áo cưới đặt đã được đưa đến rồi, mẹ bảo em đến mặc thử xem, thời gian có hơi gấp. Hay là thử xong, anh lại đưa em trở về” Tịch Hạo Trạch nâng tay chỉnh lại chiếc nón trên đầu cô, trong mắt lướt qua một tia dường như nhớ lại gì đấy.

“Để em nhờ các bạn đem áo này về giúp.” Nói xong nhanh chóng cởi áo tốt nghiệp, vội vàng đưa cho cô bạn bên cạnh: “Đi thôi anh.”

Hai người đến một salon áo cưới nằm trong trung tâm thành phố, quản lý của salon đi lên tiếp đón: “Tịch thiếu, mời bên này.”

Đi vào phòng nghỉ VIP, hai nhân viên nữ đem áo cưới màu trắng đi ra, ánh mắt Sơ Vũ bỗng sáng ngời. Đầm trắng đuôi dài, trên ngực lóng lánh ngọc trai, đây là một chiếc váy cưới mà tất cả các cô gái đều mơ ước. Cô

lo lắng tất cả chỉ là một giấc mơ, hạnh phúc ngay trong tầm tay nhưng cô lại nắm không được.

“Giúp cô ấy thay đi.” Tịch Hạo Trạch phân phó.

Hai cô gái đưa Sơ Vũ vào phòng, lúc cô thay áo cưới đi ra, Tịch Hạo Trạch đang thần thờ đứng đưa lưng về phía cô. Nghe thấy âm thanh sàn sạt của váy cưới, anh xoay người, sững sờ mấy giây, ánh mắt sáng rực nhìn chằm cô.

Sơ Vũ nắm chặt tay, thấy anh không nói lời nào, trong lòng không hiểu sao lại hẫ hẫ: “Không hợp lắm phải không anh?”

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch dần dần chuyển xuống dưới: “Rất đẹp.” Khuôn mặt cương nghị cũng dịu dàng hơn.

Nghe anh nói vậy, Sơ Vũ nhẹ nhõm hẳn, kéo nhẹ đuôi váy: “Có phải đuôi váy hơi dài không, đi đứng sẽ không tiện lắm.”

“Em luôn mơ ước sẽ được mặc một chiếc áo cưới có đuôi váy thật dài, đến lúc đấy em sẽ tựa như nữ hoàng từng bước từ giáo đường đi đến bên cạnh anh.” Câu nói kia gọi lên bao ký ức chôn sâu trong lòng của Tịch Hạo Trạch.

“Cứ như vậy đi.” Anh hơi nhú mồm, thần nhiên nói.

Sơ Vũ lướt mắt qua một dãy lễ phục nam, hỏi: “Anh sẽ mặc gì vào hôn lễ?”

“Quân trang.”

Sơ Vũ lè lưỡi, thật không lảng mạn!

Thử áo cưới xong, Tịch Hạo Trạch đưa cô về trường. Hôn lễ của hai người đã định vào ngày kia. Mừng sáu tháng sáu.

Quả nhiên lúc Sơ Vũ quay lại ký túc xá đã bị các bạn vây quanh lại, tin Tịch Hạo Trạch xuất hiện sáng nay đã truyền ra khắp trường.

“Hàn Sơ Vũ, hãy thành thật khai báo, gian dối sẽ bị phạt .”

“Buổi tiệc chia tay đêm nay sẽ không dễ dàng tha cho cậu đâu.”

Sơ Vũ bị mọi người thọt lét cười nhột đến chảy nước mắt: “Tớ nói, tớ nói.” Cô ng ẩ dậy, lau khóe mắt: “Đúng là bắt nạt người khác mà.”

Cô đơn giản kể lại chuyện cô gặp Tịch Hạo Trạch ở câu lạc bộ múa r ỗ sau đó dần dần có tình cảm.

Mọi người xung quanh nheo mắt nhìn cô.

“Chỉ vậy thôi ư.”

“Hai người mười lăm này kết hôn r ồi ư?” (Tớ nghĩ là do cô bạn Sơ Vũ tính theo lịch âm)

“Hàn Sơ Vũ, quả thật quá nhanh .”

... ..

Buổi tiệc đêm đấy, mọi người vẫn không buông tha cô. Sơ Vũ bị chuốc rượu cho đến sập soàng mặt mày, lúc ra khỏi nhà hàng bước đi chệnh choạng.

Tịch Hạo Trạch đã ng ồi đợi trong xe nửa giờ , nhìn thấy một đám con gái đi ra thì biết đó là bạn của Sơ Vũ. Anh đi qua, thấy hai má Sơ Vũ ửng đỏ, đôi mắt long lanh chớp chớp. Nhìn thấy anh cô buông tay đang nắm trên người bạn mình, chạy đến bên cạnh anh, lắc đầu, nói: “Anh đến r ồi ư. Đầu tại anh cả đấy nên mọi người mới phạt em uống rượu.”

Tịch Hạo Trạch ngửi thấy mùi rượu, đỡ cô: “Em uống nhiều lắm r ồi phải không?”

“Có hơi nhiều một chút.” Nói xong lại xoa chân múa tay: “Anh trở nên cần nắn từ bao giờ đấy”

Bạn học nhìn hai người, cười nói: “Sơ Vũ, sao cậu không giới thiệu cho mọi người đi?”

Sơ Vũ mơ mơ màng màng nói: “Ờ.” Tay vỗ vào người Tịch Hạo Trạch, nghiêm túc giới thiệu: “Đây là ch ồng tương lai của tớ.”

Tịch Hạo Trạch nhìn bộ dạng của cô, khoe miệng nhếch lên cười nghĩ nếu Hàn Sơ Vũ tỉnh táo biết mình đang nói gì có lẽ cô ấy sẽ tìm cái hố mà chui vào mất.

“Ha ha ha” Các bạn học cô cười rộ lên.

“Sơ Vũ, chi ều cao, cân nặng... còn nữa số đo ba vòng của ch ồng cậu là bao nhiêu?”

“Tớ không biết.” Cô quay đầu nhìn anh: “Tịch Hạo Trạch, sao anh không nói cho em chi ều cao, cân nặng, số đo ba vòng của anh?”

Cả hội đang nín cười, Tịch Hạo Trạch nhếch miệng, trong bóng đêm không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh, người con gái này lúc này đúng thật là... hư hỏng, còn đứng trước mặt mọi người đùa giỡn anh.

“Ngại quá, tôi đưa cô ấy về trước.”

Hai người quay về căn hộ, Tịch Hạo Trạch bế cô lên giường, giặt một chiếc khăn mặt nhẹ nhàng lau cho cô, miệng Sơ Vũ lẩm bẩm những lời lung tung.

Ngực cô như bị lửa đốt. Tịch Hạo Trạch pha một ly nước mật ong, đỡ cô ngồi dậy.

Sơ Vũ dường như rất khát, uống một hơi đã hết cốc, suy nghĩ từ từ quay trở lại. Cô tựa vào lòng anh, lắng nghe hơi thở anh: “Tịch Hạo Trạch, có phải trước kia anh đã từng yêu một cô gái không?”

Nói xong, cô lại thở dài một hơi.

Tiếng kim đồng hồ tích tắc dịch chuyển, tim Sơ Vũ hơi thất lại.

“Em đã uống say rồi, ngủ một giấc đi.”

Anh lại đặt cô xuống giường, giúp cô kéo chăn. Sơ Vũ lẳng lặng dõi theo ánh mắt anh, bỗng dừng nở nụ cười: “Cũng chẳng quan trọng nữa, dù sao anh cũng sẽ phải kết hôn với em.”

Ngày 6 tháng 6. Hôn lễ hai người tổ chức tại Grand Hyatt, Hàn gia vốn không nhiều bà con, Tịch gia cũng chẳng có bao nhiêu người thân, hôn lễ lần này mới rất ít người, Sơ Vũ cũng không mệt mỏi lắm.

Buổi tối, hai người quay về biệt thự của Tịch gia. Trong ngoài nhà khắp nơi đều dán giấy đỏ Song Hỷ.

Tất cả đồ dùng trong phòng Tịch Hạo Trạch đều được trang trí màu đỏ, sau khi cô tắm xong đi ra, Tịch Hạo Trạch vẫn còn đang ở trong phòng tắm khác. Cô hít một hơi, cả người đều rất hồi hộp.

Lau tóc qua loa liền chui vào chăn. Tịch Hạo Trạch từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy trên giường hơi nhô lên, hơi thở phập phồng.

Ngọn đèn vàng chiếu xuống chiếc giường đỏ làm cho căn phòng càng trở nên mờ ảo.

Anh sấy khô tóc xong, ngã xuống một bên, giường hơi rung lên. Sơ Vũ nắm chặt tay, hơi thở căng thẳng. Tịch Hạo Trạch nhìn thấy mái tóc dài lộ ra còn ướt, thở dài: “Lau tóc khô rồi hẳn ngủ.” Nói xong anh kéo chăn xuống.

Sơ Vũ vẫn nhắm chặt mắt, Tịch Hạo Trạch cũng mặc cô, lấy khăn lau tóc cho cô.

Thời gian chậm rãi trôi, Sơ Vũ thật sự không chịu nổi nữa, mở đôi mắt lấp lánh ra nhìn anh.

“Em tỉnh rồi à?”

Cô chớp chớp mấy cái, nhẹ nhàng dạ một tiếng. Bốn mắt nhìn nhau, cô phát hiện ánh mắt anh ngày càng thâm trậ̀n.

VỮ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sau một đêm, hai người đã dần trở nên thân thiết

Sơ Vũ vẫn không nhúc nhích nhìn anh, hàng mi dài khẽ chớp.

Nụ hôn của anh từ từ rơi xuống, bàn tay ấm áp luồn vào váy lụa mềm mại thăm dò. Người cô khẽ run lên, trong nháy mắt đã bị anh đè lên. Hơi thở dần dập giao hòa, tay anh vuốt ve người cô, đi vào nơi bí ẩn kia. Sơ Vũ nhắm chặt mắt, hai tay nắm chặt ga trải giường, thân mình hơi ưỡn lên, những giọt mồ hôi ngọt ngào chảy xuống theo đường cong.

“Đau...” bị đâm sâu vào, cô cắn răng kêu lên. Vật nóng bỏng kia làm cô hít một hơi thật sâu, môi Tịch Hạo Trạch hôn lên mắt cô, hôn những giọt nước mắt đang lăn xuống, thương xót vỗ về cô: “Ngoan, cố nhịn một chút.”

Gió mùa hè thổi thoáng qua, rèm cửa sổ nhẹ nhàng bay phất phới, che khuất cảnh xuân kia.

Tiếng thở gấp yêu kiều, căn phòng hừng hực một màn nóng bỏng.

Tia nắng ban mai rơi vào phòng, ngoài cửa sổ chim chóc đua nhau hót líu lo. Cả người Sơ Vũ đau nhức, mắt mơ màng mở ra, người bên cạnh vẫn còn đang ngủ say, cánh tay anh khoác lên hông cô. Cô dịu dàng tựa vào lòng anh, theo ánh sáng mờ ảo, ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng vô thức cong lên nở một nụ cười hạnh phúc. Sau một đêm, hai người đã dần trở nên thân thiết.

Cô vươn tay nhẹ nhàng vuốt trán anh, từ nay về sau người đàn ông này sẽ cùng cô sống cả đời. Hàng mi Tịch Hạo Trạch nhấp nháy, mắt từ từ mở ra: “Chào buổi sáng.” Giọng anh trầm ấm.

Sơ Vũ hơi sững sờ, mỉm cười dịu dàng: “Chào buổi sáng!”

Lúc xuống lầu, Tịch Chính Hồng và Trần Lộ Hà đã ở dưới, trong tay Tịch Chính Hồng đang cầm một tờ báo, Trần Lộ Hà đang chuẩn bị bữa sáng, nghe thấy giọng hai người, ngẩng đầu lên, cười nói: “Nào hai con đến đây ăn bữa sáng đi.”

Hai má Sơ Vũ ửng hồng, đi theo sau Tịch Hạo Trạch.

“Ba , mẹ buổi sáng tốt lành.” Cô nhẹ nhàng chào.

“Chào buổi sáng, chào buổi sáng.” Tâm trạng của Tịch Chính Hồng và Trần Lộ Hà rất tốt.

Ăn xong điểm tâm, Sơ Vũ trở lại phòng.

Tịch Hạo Trạch được nghỉ một tuần, trước đó hai người cũng đã lên kế hoạch đi Bắc Kinh. Họ hàng thân thích của Tịch gia đều ở Bắc Kinh, lúc hai người kết hôn, sức khỏe tịch lão gia không tốt phải nằm viện nên không thể tham dự hôn lễ. Lúc này đến Bắc Kinh cũng đề ra mắt Tịch lão gia cũng vừa là đi hưởng tuần trăng mật.

Khoảnh khắc ngồi trên máy bay, lòng cô rất hân hoan . Cô đã muốn đi tham quan Bắc Kinh từ lâu, chủ yếu là vì trước đây cô đọc rất nhiều tiểu thuyết xuyên không. Cô nói với Tịch Hạo Trạch rằng cô muốn đến thăm khu lăng mộ nhà Minh, cung điện mùa hè (Yuanmingyuan).

Tịch Hạo Trạch cười nhẹ.

Sự hưng phấn Sơ Vũ càng tăng lên, kéo tay Tịch Hạo Trạch: “Tiếc là anh vẫn chưa xem qua phim về đề tài xuyên không.” Cô khoa tay múa chân miêu tả , nhìn thấy bộ dạng thản nhiên của Tịch Hạo Trạch, cô bĩu môi: “Quả nhiên sự khác nhau giữa những thế hệ không thể nào che giấu được .”

Tay Tịch Hạo Trạch đang đỡ tạp chí hơi dừng một chút: “Bây giờ không phải đang rất thịnh hành đó sao?”

“Cái gì cơ?” Sơ Vũ mờ mịt hỏi.

“Chồng già vợ trẻ.”

...

Máy bay hạ cánh, Tịch gia đã cho người đến đón họ.

“Chú Ngô, sức khỏe của nội thế nào rồi?”

“Mấy ngày nay tinh thần Thủ trưởng tốt lắm, ngày hôm qua cứ nhắc đến hai người mãi.”

Sau nhiều giờ đi đường, họ đã đến Tứ hợp viện (1). Cô theo sau Tịch Hạo Trạch đi vào, nhìn về phía bên trái có một giàn nho dài, chùm nho lủng lẳng trên cây. Sơ Vũ nhìn thân cây thô ráp đoán rằng cây nho này cũng đã nhiều tuổi rồi.

(1) Tứ hợp viện là một kiểu nhà truyền thống của Bắc Kinh.

Một cụ già đang nằm dựa trên ghế dài dưới giàn nho, trên bàn đá cẩm thạch bên cạnh đặt một bộ tách trà tinh xảo.

“Nội.” Tịch Hạo Trạch đi đến, gọi to một tiếng.

Tịch lão gia mở mắt ra: “Hạo Trạch đến rồi à.” Trên mắt Tịch lão gia lốm đốm ít đốm mờ, tinh thần vẫn còn rất tỉnh táo, ánh mắt sáng rực chậm rãi chuyển qua người Sơ Vũ: “Đây là cháu dâu của ta đúng không. Chào cháu! Chào cháu!”

“Cháu chào nội ạ.” Sơ Vũ ngọt ngào gọi, giống như năm đó gặp ông vậy. Thấy tóc ông đã bạc trắng, mắt cô cũng thấm ướt, bỗng dừng lại nhớ đến nội của mình.

Sơ Vũ ngồi cùng nội nói chuyện, đánh cờ vua cả một buổi chiều. Ông cụ cũng không ngờ rằng cô gái trẻ tuổi này có thể chơi cờ tốt như vậy, cũng đã ăn gần hết quân cờ của ông.

Tịch Hạo Trạch ngồi ở một bên, thấy nội đang trầm tư suy nghĩ, cười nói: “Sơ Vũ, em đừng làm khó nội quá.”

Ông cụ hít một hơi: “Tiểu Vũ đúng là một cô gái tốt, không giống với mấy người quý sứ các người, cứ dọa dẫm ta .” Dừng một chút lại nói: “Tiểu Vũ à, sau này nếu Hạo Trạch có bắt nạt con, con hãy nói cho nội, nội sẽ thay con trừng trị nó.”

Sơ Vũ nhìn Tịch Hạo Trạch, nhin không được nở nụ cười, vội vàng gật đầu.

*****

Hai người tham quan Tử Cấm thành, Di Hoà Viên, Bắc Hải. Sau đó Sơ Vũ nằng nặc đòi đến Uông Hòa Cung, bây giờ nơi đây là một ngôi chùa Phật giáo. Cô dường như đã bị bộ phim ám ảnh. Trong chùa khói hương nghi ngút, Sơ Vũ nhìn cảnh vật nơi đây, lảng lảng đi vào cùng Tịch Hạo Trạch, du khách các nước đến tham quan đông nghịt, hai người đều đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình.

Tịch Hạo Trạch dường như rất quen thuộc nơi này, Sơ Vũ nghĩ anh đã học đại học ở đây , bình thường có lẽ cũng đã thăm thú hết các cảnh quang ở đây.

“Làm phiền cô, có thể giúp chúng tôi chụp một tấm được không?” Sơ Vũ nhìn qua, là một gia đình ba người, ba mẹ cùng một cô con gái khoảng năm sáu tuổi.

Cô cười c ần lấy máy chụp ảnh.

Một nhà ba người cùng nhìn vào máy ảnh gọi “Cà tím” (2), cả nhà vui vẻ hòa thuận. Chụp xong, cô bé chạy đến lấy máy ảnh, mắt chớp chớp nhìn Sơ Vũ và Tịch Hạo Trạch, ngọt ngào nói: “Cảm ơn chị ạ.”

(2) Cà tím: trong tiếng trung phát âm là “qiezi”, cũng giống như trong tiếng anh mọi người chụp ảnh sẽ cùng đồng thanh gọi “cheese”, hay trong tiếng việt là “kim chi”.

Sơ Vũ cười cười sờ đầu cô bé.

“Chị, em chụp giúp chị và chú kia một tấm nhé.”

Sơ Vũ sừng sốt, vui vẻ quay sang nhìn Tịch Hạo Trạch, đứng dậy, nhướn mày lên: “Chú à, chúng ta cùng chụp chung đi.”

Tịch Hạo Trạch vừa bực mình vừa buồn cười, đi đến bên cạnh cô, Sơ Vũ nhí nhảnh đưa hai ngón tay lên tạo thành hình chữ V, cười sáng lạng, Tịch Hạo Trạch thì không có biểu hiện gì. Đó là lần đầu tiên hai người chụp ảnh chung, vài năm sau, đôi khi Sơ Vũ nghĩ một mình không nghĩ ngợi gì, chỉ lẳng lặng nhìn bức ảnh này. Tại ngôi chùa linh thiên, cô tràn đầy hạnh phúc mỉm cười, đó là tất cả.

“Sao anh lại không cười.” Sơ Vũ nhìn vào máy ảnh.

Tịch Hạo Trạch cúi đầu nhìn cô, hai hàng lông mày nhíu lại: “Bị vợ mình gọi là chú anh còn có thể cười được sao.”

Buổi tối, lúc hai người quay lại, anh trai và chị dâu Tịch Hạo Trạch dẫn theo Tịch Khê đến. Vào đám cưới của hai người Tịch Khê đã làm phụ dâu, bây giờ nhìn thấy Sơ Vũ cô bé rất thân thiết chạy đến bên người cô, nhỏ nhẹ gọi: “Thím.”

Sơ Vũ cúi người ôm bé: “Nữ Nữ.”

Tịch Hạo Dương và Tịch Hạo Trạch cùng với nội đang chơi cờ, Sơ Vũ và chị dâu Phương Du dẫn theo Nữ Nữ vào phòng khách.

Phương Du đang cầm máy ảnh xem: “Hạo Trạch thật không khác trước đây, ảnh chụp không hề có cái nào có biểu cảm.” Cô khẽ cười: “Trước đây cậu ta cũng bị uy hiếp mới miễn cưỡng gượng cười...”

“Ai uy hiếp được anh ấy vậy?” Sơ Vũ hỏi lại.

Phương Du dừng lại, ánh mắt nhìn đi nơi khác: “Ô, bạn học của cậu ấy đây mà, cũng không có gì cả, để chị đi xem cơm tối xong chưa.”

Sơ Vũ nhìn theo bóng lưng Phương Du, cảm thấy lời nói của Phương Du có cái gì đấy mập mờ, có lẽ đó là quá khứ của Tịch Hạo Trạch. Ai mà không có quá khứ chứ, Tịch Hạo Trạch còn hơn cô tám tuổi, đã từng có bạn gái cũng là đi ầu bình thường thôi. Cô nhún vai.

Sáng sớm hôm sau hai người đã ra khỏi nhà, hôm nay họ tham quan Vạn lý trường thành.

Thời tiết âm u, Sơ Vũ leo lên được một nửa thì đã kiệt sức, cô vịn vào bờ thành thở h ồ ng học.

“Đã bảo em nên thường xuyên luyện tập thể thao r ấ i, còn cứng đ ầ u.”

“Sức sức của phụ nữ làm sao mà bì được với đàn ông.”

Tịch Hạo Trạch đi đến bên cạnh cô, Sơ Vũ nhìn dãy núi cao vời vợi, cô thở dài một hơi, trong lòng đột nhiên ỉu xiu.

“Đi thôi, nếu không đến tối chúng ta cũng sẽ không thể trở v ề đ ư ợ c.

Sơ Vũ chậm rãi thu lại ánh mắt, Tịch Hạo Trạch đã đi lên trước xa một đoạn. Cô bị bỏ lại đằng sau, chân thì bị tr ầ y, vừa đau vừa rát, cô dừng lại cởi giày r ấ i nhanh chóng lấy một miếng băng dán cá nhân băng sơ qua.

Tịch Hạo Trạch quay người lại: “Em sao thế?”

“Bị tr ầ y chân.”

Sau đám cưới, mẹ ch ồ ng cô mua cho cô một đồng qu ầ n áo, giày dép mới. Đôi giày búp bê này cũng là một trong những số đó, giày mới không vừa chân cho nên mới bị tr ầ y.

Sơ Vũ đi được mấy bước, quay đ ầ u lại nhìn thì thấy Tịch Hạo Trạch vẫn còn đứng đó.

Tịch Hạo Trạch nhếch môi, đi đến người hơi cúi xuống c ầ n lấy chân phải cô lên xem.

Sơ Vũ bối rối, xung quanh có bao nhiêu là du khách, cô hơi cúi người xuống giặt tay anh ra: “Được rồi, anh nhanh đứng lên đi.”

Tịch Hạo Trạch vẫn không nhúc nhích, cởi giày cô ra, Sơ Vũ mang một đôi tất mỏng, trên ngón chân út đã sưng lên một bọng nước to, có mấy bọng nước khác cũng đã vỡ dính vào tất chân. Ánh mắt Tịch Hạo Trạch tối sầm lại: “Sao em không nói với anh?”

Sơ Vũ rút ngón chân lại, né tránh ánh mắt của anh. Cô nghe thấy một tiếng thở dài, Tịch Hạo Trạch không nói gì cả, nhẹ nhàng mang giày vào cho cô, sau đó anh khom lưng xuống cõng cô. Sơ Vũ kinh ngạc: “Anh thả em xuống đi, như vậy rất nguy hiểm.”

“Biết nguy hiểm thì đừng có làm loạn.”

Tấm lưng rộng của anh rất thoải mái, Sơ Vũ dựa vào bờ lưng kia, mũi tràn ngập hương vị của anh, miệng mỉm cười, mặt dán vào cổ anh.

“Tịch Hạo Trạch, em còn chưa leo lên được núi anh hùng mà”

“Em cũng không phải là anh hùng gì mà.”

“Đừng lộn xộn.”

“Em đâu có động đây đâu.”

“Tịch Hạo Trạch, em...”

“Cái gì?”

Sơ Vũ ngọt ngào cười, cô hy vọng cả đời này sẽ mãi vui vẻ như vậy.

Lúc đi xuống, hai người dừng lại ở một cửa hàng, Sơ Vũ muốn mua một ít quà lưu niệm, đúng lúc Tịch Hạo Trạch đi toilet. Cô chọn được vài thứ rồi đi đến cây cổ thụ trước mặt đợi Tịch Hạo Trạch.

Cô đứng dưới tán cây bên ven đường, lúc muốn lấy di động mới phát hiện ví tiền không còn nữa. Vội vàng lui lại tìm dọc theo đoạn đường cũ, cô

vào cửa hang: “Ông chủ, thật ngại quá, ông có nhìn thấy một ví ti ền màu đen to chừng này không?” Cô khoa tay múa chân .

Ông chủ nhíu mày nghĩ ngợi: “Vừa nãy có một cô gái nhặt được có hỏi tôi .”

“Cô gái ấy trông như thế nào? Mặc áo màu gì? Tóc dài hay tóc ngắn.” Ví ti ền cũng không có bao nhiêu ti ền, chỉ có giấy chứng minh nhân dân, và một bức ảnh của Tịch Hạo Trạch lúc trước trộm được ở phòng anh.

“Để tôi nhớ.” Ông chủ đang nhớ lại, bỗng nhiên chỉ ngón tay: “Chính là cô gái đấy, cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng đấy.”

Sơ Vũ lập tức chạy đến.

“Thật ngại quá, xin hỏi có phải vừa nãy cô có nhặt được một cái ví ti ền không?” Sơ Vũ hơi kích động nhìn cô gái trước mắt.

Cô gái ấy mở to mắt nhìn cô, gió thổi nhẹ những sợi tóc của cô ấy, cô gái này bỗng dưng đi vào thế giới của cô.

“Bên trong có chứng minh thư của tôi, cô có thể xem lại.”

“Tôi đã xem rồi .” Cô ta thản nhiên nói rồi trả ví ti ền cho cô.” Tôi còn định đem ví cô đến đồn cảnh sát để báo.”

“Rất cảm ơn cô.”

Sơ Vũ mở ví ti ền ra, nhìn thấy ảnh chụp, trong nháy mắt lòng cô bỗng m ền dịu lại.

“Tôi tên là Hàn Sơ Vũ.” Cô không hiểu sao lại nói tên mình cho cô ấy, cô cảm thấy giữa biển người mờ mịt này cô ấy có thể nhặt được ví cô, đây cũng là một duyên phận.

“Ô Y.” Ánh mắt cô nhìn vào ví ti ền Sơ Vũ, ánh mắt không rõ.

“Tôi đi trước, ch ờng tôi đang đợi tôi.”

Tô Y bỗng dưng mở to hai mắt: “Cô đã kết hôn ư ?”

“Vâng, tôi vừa kết hôn hôm mừng sáu vừa r ồi.”

Miệng Tô Y giật giật: “Chúc mừng cô , trông cô vẫn còn rất trẻ.”

Sơ Vũ ngượng ngùng cười.

Lúc Sơ Vũ quay lại Tịch Hạo Trạch đang đứng đợi ở đấy, nhìn thấy trên tay anh đang c ần một đôi giày.

“Em chạy đi đâu đấy, không phải đã bảo em ở đây chờ anh sao?”

“Lúc nãy em bị rơi ví ti ền, may có một người đẹp nhặt được .”

“Thay giày vào đi.”

Sơ Vũ giữ lấy tay anh, thay giày. Lát sau, hai người đã xuống núi, Sơ Vũ lại nhắc lại: “Không biết có còn cơ hội gặp lại cô ấy không, em vẫn chưa cảm ơn được cô ấy.”

Một tuần sau, hai người quay lại thành phố N.

Hôm đó Tịch Hạo Nguyệt cùng ch ồng Ôn Húc cũng đến biệt thự , thấy Sơ Vũ li ền trên ghẹo: “Sơ Vũ, chị quá là dễ dàng r ồi . Đi Bắc Kinh một tuần cũng có thể coi là hưởng tuần trăng mật luôn ư, quá lời cho anh ấy.”

Sơ Vũ mở miệng nói: “Chị thấy cũng rất mãn nguyện, ở đấy có nhiều nơi thú vị lắm.”

“Rốt cuộc là chơi vui, hay là người bên cạnh làm chị vừa lòng đây?”

Mặt Sơ Vũ ửng đỏ lên.

“Được r ồi, em đến là nói với chị, chị cũng đã hạnh phúc vui vẻ hưởng tuần trăng mật r ồi, hoan nghênh chị ngày mai gia nhập vào đoàn của bọn em.”

Buổi tối, hai người trở về căn hộ của Tịch Hạo Trạch. Trước lúc kết hôn, bà Trầ đã cho người đến tu sửa lại, hiện tại căn nhà đã ấm áp hơn rất nhiều. Trong phòng ngủ trên đầu giường treo ảnh cưới của hai người, Đó là tấm Sơ Vũ chọn, cô thích tấm ấy nhất, hai người lẳng lẳng nhìn nhau, khuôn mặt Tịch Hạo Trạch dịu dàng.

Sơ Vũ tắm xong, cô post ảnh cưới và ảnh vừa mới đi du lịch về lên mạng. Chỉ chốc lát sau, khi cô còn chưa có available QQ đã có người nhắn lại cho cô, cái đầu hình chim cánh cụt cứ nhấp nháy.

Phi Nhiên: cảm giác thế nào? Người phụ nữ đã kết hôn.

Sơ Vũ: gửi một hình mặt cười đến, vẫn đang ở thời kỳ thích ứng.

Im lặng trong chốc lát.

Phi Nhiên: chúc mừng chúc mừng. Ảnh chụp rất đẹp.

Sơ Vũ: em có mua quà lưu niệm cho anh. Lần tới sẽ mang đến cho anh.

Trong lòng Sơ Vũ có hơi chua xót, bạn của cô dường như đã càng lúc càng xa rời cô. Cô để ý hình như đường nhân sinh của cô không tốt lắm, những người thân của cô đều dần dần rời đi, mẹ cô, Tôn Hiểu Nhiên.

Tịch Hạo Trạch tắm xong đi vào phòng thấy Sơ Vũ đang sờ sờ trước máy tính, mềm mại tóc dài mềm mại buông thả trên lưng, ánh mắt hư vô nhìn màn hình.

“Sao còn chưa đi nghỉ ư, ngày mai không phải vào đoàn để đăng ký sao?”

Sơ Vũ nhấp chuột, vênh miệng lên: “Hiểu Nhiên vẫn muốn vào đoàn nghệ thuật quân đội.” Nói vẫn chưa xong, điện thoại Tịch Hạo Trạch đã vang lên, Sơ Vũ cầm lấy điện thoại trên giường đưa qua cho anh, nhìn lướt qua thấy một dãy số lạ.

Tịch Hạo Trạch nhìn vào màn hình, chần chờ vài giây rồi ấn nút tắt.

Cô do dự hỏi: “Sao anh lại không nhận?”

“Sõ lạ.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tịch Hạo Trạch nghiêng người lại, đè cô xuống: “Em mưu sát chồng, đáng bị trừng phạt.”

Tịch Hạo Trạch im lặng, ánh mắt u ám, dường như đang rơi vào hồi ức.

Trực giác Sơ Vũ cho rằng không đơn giản như thế. Nếu có số lạ gọi đến, cô cũng sẽ không tắt máy ngay lập tức như anh, có thể là một người quen nào trước đây mới đổi số thì sao. Sơ Vũ hơi không hiểu, nhưng trong lòng cô bây giờ đang có chuyện khác quan trọng hơn.

Tịch Hạo Trạch hơi cúi đầu, tóc ướt vẫn chưa được lau khô. Sơ Vũ lấy khăn bên cạnh giường xuống giường, lúc tay cô chạm vào đầu anh, Tịch Hạo Trạch như ngẩn ra.

Sơ Vũ hoàn toàn rất tự nhiên, cô nghĩ rằng hai người là vợ chồng, ngay cả chuyện thân mật nhất cũng đã làm, những việc nhỏ nhất này một người vợ như cô cũng nên làm. Vợ chồng không chỉ ngày một ngày hai, cũng phải từ từng việc nhỏ nhất nhất trong cuộc sống hàng ngày để vun đắp lên.

Căn phòng tĩnh lặng, động tác của cô rất nhẹ nhàng, Tịch Hạo Trạch từ từ nhắm hai mắt, người anh hơi dựa vào cô. Xung quanh phản phát mùi hương của cô.

Tịch Hạo Trạch nằm trên chân Sơ Vũ, cô nhìn chăm vào khuôn mặt góc cạnh của anh. Lúc đang lau đến gần khô cô bỗng dừng lại, khẽ cắn môi nói với anh: “Anh có nhớ trước kia anh nói sẽ giúp Hiểu Nhiên vào đoàn nghệ thuật quân đội không?”

Mày Tịch Hạo Trạch buông lỏng: “Nhưng lần đó em đã thua.”

“Bùn xỉn.” Sơ Vũ cúi đầu nói ra hai chữ.

“Tịch đại nhân à, ngài hãy giúp tiểu nhân đi mà. Tiểu nhân nguyện ý cả đời bưng trà rót nước cho ngài, tận tụy trung thành.” Cô lắc lắc tay anh.

Tịch Hạo Trạch từ tốn nói: “Chồng của em vì việc này đã đi cửa sau một lần rồi.”

Sơ Vũ tròn tròn mắt: “Vậy thêm một lần nữa thôi mà?” Cô nhẹ nhàng vuốt từng ngón tay anh.

Tịch Hạo Trạch búng tay vào trán cô một cái: “Em nghĩ rằng em có thể dễ dàng vào đoàn nghệ thuật quân đội vậy là nhờ ai.”

“Hạo Nguyệt nói rằng họ đã chọn người trẻ tuổi xuất sắc nhất.” Lúc ấy Sơ Vũ đã đưa tất cả các huy chương, bằng khen của cô cho Tịch Hạo Nguyệt. Bà Trần và Tịch Hạo Nguyệt đều đánh giá cô rất cao.

Tịch Hạo Trạch cau mày nhìn Sơ Vũ: “Đơn xin của em là do anh đem đến phòng chính trị của đoàn nghệ thuật quân đội.”

“Em còn tưởng rằng mẹ đã nói chuyện ổn thỏa với người bên kia rồi nữa chứ.” Cô nhẹ nhàng nói: “Vậy chuyện của Hiểu Nhiên, anh cũng giúp thêm một lần nữa thôi được không?” Sơ Vũ xoa bóp vai anh.

Tịch Hạo Trạch nhắm mắt hưởng thụ, Sơ Vũ gấp gáp hỏi: “Như thế nào?”

“Hơi nhẹ, mạnh hơn một chút nữa thì tốt.”

Khóe miệng Sơ Vũ nhếch lên, dấm mạnh vào vai anh: “Em nói chuyện của Tôn Hiểu Nhiên kìa.”

Tịch Hạo Trạch nghiêng người lại, đè cô xuống: “Em mưu sát chồng, đáng bị trừng phạt.”

Sơ Vũ cười khanh khách, hai tay choàng qua cổ anh: “Tịch đại nhân, anh coi như giúp em một lần thôi được không?”

Tịch Hạo Trạch hôn nhẹ lên trán cô, nhỏ giọng nói: “Tôn Hiểu Nhiên không thích hợp vào đây.”

Sơ Vũ khó hiểu, Tôn Hiểu Nhiên là sinh viên của trường quân đội, cô ấy vào đó còn thích hợp hơn cô: “Vì sao?”

Anh xoay người nằm qua một bên, kéo chăn lên: “Dục vọng của cô ấy quá lớn.”

“Hiệu Nhiên là một người cầ u tiến.”

Tịch Hạo Trạch giật nhẹ khóe miệng: “Ánh mắt vẫn không che giấu được nội tâm của cô ấy .”

Sơ Vũ hít một hơi, tựa người vào vòng tay ấm áp của anh: “Em kể cho anh nghe chuyện xưa nhé.” Tịch Hạo Trạch ôm cô gật đầu.

“Rất nhiều năm trước, vào một mùa hè nóng bức, có một cô bé, lớp cô tổ chức trại hè, cô giáo yêu cầu mỗi người phải nộp phí 100 tệ . Cô bé rất muốn đi, nhưng vì tiếc tiền của gia đình, nên đành nói với cô giáo rằng cô sẽ không tham gia. Sau đấy ba cô bé biết được đã cho cô 100 tệ. Cô bé rất vui mừng, hưng phấn đem tiền đến nộp . Vừa mới nộp tiền không lâu, ở dưới lớp đột nhiên có một bạn học nói bị mất tiền . Sau đó, mọi người bắt đầu dồn đại nhìn cô bé bằng ánh mắt khinh thường, thậm chí còn có người chửi thẳng mặt cô là kẻ trộm. Nhưng chỉ có một người tin cô bé, vẫn đứng về phía cô bé, kéo cô bé đứng dậy khẳng định nói: “Cậu ấy không phải kẻ trộm.”

Sơ Vũ hơi ghen ngào, cô cảm thấy bên hông được ôm chặt, miệng cô cong lên, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Tịch Hạo Trạch, đôi mắt trong trẻo ngấn nước: “Lúc em đang ở trong lúc tối tăm nhất, Hiểu Nhiên như tia nắng mặt trời soi rọi em, giúp em đứng dậy.” Quá khứ bị thương của cô có những khoảnh khắc hiếm hoi vui vẻ đều là cùng Tôn Hiểu Nhiên, cho nên cô không thể dứt bỏ được tình bạn này.

Mặt cô vui trong ngực anh, một lúc lâu sau, khi anh nghĩ rằng cô đã ngủ, lại thấy được trước ngực thấm ướt, cảm giác lạnh buốt ấy như xuyên

thẳng qua tim anh.

Không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau. Cảm xúc của cô đã dần dần ảnh hưởng đến anh, anh ôm chặt cô, hôn lên mắt cô, thì thầm: “Đầu nghe theo em cả”.

Ngày hôm sau, hai người ăn xong bữa sáng thì tự đi làm. Thật ra Tịch Hạo Trạch muốn đưa cô đi nhưng Sơ Vũ nằng nặc không chịu, một nam một bắc, anh đưa cô đi thì phải qua cả nửa thành phố thế nên cô bảo anh đưa đến bến tàu điện ngầm.

“Có thời gian em hãy đi học cái xe đi, sau này cũng tiện hơn.”

Sơ Vũ nhớ đến lời của cô bạn cô nói trước khi tốt nghiệp, cảm thấy buồn cười, cô kéo tay Tịch Hạo Trạch: “Em đúng là vợ được đại gia rồi.”

Tịch Hạo Trạch nhếch miệng, ánh mắt ân cần: “Em không hiểu gì thì cứ đi hỏi Hạo Nguyệt.”

Lòng Sơ Vũ ấm áp, đặt túi lên vai xuống xe, rồi vẫy tay. Những tia nắng mùa hè nhẹ nhàng chiếu lên người cô, toàn thân bao phủ một lớp ánh sáng vàng, thật động lòng người.

Lúc cô đến đơn vị thì đúng lúc gặp Hạo Nguyệt ở cổng.

“Anh hai không chở chị đến sao?”

“Cũng không xa lắm, nên chị tự ngồi tàu điện đến đây.”

Tịch Hạo Nguyệt thản nhiên nói: “Lúc đàn ông muốn phục vụ thì không nên mềm lòng, chị mà quá cứng chiều họ, họ sẽ càng làm tới.”

“Hạo Nguyệt, nhưng đó là anh hai em mà.” Sơ Vũ cười nói.

Tịch Hạo Nguyệt nhìn thấy cô mở to mắt, cười nói: “Em lúc nào cũng đứng về phía phụ nữ.”

Sơ Vũ vui vẻ cười tươi.

Trong phòng công tác mới, mọi người đều đối xử với cô rất dè chừng.

Đến trưa, cô cùng một đồng nghiệp mới quen xuống căn tin ăn trưa. Lúc sáng Ông Thần rất ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay trái cô. Tuổi hai người cũng chỉ xấp xỉ bằng nhau, cô và Ông Thần nói chuyện với nhau rất hợp.

Ăn cơm xong, vẫn còn ít thời gian nghỉ, Sơ Vũ đi dạo xung quanh. Trong đại viện hai hàng cây xum xuê xanh tốt, gió hè thổi đến mát rượi.

Cô đi nửa vòng, tính đến tìm Hạo Nguyệt tâm sự, lúc ngang qua hành lang thì gặp phải Nam Thư Mân. Nam Thư Mân cũng ngẩn người ra.

Sơ Vũ gục đầu xuống, định đi lướt qua.

“Tiểu Vũ ...” Nam Thư Mân nhẹ nhàng gọi, bà mím môi, nụ cười trên môi cứng nhắc.

Sơ Vũ sững sờ.

“Vài ngày trước có nhìn thấy hồ sơ của con, ta không nghĩ rằng con cũng sẽ vào đây. Nhưng như vậy cũng tốt.” Giọng nói của bà có chút tiếc nuối: “Lúc nào con có thời gian, ta có cái này cho con.”

“Tôi không muốn.”

“Không, không phải của ta.” Bà cố gắng mở miệng nói ra: “Là của nội con.”

Sơ Vũ cuộn chặt tay lại, hít một hơi: “Hôm nay tôi không có thời gian, ngày mai hãy mang đến cho tôi.” Nói xong cô liền đi lên. Cũng không đến tìm Hạo Nguyệt nữa mà về lại phòng tập.

Lúc tan ca, Tịch Hạo Nguyệt đứng đợi ở cửa chờ cô cùng về.

“Sao cảm giác thế nào? Chị đã quen chưa?”

“Rất tốt.”

Hai người cùng đi đến bãi đỗ xe, từ xa đã nhìn thấy Nam Thư Mân đang tiến đến.

Tịch Hạo Nguyệt dường như không để ý đến bà ta, cũng không chào một tiếng, đi lướt qua người Nam Thư Mân.

Lên xe, Tịch Hạo Nguyệt nhìn vào gương chiếu hậu: “Sơ Vũ, chị hãy nhớ đừng bao giờ tiếp xúc với người phụ nữ đó.”

Sơ Vũ sững sốt.

“Đừng bao giờ đứng trước mặt mẹ nhắc đến bà ta.”

Sơ Vũ nhìn biểu hiện trên mặt Tịch Hạo Nguyệt cũng đoán được có chuyện gì đó mà cô chưa biết.

Tịch Hạo Nguyệt nhìn thấy bộ dáng không hiểu gì của cô, thở dài nói: “Em gái của mẹ là vợ cũ của chồng hiện tại của bà ta.”

Trong chớp mắt Sơ Vũ cứng đờ.

“Thư Nam...” Tịch Hạo Nguyệt lạnh lùng cười: “Bây giờ bà ta có cố gắng sống đứng đắn thế nào cũng không thể che giấu được thân phận “Kẻ Thứ Ba” của ngày xưa. Dì em lúc ấy bị sẩy thai, sức khỏe yếu, lại bị trăn cảm, lúc ấy không biết Thư Nam làm thế nào lại quyến rũ được dượng. Sau này dì biết được vì quá đau khổ nên đã uống thuốc ngủ tự vẫn.”

Không biết có phải do trong xe quá lạnh không, trên lưng cô đã ướt đầm mồ hôi. Cô cố gắng hít thở vài lần, mới thốt nên lời:

“Vậy em có biết trước đây bà ta như thế nào không?”

“Nghe nói trước đây bà ta cũng đã có gia đình, nhưng ham mê quyền quý, người phụ nữ này tâm địa độc ác.”

“Được rồi, không nói nữa, dù sao ở trước mặt mẹ chị đừng đề cập đến bà ta.”

Cả người Sơ Vũ nhũn ra dựa vào ghế, sắc mặt tái nhợt, mắt nhìn về phía trước chỉ thấy một mảng mờ mịt.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 27: “Cái cũ không đi cái mới sẽ không tới.”

Cửa sổ mở toang, gió đêm từ ngoài lùa vào. Ngọn đèn vàng đầu giường ấm áp hui hắt cả phòng. Sau khi tắm xong Sơ Vũ lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế dài, mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng lay động theo gió.

Cô nhắm mắt, mày hơi nhíu lại, bao trùm lên người là một nỗi đau thương. Ông trời đang đùa đùa với cô ư, Tịch gia và mẹ cô còn có một mối hận khó giải. Lúc này đây cô cảm thấy hạnh phúc của mình dường như đang lơ lửng khó giữ.

Mẹ chồng yêu thương cô như con ruột, bây giờ cô có một cảm giác bức rứt. Cô co lại thân mình, trời nóng vậy mà sao cô lại cảm thấy cả người rét run.

“Tạch” một tiếng cả phòng sáng trưng, nhất thời chưa thích ứng cô lấy tay che, mắt nheo lại: “Anh đã về đây à.” Cô lên tiếng cố gắng che giấu giọng nói nghẹn ngào.

“Uhm. Hẹn từ chiều đến giờ nên không kịp về ăn tối.” Anh đi đến bên cạnh cô, thấy khuôn mặt cô có chút mệt mỏi: “Ngày đầu tiên đi làm em cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

Tịch Hạo Trạch nắm lấy tay cô, bỗng dừng cau mày lại: “Tay em sao lạnh thế này?” Nói xong lại sờ lên trán cô kiểm tra nhiệt độ.

Sơ Vũ cầm lấy tay anh, tay anh hơi thô ráp, lòng bàn tay dày có nhiều nốt chai nhưng rất ấm áp. Sơ Vũ đứng lên, cười nói: “Em không sao. Mẹ nấu canh bảo em đem về để em đi hâm nóng cho anh.”

Tịch Hạo Trạch giữ chặt tay cô: “Được rồi, em ngủ trước đi, để anh đi lấy thuốc cho em.” Anh đặt Sơ Vũ nằm xuống rồi đi vào thư phòng lấy thuốc. Anh quay lại ngồi một bên giường, đưa thuốc và nước cho cô, Sơ Vũ rũ mắt nhìn thấy viên thuốc có hơi giật mình, lắc đầu nói: “Em ngủ một giấc là không sao rồi.”

Tối nay lúc cô đến đại viện, bà Trần kéo riêng cô đến thư phòng hỏi hai người có dùng biện pháp tránh thai không. Trong tức thời Sơ Vũ sững sốt.

Bà Trần hiểu ra, mắt nhìn xuống bụng cô nở một nụ cười tươi. Vài năm nay, bà Trần luôn thúc giục con mình cưới vợ, bà rất để tâm vào chuyện này, cuối cùng cũng đã kết hôn dĩ nhiên bây giờ bà đang mong đợi được bế cháu. Sơ Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

“Em sợ đắng ư?” Tịch Hạo Trạch mỉm cười.

Cô nhận lấy cốc nước uống hơn nửa rồi đặt xuống nhìn anh: “Không phải. Em chỉ đề phòng thôi.” Nói xong cô nằm xuống nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cong lên.

Tịch Hạo Trạch cũng không nghĩ sâu xa gì, chỉ tưởng là cô lo uống thuốc nhiều cũng không tốt.

Anh tắm rửa lên giường rồi tắt đèn. Anh nhắm mắt suy tư một lúc, ban đêm yên tĩnh làm cho suy nghĩ của anh càng thêm rõ ràng.

Sơ Vũ không kìm được lòng cả người vùi vào lòng anh, tóc dài lượn lờ trong cổ anh, tựa như con kiến bò qua. Cô rất thích ôm anh như thế, làm cho cô có một cảm giác an toàn.

“Sao em vẫn chưa ngủ?”

Tay Sơ Vũ đặt trên ngực anh, cảm nhận được nhịp đập của anh. Cô cần môi do dự muốn nói cho anh chuyện về Nam Thư Mân. Anh là chồng của cô, là người sẽ cùng cô sống cả đời, chuyện Nam Thư Mân anh chắc hẳn cũng nên biết.

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve lên khắp khuôn mặt anh, tất cả đều in sâu vào trong trí nhớ cô.

“Em mà còn động đây thì đêm nay khỏi ngủ đấy.” Hơi thở anh có chút dằn dặt.

Sơ Vũ ngẩn ra rút tay lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, cười hi hi, ánh mắt lóe lên nhìn chăm vào anh, có chút đắc ý: “Thì ra em cũng có chút ảnh hưởng với anh ư.”

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch lại càng thâm trầm hơn, khóe miệng cong lên “Nếu em đã nói như vậy, vậy anh cũng phải tự mình chứng minh sự ảnh hưởng của em thôi.” Ba chữ sau đã bị anh nuốt vào âu yếm khẽ nói.

Bầu không khí ái muội bao trùm cả căn phòng, anh nằm trên người cô, cả người quỳ giữa đôi chân thon dài. Sơ Vũ lắc lư theo động tác tiến lùi của anh. Thân hình cong lên duyên dáng, mồ hôi chảy dọc theo má. Anh nhìn không nổi, tựa như rơi vào trong lốc xoáy sâu.

Một đêm tình nồng.

Lúc tỉnh dậy, ngoại trừ cả người Sơ Vũ đau nhức thì cũng đã đỡ mệt hơn. Có lẽ đã toát ra hết mồ hôi nên nhiệt độ cơ thể cũng đã hạ.

Lúc đang đứng trong phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy vết đỏ trên cổ, mặt cô đỏ lựng cả lên. Cô nhanh chóng rửa mặt qua loa, chạy ùng ùng về phòng lục lọi áo quần. Thời tiết nóng như vậy nhưng cô phải mặc một chiếc áo sơ mi tay dài kín cổ, thế mà vẫn không thể che hết chỗ đỏ kia.

Lấy túi xách đi ra, Tịch Hạo Trạch đang đứng bên tủ giày đợi cô.

Sơ Vũ đi qua, lúc xoay người mang giày vào Tịch Hạo Trạch nhìn qua cũng thấy dấu vết mập mờ, hơi ngây người.

“Đi thôi.” Sơ Vũ đứng lên.

Ngồi trên xe cô không ngại ngừng người bên cạnh còn cặm gương nhìn lui nhìn tới trên cổ.

Tịch Hạo Trạch cúi đầu ho “Khụ”: “Sơ Vũ à.”

Sơ Vũ “Dạ” một tiếng.

Tịch Hạo Trạch nhìn qua một cái rồi thản nhiên nói: “Lúc đến đơn vị đừng nhìn như vậy nhé.”

Sơ Vũ khựng lại, khẽ cắn môi: “Nếu người khác hỏi em sẽ nói là bị chó cắn.”

Tịch Hạo Trạch mỉm cười yêu chiều nhìn cô. Nếu khắc ấy anh nhìn vào gương có thể thấy được khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của mình.

Xe dừng lại trước cổng đơn vị, Sơ Vũ nhẹ giọng nói: “Em vào đây.”

“Uhm.” Anh gật đầu nhàn nhã nói.

Sơ Vũ bĩu môi, người đàn ông này chẳng khác nào là khúc gỗ cả à. Hai người là vợ chồng mới cưới mà một chút ngọt ngào dịu dàng cũng chẳng có. Lòng mày cô hơi cau lại nhưng liền giãn ra, cô cúi xuống, đột nhiên hôn xuống bên má anh. Nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua khiến tim anh dao động. Bởi vì yêu nên cô dần dần bỏ xuống sự dè dặt trong lòng mình, chỉ vì anh là người ấy trong lòng cô.

Hôn xong cô lên cặm túi xuống xe chạy thẳng vào đơn vị.

Tịch Hạo Trạch cảm thấy hai má vẫn còn phản phát hương thơm nhẹ nhàng của cô, ánh mắt dịu dàng nhìn theo bóng dáng kia.

Buổi sáng luyện tập, tất cả đều phải mặc áo mỏng váy ngắn, dấu vết trên cổ của Sơ Vũ cũng không thể nào che giấu hơn được nữa. Trong lòng mọi người đều hiểu chỉ là không nói ra, nhưng khi cô cùng mọi người nói chuyện cũng đã bị trêu chọc một hồi.

Lúc ăn cơm trưa, Tịch Hạo Nguyệt đến tìm, cười cười nhìn chăm vào cô. Sơ Vũ bị cô ta nhìn như thế xấu hổ nói: “Hạo nguyệt, em có chuyện gì thì nói đi, em cứ nhìn chị như vậy, người chị run cả lên đây nè .”

“Sơ Vũ, em cũng phục chị luôn rồi đấy .”

“Có chuyện gì vậy?”

Tịch Hạo Nguyệt hít một hơi, nín cười, lấy từ trong túi ra một hộp thuốc thoa ngoài da: “Này, của chị nè, anh hai em cứ bắt em đi mua cho bằng được .”

Mặt Sơ Vũ đỏ ửng lên.

Tịch Hạo Nguyệt bôi thuốc lên cổ cho Sơ Vũ, phản phát hương thơm dịu dịu của thuốc.

“Trên người chị có còn không? Để em giúp chị luôn .” Người nào đó nhượng mày nói, vẻ mặt đùa giỡn.

“Không cần đâu, không cần đâu.”

“Đây cũng chỉ là mệnh lệnh của anh em, em cũng chả làm được gì.”

Bị Hạo Nguyệt trêu chọc, mặt cô đỏ ửng lên: “Chị đi luyện tập đây, không làm nhảm cùng em nữa .”

Tịch Hạo Nguyệt nhìn bóng lưng Sơ Vũ, cô mỉm cười. Xem ra Sơ Vũ rất yêu anh hai, từ lúc anh hai xuất hiện trong mắt Sơ Vũ chỉ có mình anh ấy. Cô biết, anh hai cũng đang cố gắng bù đắp cho Sơ Vũ. Người thấy mùi thuốc thơm ngát trên tay, cô thẫn thờ, trước đây anh ấy làm gì để ý đến những việc nhỏ nhoi này?

****

Buổi chiều sau khi luyện tập xong, đồng nghiệp của cô cũng đã về, Sơ Vũ vừa thu dọn xong ra cửa thì nhìn thấy Nam Thư Mân đi đến, Cô không

lên tiếng bình tĩnh đi lướt qua. Cả hai người đều không muốn để người khác nhìn thấy.

Nam Thư Mân đưa cô đến một quán cà phê gần đây. Trong quán âm nhạc nhẹ nhàng du dương thoang thoảng bên tai. Hai người ngồi đối diện nhau, một bầu không khí ấm áp, nhưng tất cả chỉ là vẻ bề ngoài.

Người phục vụ bưng một chén cà phê và một ly nước chanh lên.

Hai người vẫn lặng im, Sơ Vũ nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Nam Thư Mân lặng lẽ nhìn cô. Sơ Vũ cũng biết bà đang nhìn cô, bàn tay dưới bàn nắm chặt lại, đau đớn nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh.

Một lúc lâu sau đó, Sơ Vũ mới mở miệng nói: “Đồ đâu.”

Nam Thư Mân nhẹ nhàng quấy cà phê: “Tịch gia vẫn chưa biết ta là mẹ con đúng không?”

Sơ Vũ hít thở khó khăn, ánh mắt tối sầm: “Mẹ ruột tôi là Nam Thư Mân, mẹ kế tôi là Lý Tú Vân. Không biết từ khi nào tôi lại có thêm một người mẹ nữa vậy.”

Nam Thư Mân đặt thìa xuống: “Con có biết?”

“Tôi không biết, cũng không muốn biết.” Sơ Vũ kích động cao giọng nói, đột nhiên cô đứng dậy, ánh mắt không hề che giấu nổi tức giận. Lòng cô ghen ngào, những oán hận trước kia của cô giờ đã dần phôi phai, nhưng một lần nữa bà ta lại sắp sửa phá hoại đi hạnh phúc của cô.

Mắt cô đỏ ửng, không chút sức lực ngồi xuống ghế, vô hồn nhìn ra ngoài. Phía ngoài tấp nập người qua lại, có hai mẹ con hấp dẫn của ánh mắt cô.

Cô bé bị ngã, cong môi khóc òa lên, mắt nhìn qua phía mẹ. Người mẹ đã nhìn thấy nhưng không đến đỡ cô bé dậy, quay người sang giả bộ không thấy. Cô bé nghĩ mẹ không thấy, ngừng khóc tự mình đứng lên, chạy đến

cọ cọ vào người mẹ. Lúc này người mẹ mới ng ỡ xuống cẩn thận xem xét con mình.

Sơ Vũ từ từ nhắm hai mắt lại giấu đi niềm chua xót. Trước đây cô cũng đã từng trải qua giây phút này. Khi đó, cô cũng có một gia đình hạnh phúc, một người mẹ yêu thương cô.

Dù có hận, có tủi hờn bao nhiêu, chuyện này cũng không thể che đậy được sự thật Nam Thư Mân đã từng thương yêu cô. Cô hít sâu, mở mắt ra nhìn thẳng vào người phụ nữ đối diện.

Nam Thư Mân cũng nhìn thấy được cảnh kia, ngày bé lúc Sơ Vũ vừa học múa bà cũng nhẫn tâm mặc bé tự đứng dậy. Tim bà như bị gì đấy gõ vào, đau âm ỉ.

Bà lấy trong túi ra một cái hộp đưa đến trước mặt Sơ Vũ

Sơ Vũ nhìn kỹ chiếc hộp, chữ viết trên hộp đã bị phai mờ, để lại một ít nét bút nhỏ. Cô lấy chiếc hộp, nhẹ nhàng mở ra, một khẩu súng rơi vào mắt cô.

“Năm đó trên chiến trường nội của con đã cứu Tịch lão gia một mạng , đây là cây súng Tịch lão gia đã tặng cho nội con . Nội con để lại cho ba con...” Bà dừng lại một lát: “Ba con đã giao lại cho mẹ.”

Sơ Vũ nhẹ nhàng sờ lên, lạnh như tâm tình của cô vậy, khóe mắt cô đã dần thấm ướm.

“Hiện tại Tịch gia vẫn chưa biết nội con là cấp dưới cũ của Tịch lão gia, con hãy đưa khẩu súng này cho Tịch lão gia. Ông ấy sẽ nhận ra, cho dù sau này...” Ánh mắt bà xa xăm nhìn Sơ Vũ, mang theo lo lắng: “Được Tịch lão gia bảo vệ, dù có chuyện gì xảy ra, con cũng có thể yên ổn sống ở đây.”

Sơ Vũ hít sâu một h ỡ, tay cuộn chặt thành nắm đấm, cười nhạt nói: “Nội là nội, tôi là tôi. Nói ra chỉ càng để ông nội biết mẹ cháu dâu mình là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Sau này tôi cũng không

có mặt mũi mà viếng mộ nội.” Lời nói của cô, nụ cười lạnh lùng của cô làm Nam Thư Mân vô cùng xấu hổ.

Đang căng thẳng, đúng lúc điện thoại cô vang lên, là của Tịch Hạo Trạch, cô hít mũi: “A lô”

“Sao em vẫn chưa ra?” Tịch Hạo Trạch đứng trước cổng đơn vị đợi h ồi lâu vẫn chưa thấy Sơ Vũ đi ra.

Sơ Vũ lập tức đứng dậy: “Em cùng đồng nghiệp ra ngoài mua vài thứ. Anh đang ở đâu vậy?”

“Em bây giờ đang ở đâu, anh đến đón em.”

Sơ Vũ nói địa chỉ, nhanh chóng đặt chiếc hộp vào trong túi, không hề luyến tiếc rời khỏi.

Nam Thư Mân nghe tiếng trong điện thoại, biết là của Tịch Hạo Trạch. Bà thở dài một hơi: “Tiểu Vũ, hãy nghe ta nói mấy câu nữa.”

Sơ Vũ dừng bước.

“Mẹ... đã sống hơn nửa đời người đến bây giờ cũng đã chứng kiến rất nhiều sự việc. Tình yêu là một đi ều rất xa xỉ, cuộc sống mới là thật sự. Con còn nhỏ, cưới vào một gia đình như cậu ta, tất cả mọi việc ều phải cẩn thận. Cậu ta lớn hơn con những chín tuổi, tất nhiên sẽ trải đời hơn con nhiều.” Nam Thư Mân cũng chỉ có thể khuyên mấy lời, bà đã mang thai Sơ Vũ chín tháng, tính tình của con mình sao bà có thể không hiểu.

Nếu có thể bà sẽ khuyên ngăn cô kết hôn với cậu ta .

Sắc mặt Sơ Vũ thay đổi, cô khẽ cắn môi, sau lại lạnh lùng nói: “Không phải tất cả ều giống bà .”

Thời tiết bên ngoài nóng nực. Cô lấy túi đi ra cửa đã nhìn thấy xe của Tịch Hạo Trạch.

“Ơ, sao hôm nay em lại đến đây ?” Cô thắt dây an toàn, yếu ớt cười nhìn anh, nhớ đến lời của bà Trầ n từng nói với cô: “Bí mật quốc gia, em sẽ không nói .”

Tịch Hạo Trạch chỉnh sửa lại mái tóc cô, nhìn thấy bên người cô trống trơn, lạ hỏi: “Sao lại không mua gì cả? Không phải lần trước anh đã đưa cho em một chiếc thẻ sao?”

Sơ Vũ hơi hoảng hốt: “Em chẳng cần gì cả, hôm trước mẹ vừa mới mua cho em rất nhiều r ấ.” Cô nghiêng mặt nhìn lên trước phát hiện hộp thủy tinh ở trên xe đã không còn .”Ơ, sao hộp thủy tinh lúc trước đâu r ấ?”

Tịch Hạo Trạch khởi động xe, hơi sững lại: “Anh không cẩn thận làm rơi vỡ r ấ.” Ngập ngừng một chút: ” Lần sau em hãy mua cho anh một hộp mới đi.”

Sơ Vũ gật đầu: “Cái cũ không đi cái mới sẽ không tới.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: “Chồng à, cảm ơn anh lắm, em rất thích.”

Lúc này là giờ tan t ầm, trên đường xe đông như kiến, một dãy r ồng r ắn dài khiến người ta không thể không cúi kính. Tuy nhiên hai người trên xe lại rất thông thả.

Sơ Vũ nhìn cảnh vật hai bên đường: “Ừa, không phải chúng ta về nhà sao?”

Tịch Hạo Trạch mở miệng nói: “Có người mời hai vợ chồng mình.”

Xe chạy rất chậm, phải hơn nửa tiếng sau hai người mới đến được nhà hàng.

Tịch Hạo Trạch là khách quen của nhà hàng, anh bình thản đi vào phòng, vừa mở cửa đã thấy một người đàn ông với vẻ mặt nghiêm nghị đang vụng v ề dễ dàng đưa nhỏ.

Nghe thấy tiếng, anh ta ngẩng đầu gọi: “Hạo Trạch.” r ồi thản nhiên nhìn qua Sơ Vũ nở một nụ cười, ánh mắt như đang phân tích cô, mở miệng gọi: “Chị dâu.”

“Xin chào.” Sơ Vũ trịnh trọng trả lời làm Từ Dịch Phong phải giật mình.

“Con muốn mẹ, con muốn mẹ.” Có lẽ cô bé thấy người lạ sợ sệt nên lại khóc toáng lên.

“Dịch Phong, cô bé này là ai?”

Tay Từ Dịch Phong khoác lên ghế, nhún nhún vai, bình thản nói: “Con gái của t ố.”

Tịch Hạo Trạch nhìn chăm vào khuôn mặt cô bé: “Cậu thật biết cách làm người khác kinh ngạc.”

“Con muốn mẹ, con muốn mẹ. Chú là người xấu, chú là người xấu.” Cô bé vừa khóc vừa kéo vừa đánh vào bụng Từ Dịch Phong.

“Con mà còn khóc thì đừng mơ gặp mẹ con nữa .”

Cô bé bỗng dưng nín bật, ngực đập phập phồng , ngược đôi mắt to tròn nhìn Từ Dịch Phong: “Chú, con không khóc nữa, chú cho con gặp mẹ đi.”

Từ Dịch Phong không trả lời cô bé, sờ cằm nhìn Tịch Hạo Trạch: “Cậu cũng quá nhanh đấy chứ, tớ vừa trở về từ nước ngoài thì cậu đã đi hưởng tuần trăng mật rồi .”

Từ Dịch Phong và Tịch Hạo Trạch là bạn bè thân thiết , ngày bé Từ Dịch Phong thống lĩnh mấy đứa nhỏ ở đại viện chính phủ, Tịch Hạo Trạch lại thống lĩnh đám nhỏ ở đại viện quân đội, những đứa trẻ của hai đại viện này từ nhỏ đã có hiềm khích với nhau. Hai bên xảy ra tranh chấp không biết bao nhiêu lần, thời gian sau lại dần dần trở thành anh em bạn bè.

“Vậy mà cũng không đuổi kịp cậu được, cậu đã làm ba rồi cơ đấy .”

Sơ Vũ tò mò nhìn anh ta. Cô bé ướt đầm nước mắt lặng lẽ liếc qua Sơ Vũ. Người đàn ông này cũng thật tàn nhẫn, đứa bé đã bị dọa thành như vậy mà vẫn có thể nhàn nhãng đi đấy, Sơ Vũ nhìn còn cảm thấy có chút đau lòng, trong nháy mắt đã có ấn tượng xấu về anh ta.

Một bữa cơm buổi trưa nhẹ nhõm. Lát sau Sơ Vũ dẫn cô bé đi vệ sinh.

“Cô bạn nhỏ em tên là gì vậy?”

“Em tên là Nhạc Nhạc ạ.” Cô bé lo sợ bất an nắm chặt tay cô: “Chị ơi, chị đưa em đi gặp mẹ được không.”

Sơ Vũ hơi cau mày, cô cũng không hiểu giữa gia đình họ đã xảy ra chuyện gì . Hơn nữa cô cũng chẳng thể làm gì chỉ biết vuốt nhẹ đầu Nhạc

Nhạc ôm cô bé trấn an.

Trong phòng.

“Hạo Trạch, tớ đi Anh lần này có gặp được cô ấy. Những năm gần đây có vẻ cuộc sống của cô ấy cũng không tốt lắm.” Từ Dịch Phong nhìn anh, quan hệ giữa hai người cũng đã không cần giấu diếm gì nhau. Anh nhìn thấy khuôn mặt Tịch Hạo Trạch vẫn bình tĩnh, nhếch khóe miệng chậm rãi nói: “À cô ấy cũng đã trở về rồi.”

Từ Dịch Phong cười, đúng như những gì anh dự đoán, ánh mắt Tịch Hạo Trạch hơi sưng lại. Cả hai đều im lặng, vẻ mặt ngày càng sâu sắc.

Lúc Sơ Vũ mở cửa đi vào cảm giác bầu không khí bên trong có gì đó là lạ. Còn có ánh mắt Từ Dịch Phong nhìn cô cũng rất kỳ quái.

Lúc ăn xong, bầu trời đầy sao lấp lánh, làn gió mát thoảng thoảng qua, Sơ Vũ nhẹ nhõm thở ra một hơi.

“Sao thế?” Tịch Hạo Trạch nhìn thấy bộ dáng cô đã biết lòng cô tràn đầy tâm sự.

“Anh ta thật lạnh lùng, dù sao đó cũng là con gái của anh ta cơ mà!” Sơ Vũ bất bình nói.

Tịch Hạo Trạch nhẹ nhàng vuốt mái tóc bay rối của cô: “Được rồi, em không nhìn thấy lúc này Nhạc Nhạc không chịu ăn, cậu ấy cũng rất lo lắng đấy sao.”

Sơ Vũ tò mò hỏi: “Thế mẹ của Nhạc Nhạc đâu?”

Tịch Hạo Trạch im lặng một lúc: “Thật tình anh cũng không biết, được rồi, anh dẫn em đi dạo.”

“Được. Chúng ta đi chợ đêm đi.”

Sắc mặt Tịch Hạo Trạch đen xỉn lại.

Lúc này chợ đêm vô cùng náo nhiệt, một dãy quán bán hàng rong dài, khắp nơi đều là người. Những người hay tới đây thường chẳng khá giả gì. Cuộc sống có muôn ngàn kiểu dạng, hạnh phúc , gian nan vất vả , ở đây dường như có thể cảm nhận được tất cả.

Sơ Vũ kéo tay anh đi xuống dưới. Tại một cửa hàng quần áo, cô mua hai chiếc áo tình nhân có hình hoạt hình nắm tay. Hai người choàng áo vào rồi tính tiền, ánh mắt Sơ Vũ sáng rực nhìn anh, Đã quen nhìn anh mặc quân phục, giờ đây trông anh như thiếu niên mới lớn, Sơ Vũ cười vui vẻ nói: “Trông anh thật xinh xắn .”

Cô bán hàng nhìn thấy một đôi hạnh phúc, khen ngợi không ngừng: “Hai người thật rất đẹp đôi.”

Mặt Sơ Vũ hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói: “Anh ấy không phải là bạn trai tôi.”

Cô bán hàng cười ngại ngùng không biết phải làm sao.

Sơ Vũ lại e thẹn cười: “Là chồng của tôi.”

Cô bán hàng cười gượng nói: “Thật sự rất đẹp đôi.”

Sơ Vũ nhìn anh, rồi lại nhìn mình trong gương, cảm thấy cô bán hàng là một người rất thật thà. Tịch Hạo Trạch hất đầu, thanh toán tiền, rồi nắm tay cô bước đi.

Ánh sáng vàng nhạt, tiếng nhốn nháo của người mua người bán, khung cảnh trở nên hỗn tạp.

Hai người đi đến khu bán vật nuôi, không khí ẩm mốc và hôi hám, Tịch Hạo Trạch cau mày bước nhanh hơn nhưng Sơ Vũ đã dừng lại.

Sơ Vũ ngẩng đầu xuống trước một lồng sắt, nhìn chằm chằm vào chú chó lông xù nhỏ, kìm lòng không được đùa cùng nó.

Ông chủ đi ra hỏi: “Cô gái thích chú chó này ư?”

Sơ Vũ nhớ lại đàn anh của Tịch Hạo Trạch cũng có một chú chó Teddy, cô lại càng có hứng thú nuôi, về mặt cô đáng thương nhìn Tịch Hạo Trạch.

Ông chủ liề nhìn ra: “À, muốn hỏi ý kiến người yêu ư? Cậu bạn hãy mua cho bạn gái một chú chó nhỏ đi?”

“Anh, được không.” Cô nũng nịu lắc tay anh: “Anh còn có thể huấn luyện nó, nói không chừng sau này anh còn có thể huấn luyện ra được cả một chú cảnh khuyển đấy .”

Cuối cùng Tịch Hạo Trạch cũng gật đầu, Sơ Vũ vui vẻ cực kỳ. Ông chủ hớn hờ, còn tặng thêm cho hai người hai bao thức ăn dành cho chó.

Về đến nhà, Sơ Vũ nhanh chóng đi tắm rửa thơm tho cho chú chó, sau đó chơi đùa cùng nó trong phòng khách.

Tịch Hạo Trạch tắm rửa xong đi ra thấy cô còn ở đấy nghịch ngợm: “Em đi tắm đi đã muộn lắm rồi. Ngày mai còn phải đi làm nữa.”

“Dạ, em đi ngay đây.”

Lát sau, Tịch Hạo Trạch vẫn thấy cô còn ng ỉ đấy.

Anh đi đến, dưới ánh đèn vàng dịu dàng, nghe giọng cô vui đùa khanh khách, anh cảm thấy rất ấm áp.

Sơ Vũ cảm giác được trên đầu mình có bóng người, cười nịnh nọt: “Em đang b ỉ dưỡng tình cảm cùng nó, đúng rồi, mình vẫn chưa đặt tên cho nó? Anh nghĩ có tên nào hay không?”

“Tiểu Hoàng? Hay, C ầ C ầ ?” Sơ Vũ nghĩ.

“Tiểu Lục.” Tịch Hạo Trạch hờ hững nói.

“Nghe hơi kỳ.”

“Tiểu Ngũ Tiểu Lục, rất xứng đôi.”

Khóe miệng Sơ Vũ run run: “VẬY gọi nó là Tịch Tiểu Lục nhé.”

Ngày trôi qua nhanh như thoi đưa, chớp mắt đã đến ngày lễ thành lập quân đội . Tịch Hạo Trạch bận rộn việc báo cáo hội diễn, Sơ Vũ cũng bận rộn luyện tập cùng đoàn.

Nhiều ngày nay Sơ Vũ đã mệt nhoài, toàn thân như rũ ra. Chiều nay lúc cô đang chuẩn bị về thì vô tình gặp được một người quen, là bà Tôn. Bà Tôn đang ngó ngác nhìn xung quanh , tất nhiên đến là để tìm cô.

Hai người đến một quán cà phê gần đây.

“Tiểu Vũ à, lần này bác đến tìm con là vì chuyện của Hiểu Nhiên.” Bà Tôn cũng biết Sơ Vũ bây giờ đã cưới vào gia đình giàu có, nên thái độ của bà cũng hòa nhã hơn rất nhiều. Bà gượng gạo cười: “Con cũng biết Hiểu Nhiên vẫn luôn hy vọng được vào đoàn nghệ thuật quân đội, hiện tại con đang làm việc ở đó, nếu Hiểu Nhiên có thể vào đây, sau này các con sẽ là đồng nghiệp như vậy sẽ rất tốt.”

Bà Tôn thấy Sơ Vũ vẫn im lặng: “Chuyện ngày bé con trộm tiền cũng là Hiểu Nhiên đứng ra bênh vực cho con mà.”

Sơ Vũ cay đắng, chua chát mở miệng: “Bác à, không phải con không muốn giúp cậu ấy, con...”

“Con giúp nó cũng chẳng phải là đi đầu khó khăn gì? Bố chồng con là ai chứ, ai dám không nể mặt tham mưu Tịch chứ.”

Tay Sơ Vũ nắm chặt ly thủy tinh, thì ra vì cô là con dâu của Tịch Chính Hằng, bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chằm.

“Tiểu Vũ, bác nghe nói mẹ của con cũng làm trong đây, con chỉ cần nói một câu với bà ấy về chuyện của Hiểu Nhiên không phải là xong rồi sao?”

Sơ Vũ sững sốt, lâu sau cũng không trả lời.

Mặt bà Tôn xỉ xuống, giọng lạnh lùng nói: “Lần trước đã gặp được mẹ con, không ngờ rằng mối quan hệ giữa hai người vẫn còn rất tốt.”

Sắc mặt Sơ Vũ trắng bệch ra, khó khăn mở miệng: “Chuyện của Hiểu Nhiên, con sẽ cố gắng.”

~~~

Buổi tối về Tịch gia ăn cơm.

Bà Trần nhìn thấy sắc mặt cô không được tốt, lại ăn không nhiều: “Hôm nay con làm sao vậy, sao lại ăn ít vậy? Buổi ngày tập mệt lắm ư?” Bà cũng biết gần đây mọi người đều bận rộn.

“Dạ thời tiết nóng quá, con ăn không vào.”

“Ăn không nổi nữa thì cũng đừng miễn cưỡng, uống bát canh đậu xanh giải nhiệt đi.”

Ăn cơm xong, cô đem theo canh đậu xanh, Tiểu Chu đưa cô đến doanh trại của Tịch Hạo Trạch. Đã hai tuần rồi cô chưa gặp Tịch Hạo Trạch, một ngày không gặp như cách ba thu, Sơ Vũ cuối cùng cũng hiểu người ấy đã in sâu vào tận trong tim cô từ lâu.

Lúc đến, Tịch Hạo Trạch vẫn chưa về Trong phòng vệ sinh còn có một số áo quần anh chưa kịp giặt, Sơ Vũ nhanh chóng thu dọn.

Xong việc, trong đầu Sơ Vũ vẫn nghĩ đến bài múa lúc sáng có mấy cái động tác cô vẫn chưa nhuần nhuyễn, Cô muốn luyện một lúc nhưng lại không có giày, đột nhiên cô nhớ đến đôi giày trong tủ của Hạo Trạch.

Đi vào thư phòng lại phát hiện đôi giày đã không còn ở chỗ cũ, Sơ Vũ có hơi buồn bực. Cô vẫn luôn nghĩ rằng đôi giày đó là quà tân hôn anh muốn tặng cô, nhưng mãi cũng chẳng thấy anh có động tĩnh gì. Bây giờ ở đây cũng không còn chẳng nhẽ anh đã mang về nhà.

Sơ Vũ nhún vai đành thôi.

Thấy trong phòng có nhiều bụi, cô mau chóng vào toilet giặt sạch khăn lau chùi. Có lẽ tất cả đã được sắp đặt sẵn, lúc bạn cần thì tìm không ra, lúc bạn không nghĩ đến nữa thì nó đột nhiên lại xuất hiện.

Lúc kéo ngăn tủ ra Sơ Vũ vô tình nhìn thấy hộp giày xinh đẹp bên trong. Lúc nhìn thấy nó không hiểu sao trong lòng Sơ Vũ có một cảm giác lạ lạ, nhưng vẫn lấy ra .

Đôi giày bale hồng nhạt lấp lánh rất đẹp.

Sơ Vũ mang vào vừa khít, trong lòng cô dâng lên một niềm ngọt ngào, đứng tập luyện tại phòng khách. Đoàn cô lần này sẽ biểu diễn tiết mục 《Nương Tử Quân màu đỏ》 (1). Không hiểu sao hai ngày hôm nay mỗi khi Sơ Vũ luyện tập luôn mất tập trung.

(1) tiết mục Nương Tử Quân màu đỏ

Vừa mới luyện tập, xoay tròn vài vòng đầu cô đã hơi choáng váng, chống tay lên bàn.

Từ cửa truyền đến âm thanh mở khóa, Tịch Hạo Trạch ngẩng đầu nhìn thấy Sơ Vũ đang đứng trước mặt, anh dịu dàng nở nụ cười. Anh đi đến nhìn xuống chân cô, bỗng nhiên ánh mắt anh hơi dừng lại, dừng bước .

Sơ Vũ thấy anh đứng ở đằng kia nhìn chăm vào đôi chân cô .

Cô mỉm cười, hai mắt sáng như sao chạy đến nắm lấy tay anh kéo đến ghế giải thích: “Em quên mang giày đến, sau lại nhìn thấy nó ở trong ngăn tủ.”

Khuôn mặt Tịch Hạo Trạch bị khuất sáng không nhìn rõ vẻ mặt, anh nhàn nhạt nói: “Em thay ra đi, cả ngày đã luyện tập rồi không mệt ư.”

Sơ Vũ tựa vào vai anh: “Chồng à, cảm ơn anh lắm, em rất thích. Từ lúc học cấp hai em chỉ có thể mang đôi giày vải trắng, chưa đến một tháng mũi giày đã rách ra, đầu ngón chân sưng đau buốt. Khi đó em luôn mơ ước có

một đôi giày ba lê xinh đẹp như thế này”. Nói xong, cô lại hôn lướt vào má anh một cái: “Mẹ bảo em đem canh đậu xanh đến cho anh, để em đi mức.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 29: “Tịch Hạo Trạch, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em không đấy.”

Sơ Vũ múc một bát canh đậu xanh lên cho Tịch Hạo Trạch. Cô ngồi xuống bên cạnh không chớp mắt nhìn anh.

“Sao vậy” Tịch Hạo Trạch hỏi cô.

Sơ Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, nở một nụ cười: “Đơn giản chỉ muốn ngắm anh mà thôi.” Nói xong, cô cảm thấy tự xấu hổ tim đập thình thịch, nhanh chóng lên sô pha ngồi thay giày.

Cô nâng niu báu vật của mình, tỉ mỉ lau chùi sau đó nhẹ nhàng đặt vào hộp: “Đến lúc hội diễn văn nghệ mừng một tháng tám(1) em sẽ mang nó, anh sẽ đến xem chứ?”

(1) Mừng một tháng tám: là ngày thành lập quân đội nhân dân Trung hoa

Tịch Hạo Trạch sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn cô, ánh mắt hơi lóe lên. Sơ Vũ đang cúi đầu cẩn thận đặt giày cho nên không nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của anh. Cô đem hộp đặt vào tủ giày cạnh cửa để nhắc nhở bản thân sáng mai lúc về nhớ mang theo.

“Bọn em lần này sẽ biểu diễn tiết mục “Nương tử quân màu đỏ”, đoàn phát cho bọn em mỗi người một bộ quân phục, đáng tiếc là em quên mang về Mọi người đều bảo rằng em mặc vào trông rất đẹp trai.” Sơ Vũ dường như nhớ ra gì đấy, lấy di động từ trong túi ra: “Đây, anh xem ảnh chụp của em đi.”

Tịch Hạo Trạch cầm xem, cũng không nói gì.

Sơ Vũ giật nhẹ tay anh, mong chờ hỏi: “Sao anh?”

Tịch Hạo Trạch bấu môi, bất đắc dĩ gật đầu: “Rất... đẹp”

“Sao anh lại miễn cưỡng vậy.” Sơ Vũ giật điện thoại lại: “Thật là không có mắt nhìn.”

Tịch Hạo Trạch uống một hớp canh, ánh mắt nhìn sang. Sơ Vũ vừa tắm xong thì thay một chiếc áo ba lỗ mát mẻ, trên hai vai cô lộ ra những nốt rôm sảy đỏ đỏ. Tịch Hạo Trạch kéo cô sang, nhíu mày: “Mấy hôm nay luyện tập đều phải mặc những bộ quân phục dày nặng đấy à.”

“Vâng ạ” Sơ Vũ thông thả nói: “Đoàn trưởng muốn xem hiệu quả thế nào, cả người em đều nổi rôm sảy cả lên.”

Tịch Hạo Trạch nắm lấy tay cô: “Thế mà còn gãi nữa sao.”

“Nếu anh không nhắc đến thì em đã không cảm thấy ngứa rồi.”

“Thế em đã mua thuốc chưa?”

Sơ Vũ lắc đầu, sau khi tan ca, cô vội vã vờnên quên mất việc này.

Tịch Hạo Trạch thở dài: “Em hãy uống hết bát canh đậu xanh này đi, canh mát giải nhiệt, ở đây cũng chẳng có thuốc.”

Buổi tối, Sơ Vũ cuộn mình trong chăn nằm cứ lật qua lật lại, cả người ngứa ngáy như bị kiến cắn.

Cô cứ trần trọc khiến Tịch Hạo Trạch cũng không thể ngủ được, anh duỗi tay ra ôm cô vào lòng: “Sao em vẫn chưa ngủ?”

Sơ Vũ nhẹ nhàng nghiêng người, nũng nịu nói: “Tịch Hạo Trạch, người em ngứa quá à.” Trong bóng tối, đôi mắt cô sáng rực lấp lánh: “Anh gãi cho em đi.”

Tịch Hạo Trạch luồn tay vào chăn, nhẹ nhàng vuốt lưng cô tựa như lông chim mềm mại lướt qua làm lòng Sơ Vũ cũng ngứa ngáy theo: “Anh

mạnh tay một chút, ở phía bên trên ấy...”

Tay anh dừng lại, bất đắc dĩ nhếch khóe miệng.

Lát sau, Sơ Vũ cũng không nỡ để chồng mình làm mãi, cô chủ động xoa bóp cho anh. Bàn tay lạnh lạnh nhỏ nhắn vuốt ve trước ngực anh.

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch trầm xuống, ôm chặt cô lại: “Tuy hai tuần này chồng của em phải huấn luyện căng thẳng, thế nhưng anh vẫn còn sung sức lắm đấy. Anh chỉ lo là ngày mai em dậy kiệt sức luyện tập mà thôi.”

Sơ Vũ nhếch miệng: “Đồ dê xồm.” Cô thu tay về lưng cuộn tròn tựa vào lòng anh, một lúc sau chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Sơ Vũ dậy sớm, nhẹ nhàng rời khỏi giường. Cô nấu một nồi cháo, lấy một ít đậu phụ và kim chi trong tủ lạnh đặt ra đĩa. Cô và Tịch Hạo Trạch ăn xong bữa sáng rồi đi ra cửa. Sơ Vũ không quên lấy giày, tâm trạng tràn đầy vui vẻ.

Lúc đến cổng đơn vị đúng lúc gặp Tịch Hạo Nguyệt. Tịch Hạo Nguyệt nhìn cô cười nói: “Sao mới sáng sớm mà trông chị phờ phạc thế, mệt lắm ư?”

Đối với lời trêu chọc của Tịch Hạo Nguyệt, Sơ Vũ chỉ thản nhiên cười nhẹ: “ Sáng nay chị dậy sớm.”

“Á à, tiểu biệt thắng tân hôn, em hiểu rồi .” Tịch Hạo Nguyệt cười khanh khách.

Sơ Vũ hơi sững lại: “Em và Hạo Trạch đúng thật là anh em, một người là sắc nam một người là sắc nữ.”

Tịch Hạo Nguyệt nhìn đôi giày trên tay cô, thấy có chút quen quen: “Chị mới mua à?”

Sơ Vũ hạnh phúc mỉm cười nói: “Là anh em tặng chị đấy.”

Tịch Hạo Nguyệt cần lấy xem, nụ cười trên môi bỗng cứng đờ, cô lắp bắp nói: “Rất... đẹp.”

“Đương nhiên rồi, chồng chị rất có mắt thẩm mỹ mà.”

Dưới ánh bình minh, tất cả mọi thứ đều rất hoàn hảo. Tịch Hạo Nguyệt đưa trả lại cho cô, cố gắng thả nhiên, gượng cười: “Đúng rồi, nếu không làm sao anh ấy có thể tìm được một người vợ xinh đẹp như chị được.”

Hội diễn mừng một tháng tám sắp cận kề, đoàn cô lại chào đón một đồng nghiệp mới. Đó cũng chính là cô gái mà Sơ Vũ tình cờ gặp được ở Bắc Kinh. Thế giới này nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ nhưng cũng đầy rẫy cơ hội gặp nhau.

Lúc nhìn thấy cô ấy, Sơ Vũ thật sự rất ngạc nhiên. Tô Y nhìn cô mỉm cười nhưng rất nhanh liền quay mặt đi.

Thì ra Tô Y là giáo viên vũ đạo ký hợp đồng của đoàn. Từ những đồng nghiệp khác Sơ Vũ biết được Tô Y tốt nghiệp tại học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc. Mấy năm gần đây luôn biểu diễn tại các hội diễn lớn ở nước ngoài

Giờ giải lao, cô đi qua pha trà đúng lúc gặp Tô Y.

Hai người nhìn nhau cười.

“Cô Tô, không nghĩ rằng chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại nhau.”

“Đúng vậy, duyên phận đúng thật kỳ diệu.”

Sơ Vũ nhìn thấy lá trà trong cốc cô ấy: “Ồ, cô cũng uống loại trà này à?”

“Cô muốn nếm thử không?”

Sơ Vũ lắc đầu: “Cám ơn, tôi không quen uống trà xanh.” Cô dừng lại một chút: “Nhưng chồng tôi rất thích.”

Tô Y cong khoe môi, hơi nở một nụ cười: “Có đôi khi giống như bị nghiện ấy, không có uống chịu không được .”

“Cô Tô, cô là người ở thành phố này sao?”

“Trước lúc tôi hai mươi hai tuổi, tôi vẫn sống ở đây. Sau này tôi cùng gia đình ra nước ngoài định cư. Bây giờ cứ xem như là tôi h ồi hương đi.” Giọng nói Tô Y có chút cô đơn.

Hai người nói chuyện rất ăn ý, Tô Y kể cho cô rất nhiều chuyện cô đã trải qua tại học viện võ đạo hoàng gia Anh quốc, Sơ Vũ thật rất hâm mộ.

“Cô Tô à, cô thật lợi hại.”

Tô Y cười nhẹ.

Tan ca, Sơ Vũ thuận đường ghé qua siêu thị. Trời nóng nực, cô xách túi thức ăn đứng chờ taxi, đúng lúc đang là giờ cao điểm, đứng hơn nửa ngày cũng chẳng bắt được xe.

Đột nhiên một chiếc xe dừng lại trước cô, cửa kính xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt xinh đẹp: “Sơ Vũ, lên xe đi.”

Sơ Vũ hơi sửng sốt, lên xe: “Cô Tô, sao cô lại ở đây?”

“Bạn học cũ tụ họp gặp mặt.” Tô Y nhìn qua gói to trên tay Sơ Vũ:”Cô mua thức ăn à?”

“Vâng.”

“Thời đại này phụ nữ còn biết nấu ăn giống cô cũng không còn nhiều lắm.”

“Cô Tô, nếu cô có thời gian lần tới đến nhà tôi thử tay nghề của tôi.” Sơ Vũ vẫn nhớ đến chuyện cô ấy nhận được ví tiền giúp cô, mà cô vẫn chưa cảm ơn cô ấy.

“Được, có thời gian nhất định tôi sẽ đến.”

Sơ Vũ xuống xe trước khu chung cư, ánh mắt Tô Y nhìn lên căn hộ, khoe miệng cong lên: “Hẹn gặp lại.”

Sơ Vũ cười vẫy vẫy tay. Cúi đầu bước từng bước về nhà. Hai hàng cây bên đường lay động trong gió.

Bữa tối, cô chỉ nấu đơn giản hai món. Thời tiết mấy hôm nay cứ nóng nực nên cô cũng chẳng có khẩu vị. Ăn xong cơm chỉ đâu cô đưa chú chó Teddy đi dạo. Mọi ngày lúc cô đi làm, cô đều đem Tiểu Lục đến cửa hàng chăm sóc thú cưng, đến lúc tan ca lại đi đón Tiểu Lục về.

Tiểu Lục tựa quây nhón nháo, vừa được Sơ Vũ thả xuống, Tiểu Lục lập tức chạy lên trước.

“Tịch Tiểu Lục lại không nghe lời rồi, chị mang em lên giờ đây.” Sơ Vũ uy hiếp nói, nhưng dường như chẳng có tác dụng nào. Tịch Tiểu Lục chạy nhanh về phía trước.

Sơ Vũ ngẩng lên nhìn, thì ra là gặp đồng bọn, là một chú chó đeo một chiếc nơ màu hồng rất xinh xắn.

“Tịch Tiểu Lục, em cũng thật có mắt nhìn đấy.”

Hai cái con chó nhỏ sủa lên vài tiếng.

Sơ Vũ cùng chủ nhân của chú chó có chiếc nơ màu hồng đứng một bên thảo luận về kinh nghiệm nuôi chó, để lại một thế giới riêng cho Tiểu Lục và bạn gái nó. lát sau, chủ nhân của chú chó kia mang nó lên lầu, Tịch Tiểu Lục đau lòng đuổi theo sủa vài tiếng.

Sơ Vũ xấu hổ, đi đến ôm Tiểu Lục lên lầu, vừa đi vừa nghiêm túc phê bình: “Em đúng thật là háo sắc, nhìn thấy em gái xinh đẹp liền chạy đến, có gái là quên hết tất cả, sau này mà còn như vậy nữa chị sẽ không mang em ra ngoài nữa đâu.”

Đột nhiên, đằng sau truyền đến một tiếng cười.

Sơ Vũ dừng lại, mặt nhăn nhó, nghiêng người qua thì thấy một người đàn ông trẻ đang nhìn cô cười. Cô kinh ngạc há miệng, sau đó lại liềng ngượng ngùng cúi đầu.

Giang Triết cứ như vậy lảng lảng nhìn cô. Hương hoa trong không khí theo gió phả phất.

“Chú chó của cô rất đáng yêu.”

Đúng lúc Tịch Tiểu Lục sủa lên hai tiếng, Sơ Vũ gượng gạo cười cười.

Giang Triết thấy cô không trả lời: “Hàn Sơ Vũ, không nghĩ rằng có thể gặp được cô ở đây.”

“Giang tổng.” Giang Triết là giám đốc công ty trước đây cô làm thêm, không ngờ rằng anh vẫn còn nhớ tên cô.

“Hiện tại quan hệ của chúng ta cũng không còn là cấp trên cấp dưới nữa rồi, cô đã bỏ việc ở công ty tôi rồi mà .”

“Không phải, không phải, công ty của anh rất tốt, chỉ là tôi phải đi thi nghiên cứu sinh nên mới từ chức .”

Giang Triết thấy cô cuồn quýt giải thích, ánh mắt từ từ dịu xuống: “Thế cô thi thế nào rồi?”

“Sau lại, tôi không đi nữa.”

Giang Triết vừa định hỏi nguyên nhân, ánh mắt bỗng lướt qua nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương sáng rực trên ngón áp út trái của cô, anh ngạc nhiên gấp gấp hỏi: “Cô đã kết hôn rồi ư?”

“Vâng ạ, cũng đã một tháng rồi .” Cô vuốt đầu Tịch Tiểu Lục.

“Vậy ư, thật đáng tiếc .” Giọng Giang Triết hơi nhỏ, Sơ Vũ nghe không rõ.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi nghe không rõ lắm.”

Giang Triết cười, chuyển đề tài: “Cô ở đâu?”

“Tòa 15A số nhà 802.”

“Vậy thật trùng hợp, tôi ở 801.”

Sơ Vũ bất ngờ tròn tròn hai mắt, cảm thấy có chút kỳ lạ: “Sao trước đây tôi chưa bao giờ gặp anh nhỉ?”

“Hôm qua tôi mới vừa chuyển đến.” Giang Triết nhìn vào đôi mắt đen thẳm kia say đắm, nhếch miệng, đưa tay ra: “Sau này mong cô giúp đỡ.”

Sơ Vũ yếu ớt cười, cũng đưa tay ra: “Nào có, nào có, Giang tổng quá khách sáo rồi.”

Hai người mãi trò chuyện vui vẻ không chú ý đến cách đó không xa có một người đã đứng đó được một lúc rồi. Cả người Tịch Hạo Trạch toát ra một khí thế bức người, Sơ Vũ nhìn thấy anh, gương mặt tràn đầy hạnh phúc. Trong mắt Giang Triết lóe lên một tia thất vọng nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Anh đã về rồi.” Cô cúi người thả Tịch Tiểu Lục xuống, cười ngọt ngào với anh sau đó nhìn sang Giang Triết giới thiệu: “Đây là chồng tôi, Tịch Hạo Trạch.”

“Còn đây là hàng xóm của chúng ta, Giang Triết.” Tịch Hạo Trạch nhìn cô nhưng lại không nhìn thấy ánh mắt cô, chỉ có thể nhìn thấy hàng mi dài đem rũ xuống của cô.

“Xin chào!”

“Xin chào!”

Hai người đàn ông chào nhau, bầu không khí tạm thời yên tĩnh lại.

Đã vài ngày nay Tịch Tiểu Lục không gặp chủ nhân mình rồi, có lẽ là nhớ nên cứ quẩn quanh chân anh.

Sơ Vũ nhìn xuống: “Tịch Tiểu Lục này đúng thật là, đực cái gì cũng chẳng chữa”

Giang Triết cười nhếch môi: “Chào hai người, khi nào có thời gian lại trò chuyện.”

Sơ Vũ gật đầu. Sau khi nhìn anh ta lên lầi, cô lại bế Tịch Tiểu Lục lên. Tịch Hạo Trạch đi một bên cạnh cô. Cô bỗng ngạc nhiên khi nhìn thấy trong tay anh cầi một cái hộp.

Sau khi vào nhà, Tịch Tiểu Lục tự giác chạy vào tổ của nó. Lúc Sơ Vũ rửa tay đi ra, Tịch Hạo Trạch đang nhắm mắt trầi tư dựa trên sô pha. Một chiếc hộp nằm trên bàn.

Tay anh đặt lên bụng, mắi nhúi lại. Mẹ chầi cô đã nói qua với cô rằng dạ dày Tịch Hạo Trạch không tốt.

“Anh đã ăn tối chưa?”

Tịch Hạo Trạch trầi giọng uhm một tiếng. Sơ Vũ nhìn ra anh vẫn chưa ăn gì, đi vào phòng bếp hâm nóng lại thức ăn, rầi lại nấu thêm một món nữa.

Tịch Hạo Trạch nghe thấy âm thanh trong phòng bếp, mở mắt ra. Đôi mắt đem sắi bình tĩnh nhìn cô. Anh đi qua lắi lắi ôm cô từ phía sau, một lầi ấm từ từ truyềi đến tim anh .

Sơ Vũ giậi mình. Những lúc thân mật Tịch Hạo Trạch cũng thường ôm cô, nhưng hôm nay cái ôm này cô thấy dường như có gì đó không giống nhưng cô vẫn không thể nghĩ ra được là không giống chỗ nào.

“Tịch Hạo Trạch, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em không đấy.”

Mặt Tịch Hạo Trạch tối sầi lại: “ Trong đầi em cả ngày toàn nghĩ chuyện đầi đầi vậy.”

“Thế ai bảo anh bỗng dưng khi không lại ôm em làm gì” Cô nhỏ giọng thì thầm. Có lẽ cái ôm này đã làm cô mất bình tĩnh thế nên khi cô vươn tay lấy chiếc đĩa lại cần nhần chiếc chảo nóng.

Cô bị đau kêu lên.

“Em có bị gì không, sao lại không cẩn thận như vậy?” Tịch Hạo Trạch nhanh chóng nâng tay cô lên xem. Vết bỏng đã đỏ, có lẽ sẽ bị nổi lên bong nước.

Tịch Hạo Trạch đi lấy hộp thuốc. Ngồi trên sofa trong phòng khách, Tịch Hạo Trạch cẩn thận thoa thuốc lên tay cho cô: “Hay ngày này em không được động vào nước đâu đấy.”

Sơ Vũ nhìn qua chiếc hộp trên bàn hỏi: “Ủa đây là gì vậy?”

Tịch Hạo Trạch lấy chiếc hộp qua, mở ra, là một đôi giày ba lê xinh đẹp lộng lẫy. Tịch Hạo Trạch chậm rãi ngồi xuống cởi đôi dép trên chân cô, dịu dàng mang vào cho cô.

Sơ Vũ kinh ngạc. Không phải tối qua anh vừa mới tặng cô một đôi ư, sao hôm nay lại mua thêm một đôi nữa?

“Sao anh lại mua thêm một đôi nữa làm gì vậy?”

Tịch Hạo Trạch chăm chú nhìn, ngẩng đầu đối diện cô, ánh mắt kiên định, khẽ giọng nói: “Đôi này hợp với em hơn.”

Sơ Vũ từ từ cúi đầu nhìn kỹ bàn chân, đôi này đúng là hợp với cô hơn. Nhưng nhớ lại động tác thuần thực của anh, cô cảm thấy hơi nghi ngờ: “Có phải trước đây anh cũng đã từng mang giày cho cô gái khác rồi không?”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 30: “Aizza, Tịch đội trưởng, bà xã cũng không phải là lính của cậu, bà xã là để nâng niu yêu thương...”

Vừa mới dứt lời Sơ Vũ liền hối hận. Căn phòng đột nhiên rơi vào tĩnh lặng. Tịch Hạo Trạch chau mày, ánh mắt trầm tư chậm rãi nhìn xuống đôi giày trên chân Sơ Vũ.

Năm đó, vào một chiều hè trên sân trường thanh tĩnh. Cô gái mặc một chiếc váy dài trắng tinh ng ồi trên thanh xà đu, đôi chân thon dài xỏ hờ đôi giày hơi đung đưa, khe khẽ ngân nga khúc nhạc với giọng hát ngọt ngào. Mái tóc dài nhẹ bay trong gió, mùi hoa oải hương thơm ngát thoang thoảng khắp nơi.

Tịch Hạo Trạch đang ng ồi trên chiếc ghế đá bên cạnh đọc sách, “Bùm” một vật màu đen rơi xuống bên chân anh. Anh xoay người qua, mỉm cười nhặt giày lên. Ánh mắt đắm đuối dịu dàng nhìn cô gái.

“Tịch Hạo Trạch, tuần sau em đã phải đến Italy biểu diễn rồi, một tháng sau mới quay lại mà sao bây giờ anh vẫn có thể ng ồi đây đọc sách được chứ.”

“Em cũng không phải là không quay lại mà.” Tịch Hạo Trạch đi qua nắm lấy chân cô cẩn thận mang vào: “Nhìn em kìa để mẹ em mà thấy lại mắng cho mà xem.”

Cô gái cười khúc khích, hai tay nâng mặt anh lên: “Tịch Hạo Trạch, sau này anh chỉ được phép mang giày cho em thôi đấy.”

Tịch Hạo Trạch cúi đầu, lúc này đây Sơ Vũ không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt anh, chỉ có thể thấy bóng dáng lơ mờ.

“Tịch Hạo Trạch...” Sơ Vũ khẽ gọi tên anh. Tịch Hạo Trạch nhìn lên, nhanh chóng giấu đi cảm xúc của mình.

Sơ Vũ mím môi, thế giới tình cảm thu ần khiết của cô trái ngược với anh. Người như Tịch Hạo Trạch làm sao có thể giống cô được, nhưng chuyện gì đã qua thì cứ để cho nó qua. Một người đàn ông chừng chạc chín chắn, lại có gia cảnh tốt, không thể nào chưa từng có một mảnh tình vắt vai được. Tuy cô rất tò mò nhưng cô cũng không muốn nghĩ nhiều nữa vì như thế chỉ mang lại đau khổ chứ chẳng có ích gì.

“Đi ăn thôi anh, thức ăn đã sắp nguội cả rồi.”

Tịch Hạo Trạch thở nhẹ một hơi, nắm chặt lấy tay cô.

Sau bữa tối, trong phòng khách, Sơ Vũ luyện tập còn Tịch Hạo Trạch ng ồi trên sofa, tivi tắt tiếng liên tục nhấp nháy chuyển hình. Anh nhìn chăm vào Sơ Vũ đang không ngừng lặp lại động tác, chiếc cằm mảnh khảnh hơi rướn lên cao. Sơ Vũ đúng là một diễn viên múa bẩm sinh. Cũng khó trách các lãnh đạo bên kia vui mừng cười toe toét khi anh đến nộp đơn cho Sơ Vũ vào đoàn.

“Ai zza, mệt chết đi được .” Sơ Vũ đi đến ng ồi xuống bên cạnh anh, xoa xoa cổ chân. Anh vẫn nhìn cô như thế không biết đang suy nghĩ gì. Tivi đang chiếu chương trình “Thám hiểm” mà hai người đều thích xem.

Trên bàn bày ra rất nhiều đồ ăn vặt, Sơ Vũ vô tư lấy một gói khoai tây chiên mở ra. Tịch Hạo Trạch nghe tiếng rột roạt, tay giật lại: “Đừng ăn những thứ này nhiều, đến khi em bị béo lên rồi lại phải vất vả giảm cân đấy.” Nói xong liền lấy khăn lau tay cho cô.

Thật ra Tịch Hạo Trạch là một người rất biết quan tâm chăm sóc người khác , thỉnh thoảng Sơ Vũ nghĩ kết hôn với một người đàn ông hơn cô tám tuổi cũng rất tốt.

Cô mỉm cười hạnh phúc. Nhưng vừa chớp mắt đã nghiêm mặt lại, tay sờ lên bụng: “Dạo này cường độ luyện tập tăng cao nên em ăn rất nhiều, thế mà mỗi lúc tập xong bụng em liền đói meo à.” Cô dừng một chút lại

nhìn sang Tịch Hạo Trạch, ánh mắt lóe lên một tia gian xảo pha chút hứng thú hỏi anh: “Thường ngày các anh huấn luyện cũng vất vả lắm đúng không, nếu anh đói bụng thì phải làm sao bây giờ?”

Tịch Hạo Trạch nằm dựa nửa người trên sofa mềm mại, buồn cười nói: “Có thể làm sao được chứ, cố chịu thôi.”

“Thân thể con người đâu có cứng rắn như sắt thép đâu.” Sơ Vũ nghịch ngợm vỗ vào ngực anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt âu yếm, dịu dàng nở nụ cười.

Hôm sau, Sơ Vũ lại đem theo một đôi giày nữa đến đơn vị. Nhìn hai đôi giày trong tủ, lòng cô ngập tràn hạnh phúc.

Cô đến sớm, lúc này ở trong phòng tập cũng chỉ mới có vài người. Thay váy múa xong, cô quay người thì nhìn thấy Tô Y.

“Chào cô Tô.”

“Sơ Vũ, cô tới sớm nhỉ.” Tô Y nhìn thấy Sơ Vũ đã thay xong quần áo .

Sơ Vũ nhìn thoáng qua đôi giày Tô Y vừa lấy ra từ tủ, hơi cũ, lại ố vàng, một vài góc còn bị sờn mòn.

Tô Y cúi người thay giày, đứng lên thì bất gặp ánh mắt Sơ Vũ đang nhìn chăm vào chân mình, khóe miệng hơi cong lên: “Đôi giày này là món quà tôi tự thưởng cho mình khi thi đậu vào học viện, cũng không ngờ là tôi đã mang nó nhiều năm như vậy rồi.” Cô khẽ thở dài.

Sơ Vũ không nói gì, trực giác của cô cho cô biết đằng sau nó là ẩn chứa một câu chuyện tình buồn, mỗi người đều có một bí mật riêng.

Lúc đang luyện tập, Uông Thần cũng để ý đến đôi giày của Tô Y: “Sơ Vũ, sao cô Tô vẫn mang đôi giày cũ ấy nhỉ?”

“Cô ấy mang lâu rồi nên tiếc nuối .”

“Tôi cảm thấy không phải thế, nói không chừng có lẽ là bạn trai tặng đấy.” Ông Thần bĩu môi, giọng nói nhỏ xuống: “Nhưng, tôi nghe nói cô Tô vẫn chưa kết hôn đâu. Năm nay cô ấy đã hai chín rồi đấy.”

Sơ Vũ kinh ngạc: “Cô ấy đã hai chín rồi hả?”

Ông Thần khinh bỉ liếc cô: “Là tuổi thật đấy.”

“Cô ấy chăm sóc bản thân tốt quá.” Cô vẫn luôn nghĩ Tô Y cùng lắm cũng chỉ hai mươi thôi.

Buổi trưa lúc đến canteen ăn cơm, Sơ Vũ và Ông Thần vẫn như mọi ngày ngồi ở vị trí cũ, Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, một bầu không khí rất dễ chịu. Lúc này là giờ ăn nên rất đông người, từ xa Sơ Vũ nhìn thấy Tô Y đang bụng hộp cơm tìm chỗ ngồi, cô vẫy vẫy tay với Tô Y.

Tô Y đi đến: “Không phiền mọi người chứ.”

Ba người lặng im ăn cơm trưa.

Ông Thần nhìn Sơ Vũ đã ăn gần hết, kinh ngạc hỏi: “Sơ Vũ, sao dạo này cô lại ăn nhiều như thế?”

Họ là diễn viên múa nên đầu rất chú ý đến dáng dấp. Tối hôm qua Tịch Hạo Trạch vừa mới nói cô, bây giờ Ông Thần lại đụng vào nỗi đau ấy.

“Có đâu, bình thường tôi cũng ăn nhiều vậy mà.” Sơ Vũ lí nhí nói, thật ra trước đây cô ăn rất ít. Từ sau khi kết hôn, mỗi lần về đại viện bà Trần lại nấu đủ các món để đãi khách cho cô. Cô không ăn thì sợ bà buồn lòng, nhưng cô cứ ăn là lại càng ăn nhiều hơn.

“Ồ ồ” Ông Thần cười cười.

Tô Y cười nhẹ, ánh mắt lướt qua chiếc nhẫn trên ngón áp út của Sơ Vũ. Cô đột nhiên thần thừ, lòng đau nhói.

Tịch Hạo Nguyệt ngồi ở góc xa đằng kia, tay nắm chặt đôi đũa, mày nhíu lại, trong lòng sôi sục không thể không than vãn thế giới này sao nhỏ

bé thế, quanh quẩn một vòng rồi lại gặp nhau. Cô nhìn Sơ Vũ đang ngồi bên kia, ánh mắt lo lắng không nói nên lời.

Chiều lại, khi đang tập luyện thì xảy ra một số sai sót với phần nhạc đệm, đôi giày kia của Tô Y cuối cùng đã hy sinh một cách vinh quang. Sơ Vũ nhìn thấy ánh mắt Tô Y có chút luyến tiếc, cô không đành lòng nói: “Cô Tô, em còn một đôi giày mới. Hay là cô mang tạm đôi giày của em đi.”

Tô Y sửng ra vài giây nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Sơ Vũ đưa cho Tô Y đôi giày đầu tiên mà Tịch Hạo Trạch tặng cô. Khi đó dường như cô bị gì đó làm cho mê muội, cũng không có hỏi Tô Y mang giày size bao nhiêu, đôi giày kia Tô Y mang vào rất vừa vặn rất hợp.

“Giày rất đẹp.”

“Chờng tôi đã tặng tôi đấy.” Cô kinh ngạc không biết bản thân mình làm sao vậy, chẳng ai hỏi cô mà cô cũng tự nói ra. Có lẽ là trong lòng cô có chút gì đó không đành lòng nên mới có phản ứng lớn như vậy.

Tô Y cúi người, đầu ngón tay chậm rãi lướt qua mũi giày, nhẹ nhàng vuốt ve, tựa như đang tìm kiếm bóng hình xa xưa nào đó. Đột nhiên cô đứng dậy: “Được rồi, tiếp tục tập luyện đi.”

~~~

Một tháng tám, sân khấu lớn được trang trí rực rỡ. Sơ Vũ đứng ở phía sau hậu trường, qua tấm rèm cô nhìn thấy ba chờng cô Tịch Chính Hồng đang ngồi ở vị trí chính giữa.

Duyên phận đúng thật rất kỳ diệu, lúc tết tây cô cũng đã từng đứng trên sân khấu này. Vẫn tưởng đó chỉ là sự tình cờ, nào ngờ rằng đây chính là giây phút đã đưa cô đến với sự nghiệp múa lâu dài. Cũng chính trong đêm đấy, mối quan hệ phức tạp của cô và Tịch Hạo Trạch lại bắt đầu. Không có buổi biểu diễn đêm đó có lẽ cô và anh cũng sẽ không gặp nhau, cô và anh cũng chỉ có thể là hai người xa lạ. Tịch Hạo Trạch cũng mãi mãi chỉ có thể tồn tại trong ký ức của cô.

“Sơ Vũ, lát nữa đã đến chúng ta rồi, sao cô vẫn còn chưa thay trang phục đi.” Ông Thần từ phía sau đi đến vỗ lên vai cô. “Cô đang nhìn cái gì đấy?”

“Chả có gì cả.” Sơ Vũ kéo Ông Thần: “Nhanh đi thay thôi.”

“Hừ. cô nhìn chòng mình chứ gì. Thật là chịu không nổi cô đấy. Cô như vậy sao có thể làm vợ của quân nhân được chứ. “

Sơ Vũ bị đoán trúng tim đen hai má đã đỏ bừng lên: “Nói thì dễ nhưng làm thì khó.”

Buổi hội diễn văn nghệ thành công rực rỡ. Sau khi màn biểu diễn kết thúc, Sơ Vũ cũng không lên sân khấu để được biểu dương khen ngợi. Cô đứng ở cổng hội trường đợi Tịch Hạo Trạch. Các chiến sĩ khác cứ nối đuôi nhau đi ra.

Tịch Hạo Trạch chậm rãi đi ra. Bên cạnh anh là một người đàn ông cũng mặc quân phục xanh. Hai người vừa đi vừa nói chuyện không hề chú ý đến Sơ Vũ đang đứng bên này.

Sơ Vũ trở mắt nhìn anh và người đàn ông kia đang to nhỏ cứ thế mà lướt qua người cô, trong lòng hơi bức bối: “Tịch Hạo Trạch.” Cô gọi tên anh, giọng trong trẻo êm ái.

Hai người đàn ông đang trước dừng lại xoay người, Tịch Hạo Trạch nhìn trang phục trên người cô, mày cau lại, đi qua chỗ cô, vươn tay tháo mũ cô xuống: “Trời nóng thế này sao em vẫn chưa thay quần áo, lại muốn bị nổi sảy ư.”

Sơ Vũ bĩu môi, mặt mày hớn hở tràn ngập chờ mong hỏi: “Hôm nay em biểu diễn thế nào? Không đến mức dọa Tịch đại nhân đấy chứ?”

“Nhanh đi thay quần áo đi.” Tịch Hạo Trạch nâng tay xem đồng hồ “Cho em mười phút đấy.”

Giang Dịch Hiền hứng thú nhìn cảnh trước mắt, nở nụ cười, không nghĩ đến Tịch Hạo Trạch thường ngày bình thản ung dung cũng còn có mặt này. Anh thông dong đi qua: “Chị dâu, hôm nay chị biểu diễn rất tuyệt, rất có khí thế. Lúc này Hạo Trạch còn khen chị không ngừng đấy.”

Tịch Hạo Trạch trừng mắt liếc anh, thật vớ vẩn.

“Chị dâu, tôi là Giang Dịch Hiền, lúc hai người kết hôn đúng lúc tôi phải ở thành phố khác diễn tập nên không thể tham dự hôn lễ của hai người được, lần sau hai người phải mời tôi một bữa long trọng mới được đấy.”

Hôm nay thời tiết nóng đến 39 độ, Sơ Vũ lại mặc quân trang giày, mặt cô đã đỏ ửng lên, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi, cô mỉm cười: “Được.”

“Hàn Sơ Vũ em còn 8 phút đấy.”

“Aizza, Tịch đội trưởng, bà xã cũng không phải là lính của cậu, bà xã là để nâng niu yêu thương chứ không phải để cậu ra lệnh.” Giang Dịch Hiền người này miệng mềm ngọt xớt.

Nghe anh nói thế, Sơ Vũ gấp gáp chạy đi thay, trong lòng thầm oán Tịch Hạo Trạch bá đạo. Mà vì sao cô phải nghe lời anh ta chứ?

Tịch Hạo Trạch nhìn theo bóng lưng xanh nhạt đang quẩn quýt chạy kia, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Giang Dịch Hiền nhìn anh liếc một cái, cười trêu chọc: “Haizz, cậu đừng có cười như vậy được không? Đúng thật là rợn người mà.”

Tịch Hạo Trạch lạnh lùng liếc anh ta.

Sơ Vũ thay quần áo xong đi ra thì chỉ thấy còn có mình Tịch Hạo Trạch đang đứng dưới tán cây xanh cách đó không xa.

Tịch Hạo Trạch nhìn cô, vẻ mặt bình thản, nâng tay xem đồng hồ: “Muộn một phút mười hai giây.”

Sơ Vũ ngạc nhiên.

“Em đến muộn nên về sẽ bị xử phạt!” Người nào đó công tư phân minh nói.

“Tịch đại nhân à, em đây đã cố gắng thay nhanh nhất rồi đấy . Em chạy nhanh đến nỗi tim cũng suýt rơi ra ngoài. Anh không tin thì hãy nghe đi, bây giờ em vẫn còn thở không ra hơi đây. Em chưa bao giờ tham gia quân đội, lại chưa bao giờ được huấn luyện, anh có thể nương tay một chút được không”. Cô lắc lắc tay anh, không quan tâm đến xung quanh lại bắt đầu đùa giỡn.

Tịch Hạo Trạch cũng chỉ là hù dọa cô thôi, sao anh có thể trừng phạt cô gì chứ. Anh nén cười, nâng tay lau những giọt mồ hôi trên trán cô.

Hai người không biết một màn ngọt ngào này đã bị rơi vào mắt của một người khác. Tô Y chưa xót, đôi mắt mờ mịt nhìn hai người họ. Cô cách họ khoảng mười bước nhưng cô lại phát hiện mình mãi không thể bước đến đó được.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Sơ Vũ nâng tay lên dụi mắt, nhỏ giọng mắng: “Đồ háo sắc.”

Sau khi kết hôn, Sơ Vũ đã có thói quen ngủ nướng vào cuối tuần. Đúng lúc thứ bảy tuần này Tịch Hạo Trạch cũng được nghỉ. Sơ Vũ còn nghĩ rằng họ hôm nay sẽ tận hưởng một ngày chỉ thuộc về thế giới riêng của hai người, ngờ đâu vừa mới sáng sớm đã bị chèn mình đánh thức.

Cô mơ màng ngáp một cái thật dài: “Tịch Hạo Trạch, hôm nay anh không phải huấn luyện mà, dậy sớm như vậy làm gì chứ?” Nói xong cô lại ngã ào xuống giường, bất mãn hậm hừ.

Thật hiếm khi Tịch Hạo Trạch mới nhìn thấy được bộ dáng lười biếng của cô, thật đáng thương. Anh thấy cô nhắm mắt lại hai hàng mi khẽ run, ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào làn da nõn nà trắng mịn của cô, cô cuộn người lại tựa như em bé rất đáng yêu.

Anh bịt mũi cô lại, Sơ Vũ không thở được, giận dữ! Cô đập vào cánh tay anh, nũng nịu nói: “Em thật sự buồn ngủ lắm.”

Tịch Hạo Trạch ghé sát tai cô: “Sơ Vũ, tối qua chúng ta đơn giản chỉ nằm ngủ thôi mà.” Lúc nói, hơi thở ấm áp của anh thổi vào mặt cô.

Sơ Vũ nâng tay lên dụi mắt, nhỏ giọng mắng: “Đồ háo sắc.”

Tịch Hạo Trạch cười nhẹ, vỗ vai cô: “Em dậy ăn sáng đi, lát nữa chúng ta phải ra ngoài nữa.”

Ăn xong, Sơ Vũ lười biếng dựa vào lưng ghế, hỏi: “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi đến trường bắn cùng với Giang Tử và một vài người nữa.”

“Em không đi đâu.” Sơ Vũ không quen thân với mấy người đấy lắm, cô đi cũng chẳng biết nói gì.

Tịch Hạo Trạch cười cười: “Lâu lắm mới được nghỉ một ngày, người làm chồng như anh sao có thể để Tịch phu nhân cô đơn ở nhà một mình được .”

Sơ Vũ bật cười, trong lòng rất vui vẻ nhanh chóng chạy vào phòng thay quần áo. Lúc cô vừa mới cởi áo ngủ ra thì Tịch Hạo Trạch đi vào. Hai người cũng không phải là chưa từng khỏa thân trước mặt nhau, nếu như cô che che đây đây thì có vẻ như giả tạo quá. Tuy cô có hơi xấu hổ nhưng trên mặt vẫn cố giữ bình tĩnh.

Không nghĩ rằng ban ngày ban mặt Tịch Hạo Trạch cũng chẳng bận tâm là cô vợ bé nhỏ mình có ngưng ngừng hay không, anh đi đến chiếc tủ cạnh cô, vươn cánh tay dài lấy ra một chiếc đầm màu xanh biển: “Em mặc cái này đi.”

Sơ Vũ nhướn mày: “Bộ này có quá già không ?”

Sau kết hôn bà Trần mua cho cô rất nhiều quần áo trang sức, Sơ Vũ cũng chỉ chọn mấy bộ bình thường mặc thôi, nhưng phải công nhận là mất thẩm mỹ của mẹ chồng cô quả thật là đi trước thời đại. Sơ Vũ đã từng nói qua với Tịch Hạo Trạch về vấn đề này. Có lẽ trước đây bà chưa từng phát huy khiếu thẩm mỹ của mình lên người Tịch Hạo Nguyệt cho nên có cơ hội liền trở tài lên người cô con dâu này. Sơ Vũ rất xinh đẹp nên mỗi lần đi dạo cùng bà Trần trong đại viện đều được các phu nhân khác khen ngợi nức nở. Nếu như bà Trần không chứng diện cho Sơ Vũ thì bà cảm thấy thật đáng tiếc cho điều kiện và ngoại hình của cô ấy.

“Chồng của em đã là ông chú già rồi, em lại mặc áo quần giống trẻ con, lát nữa mấy người ở đấy sẽ cười anh là dụ dỗ trẻ vị thành niên .”

Sơ Vũ bĩu môi, cô cũng đã nói với anh mấy lần rồi, đúng là đồ xấu tính. Cô thay xong đứng trước gương nhìn lui nhìn tới, cổ áo chữ V làm lộ ra khuôn ngực căng tròn trông rất gợi cảm.

Người nào đó như mất hồn nhìn chăm vào cô, sau lại nói: “A, thiếu một thứ.”

Sơ Vũ trợn mắt nhìn anh. Tịch Hạo Trạch quay người đi đến bên tủ đầu giường lấy một chiếc hộp, mở ra là một sợi dây chuyền. Anh đứng đằng sau giúp cô mang vào, Sơ Vũ nhìn hai người trong gương, dịu dàng thắm thiết. Tay sờ sợi dây chuyền, nở một nụ cười hạnh phúc.

Bắt gặp ánh mắt của anh trong gương, tim cô bỗng đập mạnh: “Em cứ có cảm giác là lạ.”

Tịch Hạo Trạch dịu dàng nhìn cô: “Rất đẹp.”

Sơ Vũ hít một hơi, cười rạng rỡ.

Lúc ra khỏi nhà, thật trùng hợp là cánh cửa đối diện 801 của Giang Triết cũng vừa mở ra, nhìn thấy Sơ Vũ, anh hơi ngẩn người, mỉm cười: “Chào Tịch tiên sinh, Tịch phu nhân.”

Sơ Vũ mỉm cười: “Chào anh, Giang tổng.” Thật ra Giang Triết chỉ bằng tuổi cô, chẳng qua là trên người anh khoác một bộ vest lịch lãm, mang giày da, rất chín chắn, vừa nhìn đã biết là một doanh nhân thành đạt. Sơ Vũ nghĩ, Tịch Hạo Trạch cũng rất đẹp trai nhưng hai người lại có hai phong cách hoàn toàn khác nhau. Cô nhìn qua Tịch Hạo Trạch, ánh mắt anh như muốn nuốt chửng cô, trên tay còn cầm túi rác đen. Cô lập tức đi đến lấy túi rác, sao lại có thể để một anh chàng đẹp trai cầm túi rác được chứ.

Giang Triết thấy động tác của Sơ Vũ, xoay người bước đi.

“Em rất quen thân anh ta sao?” Tịch Hạo Trạch nhìn theo bóng Giang Triết hỏi.

“Lúc trước em có làm ở công ty của anh ta một thời gian.” Sơ Vũ rất ngưỡng mộ Giang Triết, nói: “Anh ấy rất giỏi giang vừa về nước đã tự thành lập một công ty. Ở đấy toàn những người tuổi trẻ tài cao. Gia thế của Giang Triết cũng rất tốt, nhưng công ty này đều là do anh ấy tự mình gây lập nên đấy, thật là giỏi.”

Tịch Hạo Trạch hơi chần chừ, nghe Sơ Vũ khen ngợi không ngớt lời: “Hàn Sơ Vũ.” Anh nghiêm túc gọi tên cô.

Sơ Vũ giật mình.

“Sau này không được ở trước mặt ch ồng em khen ngợi người đàn ông khác nữa.” Đột nhiên anh ghé sát bên tai cô, thì th ầm: “Anh sẽ ghen đấy!”

Sơ Vũ ngạc nhiên chớp chớp mắt.

Lúc hai người đến trường bắn thì những người khác cũng vừa đến. Tịch Hạo Trạch nắm lấy tay cô thông thả đi đến. Ngoài trừ Giang Dịch Hi ền và Từ Dịch Phong cô đã gặp qua, những người khác cô đều không biết. Mọi người đều gọi cô là ”Chị dâu” . Tất cả bọn họ đều dẫn theo bạn gái. Sơ Vũ nhìn thấy một người phụ nữ lạnh lùng đang đứng bên cạnh Từ Dịch Phong. Cô nhớ đến cô bé Nhạc Nhạc, trong lòng th ầm trách Từ Dịch Phong đúng là đ ồ đ ều cán, đã có con gái rồi mà vẫn còn dây dưa với phụ nữ khác.

Cánh đàn ông đi bắn, phụ nữ thì ng ồi ở khán đài quan sát. Trên phương diện này ngoại trừ Tịch Hạo Trạch và Giang Dịch Hi ền thường xuyên tập luyện với súng, những người khác hầu như cũng thường đến nơi đây để giải trí nên thành tích cũng không kém.

Sơ Vũ nhìn Tịch Hạo Trạch bắn trăm phát trăm trúng, rất hâm mộ. Bạn gái Từ Dịch Phong thì chỉ thờ ơ im lặng ng ồi bên cạnh, đôi lúc lại còn nâng tay nhìn đ ồng hồ. Sơ Vũ còn nghĩ hay là hai người họ đang giận dỗi.

Lát sau, Tịch Hạo Trạch đi đến đưa khẩu súng cho cô.

Sơ Vũ khoát tay: “Em không chơi được đâu.”

“Anh dạy cho em.”

Từ Dịch Phong cũng đi đến , lạnh lùng nhìn cô gái bên cạnh: “Diệp Lan, chúng ta hãy cược đi, nếu em thắng tôi, tôi sẽ để cho em gặp Nhạc Nhạc.”

Sơ Vũ tò mò nhìn qua. Diệp Lan cúi đầu, hai tay nắm chặt lại, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia chế giễu. Trong nháy mắt cô ngẩng đầu đứng lên: “Từ Dịch Phong, ngoại trừ uy hiếp người khác anh có thể làm được gì?” Cô cười lạnh, nhanh như chớp vung tay ra cướp lấy khẩu súng trên tay anh ta, rồi ngấm ngấm.

Giọng nói rất bình tĩnh: “Đời này thứ quý giá nhất tôi cũng đã đặt cược. Cá cược ư? Được thôi. Hy vọng lần này anh có thể giữ lời. Cẩn bã...” hai chữ cuối cùng Sơ Vũ không nghe thấy được, chỉ nhìn thấy được môi Diệp Lan từ từ khép lại.

Từ Dịch Phong có vẻ căng thẳng, vẻ mặt lo lắng.

Sơ Vũ đứng bên cạnh bị dọa sợ, Tịch Hạo Trạch cau mày, kéo cô qua khu vực bên kia.

“Cánh tay nâng lên duỗi thẳng, chú ý tập trung.” Tịch Hạo Trạch chính xác là một người thầy giỏi, Sơ Vũ không bắn trúng cũng không mắng cô, mỗi người đều có một lĩnh vực riêng.

“Ồi giỏi ời, Hạo Trạch, hai vợ chồng cùng nhau hợp tác, song kiếm hợp bích nhé.” Giang Dịch Hiên cười trêu: “Nhưng chị dâu cần phải tăng cường luyện tập hơn nữa đấy.”

Mấy người vẫn đang nhìn Sơ Vũ tập luyện, bỗng nhiên phía bên Từ Dịch Phong truyền đến âm thanh xôn xao thu hút sự chú ý của mọi người.

Diệp Lan bắn bách phát bách trúng, mười phát liên tục đều trúng chính xác làm cho những người xung quanh vỗ tay hoan hô. Tịch Hạo Trạch và Giang Dịch Hiên thường xuyên dùng súng nên có bắn trúng cũng chẳng có gì lạ, nhưng là một phụ nữ lại bất ngờ đạt được thành tích như vậy thật sự làm cho hai người cũng rất kinh ngạc.

Diệp Lan kéo tai bịt xuống, lạnh lùng nói: “Từ Dịch Phong, tôi hy vọng anh sẽ giữ lời hứa. Tôi muốn gặp Nhạc Nhạc ngay lập tức... ngay lập tức.”

“Nếu như tôi nói không?” Từ Dịch Phong muốn nhìn xem cô sẽ làm sao.

Diệp Lan cũng không giận, cô cười rồi đột nhiên dí súng vào ngực anh, nói: “Nếu như đây là súng thật thì tốt quá.”

Mọi người xung quanh đều nhìn chăm vào họ, Từ Dịch Phong bực mình lạnh giọng quát: “Cút hết ngay cho tôi.”

Sơ Vũ không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, tròn hai mắt nhìn, giật nhẹ cánh tay Tịch Hạo Trạch, nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy là mẹ Nhạc Nhạc ư?”

Tịch Hạo Trạch nhíu mày: “Chúng ta ra ngoài trước đi, bên kia có con sông...”

Tịch Hạo Trạch còn chưa nói hết lời, Sơ Vũ liền vội vàng hỏi: “Anh muốn đi bắt cua ư?” Trong ký ức của cô, chuyện năm đó Tịch Hạo Trạch dùng con cua dọa cô vẫn luôn mới như in.

Bắt cua? Vậy mà cô ấy cũng có thể nghĩ ra được.

Anh cười, tay choàng qua eo cô: “Chúng ta đi câu cá, không phải hôm qua em nói là muốn ăn cá ư..”

Thật ra Sơ Vũ vẫn muốn ở lại xem tiếp trong đó rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Lúc hai người đi ra thì nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc đứng cách đó không xa, là Tô Y và Tô Thiển.

Sơ Vũ nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, đột nhiên lại nhớ đến tên của họ. Trong mắt cô hiện lên tia kinh ngạc

Tô Y và Tô Thiển cũng nhìn thấy hai người họ.

“Hạo Trạch, đã lâu không gặp.” Tô Thiển thản nhiên nhìn lướt qua Sơ Vũ, hứng thú nói.

“Đã lâu không gặp.” Tịch Hạo Trạch bình tĩnh trả lời.

Sơ Vũ mỉm cười: “Cô Tô.” Tô Thiển cười cười nói: “Sơ Vũ, cô gọi “cô Tô” rồi cuộc là muốn gọi ai đây? Chúng tôi ai cũng là cô Tô cả đấy.”

Sơ Vũ cười quan sát hai người, thật sự Tô Y và Tô Thiển hoàn toàn không giống nhau.

Dường như đoán được suy nghĩ của cô, Tô Y nhẹ nhàng nói: “Tôi và Tô Thiển không phải là người một nhà, tất cả chỉ là trùng hợp thôi.” Dừng một chút ánh mắt của cô lại chuyển qua người Tịch Hạo Trạch, nở nụ cười ngọt ngào: “Hạo Trạch, đã lâu không gặp, vẫn chưa chúc mừng anh cưới được một cô vợ xinh đẹp như vậy.” Tô Y cười nói, vẻ mặt dịu dàng.

“Em về khi nào đấy?” Trong mắt Tịch Hạo Trạch không hề gợn sóng, giọng nói cực kỳ bình tĩnh.

“Cũng vừa mới về không lâu, thật trùng hợp em cũng vừa mới gia nhập vào đoàn. Em và Sơ Vũ rất có duyên, bây giờ em là giáo viên vũ đạo của nhóm cô ấy.”

Sơ Vũ ngạc nhiên nghiêng mặt qua nhìn Tịch Hạo Trạch, mà cũng đúng thời Tô Thiển quen anh, nên Tô Y cũng quen biết anh là chuyện đương nhiên .

Tô Y cười: “Được rồi, không làm phiền hai người nữa. Chúng tôi đi trước đây. Sơ Vũ, hẹn gặp lại.”

Có lẽ là do thời tiết nóng nực, ánh mặt trời chiếu xuống gay gắt, nên Sơ Vũ cảm thấy khó chịu trong người. Tịch Hạo Trạch lại đi rất nhanh, cô cảm thấy Tịch Hạo Trạch có gì đó là lạ, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, ngoan ngoãn bước nhanh theo.

Bị tụt huyết áp, Sơ Vũ cảm thấy khó thở, đi chậm lại rồi cuối cùng ngã xụi xuống. Cô nhìn theo bóng lưng anh, không hiểu sao Tịch Hạo Trạch lại đi nhanh thế để làm gì?

“Tịch Hạo Trạch...”

Tịch Hạo Trạch lúc này mới dừng lại nhìn lui, đi đến đầu cô dậy: “Em bị làm sao thế?”

“Em chóng mặt quá.” Cô cảm thấy rất khó chịu, có lẽ là do vừa mới ở trong phòng đi đầu hòa lạnh lúc này lại đột nhiên ra ngoài nắng.

Tịch Hạo Trạch ngẩng đầu nhìn ánh nắng chói chang, mày hơi nhíu lại: “Chúng ta về nhé.”

“Hả?” Vừa nãy mới còn đề nghị đi câu cá giờ lại đòi về Đàn ông mà thay đổi soành soạch.

Bây giờ Tịch Hạo Trạch đi rất chậm, hai người lặng lẽ đi về phía bóng râm, Sơ Vũ nói: “Thì ra anh cũng quen với cô Tô.” Cô nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh: “Đúng rồi, cô Tô chính là người đã nhặt được ví tiền của em lần trước đấy.”

Sơ Vũ nói xong thì cúi đầu, ánh mặt trời xuyên qua những khe lá chiếu xuống mặt đất lấp lánh.

Tịch Hạo Trạch hơi ngập ngừng: “Thật là trùng hợp.”

Tô Y đứng ở cửa nhìn chăm vào đôi tình nhân xa xa kia.

“Tiểu Y, ván đã đóng thuyền, tất cả đã không thể quay lại được nữa rồi.”

Tô Y hít một hơi, vẻ mặt bi thương: “Rốt cuộc tớ đã làm gì sai chứ?”

Trong chuyện tình cảm nào có ai đúng ai sai.

Tô Thiển nhìn bạn mình đau khổ, thở dài: “Được rồi, chúng ta vào thôi.”

Thứ hai, Sơ Vũ đi làm, tất cả mọi chuyện đều như bình thường. Nhưng khi nhìn qua Tô Y, cô lại phát hiện trong một đêm mà cô ấy đã gầy đi rất

nhì ài.

Lúc ăn cơm trưa, Ông Thầnhắc đến việc đến nhà cô nấu ăn, hai người đã hẹn nhau vào tối mai.

“Chồng cô tối mai có ở nhà không?”

“Không có, ngày mai anh ấy sẽ ở lại doanh trại.”

“Vợ chồng mới cưới mà mỗi người một nơi rồi, haizz.” Ông Thầngiả vờ thở dài.

Sơ Vũ nhìn thấy Tô Y im lặng hỏi: “Cô Tô, tối mai cô có rảnh không hay là cũng đến nhà tôi đi? Tôi sẽ nấu vài món cho mọi người thử tài nghệ của tôi.”

Tô Y hơi do dự nhìn Sơ Vũ, ánh mắt dần tối lại.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 32: “Tôi còn tưởng anh ta là người tình nào của cô nữa chứ?”

Sơ Vũ thấy Tô Y đang thần thờ nên hỏi: “Cô Tô, cô thích ăn món gì?”

Tô Y gượng gạo nói: “Món gì thanh đạm thôi.”

Sơ Vũ gật đầu, lại nghĩ ngày mai cô phải làm nhiều món rồi, cô và Uông Thần đều thích ăn cay.

Ngày hôm sau, Sơ Vũ tan ca sớm vì muốn đi siêu thị mua thức ăn trước. Đang vội vàng đi ra thì đúng lúc gặp được Tịch Hạo Nguyệt.

Tịch Hạo Nguyệt nhìn thấy cô liền hỏi: “Chị đi đâu mà gấp gấp vậy?”

“Chị mua thức ăn, lát nữa cô Tô và Uông Thần đến nhà chị ăn cơm. Tối nay em có rảnh không, nếu rảnh thì đến chơi cùng luôn đi?”

“Lát em phải đi đến nhà chồng rồi.” Tịch Hạo Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, Sơ Vũ không biết gì cả. Nếu như sau này cô ấy phát hiện ra không biết sẽ phản ứng thế nào. Cô do dự nói: “Chị dâu, hiện tại chị đã đi làm, cuộc sống sẽ không giống trong trường học. Chị đừng nghĩ ai cũng tốt cũng có thể kết bạn, chị hãy để ý một chút.”

Sơ Vũ dĩ nhiên biết đi đâu này, nhưng cô cảm thấy kì lạ không hiểu vì sao hôm nay Tịch Hạo Nguyệt lại nhắc nhở cô như vậy. Cô nâng tay nhìn đồng hồ “Hạo Nguyệt, chị đang vội chị đi trước nhé?”

Tịch Hạo Nguyệt thở dài, đúng là dẫn sói vào nhà, chị ngốc quá đi! Nhưng cô là em chồng thật khó mà nói thẳng được.

Sơ Vũ mua bao nhiêu là thức ăn. Trời nóng, hai tay cô xách hai túi to đi ra từ ga tàu điện ngầm, trên tay đã lấm đỏ.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng bíp còi, Sơ Vũ quay người lại thì nhìn thấy Giang Triết đang ng ồi trong xe.

“Sơ Vũ.” Ánh mắt anh lướt qua hai túi to trên tay cô: “Lên xe đi.”

Sơ Vũ nhìn anh nghĩ người đàn ông này sao kỳ lạ thế, lần trước còn gọi cô là “Tịch phu nhân”, sao hôm nay lại rất tự nhiên gọi cô là “Sơ Vũ”.

“Giang tổng, đã đi làm về ồi ư.” Cô gượng gạo gọi hai chữ Giang tổng.

Giang Triết nhú mồm, mở cửa xe bên kia ra. Đầu là hàng xóm giúp đỡ nhau cũng là việc thường tình . Sơ Vũ lên xe: “Cám ơn anh .”

“Nếu cô muốn cám ơn tôi thì tối nay mời cơm tôi đi.”

Sơ Vũ sững người nghiêng mặt qua, bốn mắt nhìn nhau, im lặng trong chốc lát. Giang Triết cười cười, nhìn không ra là đang nói thật hay nói đùa.

Sơ Vũ nhếch miệng, thêm một người thì thêm một đôi đũa, người ta đã mở miệng cô cũng không thể không mời:”Nếu anh không chê bai tay nghề của tôi thì rất hoan nghênh anh đến.”

Sơ Vũ biết Giang Triết là một người rất kén ăn, lúc trước cô đã làm ở công ty anh một thời gian nên cũng đã tìm hiểu một ít về thói quen của anh ta.

Giang Triết không nói gì nữa.

Lúc xuống xe, anh rất tự nhiên đón lấy hai chiếc túi. Sơ Vũ có chút bối rối .

“Giang tổng, anh cứ để tự tôi đi.”

“Sơ Vũ, xem ra cô rất không thích người bạn này , hay vì bây giờ cô đã là con dâu của Tịch gia nên không muốn kết bạn với những thương nhân như chúng tôi?” Hai hàng lông mày Giang Triết hơi nhú lại, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, trong đôi mắt đào hoa kia lóe lên vài tia tủi hờn.

Sơ Vũ bị anh khích bác như vậy vội vàng giải thích: “Giang Triết, không phải như vậy.” Cô gượng cười: “Dù sao anh cũng là khách của tôi, sao tôi có thể đi phiên anh được.”

Giang Triết thẫn thờ cười: “Tôi cũng không xem mình là khách.” Anh nói một câu băng quơ, vừa sâu sắc nhưng lại có một phần bất lực.

Sơ Vũ lấy chìa khóa ra mở cửa, Giang Triết theo sau cô.

“Anh ng ồi đi, tôi đi rót cho anh một cốc nước.” Giang Triết nhìn lướt qua căn nhà. Bố cục của hai căn nhà gần như giống nhau, nhưng là vừa mới cưới nên khắp nhà đều được trang trí gam màu sáng, rèm cửa màu vàng nhạt, trên bàn đặt một lọ hoa lưu ly phảng phất mùi hương thơm dịu, trên cửa còn được dán một chữ Hỉ đỏ chói thật chói mắt.

Dem lên cho Giang Triết một cốc nước sau đó cô để anh tự nhiên ở phòng khách, còn mình thì vào bếp bắt đầu nấu ăn. Cô cảm thấy rất khó hiểu, với cô Giang Triết chỉ là một người xa lạ nhưng không hiểu sao tự đáy lòng cô luôn có một cảm giác thân thiết.

Giang Triết nhàn nhã tựa người lên sofa, lấy di động gửi tin nhắn cho mẹ anh nói là tối nay anh phải đi dự tiệc nên không thể về ăn cơm . Gửi xong, anh đi đến bên cánh cửa phòng bếp, nhìn Sơ Vũ bận rộn, cẩn thận cắt búp măng trắng thành những lát đồng đều. Anh lặng nhìn cô với đôi mắt mơ màng.

Sơ Vũ ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt anh làm cô giật mình hoảng sợ, cô dựng thẳng con dao, gọi to tên anh ta: “Giang Triết...”

Giang Triết nhìn thấy bộ dáng của cô cũng có chút luống cuống nói: “Cô có cần giúp gì không?”

Sơ Vũ hờ hững nguyễn anh một cái, trong lòng th ần nghĩ đại thiếu gia như anh thì có thể giúp được gì chứ? Nhưng trên mặt lại tươi cười nói: “Anh cứ đến phòng khách ng ồi đi, sẽ xong ngay thôi.”

Giang Triết nhún vai, thì ra anh bị người ta ghét bỏ .

Hơn nửa tiếng sau, tiếng chuông cửa vang lên. Giang Triết lười biếng đến mở cửa.

Cửa mở, người đứng ngoài nhất thời sửng sò, Uông Thần nhìn thấy một anh chàng đẹp trai thì hiểu rằng đây không phải là chồng của Sơ Vũ, một ông chú sao lại có thể biến thành chàng thanh niên được chứ?

“Chào anh. Xin hỏi, đây có phải là nhà của Hàn Sơ Vũ?” Uông Thần cố gắng bình tĩnh.

Sơ Vũ lau tay rồi đi ra: “Uông Thần, cô Tô vào nhà đi.”

Giới thiệu đơn giản xong Sơ Vũ lại đi phòng bếp tiếp tục nấu. Uông Thần đi theo vào: “Sơ Vũ, vừa rồi thật sự tôi sợ muốn chết.”

Sơ Vũ đang xào rau, thản nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Uông Thần gian xảo cười: “Tôi còn tưởng anh ta là người tình nào của cô nữa chứ?”

Sơ Vũ nghiêng mặt liếc một cái khinh thường.

“Ha ha.” Uông Thần cười to: “Nhưng mà anh chàng này đúng là rất chuẩn.”

Trên bàn cơm cả bốn người đều rất thoải mái, Giang Triết là một người có kiến thức uyên bác, trò chuyện cùng các cô gái rất vui vẻ. Sau khi ăn xong, Sơ Vũ đi pha một ấm trà chanh, mọi người cùng ngồi trò chuyện trên sofa. Uông Thần cứ nằng nặc đòi xem ảnh cưới của hai vợ chồng. Thật ra ảnh cưới của hai người chụp rất đơn giản, nếu lúc trước không phải bà Trần bắt ép, có lẽ cô và Tịch Hạo Trạch cũng đã không chụp.

“Sao cử chỉ của chồng cô cứng ngắc vậy à? Sơ Vũ, lúc cô ôm anh ấy có lẽ cũng giống như ôm khẩu súng đúng không, thật quá là lạnh lùng.”

“Khuôn mặt quá nghiêm nghị, nhưng thôi một người dịu dàng một người lạnh lùng cũng rất xứng đôi. Sơ Vũ, chồng cô không biết cười sao?”

Mặt Sơ Vũ đen xít lại.

Tô Y ngồi bên cạnh lấy một chiếc hộp đưa ra: “Cô mở ra nhìn xem có thích không?” Tô Y mỉm cười, ánh mắt lại mờ mịt thâm sâu, không đoán được.

Cô mở hộp ra nhìn thấy một đôi giày múa ba lê: “Cô Tô, cô khách khí quá.”

“Đẹp quá.” Uông Thần khen suýt xoa.

Tô Y nâng tách trà lên uống một ngụm, chua chua ngọt ngọt nhưng không phải là mùi vị cô thích: “Đôi giày kia của cô là mẫu sản xuất nhiều năm trước, bây giờ đã không còn nữa. Tôi chỉ mua được kiểu dáng mới nhất, hy vọng cô thích.” Tô Y quan sát Sơ Vũ, nhướn mày nói tiếp: “Nhưng Sơ Vũ à, đôi giày ấy cô giữ gìn kỹ nhé, đã nhiều năm rồi mà vẫn còn trông như mới.”

Sơ Vũ cảm thấy như có tiếng sét bên tai mình, cô ngơ ngác nhìn miệng Tô Y cứ mấp máy, trong đầu chỉ hiện lên một câu: “Là mẫu sản xuất nhiều năm trước?” Cô chậm rãi đặt hộp xuống, sắc mặt tái nhợt.

“Sơ Vũ, cô làm sao vậy?” Uông Thần lắc lắc cánh tay cô.

Giang Triết nhìn vào đôi giày lại nhìn sang Sơ Vũ, ánh mắt tối sầm lại.

Sơ Vũ ngẩn ra, trong lòng hỗn loạn, bối rối: “Không sao cả, không sao cả. Giày rất đẹp, cô Tô cảm ơn cô nhiều.”

Tô Y nhìn thấy điệu bộ Sơ Vũ đang gượng gạo giả vờ như không sao, cô cười khểnh. Mục đích tối nay của cô đã đạt được. Cô dựa người vào sofa làm ra vẻ như đang xem ảnh, ánh mắt ngày càng lạnh lùng. Hàn Sơ Vũ cô nên biết vì sao ban đầu Tịch Hạo Trạch lại chọn cô?

“Sơ Vũ, tôi về trước đây.” Tô Y đứng lên, nở một nụ cười ngọt ngào.

Sơ Vũ thờ thẩn tiễn mọi người ra ngoài, lúc lên lầu, thấy Giang Triết vẫn còn đứng trước cửa nhà, cô khó khăn mở miệng: “Anh hãy nghỉ sớm đi.” Nói xong lại cúi đầu xuống.

Đột nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi, toàn thân rã rời. Lời nói của Tô Y tựa như nhát dao đâm vào lòng cô. Lúc này đây cô không dám nghĩ sâu xa, cô không mong đây là sự thật.

Đi lướt qua, Giang Triết đột nhiên giữ tay cô lại, Sơ Vũ cũng chỉ im lặng dừng bước.

Tay Giang Triết nắm chặt, im lặng một vài giây rồi thở dài, buông tay, không đành lòng nói: “Hàn Sơ Vũ, món sườn xào hôm nay của em hơi dai.”

Bởi vì câu đùa của Giang Triết nên tâm trạng của cô cũng tốt hơn nhiều.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tâm trí hỗn loạn, cảm giác nghẹn ở tim, đau thất lại, cô đau lắm, rất đau

Ngọn đèn hành lang lơ mờ chiếu lên hai người tạo thành những cái bóng chằng chịt lên nhau.

Cô cười nói: “Giang Triết, theo tôi nhớ thì anh ăn sườn nhiều nhất đấy.”

Giang Triết nhìn vào đôi mắt long lanh của cô, mím môi, khó khăn dời tầm mắt sang hướng khác, cố gắng bình tĩnh nói: “Đi dạo với tôi một lát đi.”

Sơ Vũ nghĩ ở nhà cũng buồn chán nên gật đầu rồi vào nhà dắt theo Tịch Tiểu Lục. Tịch Tiểu Lục vừa mới ăn no, lười biếng nằm trong nhà của mình, sủa vài tiếng tỏ ý không muốn đi ra ngoài.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng dịu dàng.

Trong khuôn viên chung cư, rất nhiều người qua lại. Tịch Tiểu Lục chạy lên phía trước, hai người lặng lẽ đi đến bên xích đu. Sơ Vũ ngồi xuống xích đu, nhẹ nhàng đu đưa, Giang Triết đứng một bên nhìn cô.

Giang Triết thấy cô đang thần thờ: “Cô đang suy nghĩ gì đấy?”

Hai tay Sơ Vũ vịn vào hai dây: “Có phải tôi kết hôn quá sớm không.” Câu nói nhẹ nhàng nhưng có chút mờ mịt.

Đúng vậy, quá sớm, vì quá sớm nên anh đã không kịp.

Giang Triết hơi ngạc nhiên, anh cau mày lại nhưng trong tức khắc liếc giã ra, nhìn khuôn mặt dịu hiền nhưng lại chất chứa đầy nỗi u sầu kia, anh

khàn giọng hỏi: “Vậy vì sao trước đây cô lại muốn kết hôn?”

Sơ Vũ sững sốt, gió đêm thổi tới mang theo hương lan nhẹ nhẹ. Cô cau mày, vì sao lại kết hôn với anh? Không cần suy nghĩ, là bởi vì cô yêu anh. Nhưng Tịch Hạo Trạch có yêu cô không, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Xích đu khê đứng đưa , cô d ãn d ãn bình tâm lại.

Giang Triết im lặng đi đến phía đằng sau cô, đột nhiên anh đẩy mạnh xích đu về phía trước.

Sơ Vũ bị bất ngờ, hét to: “Giang Triết, anh làm gì đấy?”

Giang Triết không nói gì, lại đẩy mạnh hơn. Sơ Vũ l ãn n ãn bay cao lên, gió vù vù bên tai , cô cười khanh khách, tâm trạng có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cho đến khi xích đu dừng lại cô đã cười không nổi nữa. Hai chân cô mềm nhũn, cố gắng níu lấy dây xích đu, “oạch” cô ngã sụp xuống đất.

Giang Triết hốt hoảng, chạy đến đỡ cô.

“Anh nhích ra một chút, bẩn lắm.” Sơ Vũ cúi người tự mình phủi quần áo.

Giang Triết lấy ra một chiếc khăn tay, vội vàng chùi miệng giúp cô. Sơ Vũ thở hổn hển, đôi mắt long lanh liếc anh vẻ giận hờn. Tay anh ta bỗng nhiên sững lại, ngăn người nhìn cô. Sơ Vũ cũng d ãn ý thức được hành vi của hai người có chút mờ ám, cô xấu hổ xoay mặt đi. Tịch Tiêu Lục lo lắng liếm giày cô, sửa gâu gâu vài tiếng.

Giang Triết mỉm cười: “Sơ Vũ, cô nên tập luyện thường xuyên đi, thể lực cô quá yếu.”

Sơ Vũ đứng lên, lấy khăn trên tay anh lau khủy tay, tức giận nói: “Giang Triết, anh ng ẫi để tôi đẩy anh lên cao xem sao nhé? Nói thì hay lắm.”

Giang Triết thích thú nhìn cô: “Được, tôi dám ng ồi đấy nhưng cô còn đủ sức để đấy tôi không?” Mặt Sơ Vũ tái nhợt, cả người r ả rời còn sức lực nữa đâu. Giang Triết vuốt mũi, nheo mắt lại: “Được r ồi, đợi l ần sau cô có sức r ồi chúng ta thử lại.”

Trở v ề căn nhà vắng vẻ, Sơ Vũ l ẳng l ặng ng ồi trên sô pha. Phòng tối mịt và yên tĩnh, suy nghĩ của cô giờ đây lại càng thêm rõ ràng. Trên b ầu trời đêm ngàn vì sao lấp lánh, Sơ Vũ nhìn chằm vào đôi giày Tô Y tặng, tâm trí hỗn loạn. Cô cứ suy nghĩ miên man cho đến khi thiếp đi trên sô pha. Cô mơ màng muốn trở mình nhưng cảm giác như có ai đấy đè nặng lên người làm cô không thể cử động được, hoảng hốt, cô sực tỉnh dậy, người đã ướt đầm mồ hôi.

Cô đi đến phòng bếp rót cốc nước, lúc quay v ề phòng ngủ, cố gắng mãi cũng không ngủ được.

Ngày hôm sau đến đơn vị, cô liền cất đôi giày Tịch Hạo Trạch tặng và đổi lại đôi giày cũ của cô. Sơ Vũ nhớ lại, trước đây một cô bạn cùng phòng của cô đã có nói: Đàn ông không nên tặng giày cho phụ nữ, vì như thế tựa như tiền người ấy ra đi, nghĩa là chia tay .Cô nhìn vào đôi giày kia tự nhiên thấy buồn cười, đây là món quà của Tịch Hạo Trạch mà cô thích đến nỗi nâng niu giữ gìn nó rất kĩ, không muốn rời tay, mà nay cô lại cảm thấy sự xuất hiện của nó là một nỗi đau lớn, bóp nghẹt trái tim cô.

Hôm nay Tô Y không đi làm, Ôn Th ần nói Tô Y xin nghỉ ốm.

“Cô Tô thật đáng thương, cô ấy ở thành phố này một mình đến lúc bị ốm cũng không có ai chăm sóc.” Ôn Th ần nhẹ giọng thở dài .

Sơ Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, mới sực tỉnh lại: “Chúng ta cũng tranh thủ đến thăm cô ấy đi.”

Ôn Th ần gật đầu: “Sơ Vũ, sao hôm nay sắc mặt cô kém thế?”

Sơ Vũ xoa mặt: “Tối qua tôi bị mất ngủ.”

Ngày trôi qua trong vô vị, vừa chớp mắt đã đến thứ sáu, tối hôm đó Tịch Hạo Trạch cũng về Hai người cùng nhau về Tịch gia, hiện tại tâm nguyện của bà Trần chính là Sơ Vũ sớm sinh cháu nối dõi tông đường. Hầm canh bồ nhữ ngày, Sơ Vũ vừa đến thì liền mang lên cho cô uống.

Sơ Vũ vừa mới đưa bát lên nếm thử thì nhăn mặt, hương vị hơi lạ: “Mẹ, con uống không được.”

“Tiểu Vũ ngoan, uống hết đi. Con xem mới một tuần không gặp mà con đã gầy đến thế này rồi.”

Sơ Vũ đành phải nhìn qua Tịch Hạo Trạch nháy mắt cầu cứu, Tịch Hạo Trạch nghiêng đầu, nhướn miệng cười, bà Trần đúng thật lợi hại mà. Dĩ nhiên bà Trần sao có thể quên phần của Hạo Trạch, lát sau cũng mang lên cho anh một bát: “Hạo Trạch à, con cũng uống đi rất tốt cho sức khỏe đấy.”

Sơ Vũ ghen hòng, cố gắng một hơi uống hết. Bà Trần nhìn Sơ Vũ từ trên xuống dưới một vòng, định nói gì đó nhưng lại thôi. Quay sang nhìn bát canh của con bà bên cạnh vẫn còn nguyên, bực mình hừ một tiếng.

Ăn xong cơm tối hai người trở về dọc đường đi Sơ Vũ vẫn rất bình thản. Lúc trước cô thường kiếm chuyện để kể cho anh, nào là chuyện trong đơn vị, nào là chuyện đồng nghiệp nhưng hôm nay cô lại chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tịch Hạo Trạch có chút không quen.

“Hôm nay em làm sao vậy? Cả đêm đầu rầu rĩ không vui.”

Sơ Vũ quay đầu, cố giấu đi sự chua chát trong lòng, cắn môi: “Cô Tô bị ốm.” cô nhìn sang Hạo Trạch, dừng lại một chút: “Mấy ngày nay giáo viên mới đến rất nghiêm khắc, mỗi ngày đều hành hạ bọn em tập đến mệt đứt hơi.”

Tịch Hạo Trạch không nói chuyện, ánh mắt vẫn bình thản nhìn phía trước.

Sơ Vũ nghiêng đầu nhìn sang, dù cảm thấy có chút ngại ngùng nhưng trong lòng cứ day dứt khó chịu, cuối cùng cô vẫn hạ quyết tâm hỏi: “Cô Tô là bạn học của anh à? Có phải là cô gái trong tấm ảnh kia không.” Cô nhớ lúc trước khi xem ảnh của anh, có một cô gái nắm lấy tay anh, mặc dù không nhiều ảnh lắm nhưng cô luôn có ấn tượng. Bây giờ nghĩ lại, cô gái kia đúng là Tô Y r ã, thật sự Tô Y đã thay đổi rất nhiều, h ã trước có chút béo và trẻ con hơn.

Tịch Hạo Trạch hồ hững uhm một tiếng, Sơ Vũ thấy trong ánh mắt anh có gì đó bất thường nhưng rất nhanh li ền biết mất. Cô nhún vai cũng không nói gì nữa. Ai mà không có bí mật của riêng mình chứ?

Lúc xuống xe, tâm trạng của Sơ Vũ chán nản, cô hồ hững nói: “Nhà đã hết dấm r ã em đi siêu thị mua đã. Anh lên trước đi.”

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy Sơ Vũ có chút kì lạ: “Anh đi với em.”

Sơ Vũ bước nhanh lên trước, đến siêu thị cô li ền đi lấy một chai dấm. Tịch Hạo Trạch đứng bên cạnh cô hỏi: “Em còn cần mua gì nữa không?”

Sơ Vũ suy nghĩ: “Hình như hết r ã.”

Phía trước nhân viên đang sắp xếp hàng hóa, hai người đành phải vòng qua khu vật dụng hàng ngày. Giây phút này đang đi bên cạnh Tịch Hạo Trạch nhưng lòng cô thật rối bời, trống rỗng và xót xa. Ánh mắt nhìn quanh một vòng, nhìn thấy một dãy những chiếc cánh nhỏ(1), cô bỗng dừng bước lại.

(1) những chiếc cánh nhỏ: băng vệ sinh

Sao cô lại vô dụng như thế chứ ? Sơ Vũ nhìn chằm vào đó, ánh mắt dần trở nên ngây dại, trong lòng dâng lên bao ni ền cảm xúc, bàng hoàng, lo lắng, mờ hồ không rõ.

“Sao vậy?” Tịch Hạo Trạch cầm lấy chai dấm trên tay cô.

Sơ Vũ thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng lắc đầu rồi ngẩng lên nhìn anh, ánh đèn vàng chiếu lên nửa mặt kia của anh, rất hư ảo.

“Mới nãy chân bị chuột rút.” Cô cười: “Về nhà thôi.”

Nằm trên giường xem lịch trên điện thoại tính ngày, sau nhiều lần tính toán, cuối cùng cô cũng chắc chắn được, hai mắt ngơ ngác sững sờ, đã hơn nửa tháng rồi ngày ấy vẫn chưa đến.

Tịch Hạo Trạch đi vào thì nhìn thấy cô đang xem di động: “Vừa mới nãy không phải là em bảo buồn ngủ sao?” anh ngồi xuống bên chân cô. Hôm nay Sơ Vũ đã luyện tập cả một ngày nên chân mỏi nhừ. Tịch Hạo Trạch nhẹ nhàng giúp cô mát xa, rất thoải mái. Khóe miệng Sơ Vũ chậm rãi cong lên cười: “Động tác rất thuần thục, xem ra trước đây đã không ít lần mát xa cho người khác rồi nhỉ? Anh mau khai ra đi trước kia đã từng mát xa cho ai? Thằng thối sẽ được khoan hồng, giấu diếm sẽ bị trừng phạt.”

Đột nhiên Tịch Hạo Trạch ấn mạnh vào làm Sơ Vũ đau điếng hét lên. Tiểu Lục ngồi bên cạnh nghe được cũng sửa hai tiếng, tựa như đang bắt bình thay chủ nhân.

Sơ Vũ ngồi dậy liếc anh một cái rồi rút chân về tự mình mát xa, mắt lạng lẽ nhìn xuống tay anh, nhẹ giọng nói: “Em cũng quen rồi, không bị chuột rút đâu.”

“Sơ Vũ.”

“Được rồi, được rồi, ngủ thôi.”

Đêm tối, hai người nằm im lặng. Sơ Vũ nhắm chặt mắt nhưng không thể ngủ được, tay cô đặt lên bụng có lẽ nơi đây đã tồn tại một sinh mệnh.

Nhưng sinh mệnh ấy đến sớm như vậy, liệu có được không? Cô thở dài nghĩ ngày mai vẫn nên nói với Tịch Hạo Trạch.

Sáng sớm, lúc cô còn đang mơ màng ngủ bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại dồn dập bên tai. Tịch Hạo Trạch bên kia đứng lên bắt máy. Sơ Vũ chỉ nghe thấy anh uhm vài tiếng rồi tắt điện thoại.

Cô lại tiếp tục ngủ. Bên tai truyền đến tiếng xột soạt, Tịch Hạo Trạch mặc quần áo vào, sắc mặt nghiêm trọng, nhìn qua Sơ Vũ rồi cần lấy đi động ra khỏi cửa .

Lúc Sơ Vũ tỉnh dậy đã hơn tám giờ, cô cảm thấy căn phòng trống vắng, lạnh lẽo đến khó thở. Bản thân cảm thấy mình vừa đáng thương vừa buồn cười, vốn đang định bảo chồng mình cùng cô đến bệnh viện kiểm tra nhưng mở mắt đã không thấy anh đâu nữa rồi

Nói cô không khó chịu là dối lòng .

Ăn xong bữa sáng cô một mình đến bệnh viện. Thật ra trong lòng cô cũng đã đoán được, chỉ là khi bác sĩ nói ra đứa bé đã được bốn tuần thì cô mới càng thêm chắc chắn .

Cô chăm chú nghe bác sĩ dặn dò. Lúc đi ra nhìn thấy bao nhiêu người mẹ đang mong chờ đứa con mình, cô sờ bụng mình ánh mắt chứa chan dịu dàng.

Lúc ra ngoài cô rất vui vẻ phấn khởi cần lấy điện thoại gọi cho Tịch Hạo Trạch.

Thật lâu sau đầu kia mới nhận máy

“Tịch Hạo Trạch, anh đang ở đâu đấy?” Sơ Vũ hào hứng hỏi.

Tịch Hạo Trạch im lặng một lúc sau mới nhỏ giọng trả lời: “Anh đang ở trong doanh trại.”

Sơ Vũ bĩu môi, nghĩ thầm thôi hãy đợi gặp anh rồi nói: “VẬY anh nhớ về sớm nhé, em có việc muốn nói với anh.” Cô không giấu được niềm hạnh phúc.

Tắt điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, miệng mỉm cười ngây ngô . Trong bụng cô bây giờ đang t ồn tại một sinh linh bé nhỏ, đây thật là một đi ều rất kỳ diệu.

Cô dọc theo đường cũ đi về, vừa đi vừa nghĩ rằng mình đã có thai có lẽ sẽ không thể tiếp tục luyện tập được nữa. Đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng nhìn thấy trước mặt mình một bóng dáng quen thuộc, nụ cười trên môi nhất thời tắt lịm .

Ánh mặt trời tháng tám chói chang chiếu vào đôi mắt hoảng hốt, cô cảm thấy hoa mắt, tim đập thình thịch, đó là...

Không phải lúc này trong điện thoại còn bảo với cô là ở trong doanh trại sao!

Tịch Hạo Trạch đưa lưng về phía cô, người hơi cúi xuống , thân hình anh đã che khuất một bên góc của người kia. Người kia mặc áo bệnh nhân rộng thùng thình, Sơ Vũ ngờ ngợ đó là một phụ nữ.

Đột nhiên, người kia nghiêng mặt qua, ánh mắt hai người gặp nhau. Tô Y cũng ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, rồi nghiêng người qua thì thầm với Tịch Hạo Trạch, hai người lại đi lên phía trước.

Xung quanh yên tĩnh lạ thường dường như chỉ có thể nghe thấy được tiếng tim đập dữ dội của cô. Sơ Vũ nắm chặt tay, ngực như bị thắt lại, chua xót không nói nên lời. Lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, cô vẫn đứng chôn chân nơi đây, ánh mắt nhìn chăm theo bóng lưng hai người.

Khi hai người kia đã khuất dạng, cô vẫn còn đứng đó, không còn sức để bước nữa, cơ thể ngày càng lạnh, tầm mắt ngày càng mờ hồ. Tâm trí hỗn loạn, cảm giác nghẹn ở tim, đau thắt lại, cô đau lắm, rất đau.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Rời đi? Cô vô thức đưa tay vuốt bụng

Sơ Vũ đau bụng về nhà, cả người tựa lên sofa, đôi môi bị cô cắn chặt đã ứa máu, tờ kết quả trong tay nhăn nhúm, thời gian cứ chầm chậm trôi qua.

Vì sao Tịch Hạo Trạch lại kết hôn với cô? Cô cuộn tròn trên sofa, hai tay bất lực che bụng.

Tô Y là diễn viên múa, cô cũng là sinh viên khoa múa ra.

Tô Y...

Nhưng cô không phải là Tô Y, cô không phải!

Tất cả mọi chuyện không phải như cô nghĩ, không phải, không phải. Cô hoảng loạn không ngừng lắc đầu. Hướng ánh mắt về phía tấm ảnh cưới, trên đó là một cặp đôi đang nhìn về cô với vẻ mặt hạnh phúc, thế nhưng cô bây giờ trông thật xót xa quá. Cô muốn hỏi một câu, hạnh phúc lâu nay là thật hay mơ?

Ngoài trời đã tối dần, tấm rèm rũ xuống che kín mít, một tia sáng cũng ko thể lọt vào. Trong cái nóng oi bức của mùa hạ, mặc dù không bật đèn điều hòa, nhưng cô vẫn thấy lạnh run.

Lúc Tịch Hạo Trạch mở cửa, mắt cô ngơ ngác như nai con, giật mình bừng tỉnh, nhanh chóng giấu tờ giấy kết quả dưới khe hở sofa.

Nhìn thấy Sơ Vũ, mày anh nhú lại, cả nhà nóng nực, cửa sổ đóng kín, không một chút gió: "Em ở nhà sao lại không bật đèn lên?" Anh thay dép đi đến bên cạnh, thấy cô vẫn không nhúc nhích, anh nắm lấy tay cô. Ánh đèn vàng ấm áp bao phủ toàn bộ gian phòng nhưng lại không sưởi ấm

được trái tim lạnh giá của cô. Cô nhìn xuống đôi dép lê màu lam nhạt trên chân anh, đôi của cô màu hồng nhạt rất hợp tông. Ánh mắt lại nhìn sang bàn tay thân thuộc kia.

Cô mịt mịt nhìn anh, khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ, cô chưa bao giờ hiểu được anh. Khi cô hai hai đã kiên định muốn trở thành vợ anh.

Sơ Vũ chầm chậm rút tay ra.

“Nắm tay em, cùng em đi đến đầu bạc răng long”. Lời thề đó không phải dành cho cô. Hàn Sơ Vũ thì có phúc phận gì mà được anh chọn chứ? Thì ra là thế, cô cười nhếch khóe miệng, trông thật bi thương.

Tịch Hạo Trạch sửng sốt, hỏi với giọng mịt mịt: “Em sao thế?” Nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô: “Em khóc à?”

Sơ Vũ hít sâu, mỉm cười, mắt sáng rực nhìn anh, giọng nói bình tĩnh không có cảm xúc: “Em vừa mới đọc xong một bộ tiểu thuyết.”

Tịch Hạo Trạch cười: “Lớn vậy rồi mà em còn bị cảm động bởi những tiểu thuyết vô văn ấy ư?”

Sơ Vũ nâng tay lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng nói: “Nữ chính rất đáng thương, sau khi kết hôn mới phát hiện người chồng không hề yêu cô ấy, mà anh ta cưới cô ấy chỉ bởi vì cô ấy rất giống với mối tình đầu của mình.” Cô nói nhỏ như đang lầm bầm một mình: “Người đàn ông ấy đúng là đồ khốn nạn, nữ chính thật ngốc nghếch. Nhưng thật ra họ rất xứng đôi.”

Cô nhìn anh, trong mắt anh có bóng hình cô, nhưng liệu trong lòng anh có vị trí nào dành cho cô không? Cô hơi cúi người để giấu đi nỗi đau đớn, tủi thân cực độ nhưng dù sao cô cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình.

Hai người đều lặng thinh.

“Em mệt rồi... Em đi ngủ trước đây.” Cô vội vàng để lại một câu, mịt mịt đi vào phòng.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy bóng dáng ử rữ của cô: “Kết thúc như thế nào?”

Sơ Vũ dừng lại, lắc đầu: “Không có kết thúc.” Chính là trong lòng mỗi người đều có một kết thúc.

“Anh đã đi làm một ngày r ưỡi , nghỉ sớm một chút đi.”

***

Sáng sớm, lúc cô tỉnh lại, mở mắt ra phát hiện mình đang tựa vào lòng anh. Thói quen đúng thật là đáng sợ, thế nhưng cho dù thói quen đó có ăn sâu vào tận xương tủy thì vẫn có thể từ bỏ .

Cô nhẹ nhàng đặt tay anh xuống, đứng dậy mặc quần áo.

Thật ra Tịch Hạo Trạch đã tỉnh dậy từ sớm: “Sao em lại dậy sớm thế?” Không phải cuối tuần nào cô cũng đều ngủ nướng đến tận gần trưa sao.

Sơ Vũ đang cúi đầu gài cúc áo sơ mi, nhỏ nhẹ nói: “Mẹ em hôm qua gọi bảo em về nhà.”

Tịch Hạo Trạch ra khỏi chăn : “Anh sẽ đi cùng em.”

Sơ Vũ nghe thấy tiếng động, ghen ngào nói: “Không cần, không cần đâu.” Lòng cô chua xót: “Mấy ngày nữa Tiểu Thần đã khai giảng r ưỡi , em đưa nó đi mua vài thứ có lẽ sẽ rất mất thời gian.”

Hàn Thần thi đậu vào khoa công nghệ thông tin của trường cao đẳng trong thành phố. Đã lâu lắm r ưỡi Sơ Vũ vẫn chưa gặp cậu ấy.

Sơ Vũ thấy Tịch Hạo Trạch không nói cái gì nữa, liền đi ra cửa.

Tịch Hạo Trạch day day trán: “Sơ Vũ, em có chuyện gì ư ?”

Sơ Vũ dừng lại, im lặng một lúc: “Không có.” Cô chớp mắt cố nén những giọt nước sắp rơi xuống.

Ăn xong bữa sáng, Tịch Hạo Trạch ngồi trên sofa trong phòng khách, Sơ Vũ đang đứng ở tủ giày dép. Mang xong, cô chần chừ nói: “Em đi đây.”

Tịch Hạo Trạch giương mắt nhìn cô như muốn tìm hiểu đi đâu vậy. Lát sau anh đi đến bên cạnh cô đưa một chiếc thẻ ra.

Sơ Vũ nhìn tấm thẻ nhưng không cầm lấy: “Em có tiền rồi.” Tiền lương của cô hầu như cô chưa có đựng vào.

“Anh là anh rể cậu ấy mà hình như vẫn chưa mua được cho cậu ấy cái gì.”

Ánh mắt Sơ Vũ ảm đạm, suy nghĩ một lúc rồi mới nhận lấy sau đó nhét bừa vào túi.

Lúc xuống lầu, cô hơi chóng mặt, tức ngực, cổ họng đau rát, cô đứng nín lấy cột trụ bên cạnh.

“Hàn Sơ Vũ, đi đâu sớm thế?” Giang Triết đã nhìn thấy cô từ xa, anh vốn định lái xe đi ngang qua luôn nhưng lại nhìn thấy cô đang đứng dựa người ở đằng kia, anh lại động lòng.

Sơ Vũ cười nhẹ: “Giang Triết, là anh ư.”

Giang Triết nhếch miệng, cô gái này gương cười trông thật xấu: “Để tôi đưa cô đi một đoạn.”

Sơ Vũ đang khó chịu trong người nên cũng không khách khí.

“Cô bị ốm ư?” Giang Triết đưa cô một chai nước khoáng.

Sơ Vũ uống mấy ngụm, vỗ vỗ hai má để sắc mặt được hồng hào hơn, cô sợ ba cô nhìn thấy cô như vậy lại lo lắng.

“Giang Triết, anh đúng là một người tốt. Mỗi lần tôi khó khăn đều gặp được anh.”

Giang Triết mỉm cười nhìn cô: “Tôi đã giúp đỡ cô như vậy thế cô định báo đáp tôi thế nào đây? Tôi cũng không ngại để cô lấy thân báo đáp đâu.” Anh nửa trêu nửa đùa nói.

Sơ Vũ trừng mắt với anh: ”Chuyện này cũng không thể đùa được với người phụ nữ đã có chồng.”

Ngón tay Giang Triết gõ theo nhịp, cười cười.

Trên xe Sơ Vũ mệt mỏi đã thiếp đi hơn một tiếng. Đến lúc cô tỉnh lại thì đã đến trước cổng nhà cô từ lâu.

Cô ngượng ngùng : “Sao anh lại không đánh thức tôi?”

Giang Triết mở miệng nói: “Tôi đã gọi cô vài lần, nhưng cô vẫn ngủ như heo.”

Mặt Sơ Vũ đỏ ửng: “Thật ngại quá.”

“Không có gì phải xấu hổ, cô cũng không có ngáy chỉ chảy nước dãi một chút thôi?” Không ngoài dự đoán của Giang Triết, gò má Sơ Vũ lại đỏ bừng, làm anh phì cười.

Sơ Vũ lau miệng, đột nhiên ngừng đầu như tỉnh ngộ: “Anh gạt tôi.”

Giang Triết cười cười: “Cô xem, đây mới chính là cô. Vui vẻ hoạt bát , đừng lúc nào cũng bí xị mặt mày trông cứ như oán phụ ấy.”

Sơ Vũ cong mắt cười: “Cám ơn anh.”

Giang Triết nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm kia, thản nhiên nói: “Được rồi, cười một cái nào.”

Về đến nhà, Hàn Đức Quân đang chống gậy tập đi trong sân, tấm lưng ướt đẫm mồ hôi. Khóe mắt Sơ Vũ ước ướn, trong lòng thấy xót xa.

“Ba”

Hàn Đức Quên lau mồ hôi: “Con gái ba đã về.”

Sơ Vũ đi đến muốn đỡ ông, Hàn Đức Quên khoát tay: “Không cần đâu, ba bây giờ đã có thể đi lại rồi.”

Sơ Vũ mỉm cười.

Hàn Thần nghe được giọng cô thì chạy ra: “Chị, cuối cùng chị cũng đã về. Em cứ nghĩ chị cứ mãi mê thế giới của hai người quên mất nhà mình rồi.”

“Thằng nhỏ này ăn nói lung tung.” Hàn Đức Quên trách mắng, nhưng trong lòng lại tràn đầy vui vẻ.

Sơ Vũ kéo tay cậu ta: “Hàn thiếu gia, chúng ta có thể xuất phát chưa?”

Hai người đi đến trung tâm mua sắm mới mở Trung Á. Sơ Vũ mua cho Hàn Thần mấy bộ quần áo mùa thu.

Sau đó Sơ Vũ còn dẫn cậu ta đến cửa hàng bán trang phục thể thao, cô nhớ lại Hàn Thần trước kia đâu mang đôi giày có 20 tệ để chơi bóng rổ, trong lòng không khỏi xót xa.

“Chị, đã mua nhiều lắm rồi.” Trước kia cậu ta lúc nào cũng mặt dày, không hề nghĩ đến hoàn cảnh gia đình cứ luôn đua đòi nhưng từ khi ông Hàn xảy ra tai nạn, cậu đã trưởng thành hơn.

“Không phải trước kia em ước ao có một đôi giày bóng rổ sao, em tự mình chọn đi. Chị nghỉ một lát.” Không biết có phải vì đang mang thai không mà cô cảm thấy có hơi mệt.

Hàn Thần đi tới đi lui một lúc cuối cùng cũng chọn được một đôi hạ giá.

Sơ Vũ thản nhiên nhìn qua rồi đi đến khu hàng mới, quay sang nhìn Hàn Thần, lúc này thằng bé đã nhìn đôi giày này mấy lần rồi.

“Mẹ, đôi này nè.”

Sơ Vũ thuận người nghiêng đầu nhìn, ánh mắt bỗng nhiên sững sờ.

Nam Thư Mân cũng không nghĩ rằng sẽ gặp cô ở đây, nụ cười có chút gượng gạo: “Tiểu Vũ.”

Tống Hạo Vũ nhìn Sơ Vũ: “Mẹ, chị gái xinh đẹp này là ai vậy?”

Nam Thư Mân trừng mắt liếc cậu ta rồi lại quay sang Sơ Vũ: “Tiểu Vũ, gọi chị đi.” Bà do dự nói: “Đây là con gái của bạn thân mẹ.”

Trong phút chốc ngực Sơ Vũ nghẹn lại, đôi giày trong tay rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch, không tin được nhìn Nam Thư Mân và Tống Hạo Vũ, một hồi lâu sau cô mới bình tĩnh lại, chậm rãi ngẩng đầu xuống nhặt giày lên.

“Cô gái, tôi lấy đôi này.” Cô đặt đôi giày lên quầy tính tiền. Hàn Thần nhìn thấy tay chị mình run run nên thay chị nhận lại tiền thừa.

“Chị, chị làm sao thế?” Hàn Thần cảm thấy chị có chút lạ lẫm.

Lúc hai người ra khỏi cửa hàng, trước mắt Sơ Vũ bỗng nhiên tối sầm lại, may mà Hàn Thần đã nhanh tay đỡ lấy cô.

Nam Thư Mân cũng ra theo: “Con làm sao thế?”

Hàn Thần toát cả mồ hôi, giữ lấy người cô.

Nửa phút sau Sơ Vũ mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt Nam Thư Mân, cô cảm thấy khó thở, sắc mặt tái mét.

“Tiểu Vũ, con chạy đi mua một bình nước đi.”

Tống Hạo Vũ bĩu môi: “Mẹ, con còn có việc, bạn con đang chờ con rồi.” Nói xong liền chạy đi.

Nam Thư Mân tức giận trừng mắt nhìn cậu ta, nhưng không thể nói gì.

“Để con đi mua, cô à, vậy phiền cô giúp chị con ạ.”

Sơ Vũ thở mệt nhọc, giã dựa hất tay Nam Thư Mân ra.

“Tiểu Vũ, hãy tha thứ cho ta, thằng bé không biết gì cả.”

Sơ Vũ cười, cô thật sự đã bỏ cuộc, một người mà ngay cả con ruột mình cũng không thừa nhận thì đâu đáng cho cô phải nhớ mong nữa.

“Bà yên tâm, tôi chỉ là con gái của bạn bà, con bà sao có thể biết được.”

“Tiểu Vũ “

Sơ Vũ nhếch miệng, giọng nói trềnh xuống: “Tổng phu nhân, bà chưa từng có suy nghĩ sẽ nhận tôi là con thì cần gì phải làm bộ như thế là tình thâm nghĩa nặng vậy? Tôi cũng chỉ là một người bình thường, tôi cũng có trái tim, tôi cũng biết đau lòng chua xót chứ..” Cô cúi đầu, giọng từ tốn khó khăn nói, cô hít mũi, hàng mi run run: “Tôi chưa bao giờ lại hận bản thân mình như vậy, tôi rất hối hận vì sao mình lại phải đi chọn học ngành múa này. Tôi hối hận , rất hối hận .”

Nam Thư Mân sững sờ, vô thức rút tay lại: “Con, con có biết ?”

Sơ Vũ xoay người, nở một nụ cười, nhưng nụ cười kia như một con dao đâm vào lòng Nam Thư Mân.

“Biết? Biết cái gì?”

Nam Thư Mân hoảng hốt nhìn cô, con gái bà thông minh như vậy chắc hẳn đã biết, bà khó khăn mở miệng: “Tiểu Vũ, nếu con muốn rời đi, ta có thể...”

Rời đi? Cô vô thức đưa tay vuốt bụng.

Nam Thư Mân thấy động tác của cô, nhìn cô với ánh mắt không thể tin.

“Tổng phu nhân, bà tin có báo ứng không?” Sơ Vũ cười yếu ớt nhìn và, không đợi bà trả lời, cô đã liềh nói: “Tôi tin, mẹ làm con chịu.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đau khổ cũng được, hạnh phúc cũng được

Nam Thư Mân sững sốt, đôi mắt xinh đẹp kia ánh lên một tia sợ hãi, áy náy. Mẹ làm con chịu... bà cắn đôi môi đang run run của mình. Những năm gần đây Sơ Vũ đã rất vất vả, bà nợ cô cả một đời này trả cũng không đủ. Nhưng bà có thể làm được gì?

Sơ Vũ cười khẩy, nhìn vào vị phu nhân cao quý trước mắt, lòng vừa chua xót vừa đau nhói. Mặc dù hai người là mẹ con nhưng giờ phút này họ lại như hai kẻ xa lạ không thể xa lạ hơn. Sơ Vũ hít sâu một hơi, đôi mắt mờ mịt một tầng sương mù: “Nếu tôi đã lựa chọn anh ấy, dù có thể nào tôi vẫn sẽ cố gắng kiên trì đến cùng.”

Đau khổ cũng được, hạnh phúc cũng được.

“Chị” Hàn Thần lo lắng cầm chai nước chạy đến: “Chị không sao chứ?”

Sơ Vũ nhìn thấy trán của em trai mình đã lấm tấm mồ hôi, lòng cảm thấy ấm áp. Cô nhận lấy chai nước trong tay cậu uống một hớp, nuốt trôi đi sự quay cuồng trong ngực.

“Tiểu Thần, chúng ta về thôi.”

Hàn Thần gật đầu, cầm lấy túi, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Sơ Vũ cũng không nói thêm gì. Cậu nhìn Nam Thư Mân lễ phép nói: “Cô ạ, lúc này đã phiến cô rồi.” Nam Thư Mân thản nhiên gật đầu.

Cậu tử tế đánh giá bà ta, xem ra thân phận của người phụ nữ này cũng không hề đơn giản, rồi bỗng nhớ lại bộ dạng của cậu con trai lúc này, không khỏi lắc đầu.

Đi đến cổng, cậu ta theo bản năng nhìn lại, Nam Thư Mân vẫn còn đứng đấy dõi theo bóng lưng hai người. Hàn Thần hờ hững nhìn qua, bỗng dừng sống người lại, người phụ nữ này rất giống chị, chẳng lẽ là... bà ấy. Cậu kinh ngạc vài giây rồi chạy nhanh đến bên cạnh chị: "Chị, chị đi chậm một chút."

Sơ Vũ hít một hơi, cố nén cơn đau trong lồng ngực, cảm giác bức bách đến nghẹt thở.

"Chị!" Hàn Thần kéo cánh tay cô, lo lắng cau mày hỏi: "Chị bị ốm à?"

Sơ Vũ khựng lại, hơi thở nặng nề, lúc mở miệng mới phát hiện giọng mình nghẹn ngào: "Có lẽ do trời nóng nên chị bị cảm nắng."

"Vậy ư? Hôm nay sắc mặt chị tái nhợt, lại còn bị ngất nữa." Hàn Thần có chút khó chịu, cậu ta dường như cảm giác được Sơ Vũ đang gạt cậu ta chuyện gì đó: "Rốt cục là chị làm sao vậy?"

Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn em trai, cố gắng nở nụ cười: "Phụ nữ luôn có mấy ngày không thoải mái." Nghe xong Hàn Thần như bưng tỉnh, ấp a ấp úng mãi mới mở miệng được.

"Chị, vậy chị về sớm nghỉ ngơi đi, đồ của em đâu đã mua đủ cả rồi."

Sơ Vũ gạt đầu, ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng chói chang: "Vài ngày nữa đoàn chị sẽ đến tỉnh khác biểu diễn, chị sẽ không thể đưa em đến trường được." Nói xong cô lấy trong túi một chiếc thẻ đưa cho Hàn Thần.

"Em không cần đâu." Hàn Thần đẩy lại: "Mẹ đã cho em tiền nộp học phí. Khai giảng xong, em cũng sẽ đi làm thêm."

"Em định làm gì? Phát tờ rơi ư?" Sơ Vũ cười yếu ớt nói.

"Dù sao em cũng không nhận đâu. Lúc chị đi học cũng không lấy một đồng trong nhà, em là đàn ông, càng phải tự mình kiếm tiền." Sơ Vũ nhếch miệng, lúc trước khi kết hôn Tịch gia gửi lễ cưới đến mà làm người ta phải choáng ngợp. Khi đó, vì ông Hàn gặp tai nạn nên trong nhà cũng không còn

mấy. Cuối cùng ông Hàn cũng chỉ nhận một ít, với ông mà nói, ông gả con gái đi chứ không phải là bán.

Chỉ trong một đêm em trai cô đã thật sự trưởng thành. Hàn Thần vẫn một mực không lấy. Sơ Vũ mỉm cười rút tay lại, thừa dịp em trai mình không để ý lại nhét thẻ vào túi trên tay cậu ta.

Trên đường về cô ghé qua một cửa hàng bánh ngọt, lúc đang đẩy cửa đi ra thì bỗng dừng nhìn thấy một đôi nam nữ cũng đi ra từ phía đối diện, cả người cô run rẩy, bánh ngọt trong tay rơi xuống .

Là Tôn Hiếu Nhiên và Ôn Húc, hai người đều mang kính bản to che mắt.

Sơ Vũ vô cùng ngạc nhiên vì sao hai người kia có thể quen biết nhau ? Lưng cô đã ướt đầm mồ hôi, đứng nhìn hai người lái xe rời đi.

“Cô gái, bánh ngọt của cô đã rơi rồi.” Cô nhân viên thấy Sơ Vũ đang ngây người ra mới đi đến nhắc nhở.

Sơ Vũ hoàn hồn nhìn thấy bánh ngọt đã dập nát, thở dài một hơi: “Không cần đâu, phiền cô giúp tôi dọn lại.” Đứng một chút, rồi cô lại quay lại mua hai hộp khác.

Buổi tối, cơn mưa lớn ập đến, có vẻ như là nó đã chờ đợi lâu lắm, được dịp trút nước xối xả.

Từng giọt mưa long lanh dọc theo mái hiên rơi xuống, những tán cây cũng đung đưa theo dòng nước. Sơ Vũ đứng trước cửa sổ nhìn sương mù mênh mông bên ngoài. Hôm nay cô về đại viện là muốn nhờ mẹ chồng giúp cô đổi việc. Không chỉ vì cô đang mang thai, mà còn bởi vì Tô Y cũng ở đó. Cô ta như một cây gai từ từ đâm vào lòng cô, từng chút một nhắc nhở cô, cuộc hôn nhân này thật buồn cười và bất hạnh đến chừng nào.

Cô đột nhiên hiểu được, thì ra cô đã sớm rơi vào bế tắc bởi vậy cô đã thua, thất bại một cách thảm hại.

Đối với đênghị của Sơ Vũ bà Trầ cũng không nói gì, chỉ gặt đầ, bà Trầ dĩ nhiên cũng có ý định riêng của mình.

“Sơ Vũ ” Bà Trầ gọi tên cô.

Sơ Vũ lập tức giấunổi lòng mình lại, thấy bà Trầ đang cầ một chiếc đầ dạ hội đi ra: “Con đến đây thử xem?”

“Mẹ, cái này để làm gì vậy?”

Bà Trầ khoa chân múa tay một h ấ r ấ mỉm cười nói: “Hai ngày nữa có một một người bạn mừng thọ sáu mươi tuổi, đến lúc đó con hãy đi cùng mẹ. Nào, con mặc vào để mẹ xem có gì cầ sửa không?”

Sơ Vũ gặt đầ.

Thay váy xong, đứng trước phòng thử, ánh mắt cô nhìn xuống, bàn tay lạnh lẽo vuốt bụng, một giọt nước mắt lăn tròn trên má.

Bà Trầ nhìn thấy Sơ Vũ đi ra, rất vừa lòng gặt đầ.

“Bụng có chút chật nhỉ.”

Sơ Vũ nghe vậy cúi đầ: “Mẹ, con...” giọng nói của cô có chút h ấ hộp

.

“Sao thế?” Bà Trầ đang sửa lại các đường gập.

“Mẹ, Sơ Vũ ” Đúng lúc Tịch Hạo Nguyệt quay lại.

Bà Trầ nhìn qua, vẻ mặt tràn đầ vui mừng: “Ô, sao hôm nay con lại về?”

“Con nhớ các món ăn của mẹ .” Tịch Hạo Nguyệt âu yếm ôm bà Trầ cười nói: “Chị dâu, anh hai em sao không vềcùng chị? Mẹ, mẹ muốn chị dâu cùng mẹ tham gia tiệc ư ?”

Bà Tr ần trừng mắt liếc con gái, lại quay sang Sơ Vũ: “Sơ Vũ lúc này con vừa muốn nói gì?”

Sơ Vũ mất tự nhiên mím môi, lắc đầu: “Con thấy váy có hơi chật.”

“Ôn Húc dạo này có việc gì, sao lâu lắm rồi không thấy nó đến ?” Giọng bà Tr ần có chút không vui.

“G ần đây công ty anh ấy có việc ah.” Tịch Hạo Nguyệt bĩu môi, Sơ Vũ nhú mày.

“Sơ Vũ, em vừa gọi điện thoại cho anh hai, anh ấy bảo chị có việc không đến được.”

Sơ Vũ rũ mắt nhìn xuống: “Chị thuận đường nên đem bánh ngọt qua cho mẹ.”

Tịch Hạo Nguyệt đi đến thì th ần vào tai Sơ Vũ: “Chị dâu của em ời, chị thật là, anh hai lâu lắm mới có một ngày nghỉ, sao chị có thể để anh ấy một mình phòng không giường trống như vậy chứ.”

Sơ Vũ cười cười không nói gì.

Ăn xong cơm tối, bên ngoài trời vẫn đang mưa, bà Tr ần một mực giữ cô ở lại đại viện. Nằm trên giường rộng, cô cứ trần qua trở lại mãi nhưng vẫn không thể ngủ được. Cô đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, ánh đèn vàng rọi vào chiếc bàn kéo xuống một chiếc bóng dài. Ngón trỏ cô lướt qua toàn bộ sách trên giá, đột nhiên tay cô dừng lại. Cô nhớ rõ lúc trước tập thơ nằm ở vị trí này nhưng nay đã biến mất.

. Cô chậm rãi rút tay về, trái tim đau nhói. Ngoài cửa sổ mưa to, những giọt nước mắt sâu kín cuối cùng cũng l ắng l ắng rơi xuống.

Rốt cuộc là cô đang chờ đợi đi ầu gì?

***

Hiệu suất làm việc của bà Tr ần rất nhanh, ngày hôm sau Sơ Vũ đã được đi ầu đến nơi khác.

Ba lê ư, cô sẽ không bao giờ nghĩ đến đi ầu này nữa.

Buổi trưa, lúc đang ăn cơm ở căn tin, Ông Th ần từ xa đã nhìn thấy cô li ền bụng khay cơm đi đến: “Sơ Vũ, sao cô không nói tiếng nào đã chuyển đến đơn vị khác thế?”

Sơ Vũ nuốt xuống miếng dưa chuột trong miệng, ngẩng ầu thì nhìn thấy Tô Y đang ng ối ở bàn trước mặt, có một số việc không nói ra không có nghĩa là nó chưa từng xảy ra.

“Sơ Vũ” Ông Th ần vẫy vẫy đôi dũa trong tay.

Sơ Vũ cúi ầu gấp một miếng thịt: “Không có việc gì cả, tôi muốn thi nghiên cứu sinh lại cho nên sẽ không múa nữa .”

Ông Th ần gật ầu, cũng không nói gì thêm.

“Đúng r ồi, cô Tô sắp phải rời khỏi r ồi . Ngày kia chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc để tiễn cô ấy, cô sẽ đến chứ ?”

Sơ Vũ sững sốt, kinh ngạc hỏi lại: “Rời khỏi?”

“Đúng vậy, đội trưởng đã phê chuẩn . Ngày kia cô có rảnh không?”

Sơ Vũ bình tĩnh lại, nghiêng ầu sang một bên, cười có lỗi: “Hôm đó có lẽ tôi sẽ không đi được.”

“Vậy thì tiếc quá .”

Sơ Vũ lấy khăn lau miệng sau đó đứng lên đem cất khay, đúng lúc Tô Y cũng đến đó, hai người không hẹn mà gặp. Sau vài giây im lặng Tô Y lên tiếng: “Chẳng nhẽ cô không có gì muốn hỏi sao?”

Sơ Vũ thong thả nghiêng mặt nhìn Tô Y mỉm cười r ồi thản nhiên trả lời: “Tất cả cũng đã là quá khứ, tôi chỉ biết hiện tại tôi và anh ấy là vợ

ch ầu.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sơ Vũ không biết tại sao mình lại có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như thế, nhưng nói rồi mới biết thì ra ...

Sơ Vũ không biết tại sao mình lại có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như thế, nhưng nói rồi mới biết thì ra cô chỉ đang tự lừa mình dối người mà thôi.

Hai người mặt đối mặt, một lúc sau Tô Y mới nở một nụ cười ngọt ngào: “Tôi sắp phải đi rồi, dù sao cũng đã là đồng nghiệp một thời gian, bữa tiệc chia tay tôi, cô nhất định phải đến đấy nhé.”

Sơ Vũ bị nụ cười của cô ta làm giật mình nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, mở miệng kiên định nói: “Được.”

Tô Y nghe được câu trả lời của cô, hài lòng, cười nhếch mép.

“Nhưng tôi có thể đi cùng người thân không?” Cô lướt qua đi đến bên cạnh Tô Y, thông thả nói.

“Tùy cô thôi.”

Tô Y và Tịch Hạo Trạch là bạn bè cũ, cô có gọi thêm Tịch Hạo Trạch đi thì cũng hợp tình hợp lý thôi. Nhưng mà Tịch Hạo Trạch có đồng ý hay không thì cô vẫn chưa biết được.

Tan ca về nhà, mở cửa ra đã nhìn thấy Tịch Hạo Trạch ở trong nhà, cô hơi giật mình. Tịch Hạo Trạch đi đến, lấy một đôi dép đặt cạnh chân cô.

“Sao thế? Nhìn thấy chồng về nhà em không vui à?”

Sơ Vũ bừng tỉnh, thay dép rồi chậm rãi đi vào: “Em không biết anh sẽ về trong nhà chẳng có gì ăn cả.”

Tịch Hạo Trạch nhìn qua chiếc hộp bên cạnh, hơi nhú mào, ngón tay lướt qua: “Em mới mua à ?”

Sơ Vũ liếc qua rồi thản nhiên nói: “Dạ, mấy hôm trước em cùng đồng nghiệp đi dạo phố, nhìn thấy thích nên mua .” Cô hòng cô đấng ngắt, miệng nhếch lên: “Rất đẹp nhưng về đến nhà em mới phát hiện không hợp với mình. Thật lãng phí , tiếc thật .”

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch hơi lóe lên: “Sao em lại chuyển đơn vị vậy?”

Sơ Vũ ngược mắt nhìn anh, khuôn mặt kia chỉ cách vài bước nhưng sao cô thấy thật xa vời. Cô nửa vui nửa đùa nói: “Già rồi, em không múa nữa rồi.”

Tịch Hạo Trạch cười khẽ, đến bên cạnh cô, rất tự nhiên xoa xoa mái tóc cô: “Em không được nói trước mặt mẹ những lời này đâu đấy, bằng không bà ấy sẽ giận mất.”

Sơ Vũ le lưỡi nghịch ngợm: “Tối nay anh muốn ăn gì?”

Vào phòng bếp thì thấy không có gì để nấu.

Buổi tối cô nấu đơn giản hai món mặn một món canh, khoai tây xào ớt, nộm dưa chuột và canh tôm.

Trên bàn chỉ có tiếng va chạm của bát đĩa, Sơ Vũ ăn không nhiều lắm, nhìn anh một hồi lâu rồi nhẹ nhàng lên tiếng: “Cô Tô sắp phải đi rồi.”

Đôi đũa trên tay Tịch Hạo Trạch dừng lại trên đĩa dưa chuột mấy giây, rồi lại gắp một miếng khoai tây ở đĩa bên cạnh.

Ngọn đèn phòng khách ấm áp bao trùm lên hai người, không gian yên tĩnh nhưng đượm buồn, tay Sơ Vũ nắm chặt, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của anh.

Một lúc sau, Tịch Hạo Trạch tựa như không để ý chỉ hờ hững uhm một tiếng.

Sơ Vũ cảm thấy nực cười, cảm giác như có gì đẩy nghẹn lại ở cổ rất khó chịu, cô hít sâu một hơi: “Tối thứ sáu này anh có rảnh không, mọi người sẽ tổ chức một bữa tiệc chia tay cho cô Tô, tất cả đồng nghiệp đều nói sẽ dẫn theo người nhà đi nữa cho náo nhiệt.”

Sơ Vũ đặt đũa xuống, tâm trạng phức tạp nhìn Tịch Hạo Trạch, giờ phút này đây thật sự cô không biết câu trả lời nào mới là câu cô mong muốn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cô lại nâng đôi đũa nặng trĩu lên tiếp tục ăn cơm.

Tịch Hạo Trạch lên tiếng: “Hôm đây anh sẽ cố gắng về sớm để đi cùng em.”

Sơ Vũ đột nhiên cắn chặt đũa, tay nhẹ nhàng xoa bụng, mở miệng định nói nhưng cuối cùng lại thở dài im lặng.

Cô vẫn mong đợi đến một ngày nào đó anh sẽ nói cho cô sự thật. Hy vọng nhỏ bé kia tựa như nguồn sáng rực rỡ rơi vào tim cô, rằng anh yêu cô.

Ăn xong, Tịch Hạo Trạch rửa chén, Sơ Vũ ngồi trong phòng khách tai thì nghe thời sự nhưng mắt lại nhìn theo bóng dáng anh. Cảnh tượng hạnh phúc đó cô đã hằng mong ước không biết bao nhiêu lần, đáng tiếc lúc này đây tất cả đều là giả, là giả mà thôi. Từng giọt nước mắt lẳng lặng rơi, cô nhanh tay lau đi, vội vàng cúi mặt xuống, sợ càng nhìn anh lại càng đau đớn hơn.

Chiều hôm sau, sau khi tan ca, Sơ Vũ cùng Tịch Hạo Nguyệt đi xem phim. Hai người mua vé xong thì vẫn còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ chiếu phim. Tịch Hạo Nguyệt muốn ăn hạt dẻ chiên nên bọn họ đi đến cửa hàng đối diện rạp chiếu phim để mua. Hạt dẻ ở đây rất ngon, vừa mới đến đã thấy một dãy dài xếp hàng đợi mua.

“Ngày nào ở đây cũng đông khách như vậy hết á, chúng ta phải chia ra hai bên đứng đợi thôi.” Tịch Hạo Nguyệt nhìn một đồng người phía trước thở dài.

“Chờ một lát thôi, rất nhanh ấy mà .”

“Đúng rồi, Tô Y sắp đi rồi, chị có tham gia buổi tiệc tiền cô ấy không?”

Sơ Vũ ngăn ra: “Uhm, anh hai em cũng đi cùng chị.”

Tịch Hạo Nguyệt bỗng sửng sốt: “Tô Y sao lại gọi anh hai, cô ta, cô ta...”

“Họ không phải là bạn học sao, anh em đến thì cũng đúng thôi.” Sơ Vũ thản nhiên nói, giọng không mấy may thay đổi.

“Quên đi, dù sao cô ta cũng sắp đi rồi.” Tịch Hạo Nguyệt nhỏ giọng lẩm bẩm: “Sơ Vũ, em đi mua ít nước uống , chị cứ đứng xếp hàng nhé.”

Sơ Vũ gật đầu.

Lát sau Sơ Vũ mua được hạt dẻ rồi mà Tịch Hạo Nguyệt vẫn chưa quay lại. Cô đứng vào một góc chờ, nhìn đồng hồ thì giờ chiếu phim cũng sắp bắt đầu nhưng sao Hạo Nguyệt đi mua nước lâu thế.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi, chuông vẫn đổ nhưng lại không có ai bắt máy. Sơ Vũ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía đằng xa thì thấy Tịch Hạo Nguyệt đang cúi đầu đi đến, trên tay trống trơn không có gì.

Sơ Vũ thở dài một hơi: “Sao lại lâu vậy, đâu uống đâu?”

Tịch Hạo Nguyệt ngẩng đầu gượng cười: “Sơ Vũ, đột nhiên em nhớ là em còn một phần báo cáo hồi chiều quên chưa gửi. Bây giờ em phải về gửi gấp. Lần khác sẽ cùng chị xem phim nhé. Em đi trước đây .” Sơ Vũ còn chưa kịp mở miệng thì Tịch Hạo Nguyệt đã vội vàng xoay người, chạy một mạch về phía bãi đỗ xe. Sơ Vũ sững sờ nhìn theo bóng lưng cô, cảm thấy có gì đấy bất ổn.

Cô cầm theo hạt dẻ đi đến bến tàu điện ngầm. Cô càng nghĩ càng cảm thấy có điều gì đó không tốt đang xảy ra, trong lòng cô dâng lên một nỗi bất an, bối rối lấy điện thoại.

Thật lâu sau mới có người bắt máy: “A lô “

“Tiểu Nhiên à, là tớ.”

Tôn Hiểu Nhiên cười khẩy: “Ôi, Sơ Vũ ư, cuối cùng cậu cũng đã nhớ đến tôi rồi cơ đấy ?”

“Tiểu Nhiên, tớ cũng không muốn vòng vo với cậu nữa, tớ hỏi cậu, cậu có quen với Ôn Húc không?”

Đầu dây bên kia im lặng trong chốc lát .

“Có liên quan gì đến cậu không!”

Sơ Vũ ngăn người, cắn môi: “Mấy hôm trước tớ nhìn thấy cậu đi cùng anh ta. Tiểu Nhiên, cậu cũng đã biết, anh ta đã kết hôn rồi. Cậu...” “Hai người căn bản là không thể.”

Tôn Hiểu Nhiên cười lạnh: “Sơ Vũ, cậu hãy tự lo thân mình cho xong đi. Chuyện của tôi không cần cậu xen vào.”

Sơ Vũ nắm chặt di động: “Sao cậu đã biết rõ mà vẫn cố phạm sai lầm.”

“Tôi chỉ theo đuổi hạnh phúc của mình, Sơ Vũ cậu cũng hiểu mà, không phải mẹ cậu năm đó cũng như vậy sao.”

Sơ Vũ sững sốt, sắc mặt tái nhợt, trong lòng không biết đang có cảm giác gì chỉ biết là rất đau: “Cậu là vì hận tớ nên mới đi lại với anh ta?” Cô cười chua xót: “Tớ vẫn còn nhớ rõ, vào năm lớp mười lúc tớ và lớp trưởng có hơi thân thiết cậu đã rất khó chịu. Tớ cũng biết cậu thích cậu ta, mỗi lần tớ nói chuyện cùng cậu ta thì cậu liếc nhìn tỏ ra hờn giận. Sau đó lúc tớ bắt đầu né tránh cậu ta, cậu mới chịu nói chuyện lại với tớ.” Cô hồ hững nói: “Từ nhỏ cậu đã là một người hiếu thắng, gia đình đầy đủ hơn tớ vậy mà vẫn luôn tranh giành với tớ. Chuyện của Tịch Hạo Trạch là cậu trách tớ lừa gạt cậu.” Cô hít một hơi: “Nhưng thật ra, trước đây tớ thật sự không muốn quen với anh ấy.” Nếu như vậy thì hôm nay cũng đã không rơi vào cục diện này.

Tôn Hiếu Nhiên vô cùng tức giận: “Tùy cậu. Tóm lại, chuyện của tôi không có liên quan gì đến cậu.”

Vô hình tình bạn của hai người đã chấm dứt như thế. Trên thế giới này không có đi đâu gì là chắc chắn, có quá nhiều đi đâu thay đổi mà bản thân dù muốn dù không cũng không cách nào trở về như cũ được nữa.

***

Thứ sáu, thời tiết tháng tám vẫn nóng như đổ lửa. Ánh hoàng hôn phía tây đỏ rực, bầu trời mây giăng kín.

Ra khỏi cổng đơn vị cô đã nhìn thấy một chiếc xe việt dã đậu trước mặt, cô thông thả đi đến bên chiếc xe quen thuộc. Ánh trời chiều bao phủ lên người anh tựa như một vị thần. Sơ Vũ nheo mắt nhìn anh dường như đang rơi vào một vòng xoáy sâu.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 37: “Tịch Hạo Trạch, ngay từ đầu anh đã gạt em....”

“Sơ Vũ, đi thôi.” Ông Thần thấy cô dừng lại, vỗ nhẹ vào vai cô.

Tịch Hạo Trạch đi đến bên cạnh cô, đột nhiên cô cảm thấy dường như có một luồng khí đang chạy xẹt qua lưng. Ông nghiệp Sơ Vũ đầu biết cô kết hôn với con trai của thủ trưởng nhưng lại chưa nhìn thấy Tịch Hạo Trạch bao giờ.

Ông Thần giật nhẹ cánh tay cô. Sơ Vũ mỉm cười đứng qua bên cạnh Tịch Hạo Trạch giới thiệu: “Đây là chồng của tôi, Tịch Hạo Trạch.” Cô né tránh ánh mắt anh: “Còn đây là đồng nghiệp của em Ông Thần, Lý Đa Kỳ...”

Tịch Hạo Trạch gật đầu, lướt nhìn người đằng sau, ánh mắt chợt lóe lên rồi liền biến mất.

Tô Y thong thả đi đến, nhìn chằm chằm vào anh, trong ánh mắt tựa như có ngàn điếu muốn nói nhưng không thể nào thốt nên lời. Cô vừa ra thì thấy mọi người đã tập trung đông đủ. Từ xa cô đã nhìn thấy anh, từ nhỏ đã thế, cho dù xung quanh có bao nhiêu người, cô chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể tìm thấy anh .

“Mọi người đầu đã đến đông đủ rồi đúng không.” Tô Y lạnh lạnh cười nói, ánh mắt lại nhìn sang Tịch Hạo Trạch: “Hạo Trạch à, em không nghĩ rằng anh cũng đến.” Cô dịu dàng nhìn qua Sơ Vũ, giọng nói hờn dỗi: “Cuối cùng anh cũng chỉ vì Sơ Vũ mà đến, đúng rồi một người bạn cũ như em thì làm sao có thể bị được.”

Mọi người nghe xong thì ngạc nhiên nhìn về phía ba người.

“Được rồi, chúng ta xuất phát thôi.” Tô Y cười nhẹ nói. Một số người tò mò về chuyện của họ nhưng đành chia thành nhiều nhóm nhỏ lên xe xuất phát.

Mọi người đã đặt một phòng tại nhà hàng Vương Phủ. Tô Y hôm nay không lái xe nên cuối cùng lại ngồi cùng xe của Tịch Hạo Trạch. Sơ Vũ ngồi ở ghế phụ, chỉ nhìn chăm về phía trước.

Bầu không khí yên tĩnh trong xe làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào.

Ánh mắt Tô Y vô thần nhìn vào bóng lưng của Tịch Hạo Trạch. Mãi đến khi một tiếng nhạc vang lên cô mới hồi phục lại tinh thần.

Sơ Vũ giật mình, cô nhớ rõ bài hát này nằm trong chiếc đĩa mà hôm trước hai người đi chợ đêm đã mua. Lúc ấy cô để quên trên xe anh không có đem lên. Là một bài hát của Lưu Nhược Anh, giọng hát ngọt ngào du dương.

“Hãy lặng lẽ chôn giấu đi những quá khứ đã qua

Sau mưa gió em từ biển khơi

Đến ẩn cư tại sa mạc này

Những chuyện nên cất giấu cũng đã rõ ràng

Ngàn vạn điều muốn nói cũng chỉ có thể lặng câm

...”

(1) <http://www.youtube.com/watch?v=mJKsKOxhdvo> Bài hát “Hóa ra anh cũng ở đây” của Lưu Nhược Anh

“Những chuyện nên cất giấu cũng đã rõ ràng” trong lòng cô lặng lẽ thì thầm.

Tô Y ngẩn ngơ khi nghe bài hát này, ánh mắt nhất thời mơ hồ, cô vẫn nhớ hồi trước anh rất ghét nghe nhạc thị trường kiểu này. Cô bối rối với

lấy chiếc gối ôm bên cạnh vuốt ve, mắt rũ xuống, giọng gào nói: “Chiếc gối ôm này rất đặc biệt, rất đẹp. Hai người đã mua ở đâu vậy ?”

Sơ Vũ ghen ngào nén lòng xuống: “Là tôi tự thêu đấy .”

Tô Y nhìn kỹ hình thêu mới giặt mình, hình thêu màu xanh lam chính là cung hoàng đạo của Tịch Hạo Trạch, còn hình thêu màu hồng nhạt kia dĩ nhiên là cung hoàng đạo của Sơ Vũ , thì ra là một đôi! Lòng bàn tay cô nóng như lửa đốt, ghen tức nhìn chằm, chỉ đến khi bài hát kết thúc cô mới nhanh thu hồi cảm xúc : “Sơ Vũ cô thật sự rất khéo tay.”

Đến Vương Phủ, Sơ Vũ xuống xe trước, nhìn thấy đồng nghiệp đang đứng đằng kia cô liền đi qua, lúc đi được nửa đường mới nhớ lại Tô Y vẫn ở đằng sau. Cô quay lại đứng lúc nhìn thấy Tô Y đang nhìn cô, ánh mắt lóe lên một tia oán hận rồi biến mất.

Cô ngăn người.

Trong phòng chia thành hai bàn, rất nhiều đồng nghiệp đều đến cùng người nhà. Mọi người mời rượu, Tô Y không hề từ chối, uống hết ly này rồi đến ly khác. Sơ Vũ nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cô ấy, cô thật sự không hiểu, rốt cuộc đâu là thật đâu là giả?

Im lặng trong chốc lát cô lại nâng ly nước trái cây lên: “Cô Tô tôi mời cô.”

“Sơ Vũ, mời thì phải dùng rượu chứ ai lại đi uống nước trái cây, rất không có thành ý .” Những người khác nói.

“Không sao cả.” Tô Y nâng ly uống cạn không còn một giọt thừa nào.

Đồng nghiệp bên cạnh đệm vào: “Sơ Vũ, cô như vậy thì thật không được à nha . Nào, cô cũng uống rượu luôn đi.”

Mọi người hò hét rầm rộ ủng hộ.

Cả đêm nay Tịch Hạo Trạch nói chuyện rất ít, lúc này anh mới đứng lên cầm lấy ly rượu: “Sơ Vũ không uống được rượu để tôi thay cô ấy.”

Nhưng có người vẫn không chịu: “Như thế không được. Tịch đội trưởng, nếu anh mà uống thì phải uống gấp đôi.”

Tô Y đứng đấy không nói gì chỉ nhìn anh cười nhếch môi, không ai biết được lúc này đây lòng cô chua xót cỡ nào.

Ba người đứng gần nhau, Sơ Vũ im lặng không nói chuyện, Tô Y đứng bên phải cô, Tịch Hạo Trạch đứng bên trái. Ánh mắt của mọi người lúc này đều tập trung lên người họ.

Tịch Hạo Trạch cũng không từ chối, lấy thêm rượu đổ đầy ly: “Tô Y, trong khoảng thời gian này Sơ Vũ đã phiền em nhiều rồi”. Uống cạn một hơi, Sơ Vũ nhìn anh lo lắng, anh nở nụ cười dịu dàng với cô.

Sơ Vũ biết dạ dày Tịch Hạo Trạch không tốt, uống hết một ly rượu đây có lẽ anh rất khó chịu. Cuối cùng cô cũng mềm lòng, rót cho anh một cốc nước, thần trách: ai ép anh uống thay đâu!

Tịch Hạo Trạch vỗ tay cô, nhẹ giọng nói: “Anh không sao đâu.”

Mọi người thấy hai người ngọt ngào ấu yếm thì dời mắt đi chỗ khác. Sắc mặt Tô Y đỏ bừng ánh lên một tia sắc lạnh, rời đi.

Ăn uống xong mọi người lại hò hét đòi đi hát karaoke.

~~~

Tựa như bài hát “Sau này” của Lưu Nhược Anh nói lên nỗi lòng của Tô Y, tiếng hát rất động lòng người, dường như đó là hồi ức. Sơ Vũ ngồi ở trong góc, lặng lẽ nhìn Tô Y. Cô nhắm mắt lại, lau đi khóe mắt thấm ướt.

Cô hít một hơi đứng lên nói với Tịch Hạo Trạch: “Em đi toilet.”

Đứng trong toilet một hồi lâu, cô gạt nước vào mặt, nhìn mình vào trong gương, tâm trạng hỗn loạn mấy ngày nay làm cho sắc mặt cô nhợt nhạt

kinh khủng. Cô lau qua những giọt nước trên mặt.

Lúc đi ra ngang khúc rẽ, cô mới phát hiện bản thân không nhớ phòng mình ở đâu.

“Hàn Sơ Vũ, Hàn Sơ Vũ ...”

Sơ Vũ bình tâm lại, chậm rãi nở một nụ cười nhẹ: “Giang Triết, trùng hợp thật, ở đây cũng có thể gặp được anh.” Sơ Vũ nhìn thấy cô gái sau lưng anh ta, cố ý nháy mắt mấy cái.

Giang Triết quay đầu: “Cô hãy đi trước đi.”

“Sao cô lại đến đây?”

“Cô Tô lần trước đến nhà tôi cùng ăn tối anh còn nhớ chứ, cô ấy sắp phải đi r ấ i.”

Giang Triết nghe thấy giọng nói hồ hững của cô, tỏ vẻ thấu suốt hỏi: “Cô ấy đi r ấ i sao cô lại còn không vui.”

Sơ Vũ sừng sốt, liền lườm anh một cái r ấ i bước lên phía trước.

Phía trước là một hành lang bị che khuất, bầu trời mênh mông đầy sao, đâu đây có tiếng dế mèn kêu to. Sơ Vũ hít một hơi thật sâu.

“Giang Triết, có phải trong trái tim của đàn ông các anh luôn có một vị trí dành cho mối tình đầu không?”

“Dừng lại, cô đừng vor đùa cả năm. Đàn ông cũng phân ra rất nhiều loại .”

Sơ Vũ khẽ cười: “Vậy anh thuộc loại nào?” Cô có chút tò mò.

“Cô muốn biết ư?”

Sơ Vũ gật đầu.

“Cô có tin vào tình yêu sét đánh không?”

“Vâng, tôi càng tin vào số phận hơn. Anh đã có người trong lòng sao?”

Giang Triết nghiêng người, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, mỉm cười, đôi mắt đen nhánh lấp lánh trong bầu trời đêm: “Có, nhưng tiếc là tôi gặp cô ấy quá muộn.”

Lúc gặp lại thì đã muộn rồi.

Cả hai lặng thinh, trầm mặc một lúc lâu sau đó thì nghe thấy tiếng Giang Triết than thở: “Có lẽ, cả đời tôi sẽ không có được thứ mà tôi muốn.”

Sơ Vũ nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt tràn đầy ưu tư, ánh mắt nhìn nằn nì kia... cô kinh ngạc cuống quýt quay mặt lại.

“Hạo Trạch...” tiếng gọi thánh thót hòa lẫn vào đó là tiếng khóc nức nở.

Sơ Vũ đột nhiên chết lặng.

“Tiểu Y, xin lỗi.” Sơ Vũ nghe được một tiếng thở dài, là anh.

“Em không cần anh xin lỗi, em không cần. Tất cả đều vứt bỏ em, rõ ràng là anh yêu em, anh đã đợi chờ em nhiều năm như vậy bây giờ vì sao lại không chờ nữa.”

“Anh kết hôn với cô ấy không phải vì cô ấy cũng là diễn viên múa sao.” Tô Y khóc nghẹn ngào: “Nhưng cô ta không phải em, không phải em.”

Gió thổi bay mái tóc dài, nhưng lại không thổi đi cuộc nói chuyện kia. Sơ Vũ nghe được rành mạch từng từ từng chữ, thì ra sự thật còn đau đớn hơn rất nhiều so với những gì cô đã tưởng. Trái tim cô như bị đâm thẳng một nhát thật sâu, mọi chuyện thế là chấm hết. Sắc mặt cô trắng bệch, gió đêm thổi thoảng qua, cô tựa như đang ở trong phòng băng lạnh run.

“Chẳng nhẽ anh đã quên đi những kỉ niệm trước đây của chúng ta, sao anh có thể quên được? Vậy còn con của chúng ta? Anh cũng đã quên nó rồi ư?” Hai tay Tô Y đặt lên ngực Hạo Trạch, nước mắt giàn dụa.

Con? !

Như bị sét đánh, Sơ Vũ cắn răng vô thức lùi về sau, tay va vào một bình hoa “xoảng”, bình hoa rơi xuống tiếng vỡ toang vang lên rõ mồn một.

Đúng lúc đó, tất cả mọi người đều sống lại.

Tịch Hạo Trạch đột nhiên nhìn qua, ánh mắt lóe lên. Đôi mắt Sơ Vũ đã ngấn nước không chớp mắt đối diện với anh. Lòng đau nhói, tất cả mọi thứ đang dần sụp đổ, cô muốn nhìn mặt anh, nhưng trước mắt tựa như một dãy núi trùng trùng điệp điệp, cô không thể nhìn thấy rõ.

Cô đã giả vờ như tất cả mọi chuyện đầu chưa xảy ra, nhưng sự thật kia... Cô luôn hy vọng rằng có lẽ là anh đã từng yêu cô ấy và hiện tại trong lòng anh chỉ có mình cô. Giờ đây cô đã không bao giờ có thể đối mặt được nữa.

Tịch Hạo Trạch nhú mày, đẩy Tô Y ra, giọng nói có chút bối rối: “Sơ Vũ”

Giang Triết nhanh chóng đi đến đỡ Sơ Vũ, không biết sức lực đâu ra Sơ Vũ đẩy mạnh Giang Triết.

Giang Triết lui bước: “Sơ Vũ .”

Cô không biết phía trước là gì, chỉ cố gắng chạy, “ loảng xoảng”, cô đụng vào người phục vụ, ly rượu rơi xuống vỡ vụn.

Nhân viên phục vụ cúi gập: “Cô đi đứng kiểu gì vậy ?”

Tịch Hạo Trạch và Giang Triết nghe thấy tiếng liền chạy đến. Tịch Hạo Trạch từ sau lo lắng gọi: “Sơ Vũ.”

Sơ Vũ kinh sợ, lắc đầu lia lịa, hiện tại cô không muốn gặp anh, cô không muốn nghe gì cả, nhấc chân chạy lên phía trước.

Trên sân nhà rượu chảy tràn lan, tất cả đều xảy ra quá nhanh, Tịch Hạo Trạch còn chưa chạy qua kịp Sơ Vũ đã bị trượt chân ngã xuống, trên tay bị những mảnh vụn thủy tinh đâm phải.

Cô đau đớn rên lên. Giây phút đó, anh cảm giác được có cái gì đang dần dần rời xa anh.

“Sơ Vũ.”

“Đau, đau quá.” Nước mắt cô tuôn rơi.

Tịch Hạo Trạch chạy nhanh đến đỡ cô. Máu trên tay đầm đìa.

“Không phải tôi, là tự cô ấy... té ngã.” Nhân viên phục vụ run run nói.

“Đừng sợ. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay thôi.”

Mặt Sơ Vũ nhợt nhạt, bụng dưới quặn đau, trên mặt đã ướt đầm mồ hôi. Cô đánh mạnh vào người anh, dùng chút sức lực cuối cùng cố gắng nói: “Anh tránh ra.”

Tịch Hạo Trạch ngăn ra.

Cô cảm thấy thật cay đắng biết bao.

Giang Triết nháy mắt Tịch Hạo Trạch, nhíu mày nói: “Tôi đi lấy xe.”

“A! Máu” Nhân viên phục vụ hoảng hốt gọi, tay chỉ xuống dưới quần Sơ Vũ: “Trên quần cô ấy... dính rất nhiều máu...”

Màu đỏ rực lem muốt nổi bật trên chiếc quần xám nhạt, bầu không khí dần dần phảng phất mùi máu tươi.

Ba mươi năm sống trên đời chưa bao giờ anh cảm thấy lo lắng và hoảng hốt như bây giờ. Tịch Hạo Trạch nhanh chóng bế cô lên, hai tay giữ

chặt cô, khi lòng bàn tay thấm ướt, anh lơ mờ hiểu được, có lẽ một sinh mệnh anh chưa kịp biết đang dần dần rời xa. “Sơ Vũ, Sơ Vũ...” giọng anh vô cùng đau đớn.

“Tịch Hạo Trạch, ngay từ đầu anh đã lừa dối em....” cô khó khăn thốt ra, cắn chặt môi, toàn thân đau buốt nhưng sự lừa dối kia còn làm tan nát cõi lòng cô gấp vạn lần.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: “Làm thế nào thì chúng ta có thể ly hôn?”

Bệnh viện.

Giang Triết đứng ở hành lang lạnh lẽo, đèn đỏ phòng cấp cứu vẫn chưa tắt. Tay anh siết chặt, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, tức tối đưa mắt về phía người kia...đắm một phát.

“Anh còn là đàn ông hay không hả? Sao anh có thể đối xử với cô ấy như thế?” Anh ta không thể kiềm được sự giận dữ của mình.

Toàn thân Tịch Hạo Trạch chao đảo, anh đứng thẳng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, lãnh đạm mở lời: “Giang tổng, chuyện vợ chồng chúng tôi có liên quan đến anh ư?”

Đúng vậy, hai người họ là vợ chồng, anh là gì chứ. Sắc mặt Giang Triết tối lại, lạnh lùng nói: “Tịch Hạo Trạch, nếu có một ngày Sơ Vũ muốn rời đi, tôi nhất định sẽ giúp cô ấy.” Anh hừ một tiếng: “Không cần biết ai ngăn cản.”

Nghe xong những lời này Tịch Hạo Trạch cảm thấy thật nực cười. Bàn tay cuộn lại thành nắm đấm, tất cả sức lực sự và sự tức giận của anh bị nén lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay tụ máu.

Giang Triết chỉnh lại vạt áo, nhìn qua phòng cấp cứu rồi buông một câu: “Giang gia chúng tôi có thể làm được điều đó.” Người anh ta không biết quý trọng thì vẫn có người khác coi như báu vật.

Dường như đã một thế kỷ trôi qua, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra, Sơ Vũ được đẩy ra, khuôn mặt tái nhợt, cô yên lặng ngủ say.

“Rất xin lỗi, nhưng đứa bé đã không thể giữ được. Trong khoảng thời gian này hãy cố gắng tĩnh dưỡng thật tốt. Hai người còn trẻ sau này vẫn còn có cơ hội.” Bác sĩ thở ra một hơi, nhìn qua vẻ mặt bi thảm của tịch Hạo Trạch, ông hoảng hốt lập tức đi khỏi.

Tịch Hạo Trạch đau đớn nhắm mắt lại.

Sơ Vũ trải qua một giấc mơ dài, cô nhìn thấy Nam Thư Mân mặc cho cô chiếc váy voan trắng xinh đẹp, hai người cùng nhau nhảy múa vui đùa trên bãi cỏ xanh mơn mơn, rồi đột nhiên mẹ cô biến mất. Hình ảnh thay đổi, cô lại nhìn thấy mình trong bộ váy cưới lấp lánh, trên đầu đội khăn voan trắng, xa xa một người đàn ông đang tiến đến, cô vươn tay ra nhưng khi chỉ còn cách nhau một bước thì bỗng dưng có một tầng ánh sáng chói lòa chiếu vào mắt, sau đó cô không nhìn thấy người đàn ông kia nữa.

Cô hoảng hốt, một giọng nói dịu dàng gọi tên cô vọng lại bên tai: “Sơ Vũ, Sơ Vũ” Cô rất muốn mở mắt nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể.

Trong giấc mơ, chú rể của cô biến mất, đột nhiên cô lại nghe thấy tiếng khóc của một cô bé, nũng nịu gọi: “Mẹ, mẹ” Ai, là ai? Cổ họng cô đau rát, cô chỉ có thể nức nở nghẹn ngào vài tiếng.

“Mẹ, mẹ” giọng nói kia càng ngày càng xa dần, càng ngày càng nhỏ dần.

Cô nhìn ráo riết khắp nơi, ánh mắt bắt gặp một thiên thần nhỏ có đôi mắt giống hệt Tịch Hạo Trạch. Đôi chân nhỏ nhắn đang chạy về phía trước. Cô cố gắng chạy theo, nhưng chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

“Con gái” Cô sợ hãi hét lên, bất lực gào khóc.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ, Sơ Vũ đã tỉnh lại, trước mắt mọi thứ đều mơ hồ, cố gắng nhìn cuối cùng cũng thấy được gương mặt quen thuộc. Cô kinh ngạc nhìn vào ánh mắt kia, thật là giống hệt với ánh mắt trong giấc mơ của cô.

Tịch Hạo Trạch cầm chiếc khăn nhẹ nhàng lau lên khóe mắt cô, đôi mắt ửng đỏ, chỉ vừa một đêm mà tựa như đã trải qua biết bao đau thương: “Em tỉnh rồi ư!”

“Đứa bé.” Cô khàn giọng thốt ra hai chữ.

Tay anh đột nhiên dừng lại, miệng mấp máy nhưng không thể thốt nên lời, chỉ nắm chặt cổ tay cô.

Sơ Vũ cảm thấy trên tay ấm áp, mắt nhìn qua.

“Em vẫn còn đau à?” Có thể là do một đêm không nói chuyện, lúc này đây giọng anh khàn đặc lộ ra vẻ vô cùng đau đớn.

“Đứa bé.” Sơ Vũ lại lặp lại.

Tịch Hạo Trạch chậm rãi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt vô hồn của cô: “Em có đói bụng không, anh vừa mới gọi cháo cho em.”

Cô không thêm để ý, vẫn cố gắng hỏi: “Đứa nhỏ có còn hay không?” Cô thở nặng nhọc, không chớp mắt nhìn anh, nhưng vẻ mặt lại rất bình thản làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Tịch Hạo Trạch nắm chặt tay cô để lấy lại bình tĩnh, do dự một lúc: “Sau này chúng ta vẫn có thể có con mà.”

Sơ Vũ suy sụp, im lặng, dùng hết sức rút tay ra. Cô cử động mạnh làm vết thương trên tay ướm máu, mặt mũi nhắm mắt lại.

Tịch Hạo Trạch nhìn bàn tay trống trơn, chua chát nói: “Sơ Vũ, xin lỗi.”

Xin lỗi ư. Hai tiếng xin lỗi kia có thể bù đắp lại quá khứ đã mất đi không? Anh đã lừa dối cô, con của cô. Vậy mà cô vẫn luôn cho rằng đây là một cuộc hôn nhân hạnh phúc?

Sơ Vũ lẳng lặng xoay mặt qua một bên, những giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống. Cô cắn môi, Tịch Hạo Trạch đặt tay xuống, bình tĩnh nhìn đôi

vai gầy yếu run run. Anh vươn tay ra lưỡng lự một lúc nhưng cuối cùng cũng rút lại: “Em hãy nghỉ ngơi một lát đi.” Nói rồi anh xoay người đi ra.

Sơ Vũ cắn góc chăn khóc nức nở, cô cảm thấy bản thân mình dường như đã chết.

Lúc Trần Lộ Hạ nhận được điện thoại của con trai thì bà đang cùng mấy người bạn ở bên ngoài uống trà. Khi nghe Tịch Hạo Trạch nói : “Sơ Vũ đã bị sảy thai, hiện tại vẫn đang ở trong bệnh viện” bà hoảng hốt, tách trà trong tay rơi xuống “ xoảng”.

Bà vội vàng đến bệnh viện.

“Sơ Vũ thế nào rồi ?”

“Bác sĩ nói không có gì trở ngại, nhưng cảm xúc của cô ấy hiện tại không ổn định.”

“Tối qua không phải là con đi cùng con bé sao, tại sao lại không cẩn thận như vậy được chứ.” Bà Trần nhìn con, ánh mắt sắc bén như hiểu ra: “Có phải Tô Y đi tìm con không?”

Tịch Hạo Trạch im lặng, mặt tái nhợt, đờ đẫn.

Bà Trần bỗng cảm thấy tức ngực, mày nhíu lại. Nhìn thấy khuôn mặt con trai xanh xao mỗi mệ, mở miệng nói: “Con về trước tắm rửa đi, có mẹ ở đây chăm sóc con bé rồi. Ba mẹ con bé đã biết chuyện chưa?”

“Con sẽ nói .”

Trần Lộ Hà thở dài, nhắm mắt làm ngơ rồi vẫy tay.

Lý Tú Vân đang ở nhà khâu mấy con gấu bông, không hiểu sao hôm nay trong lòng bà cứ bất an, từ sáng sớm mắt phải đã bắt đầu giật giật: “Ông Hàn, ông Hàn rót cho tôi cốc nước.”

Hàn Đức Quân đưa cốc nước đến: “Bà không cần vội, cứ nghỉ ngơi trước đi đã.”

“A” Ngón tay Lý Tú Vân rút lại vì bị kim đâm trúng: “Giời ơi, hôm nay làm sao thế này? Mắt phải thì giật không ngừng, tâm trạng cứ thấp thỏm không yên. Ông Hàn, ông gọi điện cho Tiểu Thần xem có phải thằng bé đã làm chuyện gì không?”

“Bà lại nghĩ đi đâu đấy? Có người mẹ nào mà cứ luôn nghĩ rằng con trai mình làm việc xấu như bà không chứ. Bà đã làm cả ngày rồi nghỉ ngơi một chút đi.”

Lý Tú Vân vừa định nói thì điện thoại trong nhà vang lên. Bà vội vàng đến bắt máy: “A lô, ai đấy?”

Giây sau dập điện thoại xuống “Cạch”.

“Ông Hàn, xảy ra chuyện rồi.”

“Lại làm sao vậy?” Hàn Đức Quân cảm thấy sao cái giai đoạn mãn kinh của bà Lý Tú Vân lâu thế.

“Tiểu Vũ bị sảy thai bây giờ đang nằm viện.” Giọng nói Lý Tú Vân lên cao, bên tai Hàn Đức Quân ong ong lên, toàn thân suy sụp.

Lúc Sơ Vũ tỉnh lại, trong phòng bệnh đã có rất nhiều người, ba mẹ cô, bà Trần, chỉ duy nhất không có Tịch Hạo Trạch, cô thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt. Cô cố gắng ngồi dậy, bà Trần và Lý Tú Vân đến cản thận đồ cô.

“Con ngoan, đừng quá buồn, mọi chuyện sẽ tốt cả thôi.” TrẦN LỘ HÀ vỗ nhẹ tay cô, giờ phút này có nói nhiều thì chỉ càng đau thương hơn mà thôi.

Sơ Vũ cắn môi, lòng đau đớn nói không nên lời. Làm sao có thể tốt lên được đây? Nỗi đau này không thể nào vượt qua được.

Hàn gia đại khái chỉ biết được Sơ Vũ vì đụng người ta nên mới té ngã, trong lòng rất buồn phiền vì duyên phận với đứa bé quá ngắn, nhưng chẳng còn cách nào cả, chuyện cũng đã rồi, đứa bé không còn nữa, đành biết chấp nhận mà thôi.

Hàn Đức Qu`ân nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của con gái, mắt ngân nước không nói gì run rẩy đi ra.

Tịch Hạo Trạch đứng bên cửa sổ hành lang, dưới chân đã hơn mười đầu tàn thuốc lá. Hàn Đức Qu`ân đi qua, trong không khí tràn ngập mùi thuốc, ông chà hai tay, nghẹn ngào nói: “Tiểu Vũ còn trẻ, nên có thai mà cũng không biết.” Ông cũng hiểu được Tịch gia luôn muốn bế cháu từ lâu, ông lại sợ chuyện con gái sảy thai lần này sẽ làm cho nhà ch`ông có ác cảm, ông cũng chỉ có thể nói để con r`ể hiểu.

“Ba, lần này là do con sơ xuất.” Tịch Hạo Trạch mấp máy môi, giọng nói nặng nề.

Hàn Đức Qu`ân chỉ có thể nói tiếp: “Con cái sau này sẽ có lại thôi .”

Tịch Hạo Trạch nhìn ra cửa sổ, chính anh đã làm tổn thương cô và con. Mỗi lần nhớ lại khi Sơ Vũ bị hôn mê, những lời nói mê sảng trong miệng làm trái tim anh như bị xé nát. Sơ Vũ không hề làm gì sai nhưng sao lại phải gánh chịu tất cả. Anh nắm chặt tay đập mạnh vào tường.

Sơ Vũ im lặng ng`ồi dựa vào đầu giường, ánh mắt mơ hồ nhìn những chú chim non đang bay lượn trên cây ngô đ`ồng ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng có tiếng chim hót riu rít , tay cô vô thức sờ bụng, ngày hôm qua nơi này vẫn còn có một sinh linh. Cô còn ảo tưởng đợi đến khi cô sinh đứa bé ra, sẽ vô cùng cưng chiều nó, sẽ từng ngày đợi đứa bé lớn lên gọi cô là “mẹ”. Những gì cô thiếu thốn trong thời thơ ấu sẽ bù đắp hết cho đứa bé này. Nhưng mà...

Cửa phòng mở ra, cô hít mũi, nâng tay lau đi khóe mắt.

Tịch Hạo Trạch mang theo bình đựng thức ăn giữ nhiệt đi đến bên giường, múc canh nóng vào bát, anh cẩn thận thổi nguội, r`ồi dịu dàng đưa đến bên miệng cô: “Là canh mẹ tự hầm đấy.”

Sơ Vũ vẫn im lặng, ng`ồi yên.

“Đợi sau khi em khỏe hơn, anh sẽ nói tất cả cho em.”

Hàng mi Sợ Vũ khẽ run, nghiêng đầu sang, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh. Từ sau khi cô tỉnh lại, cô chưa từng nói câu nào oán trách anh.

Tịch Hạo Trạch tình nguyện nghe cô lớn tiếng trút ra hết nỗi khổ trong lòng, gào khóc một hồi rồi thôi, cũng không muốn nhìn thấy cô đầy đọa bản thân mình như thế, cứ như một người mất hồn.

Cô liếm đôi môi khô nứt, gắng gượng để nước mắt không chảy xuống, giọng nói đau thương nhưng lại kiên định khó có thể lay chuyển: “Làm thế nào thì chúng ta có thể ly hôn?”

Cô từng nghĩ rằng tình yêu có thể từ từ vun vén , cô từng tin rằng chung sống cùng nhau lâu dài thì sẽ nảy sinh tình cảm.

Tịch Hạo Trạch sững sờ.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 39: “Chuyện ly hôn em không cần nói nữa, anh sẽ không đồng ý.”

Ngón tay buông lỏng, chiếc thìa rơi xuống bát phát ra âm thanh chói tai, nước canh bắn tung tóe văng lên ngực anh để lại một mảng loang lổ vết dầu mỡ trên áo.

Máu trong người anh như sôi trào, ngay cả khi đứa bé không còn anh cũng không sốc như khi nghe câu nói đó: “Sơ Vũ, anh chưa bao giờ nghĩ rằng chúng ta sẽ có ngày đó.”

Cô cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày như vậy. Giây phút cô biết được mình đang mang thai, tự đáy lòng cô tràn đầy phấn khởi muốn cùng chia sẻ với anh, nhưng cũng chỉ được vài phút ngắn ngủi, cô như rơi từ trên trời xuống mặt đất, thế giới đó bỗng nhiên sụp đổ. Tận mắt chứng kiến anh và Tô Y tay trong tay, còn mất đi đứa con chưa kịp chào đời nữa, tất cả như một nhát dao đâm sâu vào tim cô.

Cô nhẹ nhàng nói: “Em cũng hy vọng rằng em chưa hề biết gì cả, như vậy em còn có thể tự mình đối lòng cùng anh đi tiếp. Dù sao...” Cô hít thật sâu: “Dù sao anh cũng đã ở bên cạnh em trong thời gian em khó khăn nhất.”

“Anh có thể không yêu em, nhưng sao anh có thể xem em là vật thể thân chứ.” Cô bình tĩnh nhìn anh, chần chừ một lúc cuối cùng cũng thốt ra được những lời tận sâu trong đáy lòng.

Giọng anh có chút cứng nhắc: “Sơ Vũ, em không phải là vật thể thân.”

“Không phải là vật thể thân, vậy chẳng lẽ là tình yêu?” Sơ Vũ tự giễu nói, đôi mắt to tròn nhìn anh: “Em chỉ là một sinh viên nghèo, gia đình tàm thường không có địa vị, có lẽ cũng chỉ là loại phụ nữ để anh vui đùa. Anh

kết hôn với em, nhà anh không hề phản đối, lúc ấy em đã cảm thấy kỳ lạ, nhưng bây giờ em cũng đã hiểu được, có lẽ họ không đồng ý Tô Y, mà anh đã ba mươi vẫn chưa lập gia đình, em chỉ là người xuất hiện đúng lúc mà thôi.”

Tất cả đã sáng tỏ, cô không muốn tin vào sự suy đoán của mình nhưng cuối cùng vẫn không thể không tin được...

Nói ra những lời này, ruột gan cô như bị giày xéo, từng hơi thở của cô như có vô số kim đâm vào ngực, đau không thở nổi.

“Nếu con vẫn còn, có lẽ em sẽ vờ như tất cả đều chưa xảy ra, vì con em có thể hi sinh bản thân. Anh cũng biết, lúc em năm tuổi mẹ đã bỏ rơi em, em vô cùng ao ước có một mái ấm gia đình.” Cô vô thức đưa tay vuốt bụng, Tịch Hạo Trạch bỗng chú ý đến động tác nho nhỏ của cô, ánh mắt đau đớn.

“Nhưng hiện tại con đã không còn, tất cả cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

Tay anh siết chặt tay thành nắm đấm: “Chuyện ly hôn em không cần nói nữa, anh sẽ không đồng ý.”

Sơ Vũ tròn tròn mắt, cắn môi: “Không phải tất cả mọi chuyện đều phải dựa theo kịch bản của anh mà diễn.”

“Ba mẹ sẽ không đồng ý.” Và dĩ nhiên anh cũng sẽ không đồng ý, ánh mắt thâm sâu nhìn cô: “Chúng ta là quân hôn.”

Quân hôn...

Cả người cô ủ rũ xuống, lòng ảm đạm, thì thầm: “Hôn nhân như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Cũng chỉ là ngục tù mà thôi.” Im lặng một lúc, Tịch Hạo Trạch đặt bát xuống, bỗng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô: “Anh hãy để em đi, buông tha cho em như vậy cũng chính là buông tha cho anh.”

“Sao em biết được như vậy chính là buông tha cho anh?” Tịch Hạo Trạch thì thào hỏi ngược lại, ánh mắt ấy Sơ Vũ chưa bao giờ nhìn thấy được, có lẽ cô vẫn luôn khát khao tìm kiếm.

Nằm viện một tuần, mỗi ngày Tịch Hạo Trạch vẫn đến đây, anh luôn cố bắt chuyện cùng cô, nhưng Sơ Vũ tựa như cái gì cũng không nghe cái gì cũng không thấy, không nói, không cười.

Chỉ đôi khi, Trần Lộ Hà hoặc là người của Hàn gia đến cô mới bắt đầu nói vài câu. Từ đêm đó trong lòng Sơ Vũ đã dựng lên một bức tường dày ngăn cách Tịch Hạo Trạch, cánh cửa trái tim nếu như đã đóng lại thì rất khó để mở ra.

Vào một buổi sáng, Sơ Vũ ngẩng tựa trên đầu giường, ánh mắt mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cô vẫn ngẩng yên không động đây.

“Sơ Vũ” Nam Thư Mân một tay cầm theo hoa bách hợp, một tay cầm theo bình giữ nhiệt.

Sơ Vũ chậm rãi quay người lẳng lặng nhìn bà.

Nam Thư Mân không biết phải nói gì, nhìn khuôn mặt con gái xanh xao gầy gò, mắt lõm sâu, bà rất đau lòng. Lúc sau, bà định nói nhưng rồi lại thôi, chỉ bảo: “Ta có đem canh đến cho con.”

Sơ Vũ nghiêng qua, nhắm mắt lại. Nam Thư Mân thấy cô như vậy cũng chỉ lẳng lẽ múc canh ra, cẩn thận thổi nguội.

“Sơ Vũ, con nếm thử đi?” Đôi mắt bà đã phấp phấp.

Sơ Vũ không trả lời.

Nam Thư Mân ngược mắt, giọng chan chát: “Nếu bây giờ con muốn rời đi, ta có thể giúp con.”

Ngón tay trong chần hời run lên, ánh mắt Sơ Vũ chưa xót. Hôm trước Lý Tú Vân đến thăm cô, trong lúc vô tình đã nói ra lời thật lòng: “Tiểu Vũ, sao số của con lại khổ như vậy chứ.” Khi đó, cô rất muốn ôm Lý Tú Vân khóc thật to, khóc cho hết những nỗi uất ức trong lòng, nhưng cô đã cố nhịn xuống. Lúc này đây nhìn Nam Thư Mân, đây là mẹ ruột cô, là người đã mang thai chín tháng mười ngày sinh ra cô, là người cô có thể tâm sự nỗi lòng nhưng tất cả cũng chỉ là ảo tưởng.

Cô hơi nhếch môi, cửa phòng đột nhiên mở ra .

Trần Lộ Hà và Tịch Hạo Trạch đứng trước cửa, trong nháy mắt cả hai người đều sững sờ tại chỗ. Sắc mặt mẹ chồng cô liền thay đổi.

Sơ Vũ vẫn tỏ ra bình tĩnh trước tình cảnh này, nhếch miệng nở một nụ cười mơ hồ.

“Bà đã đến nhầm phòng rồi.” Bà Trần tức tối bước lên phía trước, ánh mắt tràn đầy oán hận.

Nam Thư Mân vừa định mở miệng lên tiếng.

Sơ Vũ đứng dậy giữ chặt tay bà, đôi mắt long lanh lướt qua Tịch Hạo Trạch, rồi lại nhìn sang Trần Lộ Hà, mang theo một nụ cười nhẹ: ”Mẹ, đây là mẹ ruột của con.”

Lời vừa nói ra, hai chân Trần Lộ Hà mềm nhũn, vô thức lùi bước về phía sau. Tịch Hạo Trạch chạy nhanh đến đỡ bà.

Anh nhìn Sơ Vũ, không biết rốt cục Sơ Vũ muốn gì, làm sao cô ấy có thể liên quan với người kia được chứ. Anh nghiến chặt răng, kinh ngạc khi nhìn thấy đối diện anh là ánh mắt tinh mịch, ảm đạm của cô.

Nam Thư Mân ngạc nhiên vui mừng nhìn Sơ Vũ, con gái bà cuối cùng cũng đã thừa nhận bà , bà run rẩy gọi: “Tiểu Vũ?”

Ánh mắt Sơ Vũ bỗng trở nên dịu dàng, cô cười nói: “Mẹ, đây là mẹ chồng con.” Nhìn thấy nụ cười chất chứa đầy nỗi niềm của Sơ Vũ, Nam

Thư Nhân bỗng dựng sừng sốt, giật mình hiểu được.

Sắc mặt Trần Lộ Hà xanh mét, không hề nói gì, chỉ trừng mắt rồi tức giận xoay người bỏ đi. Cô con dâu mà bà luôn yêu thương như con ruột thì ra là con gái của người phụ nữ kia, đúng là oan nghiệt mà!

Tịch Hạo Trạch không chớp mắt nhìn cô, từng bước đi đến, mười ngón tay thon dài nắm chặt, khớp xương hiện lên rõ ràng. Anh hận không thể tự tay đánh vào chính bản thân mình, do dự bước đến vuốt tóc cô.

Sơ Vũ như chú chim non sợ cành cong nghiêng đầu qua.

Tay anh rơi vào khoảng không, chua xót nói: “Đừng tự làm tổn thương chính mình.” Đó là điều anh không muốn thấy.

Sơ Vũ cắn môi, hai hàng nước mắt lăn tròn trên má, cô suy sụp ngã bệt xuống, co ro ôm chặt người, nghẹn ngào khóc.

Anh đã cho cô một thế giới tươi đẹp nhưng đáng tiếc chỉ là giả dối, phút chốc liền tắt lịm.

Nam Thư Mân như một người ngoài cuộc, kinh ngạc đứng một bên nhìn, bà đã hiểu được thì ra Sơ Vũ chỉ lợi dụng bà để dẫn mình đến con đường cùng, bà cắn chặt răng, đỏ khóc đỏ cười: “Tiểu Vũ”

“Cút!” Tịch Hạo Trạch giận dữ gào lên, hất mạnh chiếc ấm giữ nhiệt xuống đất: “Chết tiệt, bà cút đi cho tôi!” Nước canh nóng xuống chảy xuống thảm nhưng bốc hơi lượn lờ.

Căn phòng lộn xộn.

*****

Ánh đèn rực rỡ đã được tắt sáng, thành phố vào đêm lại càng lung linh huyền ảo. Trong một căn phòng của quán bar nổi tiếng, mấy chai rượu rỗng nằm lộn xộn trên bàn, Từ Dịch Phong thảnh thơi dựa vào sofa, bình tĩnh nhìn Tịch Hạo Trạch đang tự ngược đãi bản thân mình.

Một lúc sau, anh đứng dậy ngăn chiếc cốc trong tay Hạo Trạch: “Được rồi, cậu muốn uống đến chết đấy à .” Anh day day trán, vài năm trước vì Tô Y mà đi vào trong rừng rậm suýt chút nữa đã mất mạng, bây giờ lại vì một người phụ nữ khác. Phụ nữ đứng là hòng nhan họa thủy, làm cho những người đàn ông có sắt thép đến đâu cũng phải điêu đứng, Từ Dịch Phong cảm giận nói: “Cô ấy muốn đi thì cứ để cô ấy đi , làm sao phải hành hạ bản thân mình như thế cơ chứ.”

Tịch Hạo Trạch túm lấy vạt áo Từ Dịch Phong, ánh mắt giận dữ: “Dịch Phong, đứa bé kia tớ vừa mới biết được thì nó đã không còn nữa rồi.”

Đứa bé. Đôi mắt Từ Dịch Phong tối sầm lại, không thể không thờ dài, ánh mắt lóe lên một tia đau đớn nhưng rất nhanh liền biến mất.

Tịch Hạo Trạch lẩm bẩm nói: “Cậu không hiểu đâu, cậu không hiểu đâu...” Những kỷ niệm lại tràn về, anh nhớ lại vẻ mặt hoảng hốt của cô khi lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhớ lúc cô nghịch ngợm gọi anh “Tịch đại nhân”, tất cả đều rất rõ ràng tựa như mới vừa hôm qua.

Trong căn phòng cửa sổ mở toang, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào , Sơ Vũ đứng tựa mình bên khung cửa, nhìn những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, ngàn ánh đèn xa xăm tạo nên một khung cảnh ấm áp.

Cô cần lấy di động, vào mục danh bạ rồi ấn nút gọi, bình tĩnh nói: “Mẹ, hãy giúp con một việc.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 40: “Rời đi? Chẳng nhẽ anh muốn dẫn tôi bỏ trốn?”

Khi Giang Triết đến thăm Sơ Vũ, cô đang cuộn mình, hai tay ôm chặt hai chân, gió nhẹ thoang thoảng thổi vào. Một mình lặng lẽ ng ẩi đó, ánh đèn ấm áp bao phủ cả người cô, trông thật hiu quạnh .

Giang Triết đi đến trước mặt cô, nắm chặt tay cô, ánh mắt dịu dàng không hề che giấu. Sơ Vũ giật mình , dường như nhận ra đi ều gì ấy.

Giang Triết cố gắng thản nhiên, giọng khàn khàn: “Tôi có đem đến cho cô một quyển sách, khi nào buồn chán có thể đọc. Có lẽ cô sẽ có một sự lựa chọn mới.” Giang Triết sâu sắc nói.

Sơ Vũ nhận lấy, tay nhẹ nhàng giở trang bìa “Trên đám mây anh yêu em”. Cô hơi ngẩn ra, là cô yêu Tịch Hạo Trạch nhưng lại không thể nắm giữ được.

“Giang Triết, anh cùng tôi ra ngoài đi dạo đi, cả ngày ngây ngốc trong này buồn quá .”

Giang Triết gật đầu, chu đáo lấy theo một chiếc áo len cho cô.

Cơn mưa hôm qua đã làm vơi đi cái nóng nực của mùa hè, thời tiết thật mát mẻ. Hai người lẳng lặng đi dọc theo hàng cây thủy sam cao chót vót, ánh mặt trời xuyên qua những tán lá chiếu xuống lấp lánh.

“Sơ Vũ, cô còn muốn tiếp tục múa nữa không?” Giang Triết suy nghĩ h ết lâu mới hỏi.

Sơ Vũ hơi dừng lại, lắc đầu: “Không, tôi quá mệt mỏi rồi .”

Hai người tiếp tục đi đến bên cạnh một cái hồ, hoa sen trong hồ đua nhau khoe hương sắc nổi trôi trên mặt nước.

Cô ghìch ngợm ném một viên đá vào trong hồ “Tổm”, mặt hồ gợn sóng.

“Trước kia mẹ tôi cũng làm việc trong đoàn nghệ thuật quân đội.”

Giang Triết ngẩng ra, kinh ngạc quay đầu lại.

Sơ Vũ hờ hững cười: “Không phải là người mẹ đó.” Giọng nói cô dần dần nhỏ lại: “Là mẹ ruột của tôi.” Cô hít một hơi: “Lúc tôi năm tuổi bà ấy đã bỏ đi, cho đến năm ngoài tôi mới gặp lại bà, anh nói xem có phải vừa đúng lúc không.”

“Giang Triết, đêm qua tôi lại mơ thấy đứa bé, nó cứ mãi gọi “Mẹ” “Mẹ” ... rồi òa khóc.”

“Sơ Vũ...”

“Hai ngày trước, tôi vừa mới mua cho nó hai bộ quần áo rất đáng yêu.” Sơ Vũ nhìn lên bầu trời xanh biếc rồi đột nhiên bật cười: “Tôi còn nghĩ những gì mẹ không thể cho tôi, tôi sẽ bù đắp lại cho con mình.”

Cô nhìn sang Giang Triết, ánh mắt đã ửng đỏ, cố nén những giọt nước mắt rưng rưng. Giang Triết nắm chặt tay, đây có còn là cô gái uyển chuyển nhảy múa trên sân khấu mà năm đó anh gặp nữa không?

“Chúng ta cùng đi... hãy rời xa nơi này.”

“Rời đi? Chẳng nhẽ anh muốn dẫn tôi bỏ trốn?” Cô cười khanh khách, cười đến mức khóe mắt chảy xuống những hàng nước lấp lánh lúc nào cũng không hay.

Anh bình tĩnh đứng đó, cố nén xúc động muốn ôm cô, gượng cười nói: “Cô còn biết nói đùa với tôi, có nghĩa là vẫn còn có cơ hội.”

Sơ Vũ nâng tay lau đi khóe mắt ẩm ướt, nghiêm túc nói: “Giang Triết, lần này thật sự rất cảm ơn anh, nếu không có anh...có lẽ...”

Giang Triết nắm chặt tay cô, khẳng định nói: “Nếu cô muốn cảm ơn tôi thì hãy cùng tôi rời xa nơi này đi.”

Sơ Vũ sững sốt, sít sao hít một hơi, từ từ rút tay ra: “Trái tim của tôi rất nhỏ, không thể chứa đựng thêm ai nữa rồi. Giang Triết, anh không biết đâu, thật ra từ nhỏ tôi đã quen anh ấy, ông nội của tôi từng là cấp dưới của ông nội anh ấy.”

Tay Giang Triết vô lực buông xuống, từ ngạc nhiên cho đến sững sờ, thì ra tình cảm của cô dành cho anh ta đã sớm ăn sâu vào trái tim. Sắc mặt anh hơi thay đổi.

Nếu chúng ta đã không duyên thì hà cớ gì còn gặp nhau.

“Tôi sẽ đi, nhưng không phải là đi cùng anh.” Cô chỉ mong muốn có một cuộc sống đơn giản, không còn mong đợi gì về cái thứ tình yêu ảo tưởng xa xôi kia nữa. Cô quay người, ngẩng đầu lên, bỗng dưng giật mình.

Giang Triết nhìn theo ánh mắt cô, anh thở dài một hơi. Tô Y đang đứng cách đó không xa, bên cạnh còn có một cậu bé khoảng năm sáu tuổi. Nhìn thấy cảnh tượng kia, cô choáng váng, hai chân mềm nhũn ra.

Tô Y cúi người, dịu dàng nói gì đó với cậu bé, cậu bé liền chạy đi.

“Sức khỏe cô thế nào rồi?” Tô Y đi đến, hồ hững nhìn sang Giang Triết, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh liền biến mất.

Ánh mắt Sơ Vũ vẫn dõi theo đứa bé, cậu bé kia... cô vẫn nhớ rõ đêm ấy Tô Y có nhắc đến đứa bé.

“Giang Triết, anh về trước đi.” Cô xoay người nói.

Giang Triết nhíu mày, nhìn qua Tô Y, người phụ nữ này không có việc gì ngoài phá hoại tình yêu của người khác ư. Nhưng dù sao cũng là chiến

trường của phụ nữ, anh không thể tham dự nên đành gật đầu.

Anh tin rằng Sơ Vũ sẽ vượt qua được. Trong cuộc sống luôn có bao điều khó khăn trở ngại chờ đợi ta ở phía trước, nếu đủ nghị lực vượt qua nó, cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn.

Tô Y thản nhiên nói: “Tôi xin lỗi chuyện đêm ấy.”

Sơ Vũ cảm thấy vừa bức mình vừa nực cười: “Cô đã tốn bao nhiêu tâm tư chuẩn bị kĩ càng không phải cũng chỉ vì ngày hôm đó thôi sao. Cô cố ý cho tôi nhìn thấy tất cả, để tôi chấp nhận sự thật tôi chỉ là kẻ thế thân của cô.”

Tô Y nâng tay vén sợi tóc đang bay.

“Từ lúc cô nhặt được ví tiêng của tôi, cô đã bắt đầu.” Đôi mắt Sơ Vũ hơi dao động, cô gằn từng chữ nói.

Tô Y ngạc nhiên, rồi liêng cười.

“Cô đã nhìn thấy tấm ảnh trong ví tiêng của tôi rồi từng bước từng bước tiếp cận tôi. Đầu tiên cô vào đoàn cũng chỉ là muốn tôi sinh nghi ngờ, sau đó lại lợi dụng tình cũ của cô với Tịch Hạo Trạch. Cô biết Tịch Hạo Trạch sẽ không để ý đến cô cho nên cô mới giả bệnh để tìm anh ấy. Lần đầu tiên cô nhìn thấy đôi giày kia cô đã nhận ra đó là đôi giày anh ấy tặng cho cô nên cô mới vạch trần, cố ý nói cho tôi thời gian đôi giày sản xuất. Nếu tôi đoán không sai thì đêm đó cô luôn để ý đến nhất cử nhất động của tôi, sắp xếp để tôi “trùng hợp” nhìn thấy tình cảm của cô và Tịch Hạo Trạch sâu đậm cỡ nào.”

Những áp lực dồn nén lâu nay cuối cùng cũng được trút ra, cô buồm bã cười.

“Cô đoán không sai.” Tô Y thẳng thắn thừa nhận, dừng vài giây: “Chỉ là tôi không ngờ rằng cô lại bị sẩy thai.”

“Vậy quá vừa lòng cô rồi.”

“Cô nghĩ xem vì sao cô có thể kết hôn với anh ấy? Hàn Sơ Vũ, cô chẳng qua cũng chỉ là may mắn xuất hiện đúng lúc mà thôi.”

Sơ Vũ nở nụ cười, tuy trong lòng cô đau nhói, nhưng vẫn cố gắng không để mình yếu đuối: “Nhưng tôi và anh ấy là vợ chồng hợp pháp, tên của tôi và anh ấy sẽ mãi được khắc cùng nhau.”

Ánh mắt Tô Y ảm đạm lại nhưng rất nhanh liền lấy lại được bình tĩnh: “Sơ Vũ, tôi biết cô sẽ không tiếp tục cuộc hôn nhân này.” Cô bước đến ghé sát bên tai Sơ Vũ: “Còn nữa, cô cũng đã tự đưa mình vào ngõ cụt. Ví dụ như chuyện của Thư Nam, cô cho rằng mẹ chồng cô vẫn còn có thể đối xử tốt với cô như trước đây sao, một người là con gái của kẻ thù hại chết em gái bà ta?”

Sơ Vũ nheo mắt lại, chợt nở nụ cười. Làm tổn thương người khác thì bản thân mình cũng sẽ chẳng đạt được gì tốt đẹp. Cô đâu chỉ tự làm tổn thương chính mình? Trần Lộ Hà rất tốt với cô, cả đời này cô cũng không thể báo đáp, nhưng vừa quay đầu cô đã làm cho bà ấy bị đá kích nặng nề, lòng cô ghen ngào chua xót.

“Mẹ, mẹ, con muốn đi tiểu.” đứa bé hốt hả chạy đến kéo tay Tô Y.

Sơ Vũ nhìn đứa bé, chậm rãi xoay người.

Đứa bé.

Tô Y, cô có tiếp tục diễn thì cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu? Cô nhếch môi.

***

Sơ Vũ ở bệnh viện hơn mười ngày, sáng sớm hôm đó đã bắt đầu thu dọn để xuất viện.

Tịch Hạo Trạch đi làm thủ tục xuất viện, cô giúp việc trong nhà cũng đến để giúp thu xếp mọi thứ. Tiểu Mai bình thường cứ lúi rúi không ngừng nhưng hôm nay lại im lặng khác thường.

“Chị Tiểu Vũ, không còn chỗ đặt cái hộp này rồi.”

Sơ Vũ nhìn qua, cầm lấy chiếc hộp rồi mở ra.

“Ôi, quả cầu thủy tinh này thật đẹp.” Tiểu Mai không kìm được thích thú nói.

Sơ Vũ mỉm cười, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, cô nhanh chóng đặt lại vào hộp: “Cái này để chị tự giữ.”

Tịch Hạo Trạch đi đến bên cạnh cô: “Đi thôi.”

Không nói gì, Sơ Vũ chỉ cúi đầu lướt qua bên người Tịch Hạo Trạch.

Tiểu Mai le lưỡi với Tịch Hạo Trạch: “Anh hai chúng ta đi đâu?”

“Tiểu Mai, mấy ngày nay em cứ đến chỗ anh ở, tháng sau anh phải đi tập huấn rồi, anh lo lắng cô ấy ở nhà một mình. Chuyện mẹ anh...” Tịch Hạo Trạch nhìn theo bóng lưng Sơ Vũ mà nhíu lại, sự bình tĩnh hiếm ngày nay của Sơ Vũ làm cho anh nơm nớp lo sợ, anh có một dự cảm không lành.

“Anh hai, em biết rồi. Bác chỉ đang giận mà thôi, hơn nữa vì chuyện đứa bé nên trong lòng bác đang rất không thoải mái, em nhìn ra được thật ra bác rất thích chị Tiểu Vũ. Anh yên tâm đi.”

Tịch Hạo Trạch gật đầu.

Sơ Vũ đã đi lên trước một đoạn. Mấy hôm nay chuyện tình của cô và Tịch Hạo Trạch ngày càng rơi vào bế tắc, làm cô thở không nổi. Cô ngừng đầu lên vừa hay gặp phải người phụ nữ hôm đó đi cùng Từ Dịch Phong, trong lòng cô bé đứa nhỏ, là con gái của Từ Dịch Phong, Nhạc Nhạc.

Hai người đối diện nhau, Sơ Vũ mỉm cười chào: “Xin chào.”

“Chào.” Mạnh Hạ gật đầu, ánh mắt lóe lên một tia ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Lần trước chúng ta đã gặp nhau , tôi là Hàn Sơ Vũ.”

“Mạnh Hạ.”

Đây là dãy phòng bệnh cao cấp, yên tĩnh hợp lòng người, trên hành lang lúc này chỉ có ba người họ.

“Nhạc Nhạc, bị ốm hả?” Sơ Vũ thấy trên trán Nhạc Nhạc dán một băng gạc dày, cái miệng nhỏ nhếch chu ra, hai mắt ngấn nước.

“Chị, Nhạc Nhạc đau lắm.” Nói xong cô bé nũng nịu nâng tay lên trán chỉ.

“Chúng tôi đi trên đường, tôi không để ý con bé, đã để người bán hàng không cẩn thận đụng trúng trán nó.” Lời nói thản nhiên nhưng trong ánh mắt kia lại lộ ra sự tự trách dằn vặt.

Sơ Vũ tròng mền vuốt đầu Nhạc Nhạc, rồi cô đột nhiên hỏi: “Cô một mình nuôi dưỡng Nhạc Nhạc có vất vả lắm không.” Nói xong cô mới ý thức được là mình lỡ lời: “Xin lỗi, tôi đường đột quá .”

Mạnh Hạ mỉm cười: “ Thật sự không hề vất vả gì cả. Nếu không có con bé tôi cũng không biết bây giờ mình phải sống như thế nào nữa.” Cô dịu dàng nhìn xuống con mình: “Con bé là nơi gửi gắm hy vọng duy nhất trong cuộc sống vô vị của tôi.”

Nếu không có con bé chắc Mạnh Hạ đã chết từ lâu, may mà đứa bé đã giúp cô có thể tiếp tục sống được đến ngày hôm nay.

Gửi gắm.

Sơ Vũ ngẩn ra, nheo mắt lại trầm tư .

Mạnh Hạ ngược mắt nhìn ra đằng xa: “Anh ấy đang đợi cô kia.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 41: “Gọi Tịch Hạo Trạch quay trở về ngay lập tức cho ta.”

Hai tay Tịch Hạo Trạch siết chặt tay vô lăng, khớp xương hiện lên rõ rệt, chần chừ một lát rồi cũng quyết định phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Tháng sau anh phải đến thành phố khác tập huấn, nên Tiểu Mai sẽ đến nhà chúng ta ở.”

“Không cần đâu, em sẽ quay về nhà ba.” Sơ Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Mai ngẩng ghế sau ôm gối lúng túng không biết làm thế nào.

“Sơ Vũ, nghe lời đi.” Tịch Hạo Trạch nhíu mày, giọng vỗ về nói: “Có gì đợi anh về rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Anh hai, chị Tiểu Vũ, em hơi khát để em xuống mua bình nước đá nhé.” Tiểu Mai chớp chớp mắt nói.

Cửa xe nhanh chóng được đóng lại.

Hai người lại rơi vào im lặng, Tịch Hạo Trạch hít một hơi rồi châm một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ bay lên. Thật ra anh rất ít khi hút thuốc, nhưng dạo gần đây không hiểu sao lại bắt đầu nghiện.

Sơ Vũ khó chịu vì mùi thuốc ho lên vài tiếng.

Anh giật mình liền nhanh chóng dập đi.

“Anh và Tô Y cùng nhau lớn lên, rồi tự nhiên trở nên gần gũi nhau. Năm cấp ba Tô Y qua Anh du học, không lâu sau chú Tô gặp chuyện không may, Tô gia trong một đêm đã khuynh gia bại sản. Cả đời ba anh luôn ngay thẳng chính trực dĩ nhiên không tài nào chấp nhận được hành vi của ông Tô vì vậy ông ấy nhất mực phản đối hai bọn anh. Tô Y dĩ nhiên là không

chịu nổi cú sốc này, hơn nữa gia đình vừa mới bị phá sản, trong khoảng thời gian đó cô ấy đã rất suy sụp.” Tịch Hạo Trạch chua xót mím môi, khoảng thời gian khó khăn kia bây giờ nhìn lại dường như đã rất bình thường. “Sau đó, cô ấy đến quán bar uống rượu, đến khi anh tìm được...”

“Sơ Vũ, đánh nhẽ ra anh phải nên nói rõ ràng với em trước khi cô ấy trở về”

Trong hốc mắt Sơ Vũ đã ngấn nước: “Anh và cô ấy bị ép buộc chia tay cho đến nay anh vẫn không thể quên được, cho nên em chỉ là một người may mắn lọt vào mắt của anh.”

Trên trán Tịch Hạo Trạch nổi lên gân xanh.

“Anh đã lừa gạt tình cảm của em.” Sơ Vũ nâng tay lau nước mắt, mắt đỏ bừng từ từ xoay người nhìn thẳng anh.

Tịch Hạo Trạch muốn đưa tay lên an ủi, Sơ Vũ bỗng dưng co rụt người lại. Động tác nhỏ kia làm lòng anh đau xót, anh chần chừ rồi thu tay về, cuối cùng anh cũng đã biết được thế nào là đau lòng.

“Nếu như anh đã kết hôn với em, tất nhiên là anh thật lòng.” Một lúc sau Tịch Hạo Trạch lên tiếng.

“Thật lòng.” Sơ Vũ cười to: “Thế hôm cuối tuần, đến bệnh viện chăm sóc cho Tô Y là anh đang bận việc đấy ư? Ngay từ đầu anh đã không hề tôn trọng cuộc hôn nhân này.” Cô hơi dừng lại một chút, giọng nói cũng nhỏ dần: “Hơn nữa mẹ cũng đã không còn muốn gặp em nữa rồi.”

Tịch Hạo Trạch nhíu mày: “Chuyện của họ không hề liên quan đến chúng ta.”

“Sao lại không liên quan, trên người em thật sự là đang chảy dòng máu của Nam Thư Mân.” Ánh mắt cô mờ mịt: “Bà ấy có lẽ còn không thích em hơn cả Tô Y. Nếu ngay từ đầu biết em là con gái của Nam Thư Mân có lẽ chúng ta cũng đã không kết hôn.” Từ sau hôm ấy, Trần Lộ Hà không còn

đến bệnh viện thăm cô nữa. Sơ Vũ dù có nhẹ nhõm hơn nhưng cũng rất đau lòng .

“Chuyện đấy sẽ không bao giờ xảy ra, em đừng nghĩ lung tung.”

Sơ Vũ không nói gì, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Mai đang trú mưa dưới tán cây. Trời mưa đã bắt đầu nặng hạt.

“Về thôi.” Khẽ cắn môi, rồi nhấn mạnh: “Nhà em.”

Tịch Hạo Trạch tức tối, ấn mạnh còi.

Tiểu Mai nghe thấy tiếng còi lập tức chạy vào đến, cười cười nói: “Anh hai, em nghĩ hai người nói chuyện nhiều cũng đã khát nước rồi nên mua cho anh chị nè?”

Nói xong cô liếc mắt nhìn qua Tịch Hạo Trạch, khuôn mặt tối sầm của anh khiến cô rụt người lùi về phía sau.

Tịch Hạo Trạch cuối cùng vẫn là mềm lòng đưa Sơ Vũ về Hàn Gia.

Xe dừng lại trước trước ngõ nhỏ, cửa xe mở ra, mưa tạt vào người tới tấp.

Tịch Hạo Trạch xuống xe, mở ô ra đi qua bên kia: “Anh đưa em vào.” Sơ Vũ không nói chuyện cũng không nhìn anh. Cô sợ rằng chỉ cần nhìn anh một cái lòng cô sẽ lại dao động.

Tịch Hạo Trạch nhìn thoáng qua chiếc hộp trong tay cô, một đoạn đường ngắn không ai lên tiếng.

Đến cửa nhà, Sơ Vũ dừng lại “Đến rồi, anh về đi.”

Tịch Hạo Trạch nhìn vào khoảng sân rộng Hàn gia, là con rể nhưng ngay cả cơ hội vào ngõ cũng đã bị tước đoạt: “Sơ Vũ, em định từ bỏ như vậy sao.”

Qua màn mưa, Sơ Vũ nhìn vào gương mặt kia: “Em mệt rồi, tạm biệt.”

“Sơ Vũ ” Tịch Hạo Trạch đưa tay giữ cô lại, động tác vừa nhanh vừa gấp gáp, người Sơ Vũ nghiêng sang, chiếc hộp trong tay rơi xuống.

Cô nhanh chóng chụp lại, bàn tay đã chạm vào chiếc hộp nhưng vẫn không kịp.

“Bạch” chiếc hộp rơi xuống đất, vật bên trong lăn ra.

Mưa rơi tí tách, quả cầu thủy tinh lăn đến bên chân Tịch Hạo Trạch.

Tịch Hạo Trạch nhận ra ánh mắt hoảng hốt của cô thì nhìn xuống, mắt hơi nheo lại, dường như bừng tỉnh. Sơ Vũ liền cúi xuống, nhưng bàn tay quen thuộc kia đã nhanh hơn cô một bước.

Chạm tay vào quả cầu hơi lạnh lạnh làm cho anh giật mình, Sơ Vũ đưa tay ra muốn lấy, Tịch Hạo Trạch lui lại, tay từ từ đưa lên, ánh mắt sáng rực nhìn cô, giọng như nghi vấn nhưng cũng là khẳng định: “Là em?!”

“Không phải!” Sơ Vũ quyết liệt từ chối.

Khóe miệng Tịch Hạo Trạch cong lên: “Không phải cái gì? Sơ Vũ, em cũng không cần chối bỏ nhanh như vậy chứ.” Tay anh cầm quả cầu thủy tinh, khóe miệng nhếch lên một tia cười không rõ, trong mắt nháy mắt dấy lên một tia sáng rọi.

“Trả em.”

Tịch Hạo Trạch rút tay lại: “Không phải là em nên giải thích một chút sao?”

Những hạt mưa từ ô lăn tròn xuống, đôi mắt Sơ Vũ đã bao phủ một màn sương mỏng, cô nhún vai: “Em không nhớ đã gặp được khi nào .”

Tịch Hạo Trạch nhìn chằm vào cô với ánh mắt dò xét, trong mắt lóe lên một tia, Sơ Vũ trốn tránh không dám nhìn thẳng anh.

Sơ Vũ thấy anh không có ý định dừng lại, cô lùi người về sau: “Nếu anh thích thì cứ giữ lấy đi, dù sao...” Dù sao vật cũng quay về nguyên chủ.

Cô vừa nói vừa mở cửa bước nhanh vào nhà.

Tịch Hạo Trạch nhìn chằm vào cánh cửa khép chặt, không hiểu sao trong lòng đột nhiên đau nhói.

“Anh hai, anh nghĩ cách để đỡ dành chị Tiểu Vũ về nhà đi?” Tiểu Mai khó hiểu, rõ ràng là anh hai lưu luyến vậy mà vẫn để chị Tiểu Vũ đi.

“Để cô ấy về nhà cũng tốt.” Tịch Hạo Trạch nhẹ giọng nói.

“Ôi, anh hai, chị Tiểu Vũ đưa cho anh cái này ư?” Tiểu Mai tò mò hỏi: “Chị Tiểu Vũ dường như rất thích quả cầu này, lúc này em còn nhìn thấy chị ấy cứ ngắm nghía nó đến ngẩn ngơ.”

Tịch Hạo Trạch bỗng nhiên cười, tâm trạng bức dọc mấy ngày nay cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

***

Một tuần bình thản trôi qua, ngoại trừ Giang Triết không ngại mưa gió đến thăm cô thì người nhà Tịch gia không hề ghé qua. Buổi tối đôi khi Tịch Hạo Trạch cũng gọi điện cho cô, trước kia đầu là cô nói anh nghe, nay vai trò đã đảo ngược.

Sơ Vũ đang ngồi trên chiếc ghế dài trong sân cùng quyển sách của Giang Triết, đắm chìm dưới ánh mặt trời. Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, trên tay cầm chiếc vé máy bay mỏng manh.

Cô không phải không nhận ra tình cảm của Giang Triết nhưng cô chỉ có thể làm bộ như không.

Nhiều ngày nay Lý Tú Vân rất buồn lòng, Sơ Vũ bị tẩy chay về đây cũng một khoảng thời gian rồi mà Tịch gia ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, bà thậm chí oán sao lòng dạ gia đình này tàn nhẫn đến thế. Thấy Giang Triết cứ cách hai ba hôm lại đến bà cũng dần dần hiểu ra. Nhưng thật đáng tiếc!

Bà cũng thường nhắc khéo Sơ Vũ chớ nên gần gũi quá với Giang Triết, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ.

Sơ Vũ cười nhẹ, cũng không giải thích gì.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ” Giọng nói Lý Tú Vân rất phấn khích, cần điện thoại từ trong phòng chạy đến: ”Là mẹ chồng con gọi.”

Sơ Vũ nhú mào, hơi sững sốt.

“Con nhanh nhận đi.” Lý Tú Vân thúc giục .

“A lô , mẹ ạ.”

“Hàn Sơ Vũ, cô hãy về đây ngay lập tức cho tôi.” Giọng nói Trần Lộ Hà tràn đầy tức giận.

Tim Sơ Vũ run lên, sắc mặt trắng bệch, khó khăn lên tiếng: “Được ạ.”

“Sao rồi con?” Lý Tú Vân hỏi.

“Mẹ bảo con trở về một chuyến.”

“Ôi đúng rồi, phải về chứ bằng không người nhà họ lại nói này nói nọ.”

Sơ Vũ gượng cười.

Đúng là cô không hề đoán sai , bão táp sắp sửa kéo đến.

***

Tịch gia.

Lúc Tiểu Mai mở cửa nhìn thấy cô thì nháy nháy mắt, vẻ mặt lo lắng. Sơ Vũ mỉm cười, thoáng nghe được tiếng khóc. Cô đi vào, nhìn thấy Tịch Hạo Nguyệt đang cúi đầu, tóc dài xõa ra che một bên mặt, đôi vai run lên. Trần Lộ Hà mặt mày xám xịt ngẩng một bên, cũng không thèm liếc nhìn cô một cái.

Xem ra họ đã biết. Lòng cô có chút không đành.

“Hạo Nguyệt ” Cô nhẹ nhàng gọi.

Tịch Hạo Nguyệt nghe thấy giọng cô liền ngẩng đầu lên, đây không phải là một câu nghi vấn mà là trần thuật: “Tôn Hiểu Nhiên, chị quen cô ta chứ.”

Sơ Vũ gật đầu.

“Cô ta là bạn tốt của chị! Sao cô ta có thể...” Tịch Hạo Nguyệt cắn môi.

“Hạo Nguyệt...” Sơ Vũ không biết nên nói gì. Ai ai cũng hy vọng có một tình yêu chung thủy, không ai có thể chịu đựng nổi khi bị người mình yêu thương nhất phản bội.

“Sơ Vũ, có phải chị đã biết từ lâu rồi không!” Tịch Hạo Nguyệt bỗng đứng cao giọng, đứng phắt dậy: “Có phải không? Có phải không? .”

Trần Lộ Hà hoảng sợ, giữ con gái lại: “Hạo Nguyệt”

Tịch Hạo Nguyệt không quan tâm, chạy đến trước mặt Sơ Vũ, hai tay lay mạnh người cô: “Vì sao chị lại không nói cho tôi, Sơ Vũ, chị là chị dâu của tôi cơ mà, vì sao không nói cho tôi?”

Bị lắc mạnh, cô đau cũng chỉ cắn chặt răng, nhỏ nhẹ nói: “Chị đã khuyên cô ấy.”

Sắc mặt tịch hạo nguyệt tối sầm lại.

Trần Lộ Hà giận dữ: “Rốt cuộc tôi đã nợ cô cái gì.” Mối bà trắng bệch: “Em gái tôi bị mẹ cô hại cho tự sát, bây giờ hôn nhân của Hạo Nguyệt lại bị bạn thân cô chen chân.” Bà hít sâu một hơi: “Sơ Vũ, từ khi cô bước vào Tịch gia, tôi đã luôn chăm sóc thương cô như con ruột, chưa bao giờ tệ bạc với cô. Nhưng hôm nay, Tịch gia chúng ta đã không còn đủ khả năng để chứa chấp cô nữa rồi. Tôi sợ sau trăm tuổi, tôi cũng không còn mặt mũi nào mà gặp tổ tiên.”

Sơ Vũ tái mét, bất lực lui về sau hai bước, ánh mắt đen nhánh chôn giấu sự bi thương vô tận, khóe mắt nóng lên, nghẹn ngào nói: “Mẹ, con xin lỗi.”

“Không, cô đừng gọi tôi như vậy.” Trần Lộ Hà nghiêng mặt qua một bên: “Tôi nhận không nổi.”

Bàn tay Sơ Vũ nắm chặt lại, nước mắt không nén được rơi xuống: “Con biết.”

“Chuyện cô và Tịch Hạo Trạch, lúc trước đều do tôi quá vội vàng.” Trần Lộ Hà thẳng thắn thừa nhận. Trái tim Sơ Vũ tan nát, bởi cô đã sớm coi đây là gia đình của mình.

Để từ bỏ một nơi mà trong tim mình đã xem như là gia đình, thật sự rất đau đớn.

“Mẹ, Hạo Nguyệt, xin lỗi.” Cô khó khăn nói ra, xoay người đi ra.

Cửa nhà bỗng dưng mở toang ra, tất cả đều bất ngờ khi nhìn thấy Tịch lão gia đang đứng ở ngoài.

“Ba, sao ba lại đến đây?” Trần Lộ Hà đi lên.

Sơ Vũ nghiêng người.

Tịch lão gia nhìn vào mắt Sơ Vũ, lại nhìn sang con dâu và cháu gái, nghiêm giọng nói: “Gọi Tịch Hạo Trạch quay trở về ngay lập tức cho ta.” Rồi lại quay sang Sơ Vũ, giọng nói dịu hân xuống: “Tiểu Vũ, cháu lên thư phòng cùng ông đi.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Quan trọng nhất là anh ấy không yêu tôi

Hai câu nói ngắn gọn của Tịch lão gia làm mẹ con bà Trần giật mình, khó hiểu nhìn ông. Tịch Hạo Nguyệt rất tức giận, ngay cả đến cháu nội là cô mà ông cũng không thèm liếc nhìn lấy một lần.

Sơ Vũ hơi sững sốt, khẽ cắn môi rồi chần chừ theo sau.

“Mẹ, sao nội lại đến đây vậy?”

Trần Lộ Hà lắc đầu.

“Thế có gọi điện thoại cho anh hai không?”

Trần Lộ Hà cố gắng bình tĩnh, lớp trang điểm kia cũng không thể giấu đi được sự hậm hực và tức giận của bà: “Đi gọi điện thoại cho ba con ngay.”

Quanh co một vòng không ai nghĩ rằng...

Tịch lão gia ngẩng xuống trước bàn, ánh mắt chăm chú đánh giá Sơ Vũ một hồi lâu, sau lại thì thào: “Khó trách lần đầu tiên ta gặp cháu đã có cảm giác gì đó rất quen thuộc.”

Sơ Vũ hoang mang, ngạc nhiên nhìn ông.

Tịch lão gia thở dài, vẫy tay gọi Sơ Vũ: “Đến cạnh nội để nội nhìn kĩ cháu xem nào.”

Sơ Vũ bước vài bước đứng bên cạnh ông.

Tịch lão gia nhìn cô: “Tiểu Vũ à, nội biết cháu đã chịu nhiều uất ức.”

Sơ Vũ long lanh nước mắt, lắc đầu, giọng nghẹn ngào: “Nội.”

Tịch lão gia xúc động nắm lấy tay cô: “Nội của cháu là một người anh dũng, nếu năm đó không có ông ấy công ta trên lưng về, có lẽ ta đã sớm đi lên cõi trên rồi.”

“Hạo Trạch lần này đã làm tổn thương cháu, ta thay nó xin lỗi cháu.”

“Nội, cháu...” Sơ Vũ nghẹn ngào nói không nên lời.

“Chuyện năm đó nội cháu muốn về quê ta cũng đã không tán thành. Có lẽ chúng ta trên chiến trường đã chứng kiến quá nhiều người ngã xuống cho nên luôn có một suy nghĩ rằng, nếu có ngày còn sống sẽ “lá rụng về cội”. Sau đó ông ấy cứ cố chấp nên ta cũng đành thỏa mãn tâm nguyện của ông ấy. Năm ấy lúc ta đến thành phố N, cháu và Tiểu Hàn đã đến thăm ta, ta đã muốn âm thầm se duyên cho con và Hạo Trạch.”

Đôi mắt ông đục ngầu: “Chuyện của mẹ cháu ta cũng biết. Cháu à, nội cháu bởi vì chuyện này mà áy náy trốn tránh gặp ta, đến lúc ông ấy ra đi ta cũng không biết.”

Ông cụ nói xong, ánh mắt buồn bã đã ươn ướt.

Sơ Vũ nhìn chăm ông, Tịch lão gia đã chạm vào nỗi lòng sâu kín nhất của cô, nhắc đến nội mình Sơ Vũ lại đau lòng không thôi, từng giọt nước mắt lại rơi xuống. Nội bởi vì chuyện của mẹ cô mà đã rất uất hận, từ nhỏ trong lòng cô đã luôn mang theo vết sẹo này. Nam Thư Mân là mẹ ruột của cô, đó là chuyện không thể nào có thể thay đổi được.

“Nội ” Sơ Vũ chậm rãi ngửa xuống, tựa đầu vào chân ông.

Tịch lão gia vỗ lưng cô: “Tiểu Vũ, có nội ở đây, nội sẽ giúp cháu làm chủ. Chuyện của mẹ cháu không hề liên quan gì đến cháu.”

Buổi chiều, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào, thư phòng Tịch gia tĩnh lặng. Một đôi già trẻ như vừa đoàn tụ sau nhiều năm xa cách, quăn quýt trò chuyện cả buổi.

Tịch Chính Hồng vội vàng trở về thì nhìn thấy vợ mình không nói một lời đang ngồi bên sofa: “Có chuyện gì thế sao lại gọi tôi trở về gấp vậy?”

Trần Lộ Hà trừng mắt liếc ông một cái: “Ba vừa mới đến.”

“Sao trước đó chẳng nghe nói gì, thế ba đâu?”

“Trong thư phòng.” Trần Lộ Hà hơi dừng lại: “Cùng Sơ Vũ ở trong đấy.”

Tịch Chính Hồng kinh ngạc, đi đến thư phòng gõ cửa.

“Vào đi.” Tịch lão gia ngẩng đầu, khuôn mặt hiền hòa lúc này liến thoắng, còn nhanh hơn cả phim xuyên không, ông hỏi: “Tịch Hạo Trạch đâu?”

Tịch Chính Hồng đi đến: “Ba, ba cũng biết là Tịch Hạo Trạch đang tập huấn sao có thể trở về được.”

“Hừ!” Ông cụ râu bạc trừng mắt: “Nó sao có thể bắt nạt cháu dâu ta như thế cơ chứ, các người là ba mẹ cũng không biết nuôi dạy con. Chính Hồng, con tự xem xét lại bản thân mình đi.”

“Tiểu Vũ, cháu dìu nội xuống đi.”

Sơ Vũ đi đến cẩn thận đỡ ông. Lúc đi ngang qua người Tịch Chính Hồng, cô nhỏ nhẹ gọi: “Ba.” Cho dù là mối quan hệ giữa cô và Tịch Hạo Trạch có thế nào thì cô vẫn luôn kính trọng họ.

Sắc mặt Tịch Chính Hồng không mấy may thay đổi.

“Ba có nói gì không?” Trần Lộ Hà vừa nhìn thấy hai người kia xuống lầu thì đến hỏi.

Tịch Chính Hồng bức dọc nói: “Muốn chúng ta tự kiểm điểm.”

Trần Lộ Hà kinh ngạc há miệng, bà bắt đầu kể chuyện của Tịch Hạo Nguyệt và Ôn Húc cho Tịch Chính Hồng. Ông nghe xong thì tức giận vô

mạnh lên bàn nói: "Sao bà lại hồ đồ như thế. Việc này sao bà có thể trách lên người Sơ Vũ."

Mắt Trần Lộ Hà đỏ lên, cãi lại: "Còn không phải vì cô ta thì vì ai? Lúc ấy tôi bị mù rồi nên mới rước con gái Nam Thư Mân vào cửa."

Tịch lão gia giữ Sơ Vũ lại cho đến khi mặt trời chiều ngả về phía tây.

"Nội, cháu về đây, mai cháu lại đến thăm nội."

"Về? Về đâu? Đây chính là nhà cháu Tiểu Vũ, cháu cho lần này nội đến đây là để làm gì?"

Trong lòng Sơ Vũ cảm thấy rất ấm áp, nhìn ông cụ trước mắt tựa như ông nội ruột của mình.

"Tên nhóc Hạo Trạch này quá đáng lắm rồi để nội thay cháu dạy dỗ nó, đứa cháu dâu đáng thương của ông." ông cụ không kìm được lòng nói.

Đầu ngón tay Sơ Vũ run lên nhưng rồi cô vẫn cố gắng kìm nén.

"Nội à, không phải vậy đâu. Thật ra trong chuyện này cháu cũng có lỗi, lúc trước ba cháu xảy ra tai nạn, anh ấy đã giúp cháu rất nhiều, trong lòng cháu rất cảm kích anh ấy, cho nên ... là tại chúng con quá vội vàng."

Tịch lão gia nhíu mày: "Là vậy sao? Tiểu Vũ, tuy rằng ta đã già nhưng đôi mắt này vẫn còn tinh tường lắm." Ông nhìn Sơ Vũ ưu tư: "Được rồi, nếu cháu không muốn ở đây thì có thể về nhà. Cháu làm sao mà cảm thấy vui vẻ là được. Để ta bảo Tiểu Chu đưa cháu về"

Sơ Vũ mỉm cười: "Cám ơn nội."

Tiểu Chu đưa cô về Hàn gia. Vừa bước xuống xe cô chợt nhìn thấy một chiếc xe khác đậu trước cổng, chiếc xe này không phải là quá xa lạ với cô, cô đã từng nhìn thấy nó trước kia.

Nheo mắt nhìn rồi đi qua.

Nam Thư Mân mặc một chiếc váy dài màu xanh biển, dáng vẻ cao quý tựa như vừa bước ra từ bức tranh thủy mặc: “Ta đã chờ con lâu lắm rồi.”

Sơ Vũ im lặng một lúc rồi nói: “Được.”

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện nhé.” Nam Thư Mân đề nghị.

Sơ Vũ đưa bà đến một quán ăn thịt xiên ven đường, cửa hàng có chút cũ kĩ, nước sơn trên tường đã loang lổ, trên bàn dầu mỡ nhớp nháp.

Hai người lặng thinh, Sơ Vũ tùy ý chọn thịt rau, Nam Thư Mân cũng như thế. Ông chủ mang nồi lẩu lên, Sơ Vũ theo thói quen đưa tay lấy bình dấm, đúng lúc Nam Thư Mân cũng đưa tay ra. Hai bàn tay chạm nhau, run lên.

Nam Thư Mân nghĩ rằng Sơ Vũ sẽ không hề do dự rút tay về thời gian chậm rãi trôi qua, Sơ Vũ vẫn giữ nguyên tư thế, Nam Thư Mân gượng cười rút tay lại: “Ta còn nhớ hồi bé, lúc con ăn sủi cảo cũng cho rất nhiều dấm, đã nhiều năm rồi mà chẳng thay đổi gì.”

Sơ Vũ cười nhếch môi, tâm trạng rất bình thản: “Bà thì sao, cũng phải lâu lắm rồi mới đến lại một cửa hàng góc đường như thế này đúng không?”

Nghe cô nói như vậy, Nam Thư Mân cũng chẳng để tâm, Sơ Vũ có thể đồng ý cùng bà đến cửa hàng này, cùng bà nói chuyện là bà đã rất mãn nguyện lắm rồi.

Sơ Vũ khuấy chén nước tương, lẩu nóng hòa quyện cùng dấm chua tạo nên mùi hương thơm nồng.

“Tiểu Vũ, sau này con có dự tính gì không?”

Sơ Vũ hồ hững hỏi: “Không phải bà đã gọi Tịch lão gia để ông ấy giúp tôi rồi sao?”

Nam Thư Mân nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô: “Là vì mẹ muốn tốt cho con.”

Tốt cho tôi? Sơ Vũ phì cười, một câu vì tốt cho cô là xong ư?

“Mẹ.” Cô chua chát gọi, gọi ra r ồi cũng cảm giác không có gì khó khăn.

Nam Thư Mân kinh động, đôi đũa trong tay rơi xuống, khuôn mặt đại ra.

Sơ Vũ nhẹ giọng nói: “Sao năm đó bà lại nhẫn tâm rời bỏ tôi và ba? Chẳng nhẽ đối với bà vinh hoa phú quý quan trọng vậy sao?” Hỏi xong, cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật sự, tôi không tin.”

Nam Thư Mân cố gắng bình tĩnh lại, giọng nói từ tốn: “Tiểu Vũ, mẹ thật sự xin lỗi con. Hôn nhân của ba mẹ là do sắp xếp, sau khi kết hôn mối quan hệ của ba mẹ vẫn rất giữ kẽ, sau r ồi có con mẹ đã nghĩ rằng cứ bình ổn như vậy mà trôi qua, giúp ch ồng nuôi dạy con cái.”

Nam Thư Mân nhìn xuống tay mình, đôi mắt rơi vào tr ần tư: “Nhưng đến khi mẹ gặp được ông ta, mẹ mới hiểu được cái gì gọi là tình yêu.”

Sơ Vũ nắm chặt bàn tay, ảm đạm nhìn Nam Thư Mân đang rơi lệ, miệng đắng cay, từ từ mở mắt ra.

Vì tình yêu mà vứt bỏ một gia đình?

“Mẹ cảm thấy mẹ nợ con rất nhi ều, bởi vậy cho dù thế nào mẹ cũng sẽ giúp con.” Nam Thư Mân nắm lấy tay Sơ Vũ.

Thời gian như ngừng trôi, người ở bên ngoài nhìn vào tường chừng là một cảnh tượng rất hài hòa.

Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ trước mặt, từ từ rút tay lại: “Thật ra người bà c ần xin lỗi không phải là tôi mà là ba tôi, cả đời ông cũng chỉ yêu mỗi mình bà, cho dù là vất vả bao nhiêu ông ấy

vẫn không thể hận bà.” Cô thản nhiên cười, ánh mắt cong thành vầng trăng khuyết lộ ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nam Thư Mân nhìn bàn tay trống rỗng, khuôn mặt bị thương.

“Lần này thật sự cảm ơn bà đã giúp tôi, nhưng vì mối quan hệ của nội mà để Tịch gia tiếp nhận tôi thì cũng có ý nghĩa gì chứ. Tôi không nở lòng nào nhìn thấy mỗi khi mẹ chồng nhìn tôi lại nhớ đến em gái bà ấy, lại làm bà ấy đau khổ. Quan trọng nhất là anh ấy không yêu tôi.”

“Con... con quyết định rời đi ư?” Nam Thư Mân kinh ngạc hỏi, bà hít sâu để bản thân bình tĩnh trở lại, mắt sáng rực nhìn con gái.

Sơ Vũ không trả lời câu hỏi của bà, cô rút hai mươi tệ đặt lên bà.

“Tôi về đây, tạm biệt.”

Nam Thư Mân suy sụp, sừng sờ nhìn theo bóng lưng Sơ Vũ.

Về nhà, Lý Tú Vân vui mừng ra hỏi: “Tiểu Vũ, mẹ chồng con tìm con có chuyện gì vậy?”

Sơ Vũ mỉm cười: “Không có gì cả ạ, chỉ hỏi sức khỏe con thế nào thôi?”

Lý Tú Vân hơi bĩu môi, trong lòng thầm trách xem ra Tịch gia chỉ xem trọng cái bụng của Sơ Vũ mà thôi. Bà thở dài, mắt nhìn vào bụng của Sơ Vũ nghĩ, nếu còn đứa bé thì tốt rồi.

Sơ Vũ qua loa ăn mấy muỗng cơm rồi trở về phòng. Cô ngồi ở bên giường, nhìn khắp căn phòng. Trước khi kết hôn, phòng cô có sơn lại, nay đi vào cảm giác quen thuộc vẫn còn. Mở tủ lấy quần áo ra sắp xếp vào vali. Lúc trước Trần Lộ Hà mua cho cô bao nhiêu là quần áo cô vẫn chưa mặc hết.

Bận rộn nửa tiếng, cô mệt mỏi lên giường nằm suy nghĩ, bỗng nhiên di động lại vang lên, giờ này rồi ai còn có thể gọi cho cô nữa.

“A lô “

Đầu kia im lặng , cô nghe thấy tiếng hít thở quen thuộc, Sơ Vũ cũng không nói nữa.

Kim đồng hồ tích tắc nhích, im lặng một lúc cuối cùng bên kia cũng lên tiếng: “Sơ Vũ.” Nghe được giọng nói quen thuộc làm tim cô rung lên.

“Em vẫn chưa ngủ à?” Giọng nói anh lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Vẫn chưa.”

“Hạo Nguyệt nói với anh rằng nội đã đến.” Tịch Hạo Trạch cười nhẹ, giọng hơi khàn khàn: “Nếu anh mà về chắc phải chịu đòn rồi, đến lúc đó em phải giúp anh cầu xin nội đấy.”

Sơ Vũ hít một hơi thật sâu: “Tịch Hạo Trạch, chúng ta ly hôn đi.”

Trong nháy mắt bên kia truyền đến âm thanh vỡ tan.

“Anh nói rồi, đừng nhắc đến việc này nữa .”

Sơ Vũ nghe giọng anh kỳ lạ: “Chẳng lẽ anh lại muốn để em làm thế thân cả đời sao?” Cô gần như gàoร้อง lên.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sơ Vũ cắn chặt môi, ghen ngào nước nở

Sơ Vũ cắn chặt môi, ghen ngào nước nở. Từ sau hôm ấy, mỗi đêm cô đều gặp ác mộng lạnh đến run người, cô luôn mơ thấy cảnh ở bệnh viện hôm đó, anh cùng Tô Y hạnh phúc nắm tay nhau rời đi, để mặc cô dõi theo bóng hai người cho đến khi khuất dạng.

Trong lòng cô luôn nặng trĩu những mối lo lắng, sợ hãi, hoài nghi.

Những ngày ở bệnh viện cô vẫn luôn chờ đợi một lời giải thích từ anh, thế nhưng cuối cùng cái cô nhận được chỉ là sự thương hại nhỏ nhất len lỏi trong ánh mắt anh. Cô thật lòng không thể hiểu nổi rốt cuộc cái làm anh đau lòng kia là gì! Là vì cô? Hay là vì đứa nhỏ?

Nếu đã không yêu thì hà cớ gì phải ràng buộc lẫn nhau?

Cô chờ dẫn nhìn chăm chăm bức tường trước mặt, hai hàng nước mắt nóng bỏng lăn dài trên má, bi thương nhếch khóe miệng, lòng đau xót khôn nguôi.

“Em đã để lại cho anh một thứ ở bên trong khe hở bên phải sofa phòng khách.” Sơ Vũ nhẹ nhàng nói, rồi liếc tắt máy.

Tịch Hạo Trạch nắm chặt điện thoại, gắng gượng bước xuống giường, băng gạc trên chân trái đang từ từ rướm máu. Trên trán đã ướt đầm mồ hôi nhưng anh dường như không cảm giác được sự đau đớn, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, đột nhiên cả người ngã sập xuống, ngất đi.

Cô y tá đẩy cửa đi vào, nhìn thấy anh nằm bất tỉnh trên nền, cô sợ đến mức hồn bay phách lạc, khay dụng cụ trong tay cũng rơi xuống “loảng xoảng”, cô vội chạy đến ấn nút cấp cứu.

Tất cả bác sĩ trong tổng quân khu đều luống cuống chạy đến, nhìn thấy tình trạng của Tịch Hạo Trạch liền đến kiểm tra: “Sao lại thế này, ai cho phép cậu ấy xuống giường ! Thật là liều lĩnh!”

Cô y tá đứng khúm núm , uất ức muốn khóc.

“Chuẩn bị làm phẫu thuật.”

***

Tịch gia, cả nhà sáng trưng.

Tịch lão gia nghiêm nghị ngồi trên sofa: “Thân thế của Tiểu Vũ ta đã biết cả rồi.”

Trần Lộ Hà ngẩn ra ngược mắt nhìn thẳng ông.

“Chuyện của người lớn đừng lôi bọn trẻ vào, Lộ Hà, con hãy nghỉ thoáng hơn một chút đi.”

“Ba.” Trần Lộ Hà đau xót gọi, Tịch Chính Hằng nhanh chóng giữ tay vợ lại.

“Con người của con bé ra sao không phải các người không biết.” ông cụ nhìn con dâu với ánh mắt xa xăm, giọng nói có phần thương cảm, và hơi trách cứ: “Lúc trước hai người cũng biết rõ Tịch Hạo Trạch tiếp cận với con bé vì mục đích gì nhưng hai người cũng không quan tâm. Nếu hai người là ba mẹ của Tiểu Vũ thì sẽ đồng ý để con bé kết hôn với Hạo Trạch sao?”

Tịch lão gia thở dài: “Bây giờ người sai là ai, chính là con của hai người. Tiểu Vũ có làm gì sai? Từ nhỏ đã bị mẹ vứt bỏ, những ngày tháng qua nó đã phải trải qua như thế nào.”

“Lộ Hà” ông cụ hơi tức giận ho lên vài tiếng: “Lần này Tiểu Vũ bị sảy thai con có đi thăm con bé không? Bị chèn ép lừa dối, con lại không còn, mẹ chèn ép thì ghét bỏ, hai người có nghĩ đến cảm nghĩ của con bé không?”

Sắc mặt Trần Lộ Hà tái nhợt, mím môi, khuôn mặt ngày càng trở nên khó coi.

“Nếu Hạo Trạch không phải là cháu nội ta thì ta đã treo nó lên cột đánh chết rồi. Con gái của người ta không phải là báu vật sao, đâu dễ bị các người bắt nạt đến thế.”

Cả buổi Trần Lộ Hà cứ như mắc nghẹn, không nói ra được lời nào.

Cuối cùng ông cụ dứt khoát kết luận: “Cho dù lần này Tiểu Vũ quyết định như thế nào, ta cũng sẽ đồng ý.”

Đêm tĩnh lặng, điện thoại trong nhà Tịch gia dõn dập vang lên đánh vỡ bầu không khí ngột ngạt trong phòng.

Trần Lộ Hà hít sâu một hơi, đi đến bắt máy điện thoại, trong nháy mắt sắc mặt bà trở nên trắng bệch.

Tịch Chính Hằng nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của vợ mình, lo lắng hỏi: “Ai gọi vậy? Có chuyện gì sao?”

Trần Lộ Hà như người mất hồn nhìn qua Tịch Chính Hằng: “Hạo Trạch bị thương rồi hiện tại đang ở trong bệnh viện.”

Vừa dứt lời, Tịch lão gia ngã quỵ xuống, mặt mày tím tái, tay đặt lên ngực không thở nổi.

Trần Lộ Hà nhìn thấy liền chạy đi lấy thuốc. Cũng may mà uống thuốc xong ông cụ đã đỡ hơn nhiều.

Lúc cả nhà đến bệnh viện thì Tịch Hạo Trạch vừa được làm phẫu thuật xong. Nhìn con nằm trên giường bệnh sắc mặt nhợt nhạt, Trần Lộ Hà đau lòng, nghiêng mặt qua nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt.

Tại cuộc tập huấn, trên núi bị sạt lở đất, tất cả đều xảy ra quá nhanh. Trong lúc nguy khốn vì cứu một đồng đội mà anh cũng bị sảy chân ngã

xuống. May mắn thay , phía dưới có mấy nhánh cây để bám víu nên anh chỉ bị gãy chân, nếu không hậu quả thế nào cũng không dám nghĩ đến.

Tâm trạng thấp thỏm của Tịch lão gia cuối cùng cũng được nhẹ nhõm hơn. Quả thật, cái thân thể già yếu của cụ đã bị đứa cháu nội này làm cho một phen bạc giá.

Tịch Chính Hồng đưa ba về nhà, Trần Lộ Hà ở lại chăm sóc Tịch Hạo Trạch. Thuốc giảm đau hết tác dụng, Tịch Hạo Trạch mê man được một lúc, vì cơn đau từ vết thương trên đùi mà tỉnh dậy .

Anh hoảng hốt mở mắt ra nhìn thấy một người nằm gục trên giường. Ánh sáng phòng bệnh yếu ớt, trước mắt anh mọi thứ đều mờ mờ,朦朦 lung, anh nhìn chăm vào bóng dáng mờ nhạt kia, môi run run gọi: “Sơ Vũ.”

Anh cố gắng nâng người lên, dường như đã dùng hết sức lực, trong lúc nhất thời kiệt sức , tay trượt toàn thân ngã xuống.

Giường khẽ run lên, Trần Lộ Hà giật mình, ngạc nhiên vui mừng nhìn con, quay người đi bật đèn, trong chớp mắt căn phòng sáng trưng: “Hạo Trạch, con tỉnh rồi ư?” Bà hời hợt gấp gáp: “Con bị đau chỗ nào ư? Để mẹ đi gọi bác sĩ đến kiểm tra.”

Tịch Hạo Trạch im lặng nhìn Trần Lộ Hà, đôi môi khô khốc, thật lâu sau nuốt một ngụm: “Mẹ, con không sao.”

“Mẹ rót cho con cốc nước.” Trần Lộ Hà đứng dậy, Tịch Hạo Trạch vội vàng giữ tay mẹ lại.

“Mẹ, mẹ hãy về nhà con lấy giúp con một vật trong khe hở phía bên phải sofa.”

Trần Lộ Hà cảm thấy tay mình rất đau, nhìn vẻ mặt gấp gáp của Tịch Hạo Trạch, bà bỗng đứng căng thẳng, đôi mắt đen như mực kia lóe lên một tia sáng: “Được, được, mẹ đi ngay bây giờ đây.” Tịch Hạo Trạch chậm rãi buông tay, nằm xuống.

Anh thật sự rất mệt nhưng vẫn muốn kiên trì đợi Trần Lộ Hà quay lại, Sơ Vũ đã để lại cái gì cho anh? Qua khe hở của rèm cửa sổ anh nhìn lên bầu trời đầy sao, những ký ức ngày trước lại ùa về. Lúc này đây cô đã ngủ chưa, không biết cô có lại đá chân không, ban đêm lạnh cô thì vẫn còn chưa khỏe hẳn.

Chuyện tình cảm đôi khi rất kỳ diệu, xa nhau rồi mới nhận ra mình nhớ người kia đến dường nào.

Trần Lộ Hà quay lại, sắc mặt tỉnh mịch, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Tịch Hạo Trạch nghe thấy tiếng động liền quay đầu, nhìn thấy hai tay Trần Lộ Hà trống trơn.

“Mẹ không tìm ra ư?” Anh trầm giọng hỏi.

Trần Lộ Hà không nói gì, bà ngược mắt nhìn con trai, do dự lấy tờ giấy trong túi ra.

Tịch Hạo Trạch vui mừng nhận lấy, nhưng chỉ trong chớp mắt niềm vui sướng kia đã hoàn toàn vụt tắt. Nhìn xuống dòng chữ chói mắt “thời gian khám thai” cả người anh như bị sét đánh. Cuối cùng anh cũng đã hiểu vì sao Sơ Vũ hết lần này đến lần khác đưa ra đề nghị ly hôn. Im lặng trong hồi lâu, rồi bỗng nhiên anh cười rộ lên, vết thương vì thế cũng trở nên tệ hơn nhưng cũng không thể nào so sánh được với nỗi đau trong lòng anh.

“Hạo Trạch” Trần Lộ Hà vội vàng giữ lấy tay con trai.

“Con đúng là một thằng khốn nạn.” Anh nghiến chặt răng, trông đôi mắt hẳn lên vô số tia căm hờn, vô lực giơ tờ kết quả trong tay lên: “Lúc cô ấy đến bệnh viện kiểm tra biết mình đang mang thai, cô ấy đã gọi điện thoại cho con...” Nhưng khi ấy anh đang ở đâu, ngày đó anh lại ở bệnh viện cùng Tô Y, và để lại cho cô ấy một lời nói dối.

Tịch Hạo Trạch bỗng nhiên cảm thấy lòng quặn đau, tựa như ai đấy đang đào khoét. Anh không thể tưởng tượng được Sơ Vũ đã đau đớn như thế nào khi nhìn thấy cảnh tượng đấy? Cho dù anh và Tô Y hoàn toàn không có gì, nhưng anh cũng đã làm cô tổn thương sâu sắc.

Giờ phút này Trần Lộ Hà cũng không biết nói gì? Bà hít một hơi, xoay mặt nhìn ra cửa sổ. Sau bình minh, tất cả sẽ lại tốt lên thôi

***

Cả đêm Sơ Vũ không thể ngủ ngon giấc, tựa như có gì luôn đè nén trong ngực. Lúc xuống giường, trước mắt cô tối mịt, cô choáng váng ngã lại giường.

Trời vừa sáng Trần Lộ Hà liền lái xe đến Hàn gia. Sơ Vũ nghe tiếng gõ cửa, đặt bữa sáng xuống, mang dép vào đi ra mở. Cô chưa từng nghĩ rằng có một ngày Trần Lộ Hà sẽ đến nhà cô. Cho dù lúc hai người kết hôn, người nhà Tịch gia cũng chưa từng đến nơi này bao giờ.

Cô vô cùng ngạc nhiên, định mở miệng gọi “Mẹ” nhưng từ vẫn chưa ra khỏi miệng thì đã im bật, trăn mặc một lúc rồi nở một nụ cười chua chát.

Trần Lộ Hà dường như cũng nhìn ra: “Sơ Vũ.” Bà chậm rãi nói: “Hạo Trạch bị thương đang nằm viện.”

Ngay lúc ấy, Sơ Vũ như cảm thấy có tiếng sét đánh bên tai, đôi mắt tròn tròn không thể tin được. Cô không phải là hoài nghi Trần Lộ Hà, chỉ là cô đang hoảng loạn, muốn nói cho bản thân phải thật bình tĩnh nhưng thật khó.

Đến bệnh viện.

“Sơ Vũ, Hạo Trạch đã nhìn thấy tờ giấy kết quả kia.” Trần Lộ Hà thở dài nói, Sơ Vũ lặng thinh không lên tiếng.

Rất nhanh, cô đã lấy lại được vẻ tự nhiên, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra.

Ánh mặt trời như thác nước rơi xuống mọi ngõ ngách trong căn phòng, Sơ Vũ nhìn người trên giường đang lặng lẽ ngủ say, ngực đau nhói, cô bước từng bước đến gần.

Chỉ vừa mấy ngày thôi, không ngờ lại xảy ra sự tình như vậy. Cô nhìn qua những vết trầy xước nhỏ khắp mặt, chân trái phải bó bột, khóe mắt cô đã thấm ướm.

Lẳng lẳng nhìn anh một hồi lâu, lúc cô định xoay người rời đi, đột nhiên cánh tay bị giữ lại.

“Sơ Vũ, em đến rồi ư.”

Cô ngăn người, đứng tại chỗ.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: “Sơ Vũ, thật xin lỗi.”

Sơ Vũ nhìn qua bình truyền dịch trong suốt treo trên tay anh, căn phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng chất lỏng nhỏ tí tách. Cô chậm rãi xoay người đối diện anh, ánh mắt dịu dàng nhưng ẩn chứa sự kiên quyết.

Sơ Vũ lặng thinh nhìn anh, không nói lời nào.

Tịch Hạo Trạch nắm chặt tay, bất đắc dĩ giật nhẹ khóe miệng. Hôm nay Sơ Vũ mặc một chiếc váy đầm hoa hơi rộng. Ánh mắt anh vô thức nhìn xuống bụng cô, bỗng nhiên cổ họng như bị mắc nghẹn, mào nhú chặt.

“Sơ Vũ, chuyện Tô Y.. anh rất xin lỗi.”

Sơ Vũ cúi đầu nhìn xuống đôi giày, mái tóc dài che khuất khuôn mặt cô, Tịch Hạo Trạch chỉ có thể nhìn thấy được phân nửa khuôn mặt, trong suốt, mơ hồ.

“Về chuyện lúc bắt đầu, anh thật xin lỗi.” Tay anh siết chặt, ánh mắt sắc nhìn chằm vào cô nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Không gian tĩnh lặng.

Anh cảm thấy lo lắng nhỏ giọng gọi tên cô: “Sơ Vũ.”, rút tờ giấy từ dưới gối: “Chuyện hôm đấy anh xin lỗi.”

Sơ Vũ hiểu được chuyện hôm đấy trong ý anh, lòng chua xót.

Tịch Hạo Trạch nói tiếp: “Hôm đấy Tô Y đột nhiên bị đau dạ dày, cô ấy không còn người thân nào ở thành phố này nên mới tìm đến anh.”

Nghe anh nói, cô không thể kiềm chế được những giọt nước mắt của mình, thanh âm nùng đậm âm mũi: “Nhưng vì sao anh lại muốn gạt em? Ngay từ đầu anh đã không định thành thật với em.” Những giọt nước rơi xuống trên váy rồi từ từ biến mất, cô cố nén nỗi lòng đau đớn, khó khăn nói: “Khi nghe được chính Tô Y nói rằng, chẳng qua em chỉ là may mắn xuất hiện đúng thời điểm mà thôi, anh có biết cảm giác của em thế nào không?”

Từng lời nói ra, tim cô lại nhói lên, tay nắm chặt tựa như đang cố kìm nén, hít một hơi rồi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt kia hai hàng lệ nóng bỏng không ngừng tuôn rơi, không gì có thể diễn tả nỗi đau của cô lúc này.

“Anh có biết em phải quyết tâm trong bao lâu để có thể kết hôn với anh không? Anh đâu biết ba em đã phải khó khăn thế nào mới có thể chấp nhận thân phận của anh. Mỗi khi nhìn thấy anh trong bộ quân phục thì cả người ông dường như bị vùi lấp bởi nỗi cô đơn, vì anh, em đã làm tổn thương ba. Anh có biết vào giây phút phát hiện mình mang thai em đã vui mừng đến nhường nào không, em muốn nói cho anh trước tiên, nhưng lúc đó anh ở đâu? Anh ở bên cạnh Tô Y, em trở mắt nhìn hai người rời đi trước mặt, anh là chồng em vậy mà chỉ có thể bất lực đứng nhìn.”

Nói ra những điều này cơ hồ đã lấy đi hết sức lực của cô. Mặc cho đầu óc choáng váng, khó chịu, cô vẫn cố gượng từng từ: “Anh có biết em đã thích anh bao nhiêu năm rồi không.”

Trong nháy mắt, Tịch Hạo Trạch ngăn người, nhìn khuôn mặt cô đầm nước, chua xót cùng thất vọng. Cổ họng anh nghẹn lại, trái tim như vỡ tan. Anh muốn nâng tay lau đi những giọt nước mắt ấy, nhưng Sơ Vũ cố ý né tránh.

“Sơ Vũ, thật xin lỗi.”

Sau khi trải qua mối tình kia, Tịch Hạo Trạch cũng chỉ nghĩ rằng tìm một người nào đó để làm bạn đến già. Anh nghĩ rằng trái tim mình đã hoàn toàn đông lạnh, anh nghĩ rằng mình sẽ không thể yêu thêm một người phụ nữ nào nữa. Nhưng chuyện tình yêu ai có thể nói trước được gì?

Sơ Vũ nâng tay lau nước mắt, kiên định nói: “Em không muốn nghe ba chữ đó nữa.” Nói xong cô mở túi ra.

“Đây là ti ền mỗ của ba em lúc ấy, hiện tại em chỉ có chừng này.” Cô đặt ti ền xuống giường, hít một hơi: “Số ti ền còn lại sau này em sẽ gửi lại anh.”

“Em trả ti ền cho anh sao?” Tịch Hạo Trạch nhìn sắp ti ền trước mặt, đôi mắt đỏ rực bùng lên cơn lửa giận, đôi môi mỏng mấp máy, cuối cùng bất lực nở một nụ cười tự giễu. Tay anh vung mạnh, ti ền bay lả tả, kim tiền cũng bị giạt ra, máu rướm lên, từng giọt từng giọt chảy xuống.

Trong mắt Sơ Vũ lóe lên tia đau lòng, tay nắm chặt: “Vốn dĩ là em nợ anh mà. Nếu như anh muốn dùng số ti ền này để bù đắp những ngày qua thì em cũng không sao cả.”

“Hàn Sơ Vũ, sao lại phải tự chà đạp bản thân vậy chứ?” Tịch Hạo Trạch tức giận cố gắng ng ồi dậy.

“Chà đạp? Có thể sánh bằng những gì anh đã gây ra cho em ư?”

Trong nháy mắt, câu nói nhẹ nhàng của Sơ Vũ đã xoa dịu cơn giận dữ trong anh.

Cô hít một hơi, bình thản nói: “Em đã làm thủ tục sang Pháp du học .” cô hơi dừng lại: “Ba năm.” Sơ Vũ nhìn nghiêng qua bàn tay anh.

Vết thương lòng anh phức chốc như nổ tung làm cho cả người anh đau đớn.

“Ba năm?” Tịch Hạo Trạch nhắm mắt thì thào: “Sơ Vũ, nếu như em muốn trừng phạt anh thì ba năm này anh cho em. Nhưng ly hôn, anh tuyệt đối không đ ồng ý .”

Một lúc sau, Sơ Vũ thở dài: “Sao phải cố chấp vậy chứ?”

***

Lúc Sơ Vũ đi ra, Tịch lão gia và Trần Lộ Hà đều ở ngoài cửa, vẻ mặt ông cụ thương xót.

Sơ Vũ nhìn ông cố nở một nụ cười ngọt ngào, nhưng vẫn cười không nổi: “Nội con xin lỗi.” Cô biết lần này Tịch lão gia đến đây là vì cô và Tịch Hạo Trạch, nhưng cô vẫn phải ra đi.

“Tiểu Vũ, con không cần nói lời xin lỗi với nội. Con có quyết định như thế nào, nội đều ủng hộ.” Tuy giọng nói cụ kiên định, nhưng không thể giấu được sự yêu mến của cụ dành cho Sơ Vũ.

Trần Lộ Hà thân nhiên nhìn cô, không nói gì rồi xoay người vào phòng.

Lúc ra khỏi bệnh viện đúng lúc gặp Tô Y. Tô Y đeo một chiếc kính to, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Khi hai người lướt qua, Sơ Vũ gọi tên cô, Tô Y dừng lại.

“Có chuyện gì ư?”

Sơ Vũ nhìn thẳng vào cô ta: “Cậu bé hôm ấy không phải là con trai của anh ấy đúng không.” Điềm này cô vẫn luôn chắc chắn.

Tô Y hơi giật mình nhưng rất nhanh liền nở nụ cười: “Thật ra cho dù có phải là con trai của anh ấy hay không thì trong lòng cô vẫn luôn khúc mắc. Sơ Vũ, tình yêu của cô rất đơn thuần.”

Đúng vậy, chuyện tình cảm một khi đã tồn tại khuất mắc làm sao có thể đi tiếp được nữa.

Khuôn mặt cô nhợt nhạt: “Cho dù tôi có rời khỏi anh ấy, cô cũng không thể bước vào cửa Tịch gia. Thật ra người vẫn luôn mang khúc mắc nhiều năm chính là cô. Cô không cam lòng chia tay với anh ấy, cô càng không cam lòng vì anh ấy kết hôn với tôi.”

Trong hành lang vắng lặng chỉ vang lên tiếng bước chân lui tới, hai người cứ vậy nhìn đối phương.

***

Ngày Sơ Vũ rời đi, trời nóng khác thường, tiết trời thu nắng vàng rực rỡ .

Trong đại sảnh sân bay, kẻ đến người đi.

Cô không để người nhà đến tiễn, ba mẹ cô đã rất phản đối chuyện đi du học lần này. Cô không nói mọi chuyện với người nhà vì cô không muốn họ lại lo lắng.

Giang Triết đã gọi xong hành lý. Anh thở dài: “Trái tim người phụ nữ này đúng là làm bất sắt đá mà. Hàn Sơ Vũ, đến bây giờ tôi mới nhận ra em là người tàn nhẫn đến vậy đấy, nhưng lần này em đã hành động không tệ.”

Sơ Vũ cười nhẹ.

“Vé máy bay, về phía bên kia tôi cũng đã liên hệ xong xuôi, đến lúc đó sẽ có người đến đón em.”

Sơ Vũ gạt đầu, lấy điện thoại nhìn giờ, mày nhíu lại: “Đã đến giờ đi đăng ký rồi .”

Cô đứng lên, bỗng dưng rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Đừng cử động .” Hai tay Giang Triết ôm chặt cô.

Sơ Vũ dần dần cũng thả lỏng, cô nghe được tiếng tim anh đập mạnh, chan chát nói: “Giang Triết, cảm ơn anh.”

Giang Triết nhắm mắt lại, cố không để lộ ra thanh âm chua xót, anh cúi đầu gọi cô: “Sơ Vũ, tôi có chút hối hận .”

Sơ Vũ hơi ngẩn người, lát sau cô nhẹ giọng nói: “Giang Triết, anh là người bạn tốt nhất của tôi.”

Bạn tốt...

Giang Triết lặp lại hai từ này, trong mắt hiện lên một tia đau xót, chỉ là Sơ Vũ nhìn không thấy. Anh bật cười, thả tay ra: “Đúng, bạn tốt.”

Sơ Vũ nhìn anh chua xót, trong lòng dâng lên một nỗi niềm cảm động: “Cám ơn anh, Giang Triết.”

Giang Triết mỉm cười: “Em đừng cảm ơn, tôi chỉ là đang giúp con nuôi của mình thôi.”

Đột nhiên, một giọng nữ từ radio vang lên, thông báo chuyến bay của cô đã đến giờ làm thủ tục. Sơ Vũ thu hồi lại tâm tình, hít sâu, mỉm cười dịu dàng: “Tạm biệt, Giang Triết.”

Giang Triết nhìn bóng dáng cô dần khuất, bất giác bĩu môi, đây là sự thất bại đầu tiên trong cuộc đời anh. Sờ mũi, vừa quay người lại thì đã nhìn thấy Tịch Hạo Trạch đứng ở đằng sau.

Giang Triết làm ngơ với anh ta.

Tịch Hạo Trạch chống nạng, ánh mắt vẫn nhìn chằm vào chiếc cổng kia. Giang Triết thấy anh không nói gì, nhún vai rồi bước đi, dù sao Sơ Vũ cũng là vợ anh ta.

“Giang tổng ” Tịch Hạo Trạch gọi: “Chuyện này là tôi nợ anh .”

“Anh đừng nói thế. Đội trưởng Tịch, tôi làm tất cả cũng chỉ là vì Sơ Vũ.” Giang Triết không quan tâm liếc nhìn anh: “Hai ta vẫn là tình địch. Tôi vẫn đang chờ anh và Sơ Vũ ly hôn. Đội trưởng Tịch, nếu ngày nào đó anh đã thông suốt thì hãy nói trước cho tôi biết, tôi sẽ đi tìm Sơ Vũ. Đúng rồi, tôi tốt bụng khuyên anh một câu, anh đừng cứ cố chấp khư khư giữ người đã muốn rời đi, Sơ Vũ chỉ mới hai hai tuổi, đây vẫn đang là tuổi thanh xuân của cô ấy.” Giang Triết lướt nhìn Tịch Hạo Trạch một lượt từ trên xuống dưới với ánh mắt khinh ghét.

Đối với những lời nói khích bác của Giang Triết, Tịch Hạo Trạch vẫn trầm tĩnh: “Giang tổng, chẳng nhẽ anh không biết bây giờ đang một chuyện tình chồng già vợ trẻ sao?”

“Chồng già vợ trẻ? Vậy thì cũng phải xem lại anh có xứng không đã chứ.” Giang Triết cười khẩy: “Chỉ là Sơ Vũ nhất thời nhìn lầm người mà thôi, cũng may mà bây giờ đã nhận ra đối phương là ma quỷ rồi.”

Tay Tịch Hạo Trạch siết chặt lại, gân xanh nổi lên, vẻ mặt lo lắng.

“Ngại quá, tôi hơi quá đáng rồi, sao tôi có thể chi li tính toán với người tàn tật được chứ.” Nói xong anh ung dung rời đi.

Người đàn ông này giờ vẫn luôn nghiêm mặt đứng cạnh Tịch Hạo Trạch bỗng dưng phì cười.

Bầu trời xanh thẳm, những đám mây nhẹ nhàng lơ lửng theo gió. Tịch Hạo Trạch ngược lên nhìn máy bay lướt qua để lại một đường khói dài.

“Đội trưởng Tịch chúng ta về thôi. Lát nữa nếu phu nhân không thấy anh lại nổi giận đấy.” Người lái xe đi đến nhắc nhở, lo lắng nhìn xuống chân anh.

Tịch Hạo Trạch nheo mắt nhìn chằm vào bầu trời cao cao, tay nhẹ nhàng vuốt quả cầu thủy tinh. Ba năm, anh sẽ chờ. Chỉ hy vọng thời gian có thể vùi lấp những tổn thương xưa.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tịch Hạo Trạch cô đơn đứng tại chỗ, dường như có chút không thể tin

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt đã đến ngày lễ đoàn viên gia đình của Trung Quốc – tết Trung thu. Đêm lạnh như nước, trăng sáng trên cao, sân vườn vắng vẻ, vắng vắng tiếng côn trùng rả rích trong đêm. Thoang thoang theo gió hương quế dịu dàng, đắm chìm trong thiên nhiên tĩnh lặng Sơ Vũ cảm thấy thật thanh tịnh và thư giãn.

“Tiểu Vũ, buổi đêm lạnh thế này cháu không mặc áo khoác mà đã ra ngoài. Cháu đang mang thai sao không biết chú ý gì cả vậy.” bà cụ càu nhàu nhưng giọng điệu lại hết mực quan tâm.

Sơ Vũ mỉm cười nắm lấy tay bà, cô có thể cảm nhận được bàn tay gầy guộc thô ráp ấy đã trải qua biết bao khổ cực, vất vả của cuộc đời: “Ngoại à, cháu thấy nóng lắm.”

Nhiệt độ của phụ nữ có thai thường cao hơn so với bình thường, nhìn thấy vẻ mặt kiên trì của ngoại, cô le lưỡi khoác áo vào. Bà cụ ngẩng xuống chiếc ghế gỗ cũ cạnh cô, ánh mắt sâu kín nhìn xuống bụng cháu gái.

“Tiểu Vũ, ngày mai Đại Bảo nhà bên cạnh đưa vợ đến bệnh viện khám thai, bà đã nói với Đại Bảo rồi, đến lúc đó cháu cũng đi cùng họ.”

Sơ Vũ dịu dàng xoa bụng, khoe môi cong lên, nhẹ nhàng dạ một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn, bầu không khí ồn ào sôi nổi của nhà bên cạnh càng tô điểm cho sự vắng vẻ, hiu quạnh của mảnh sân nhỏ hai bà cháu. Sau khi chồng mất, ngoại cô cũng không tái giá, một mình nuôi con gái. Con gái bà từ nhỏ đã nổi tiếng xinh đẹp, nhưng làm ra những chuyện đĩ phong bại tục như vậy, với tính cách của bà sao có thể chấp nhận được, bà dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.

Bà cụ đau lòng nhìn cô cháu ngoại, tay nhẹ nhàng vuốt lưng cô. Hôm đấy bà đang ở trong sân xay hạt ngô, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Khi cánh cửa mở ra, tia nắng chói chang làm mắt bà nheo lại, bà không thể tin được đứa cháu gái yêu quý đang đứng trước mặt mình.

Cô gái khó khăn mở miệng gọi: “Bà ngoại.”

Bà cụ cố nén những giọt nước mắt nghẹn ngào. Từ sau khi cắt đứt quan hệ cùng con gái, bà đã nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội gặp lại cô cháu gái này nữa. Sống cả đời người, dĩ nhiên bà cụ cũng đoán ra được chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó nên cháu gái mình mới phải đến đây.

Sơ Vũ tựa vào lòng ngoại, cô hít lấy hít để cái mùi thuốc đông y quen thuộc vương vít trên người ngoại.

Trong thoáng chốc, chuyện cô cháu gái xinh đẹp đến thăm bà Nam đã truyền khắp thôn. Mỗi khi bà ra khỏi cửa, hết người này đến người khác lại hỏi chuyện về cháu ngoại bà. Bà cụ nhẩn nại giải thích từng người một, mối quan hệ vợ chồng của cháu ngoại bà rạn nứt nên đã ly hôn, cho nên cô đến đây cho khuây khỏa. Người trong thôn đều thật thà chất phác, tất cả đều cảm thấy đồng tình với Sơ Vũ, người phụ nữ tốt như vậy mà cũng không cần, người đàn ông đó đúng là bị mù rồi.

Sơ Vũ tìm được một công việc ở trường tiểu học trong thôn. Thầy hiệu trưởng biết cô đã tốt nghiệp trường đại học có uy tín, đối với việc cô đến trường làm việc thầy vô cùng cảm kích. Tại nơi đây số lượng giáo viên rất ít, mỗi năm đều có giáo viên mới được cử đến, nhưng họ cũng chỉ dạy một thời gian ngắn rồi xin chuyển đi.

Hiệu trưởng cũng đã nói qua tình hình của trường học cho Sơ Vũ để cô có sự chuẩn bị trước, Sơ Vũ vui vẻ gật đầu đồng ý.

***

Thành phố N.

Sau hôm Sơ Vũ rời đi, Giang Triết nhận được một cuộc điện thoại từ người bạn ở nước Pháp, người ta nói không đón được cô. Trong nháy mắt, tâm trạng Giang Triết suy sụp đi hẳn. Ánh mắt vô hồn nhìn vào chậu xương rồng trước mặt, lầm bầm: “Sơ Vũ, không nghĩ rằng lần này em cũng gạt cả tôi.”

Thư ký gõ cửa: “Giang tổng, anh có thư.”

Giang Triết nghi ngờ nhíu mày, trong lòng như đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nhanh tay nhận lấy bức thư rồi mở ra.

Giang Triết, xin lỗi. Xin lỗi anh vì tất cả, thật ra tôi không đến Pháp, so với đất nước lãng mạn kia thì tôi thích nơi này hơn. Tôi chỉ muốn một cuộc sống đơn giản cùng con mình. Trong thời gian qua anh đã giúp tôi rất nhiều, tôi sợ rằng cả đời này cũng không thể báo đáp đủ. Anh đừng đi tìm tôi, nói không chừng có một ngày, tôi sẽ lặng lẽ đến gặp anh. Giang Triết, tôi hy vọng đến lúc đó anh đã gặp được một nửa kia hạnh phúc của mình.

“Ai cần em trả lại chứ?” Giang Triết cầm lấy chiếc thẻ trên tay. Lúc ấy, khi Sơ Vũ nhận lấy chiếc thẻ anh đã cảm thấy ngờ ngợ vì đây rõ ràng không phải là phong cách làm việc của cô.

“Tách” chiếc thẻ bị bẻ đôi.

Chân của Tịch Hạo Trạch phải hơn hai tháng mới khỏi hẳn. Trong khoảng thời gian này, Tịch gia đã xảy ra rất nhiều chuyện. Vào hôm kỉ niệm ngày cưới một năm của Tịch Hạo Nguyệt và Ôn Húc, cô gái mà ngày trước luôn lạc quan yêu đời nay lại quyết định uống thuốc ngủ để kết thúc mọi chuyện. May mà được đưa đến bệnh viện kịp thời, vẫn có thể cứu được tính mạng nhưng tiếc rằng đứa con trong bụng đã không thể giữ được. Khi Trần Lộ Hà biết tin, nhất thời không thể chịu nổi đã ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, Tịch Hạo Nguyệt dường như trở thành một người khác, không nói không cười, không buồn không đau. Trong cuộc đời mình, Tịch Hạo Nguyệt chưa bao giờ cảm thấy bị ngã đau như lần này, nước mắt cô cũng đã cạn kiệt.

Trần Lộ Hà ngồi cạnh giường, đau lòng cho cho số phận bạc bẽo của con gái. Khi mẹ Ôn Húc đến thăm Tịch Hạo Nguyệt, Trần Lộ Hà lãnh đạm không nói một lời.

“Hạo Nguyệt, chuyện lần này là do Ôn Húc sai rồi, ba con cũng đã đánh nó một trận.”

Tịch Hạo Nguyệt vẫn không nhúc nhích ngồi đấy.

Bà Ôn nhìn sắc mặt u ám Tịch Hạo Nguyệt, ngồi chưa được một lúc thì lấy cớ đi: “Hạo Nguyệt, trước tiên con hãy cố gắng nghỉ ngơi lần sau mẹ sẽ lại đến thăm con.”

Trong lòng Trần Lộ Hà đã lạnh lùng hạ quyết tâm, cuộc hôn nhân này nhất định phải chấm dứt.

“Hạo Nguyệt, mẹ biết lần này con đã phải chịu nhiều đau khổ. Nhưng còn đừng dọa mẹ như vậy được không, con mà như vậy thì làm sao mẹ sống nổi đây.”

Tịch Hạo Nguyệt nhìn ngoài cửa sổ. Thu đến, những chiếc lá úa vàng đầu tiên lìa cành nhẹ nhàng rơi xuống khoảng không lượn vòng rồi đáp xuống mặt đất, tựa như lòng cô bây giờ, hiu quạnh lạnh lẽo. Cho đến giờ phút này cô đã có thể hiểu được, vì sao Sơ Vũ dứt khoát ra đi. Cô đã dành hết tình cảm của mình cho tình yêu này, cứ ngỡ rằng toàn tâm toàn ý yêu thương thì nhất định sẽ được cùng nhau sống hạnh phúc đến trọn đời. Nhưng đâu phải ai cũng có được may mắn đâu?

Tịch Hạo Nguyệt cả ngày không nói một lời, hết thấy người trong nhà Tịch gia ai cũng như kiến bò trên chảo nóng nhưng lại không thể làm được gì. Con cái trong Tịch gia đều giống nhau, tất cả đều ngang bướng giống Tịch lão gia.

Bên vùng bờ biển phía Tây Nam sắp tiến hành một cuộc diễn tập quy mô lớn, Tịch Hạo Trạch cũng tham gia. Trước khi xuất phát, anh đến bệnh viện thăm Tịch Hạo Nguyệt.

Tịch Hạo Trạch đến cửa hàng hoa cạnh bệnh viện mua một bó bách hợp. Mặc dù là phòng bệnh cao cấp nhưng trong không gian vẫn n ồng mùi thuốc khử trùng. Tịch Hạo Nguyệt ngửi thấy hương hoa, nhìn sang anh trai đang cắm hoa vào bình, ánh mắt chợt lóe lên: “Anh hai, anh có yêu Sơ Vũ không?”

Tịch Hạo Trạch sửng người. Yêu? Từ này đã được giấu dưới đáy lòng anh từ lâu.

Từ giây phút Sơ Vũ ra đi, anh đã không còn biết cảm giác đau đớn là gì, lúc ấy anh mới chợt nhận ra, có một thứ tình cảm âm th ần thấm sâu vào tận cùng xương tủy anh lúc nào không hay.

Tịch Hạo Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của anh, tựa hồ đã hiểu rõ: “Anh hai, đàn ông khi mất đi thứ gì r ồi mới biết quý trọng, đó là một người đàn ông t ối.” Nói xong, lòng cô đau đớn khôn nguôi, cô cúi đầu, thanh âm lộ ra sự đáng thương vô tận: “Em và Ôn Húc có thể coi là thanh mai trúc mã. Em biết anh ta đã rất mong đợi đứa bé này nhưng giờ đã không còn. Hôm đó lúc anh ta đến thăm em, mắt đỏ ng ầu, anh hai, anh có biết không, thật sự lúc đó em có cảm giác vui vẻ .”

Đôi mắt cô rung rung, miệng chua chát. Ôn Húc, anh xem anh đã làm tổn thương tôi, tôi cũng sẽ không để anh thoải mái .

“Hạo Nguyệt!” Trái tim Tịch Hạo Trạch nhói lại, nhúu mày nhìn em gái.

“Anh hai, anh yên tâm đi, em đã chết đi một l ần. Có thể nhìn thấy rõ tất cả. Em chỉ muốn nói cho anh rằng giờ đây em có thể hiểu được cảm giác của chị dâu lúc đấy, anh và Tô Y thật sự đã làm tổn thương chị ấy quá sâu sắc .”

Sắc mặt Tịch Hạo Trạch lạnh đi, mười ngón siết chặt, toàn thân hóa đá. Chuyện Sơ Vũ – là thất bại lớn nhất và cũng là thành công lớn nhất trong suốt ba mươi năm cuộc đời anh.

“Anh hai, anh hãy tìm chị dâu trở v ề đi.”

Một khi đã bỏ lỡ sợ rằng cả đời này khó gặp lại.

***

Lúc Tịch Hạo Trạch về nhà đã mười giờ tối, cả nhà ảm đạm bao trùm bởi màu đen tối tăm. Trong khoảng thời gian này mỗi ngày anh đều về nhà, dù biết rõ phòng không người trống nhưng anh vẫn kiên trì chờ đợi. Một mình anh ngẩn ngơ trong bóng đêm, không lâu trước đây, mỗi khi anh vừa mở cửa nhất định sẽ nhìn thấy nụ cười hiền hòa của vợ, trên bàn cũng đã bày sẵn những món anh thích ăn nhất.

Anh đưa tay day thái dương, thở dài. Anh còn nhớ rõ sau khi kết hôn, hôm đầu tiên cô đến đây, chưa cắm khóa vào ổ, cửa đã đột nhiên mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn Sơ Vũ có chút ngượng ngùng, có chút chờ mong: “Ông xã, anh về rồi đấy à.”

Anh vẫn nhớ rõ ánh mắt cô khi ấy tựa như ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, đó là niềm mong đợi cho cuộc sống mới. Nhưng chính anh đã một tay phá đi niềm hy vọng đó, lòng anh không khỏi chua xót nhắm hai mắt lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng sột soạt mở khóa, Tịch Hạo Trạch giật mình, nhanh chóng mở cửa. Đèn hành lang chiếu xuống anh sáng dịu dịu, Giang Triết nghe thấy tiếng động thì quay đầu, ánh mắt thần nhiên lướt nhìn Hạo Trạch, anh cau mày, chớp mắt một cái liền quay đầu mở cửa.

“Cô ấy có khỏe không?” Anh khó khăn mở miệng hỏi.

Đôi môi mỏng Giang Triết nhếch lên nụ cười khẩy: “Anh nên tự đi hỏi cô ấy những lời này đi.”

Tịch Hạo Trạch cau mày tiến lên, là một người được huấn luyện trường niên, tốc độ nhanh chuẩn, Giang Triết chỉ đứng đằng kia không nhúc nhích: “Xin lỗi, tôi thật sự không biết.” Vai anh né qua.

Tịch Hạo Trạch kinh ngạc ngẩn người.

“Tôi chỉ có thể nói cho anh rằng cô ấy không đến Pháp. Hơn nữa, cô ấy thật sự không muốn gặp anh.” Giang Triết để lại một câu r ồi xoay người, đột nhiên anh ta đập mạnh cửa “R ầm”, giận dữ mắng một câu: “Chết tiệt, ngày mai tôi đây sẽ chuyển nhà.”

Tịch Hạo Trạch cô đơn đứng tại chỗ, dường như có chút không thể tin, Sơ Vũ không đến Pháp, vậy cô ấy đi đâu ?

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Sơ Vũ thật sự không muốn gặp anh nên mới lừa anh rằng đứa nhỏ đã không còn

Tịch Hạo Trạch trở lại phòng ngủ, nằm xuống giường, bực bội kéo cổ áo nhăn nhúm, ánh mắt vô hồn nhìn chằm vào khoảng không trên trần nhà.

Một lúc sau anh đứng dậy đi ra ngoài phòng khách, châm một điếu thuốc, đầu thuốc lấp lóe lập lòe trong bóng tối. Từng làn khói thuốc cuộn tròn bay lên cho đến khi cháy đến tận đốt, để lại một màu xám thâm tro tàn trên sàn nhà, anh đột nhiên cầm lấy điện thoại.

“Dịch Phong, cậu giúp tớ đi đầu tra việc này, cần gấp.” Giọng nói của anh đã lấy lại được sự bình tĩnh của trước đó.

Từ Dịch Phong đang ngủ say thì nghe thấy tiếng điện thoại, bực mình muốn mắng người. Anh nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, nhẹ nhàng giúp cô kéo chăn, rồi cầm điện thoại ra ngoài ban công. Anh nhíu mày, tức giận nói: “Đã hơn nửa đêm rồi cậu bảo tớ đi đầu tra kiểu gì đây.”

...

“Được rồi, được rồi. Tớ sẽ nhanh chóng liên lạc lại với cậu.” Anh cúi gắt tắt máy.

Mạnh Hạ đã tỉnh, từ trước đến nay cô ngủ luôn rất tỉnh chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể đánh thức cô.

Từ Dịch Phong quay trở về giường, rất tự nhiên tay khoác lên bên hông Mạnh Hạ. Mạnh Hạ đang cuộn tròn trong chăn, bỗng giật mình, lấy chân đá anh ra nhưng với sức lực nhỏ bé kia chỉ vô ích mà thôi, Từ Dịch Phong choàng tay qua ôm chặt cô vào lòng,

Lưng cô nằm trọn trong người anh, lồng ngực anh ấm áp như lò sưởi thế nhưng cô vẫn không quen được. Cô nằm yên không động đậy. Từ Dịch Phong cười nhếch môi, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô, mặc cho Mạnh Hạ bắt đầu giãy dụa anh vẫn một mực ôm lấy cô.

“Hạ Hạ” anh khàn giọng gọi tên cô.

Mạnh Hạ cắn môi, nhắm chặt mắt.

Từ Dịch Phong thấy cô không trả lời, lại càng siết chặt vòng tay hơn: “Hạ Hạ, vợ của Hạo Trạch đã đi rồi.” Anh cố tình hơi dừng lại: “Em cũng muốn đi sao? Nếu em còn muốn chạy, cả đời này ba em đừng mơ có thể ra được.” âm thanh ấm áp lúc này bỗng chốc biến tan, thay vào đó là giọng nói lạnh lùng đến rợn người, người trong lòng anh bỗng dưng run lên.

Môi anh cọ lên vành tai cô, cắn nhẹ, lạnh lùng nói: “Đời này em đừng mơ tưởng có thể rời khỏi anh.”

Hiệu suất làm việc của Từ Dịch Phong rất nhanh, ngày hôm sau đã đi đầu tra được nơi ở của Sơ Vũ. Lúc nhận lấy tư liệu, anh kinh ngạc, người phụ nữ này không phải đi Pháp ư, sao bây giờ lại chạy đến nơi hoang vu hẻo lánh này. Anh lật giở từng trang, ánh mắt lướt qua, bỗng dừng khựng lại, hoảng hốt nhìn chằm vào tờ giấy khám thai. Hàng chữ trên tờ giấy làm anh sốc nặng, trong đầu tựa như sấm sét nổ tung.

Anh luống cuống cầm lấy điện thoại, định gọi nhưng rồi lại thôi. Tịch Hạo Trạch đang tham gia diễn tập, cho dù là biết được việc này cậu ta cũng không thể trở về ngay được, nói cho cậu ta ngược lại chỉ là càng thêm quấy rầy. Anh đặt tập giấy xuống bàn, day day trán.

***

Ngày trôi qua như thoi đưa, Sơ Vũ đã hoàn toàn thích ứng được với cuộc sống nơi đây. Hôm nay là thứ bảy không phải đến trường, cô rảnh rỗi ở nhà giúp ngoại sắp xếp lại ga đệm. Nhiều năm nay bà cụ vẫn luôn ở một mình, chăn đệm đều đã cũ nát. Hôm trước cô đi cùng Đại Bảo lên thị trấn mua hai bộ ga giường và thêm một ít quần áo mới cho ngoại. Khi cầm lấy

quần áo trên tay, đôi mắt ngoại cô đỏ ửng. Ngoại đã nhiều tuổi nhưng lại một mình hiu quạnh sống nơi đây không có con cái chăm sóc, cô chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy thật chua xót.

Trời bên ngoài nắng đẹp, cô đem chăn đệm ra sân phơi. Cô hơi kiễng chân cố vắt đệm qua sợi dây cao. Phơi xong cô xoa xoa bàn tay đau rất của mình, nếu như để ngoại nhìn thấy cô làm việc này chắc chắn sẽ nổi giận cho xem.

Vỗ vỗ chăn, cô kéo ghế ra ngoài sân nằm phơi nắng. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

Trong giấc mơ, cô mộng lung cảm thấy như có một bàn tay quen thuộc đang vuốt ve bụng mình, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, cô muốn mở to mắt, nhưng là mí mắt cứ dán chặt ko thể mở ra nổi.

Lúc tỉnh lại, ánh mặt trời đã dịu đi nhiều, lấp ló sau những đám mây. Bà cụ đi vào nhìn thấy chăn đệm treo rũ, quả nhiên sắc mặt lập tức xám xịt, đặt chiếc rổ trên tay xuống đi đến bên Sơ Vũ, cầu nhàu: “Tiểu Vũ, sao con cứ làm cho ngoại lo lắng mãi vậy?”

Sơ Vũ đui lý, nhỏ giọng nói: “Ngoại à, đã qua thời kỳ nguy hiểm của ba tháng đầu, không phải bác sĩ cũng bảo con nên vận động nhiều hơn sao?”

“Nhưng con cũng không thể làm những việc nặng nhọc như vậy được. Lúc trước thiếu chút nữa đã mất đứa bé, thế mà bây giờ con vẫn không chịu chú ý hơn. Aizza... con xem con làm được gì hay nào?”

Sơ Vũ kéo tay bà: “Ngoại, không phải trước đây ngoại có nói khi ngoại mang thai còn làm việc hay sao?”

Bà cụ đành chịu vỗ tay cháu gái: “Thời đại này phụ nữ có thai luôn được chăm sóc tận tình sao có thể so sánh với thời của bà được, thời ấy chúng ta có thai cũng như là chuyện thường.” Bà cụ thở dài, suy nghĩ một lát lại nói: “Sơ Vũ à, con còn trẻ, giờ lại có con, con không nghĩ cho mình thì cũng hãy vì con mình mà ngấm lại.” Đây là những lời mà bà cất giấu

trong lòng bấy lâu nay, thật tình bà không thể khoanh tay đứng nhìn cháu gái mình tinh thần ngày một xuống dốc như thế được.

Sơ Vũ cúi đầu im lặng.

“Nuôi dưỡng một đứa bé không phải là chuyện dễ dàng gì.” Lúc này đây chỉ là vừa mới bắt đầu, đau khổ sau này vẫn còn rất nhiều?” Sơ Vũ, có một vài nút thắt cuối cùng cũng phải tự mình cởi ra .”

Gió nhẹ thoảng qua, ánh mắt Sơ Vũ ảm đạm, giọng nói lí nhí: “Ngoại, chỉ là trong lòng con rất khó tiếp nhận đi đâu đó.” Tay cô ôm ngực, cô đã rơi vào hố quá sâu.

“Cháu gái đáng thương của ta, tất cả đã qua rồi .” Bà cụ an ủi.

Thế giới này không có gì là không thể vượt qua được.

Sơ Vũ cảm nhận được rằng đứa bé này không muốn rời xa cô, trải qua tai nạn lần đó nhưng nó vẫn luôn nằm chặt trong cơ thể cô, đã mang thai hơn ba tháng nhưng cô không hề bị ốm nghén, cô lờ mờ linh cảm được con cô nhất định sẽ là một đứa bé hiền lành, yêu thương mẹ nó.

Hôm sau cô cùng người hàng xóm lại đến bệnh viện kiểm tra. Bệnh viện trong thị trấn không lớn, người thì lại rất nhiều. Lấy xong số, mọi người lại ngồi xuống ghế trong hành lang cùng đợi. Đại Bảo đứng thật là một người chồng rất chu đáo, mỗi lần vợ anh đến khám thai anh đều đi theo săn sóc, dọc đường đi cũng rất ân cần hỏi han Sơ Vũ.

“Tôi vừa mua sữa đậu nành.” Đại Bảo đưa sữa đậu nành cho vợ và Sơ Vũ.

“Cám ơn.” Sơ Vũ cầm lấy bình sữa đậu nành nóng trong tay, trong lòng cũng dần ấm áp hơn.

Xung quanh họ đều là những người đến khám thai, không phải chồng đi cùng thì cũng là người nhà, Sơ Vũ chưa chút thu hút nào.

Vợ Đại Bảo quay đầu nhìn chồng nói: “Không phải mẹ muốn nhờ anh đi mua gì ư? Bây giờ anh đi đi.”

Đại Bảo có chút lo lắng.

“Có em và Sơ Vũ ở cùng nhau, anh lo lắng gì chứ. Anh đi đi, lát nữa quay lại thì vừa đúng lúc bọn em khám xong đấy, có thể về sớm.”

Lúc này Đại Bảo mới gật đầu rời đi.

Sơ Vũ nghiêng đầu, cười nhẹ: “Cám ơn.” Cô biết vợ Đại Bảo lo cô tủi thân nên mới nói Đại Bảo đi, những người khác đâu có chồng đưa đi, còn riêng cô mỗi lần đâu cô đơn lẻ bóng, nếu nói không để ý là nói dối.

Vợ Đại Bảo xoa xoa bụng: “Hiện tại tôi đã không nhìn thấy chân mình đâu nữa rồi.”

Sơ Vũ cười cười, mấy hôm nay chân cô thường hay bị chuột rút, nửa đêm đau tỉnh lại cũng chỉ có thể tự mình xoa bóp, những lúc ấy trong lòng cô lại có chút tủi hờn.

“Sơ Vũ, cô hãy ăn nhiều một chút, cô đã có thai hơn ba tháng mà người vẫn gầy như thế, ăn nhiều mới có sức khỏe, có chất dinh dưỡng để nuôi lớn thai nhi những ngày tháng sau này.”

Người ta thường nói khi tâm trạng thoải mái thì cơ thể sẽ hoạt động tốt, sẽ béo lên. Cuộc sống ở vùng núi này, tuy rất nhàn nhã, nhưng trong lòng cô vẫn âu sầu nên không thể béo lên được. Có đôi khi nửa đêm thức giấc, cô một mình lặng lẽ suy nghĩ lại lời của ngoại, sinh đứa bé một mình đúng là không hề đơn giản, đối với nó thật không công bằng.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nên không nghe thấy y tá gọi tên, đến khi vợ Đại Bảo lắc tay, cô mới chột giật mình.

Bác sĩ nói thai nhi khỏe, qua màn hình cô nhìn thấy được con mình, nước mắt bất giác chảy xuống.

“Thai nhi rất khỏe mạnh.” Bác sĩ cười trấn an nói.

“Chỉ là tôi cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Mấy tháng sau này phải nghỉ ngơi tốt, cô gầy quá, như vậy đối cơ thể người mẹ và đứa nhỏ đều không tốt.”

Sơ Vũ gạt đầu, lúc nhìn vào dấu chấm nhỏ trong tấm hình, đứa bé là niềm hy vọng của cô, trái tim cô đông đậy, tất cả mọi khổ đau cô đều có thể vượt qua.

***

Cuối tháng 12, cuối cùng cuộc diễn tập cũng đã kết thúc, anh vội vã trở về thành phố N. Tuy mệt mỏi nhưng vì chuyện của Sơ Vũ khiến anh nóng ruột muốn về thật nhanh. Từ Dịch Phong vì chuyện của Sơ Vũ mà cũng đứng ngẩn không yên, cả thể xác lẫn tinh thần như bị tra tấn. Đến thành phố N Tịch Hạo Trạch lập tức đi tìm Từ Dịch Phong.

Trên bàn đặt mấy vỉ thuốc, trong tay Tịch Hạo Trạch bùng ly nước, ngửa đầu uống một viên.

“Cậu bị ốm sao?” Từ Dịch Phong nhìn anh hỏi.

“Việc nhỏ thôi. Chuyện tố nhờ cậu đi điều tra có kết quả chưa.” Sắc mặt anh nhợt nhạt, trông thật sự rất mệt mỏi.

Trước đó Từ Dịch Phong đã đi điều tra ra được Giang Triết là người giúp Sơ Vũ sắp xếp tất cả. Giang Triết đã úp úp mở mở chuyện này khá lâu. Bây giờ Tịch Hạo Trạch đã trở lại, anh cũng không giấu diếm nữa, lấy túi hồ sơ màu vàng ra.

“Người tôi đã tìm được rồi, chỉ là...” Anh dừng lại một chút, Tịch Hạo Trạch không kiên nhẫn: “Cậu học tính lèm lề này đâu ra vậy.”

“Cô ấy bây giờ đang ở trong một ngôi làng nhỏ thành phố X.” Từ Dịch Phong đưa túi hồ sơ cho anh.

Tịch Hạo Trạch mở túi ra, đập vào mắt chính là hình ảnh Sơ Vũ với cái bụng to đứng trên bục giảng. Ánh mắt anh bùng lửa, cái bụng kia! Bao nhiêu năm sống trên đời Tịch Hạo Trạch chưa bao giờ trải qua giây phút này, kinh hoàng không biết làm sao, cả người tựa như chìm xuống đáy biển, không thở nổi.

Từ Dịch Phong nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ kia, bỗng nhiên anh nhớ lại vài năm trước, lúc Mạnh Hạ nói rằng đã có thai, khi đó tâm trạng anh như thế nào nhỉ, có lẽ đã quá lâu rồi, hoặc cũng có thể là anh không muốn hình tượng lại quá khứ kia nữa, anh khẽ cười: “Cái bụng kia chắc không phải do ăn nhiều mà béo ra đấy chứ.”

“Dịch Phong, vì sao cậu không nói sớm cho tớ! Một mình cô ấy và đứa bé ở đấy...” Đôi mắt Tịch Hạo Trạch đã đỏ ửng, giọng nói run run, đập mạnh lên bàn, mặt bàn thủy tinh nứt ra, giọng nói không kiềm chế được gào to:

“Ba năm, chết tiệt, tất cả đều giả dối!”

Từ Dịch Phong nhanh ngăn anh lại: “Hạo Trạch, cậu bình tĩnh chút đi. Lúc ấy có nói cho cậu thì cậu có thể làm được gì chứ? Cậu đi tìm cô ấy ư? Cậu có thể đưa cô ấy quay lại không? Không có khả năng đó. Tớ tin rằng cậu càng hiểu cô ấy hơn. Lỡ đâu sự xuất hiện của cậu càng kích thích cô ấy, đối với cô ấy và con đầu không tốt...”

Đúng vậy, Sơ Vũ thật sự không muốn gặp anh nên mới lừa anh rằng đứa nhỏ đã không còn. Cô lấy cớ này để lừa gạt anh có thể thấy được lòng cô hận anh bao nhiêu. Mỗi hơi thở của anh đều rất khó khăn, ngực nhói đau, cả người anh ngọt ngọt như bị một vật nặng trĩu nào đó đè bẹp xuống,

“Cậu dự định sẽ làm thế nào? Có nói cho người nhà không?”

Tịch Hạo Trạch nắm chặt những tấm ảnh trong tay, giọng nói bình tĩnh: “Đợi đến khi tớ gặp lại cô ấy đã rồi tính. Bây giờ vẫn cứ giấu người nhà thôi.” Nói ra lại sợ nội ruột sôi sục.

Từ Dịch Phong cân nhắc một chút rồi nói: “Việc lúc trước ở bệnh viện đầu là do Giang Triết sắp xếp, Hạo Trạch tình địch lần này của cậu quả là không tầm thường.”

“Vậy thì sao.” Tịch Hạo Trạch nhắm mắt che đi nỗi đau khổ, thật ra Giang Triết chưa bao giờ tồn tại giữa cô và anh.

“Này, đây là thứ đặc biệt chuẩn bị cho cậu.” Từ Dịch Phong nói xong thì lấy từ trong túi ra một tấm bạc vi dít.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Anh liếm đôi môi khô nứt của mình, thì thầm: “Sơ Vũ, anh đã đến rồi.”

Tịch Hạo Trạch gần như không tin được c ần lấy tấm hình, ánh mắt lộ ra niềm vui sướng không kể xiết, tựa như đang c ần vật báu trong tay. Thật ra anh vẫn có một chút gì đó mơ hồ, bước gần đến ánh đèn, nương theo ánh sáng nhìn kỹ, trong anh giờ đây vui sướng và đau khổ mâu thuẫn đan xen.

“Dịch Phong, cậu nhìn xem là con tở đây.” Người nào đó đang đắm chìm trong hạnh phúc tự mình vẽ ra.

Từ Dịch Phong lạnh lùng liếc anh, trong lòng oán th ần, vợ cậu còn không c ần cậu chứ đừng nói là con: “Tở về đây.”

Tịch Hạo Trạch căn bản không thèm đếm xỉa gì đến bạn mình.

Ngày hôm sau khi ánh nắng đầu tiên lộ ra, dựa theo địa chỉ mà Từ Dịch Phong để lại anh đến thành phố X. Sương mù mờ mịt, cả đoạn đường đi anh chạy như bay, cuối cùng cũng đến thôn trang vào giữa trưa. Đó là một ngôi làng nằm cạnh vách núi, bao quanh là dãy núi hùng vĩ, không khí thoáng đ ảng. Anh dừng xe ở đầu cổng thôn, lâu lắm mới có người từ xa đến, tiếng chó sủa ần ỉ cả lên.

Ngay sau đó liền có một cụ già đi đến. Tịch Hạo Trạch xuống xe, bước đến: “Xin lỗi, làm ơn cho hỏi ở trong thôn này có bà cụ Nam không ạ?”

Cụ già nheo mắt nhìn người đàn ông nho nhã lễ độ trước mặt, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt rồi nhiệt tình nói: “Có, có, ngôi nhà trệt nhỏ cuối thôn kia chính là nhà của bà.” Ông cụ còn tận tình chỉ đường.

Tịch Hạo Trạch gật đầu nói lời cảm ơn. Anh từng bước đi đến trước cổng nhà bà Nam, từng luồng khói bếp lan tỏa ra sân khiến cho khóe mắt anh có chút cay cay nghẹn ngào, anh nâng tay gõ cửa.

“Ai đấy?” Bà cụ đi ra mở cửa ra, trước mắt bà là một người đàn ông hiên ngang đầy khí chất, bà có hơi kinh ngạc, neho mắt hỏi: “Cậu tìm ai đấy?”

Tịch Hạo Trạch nghẹn ngào: “Ngoại, cháu đến tìm Sơ Vũ .”

Tiếng “ngoại” này thật sự làm cho cảm xúc bà cụ trăm mối ngổn ngang, bà đứng ngây người.

“Ngoại, cháu đến tìm Sơ Vũ, cháu là ch ồng của cô ấy, Tịch Hạo Trạch.” Tối qua anh đã nói chuyện qua với Tịch Hạo Nguyệt, cô biết anh trai muốn tìm Sơ Vũ thì li ền giờ hai tay tán thành hơn nữa còn bày anh phải thật mặt dày mày dạn vào, người phụ nữ có mạnh mẽ cỡ nào cũng sẽ phải thua, Sơ Vũ sẽ mềm lòng, tóm lại nhất định sẽ tha thứ cho anh. Tịch Hạo Trạch buồn cười.

Hai người cứ vậy đứng ở cửa, lát sau có người trong thôn đi ngang qua từ xa hỏi: “Bà, trong nhà bà lại có khách à?”

Bà cụ thở dài, không mặn không nhạt nói: “Cháu vào trước đi.”

Tịch Hạo Trạch lập tức theo sau.

Bà cụ không nói gì, vào phòng bếp tiếp tục nhóm lửa. Phòng bếp rất nhỏ, trong nhà vẫn dùng bếp củi để nấu nướng, thật đã nhiều năm lắm rồi anh chưa nhìn thấy bếp củi . Lát sau nước trong ấm sôi lên sùng sục, bà cụ đứng lên mang bình thủy đến, mở nắp ra chuẩn bị đổ nước vào.

“Đề cháu.” Tịch Hạo Trạch nhanh tay lấy gáo đổ nước giúp bà.

Bà cụ vẫn lặng im như trước . Đổ nước vào lại quay ra ngoài sân, đi đến một góc đặt bó củi xuống. Tối nay trời sẽ mưa, nhân tiện thời tiết còn khô ráo bà chặt củi trước.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy thế liền cởi áo khoác ra treo lên dây, xắn tay áo lên cao, không nói một lời cầm lấy chiếc rìu trong tay bà Sơ Vũ rồi bắt đầu chẻ từng thanh một.

Bà cụ chà chà tay, bưng ghế đến ngồi một bên, cầm lấy một rổ chuẩn bị khâu vá.

Mảnh sân nhỏ vào giữa trưa thật yên ắng. Hòa nhịp với tiếng “bộp bộp” chẻ củi là tiếng gà gáy và chó sủa từ bên ngoài truyền đến. Bà cụ đang thêu hình con hổ trên đôi giày nhỏ, thỉnh thoảng lại nhìn qua Tịch Hạo Trạch, động tác trong tay chậm chạp. Nhìn thấy trên trán Tịch Hạo Trạch đã lấm lấm mồ hôi, bà cụ chợt nảy ra một ý nghĩ.

Bà đứng lên vào nhà, lát sau bà cầm cốc nước đi đến bên cạnh Tịch Hạo Trạch: “Cháu để xuống đi.” Rồi đưa nước cho anh, Tịch Hạo Trạch nhận lấy, quả thật anh cũng rất khát một hơi uống hết.

Chợt nghe bà cụ bình thản nói: “Tiểu Vũ đến nhà ta đã mấy tháng nay rồi nhưng con bé chưa từng nói cho ta về chuyện của hai đứa. Ta cũng biết giữa hai đứa đã xảy ra chuyện cho nên con bé mới mang con đến đây. Con bé không nói nhưng ta nhìn vẫn có thể hiểu ra, đứa nhỏ này cho dù có chịu đắng cay khổ cực cũng chỉ giấu trong lòng.”

“Ngoại, cháu xin lỗi.” Tịch Hạo Trạch trầm giọng nói, lòng anh đau thắt lại.

Bà cụ liên tục khua tay: “Những lời này cháu không cần nói với ta.” Dừng một chút bà lại nói tiếp: “Con bé hôm nay đã lên bệnh viện trên thị trấn kiểm tra, cháu đi đón nó đi. Đây là số điện thoại con bé.”

Tịch Hạo Trạch kinh ngạc nhìn ngoại Sơ Vũ.

“Đi đi, cháu đi đón nó về đi.”

Tịch Hạo Trạch lái một mạch hơn bốn mươi phút cuối cùng cũng đến thị trấn. Anh vội vàng gọi điện thoại cho cô, thế nhưng đầu bên kia chỉ vang lên âm thanh “tút tut”, anh sốt ruột, hơi thở dồn dập.

Sau một hồi, điện thoại cuối cùng cũng được kết nối.

“A lô, Sơ Vũ” anh gấp gáp gọi tên cô, bên kia chỉ vọng lại âm thanh ồn ào nhốn nháo: “Sơ Vũ, em đang ở đâu đấy?”

“Em ở đâu?” anh không hiểu, thanh âm tăng cao, trong lòng lơ mơ cảm thấy có chuyện không tốt đã xảy ra.

Đầu dây bên kia vẫn không lên tiếng.

Đôi mắt Tịch Hạo Trạch đỏ bừng, anh hoảng hốt lo lắng đập mạnh vào tay lái.

Bên ngoài, một dãy dài xe cảnh sát hú còi inh ỏi, dân tình đua nhau đổ xô ra xem, tất cả làm anh hiểu được có lẽ tình huống rất nghiêm trọng.

Tịch Hạo Trạch lập tức xuống xe chạy lên trung tâm mua sắm lớn của thị trấn, nơi hàng ngàn người dân bu quanh. Lực lượng cảnh sát vũ trang phải vây quanh thành vòng tròn để sơ tán người dân.

Tịch Hạo Trạch chạy đến đám đông kéo lấy một người đàn ông trung niên hỏi: “Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trời ạ, là vụ cướp của, tên kia bắt cóc một người phụ nữ có thai lại làm con tin.” Về mặt người đàn ông khiếp sợ.

Tịch Hạo Trạch như chết lặng sau khi nghe xong những lời này, sắc mặt tối tăm làm cho người ta sợ hãi. Anh chạy lên phía trước thì bị một nhân viên cảnh sát giữ chặt tay lại: “Đừng chí, mời anh đi ra.”

Tịch Hạo Trạch hất mạnh anh ta ra, rút thẻ công tác từ trong túi ra: “Tôi là phó đoàn trưởng trung đoàn lục quân, đưa tôi đi gặp đội trưởng của các anh” Nhân viên cảnh sát kia có chút kinh ngạc nhưng liếc nhìn lập tức dẫn anh đi.

“Đội trưởng, anh ấy muốn gặp anh.”

Tịch Hạo Trạch trình thẻ công tác, rồi nói một câu: “Tôi muốn vào trong đây.”

Đội trưởng Cao Minh không thèm liếc nhìn chiếc thẻ kia, lớn tiếng nói: “Không được.” Sau đó cũng không để ý đến anh tiếp tục chỉ huy.

Tịch Hạo Trạch chạy đến kéo áo anh ta, ánh mắt tràn đầy tức giận: “Người trong đó là vợ tôi.”

Cao Minh giật tay anh ta ra: “Đội trưởng Tịch, anh là một quân nhân, chúng tôi có nguyên tắc của mình, mời anh phối hợp cho.” Anh trịnh trọng gần từng tiếng, rồi lại bình tĩnh ra lệnh: “Súng bắn tỉa chuẩn bị.”

Lại quay sang nói thêm: “Đội trưởng Tịch, bây giờ anh hãy suy nghĩ lát nữa làm sao để trấn an vợ mình đi. Mọi chuyện còn lại, xin hãy tin tưởng chúng tôi.”

Tịch Hạo Trạch tựa như một con sư tử nổi giận điên cuồng, giữ chặt cổ tay anh ta: “Cô ấy là vợ của tôi, tôi nhất định phải đi vào cứu cô ấy.” Ánh mắt của anh kiên trì quyết không bỏ qua.

Cao Minh nhìn thẳng anh, yên lặng vài giây, rồi buông ra một chữ: “Được!” Khóe miệng anh nhếch lên, dĩ nhiên anh hiểu Tịch Hạo Trạch có năng lực đó, một tay thiện xạ bách phát bách trúng.

“Kẻ bắt cóc là một nhân viên bảo vệ bị sa thải, vợ anh ta mấy hôm trước bị đụng phải xe, toàn thân bị liệt, tên lái xe kia đã chạy trốn đang bị truy nã. Cảm xúc anh ta hiện tại đang không ổn định, bắt giữ hai con tin trên đó cả ngày trời rồi, chuyên gia đàm phán hiện tại đang thương lượng.”

Tịch Hạo Trạch vừa nghe vừa mặc áo chống đạn, sắc mặt tối sầm lại.

Trên sân thượng rộng, người đàn ông cầm súng, bộ mặt điên cuồng: “Các người đừng tới đây, lại đây tôi sẽ liền nhảy xuống cùng cô ta.”

Người phụ nữ mang thai đáng thương đang hoảng sợ gào khóc, tay trái của tên kia bóp cổ cô, tay phải cầm súng dí lên người cô.

Sau khi Tịch Hạo Trạch lên sân thượng, ánh mặt trời chói chang làm anh nheo mắt, phút giây nhìn thấy mục tiêu kia anh vui mừng nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại. Sau khi kiểm tra hoàn cảnh xung quanh xong anh nhìn Cao Minh gật đầu.

Dưới chân người phụ nữ kia ướt đầm máu, tình huống đã rất nguy kịch. Anh nâng súng lên tầm ngắm.

Kẻ bắt cóc đang cố kéo người phụ nữ ra cạnh mái nhà, Tịch Hạo Trạch nheo mắt, ngón tay chậm rãi bóp cò, trong chớp mắt, viên đạn phóng tới mục tiêu.

Tên kia bị trúng đạn vào vai hét lớn. Đại đội trưởng rất nhanh liền gạt tên kia ngã xuống đất.

“Gọi xe cấp cứu.”

Hòn đá nặng trĩu trong lòng Tịch Hạo Trạch cuối cùng cũng được buông xuống.

Sau khi xử lý hiện trường xong, đội trưởng đi đến cạnh Tịch Hạo Trạch, hai người hiểu ý bắt tay chúc mừng.

Tịch Hạo Trạch sờ mũi: “Không phải vợ tôi.”

Sau lại, trong quân khu N mọi người cứ truy vấn tai nhau câu chuyện, có đội trưởng nọ nhận lầm vợ, anh dũng chiến đấu với kẻ bắt cóc. Trà dư tửu hậu, mọi người trêu đùa.

Đi xuống, Tịch Hạo Trạch lấy điện thoại ra, cuối cùng ánh mặt trời cũng rọi sáng làm lu mờ đi đám mây đen lơ lửng kia, anh ngẩng đầu lên bỗng dưng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia. Anh nhanh bước tiến lên, hơi thở nặng nề gọi: “Sơ Vũ. “

Sơ Vũ ngẩng đầu tóc tai rối bù, cả người bị dọa đến khiếp sợ, sắc mặt nhợt nhạt đứng trước xe cứu thương lặng thinh rơi lệ, tay nắm chặt người

phụ nữ có thai vừa bị bắt. Thực không khéo Sơ Vũ và vợ Đại Bảo đang chuẩn bị đến mua một ít đồ dùng cá nhân thì gặp phải cảnh tượng này.

Tịch Hạo Trạch nắm lấy tay cô, cảm xúc trăm mối ngổn ngang. Khoảng khắc đấy, anh hiểu được rằng cả đời này anh sẽ không bao giờ buông tay cô nữa.

Sơ Vũ khóc vì bị khiếp sợ. Nhìn vợ của Đại Bảo cả người dính đầy máu, cô không biết nên làm gì bây giờ? Tựa như cô khi đó... ngửi thấy mùi máu, dạ dày cô lại cảm thấy khó chịu, đột nhiên cô cúi người nôn khan.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy cái bụng to kia, đột nhiên cảm thấy đau lòng, như bị ai đây đâm mạnh vào, giờ phút này anh không hề vui mừng chỉ lo lắng cho sức khỏe cô.

“Sơ Vũ, cô ấy sẽ không sao.” anh kéo cô qua, dịu dàng dùng cổ tay áo lau đi vết nôn trên miệng cô.

Ánh mắt hai người đối diện, trao cho nhau những ý nghĩ thầm kín không nói nên lời. Sơ Vũ mặc chiếc áo khoác đen rộng, khuôn mặt đã gầy đi rất nhiều. Người gầy yếu nay lại mang thêm cái bụng lớn. Tịch Hạo Trạch ôm cô, mặt cô vùi vào ngực anh, mùi hương quen thuộc thoang thoảng làm tim anh lắng đọng, anh liếm đôi môi khô nứt của mình, thì thầm: “Sơ Vũ, anh đã đến rồi.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 48: “Vì đứa nhỏ phải miễn cưỡng như vậy anh có cảm thấy hạnh phúc không?”

“Anh đến trễ rồi.” Cô không ngừng lặp lại những lời này, còn có khuôn mặt của anh, đến rồi đi đến rồi đi không thể nào quên được. Cảnh tượng máu me đầm đìa kinh khủng kia lại hiện về. Cô cảm thấy toàn thân như bị xé nát, bụng quặn thắt.

Cô lắc đầu hoảng loạn, mái tóc ướt đầm mồ hôi. Tịch Hạo Trạch nhìn thấy cô không ngừng dậm chân, hai tay nhanh chóng ôm chặt cô, nhẹ nhàng an ủi: “Sơ Vũ, không sao rồi, đã không sao rồi.”

Anh không ngừng lặp lại câu nói kia, tựa như kỳ tích Sơ Vũ đã bình tĩnh trở lại.

Lúc cô tỉnh dậy, đôi mắt chậm rãi mở ra, ánh mắt đen láy nhưng mơ hồ nhìn sang người bên cạnh giường, ánh đèn bao phủ lên người anh, đây không phải là mơ! Tay cô hơi động đây, Tịch Hạo Trạch giật mình, đôi mắt sáng rực: “Em tỉnh rồi à.”

Sơ Vũ gượng dậy nhưng toàn thân đau nhức không chút sức lực. Anh vẫn nắm chặt tay cô như trước không có ý định buông ra.

Sơ Vũ nâng tay phải lên.

“Em muốn gì để anh đi lấy.” Hai hàng lông mày Tịch Hạo Trạch nhíu lại nói.

Sơ Vũ hơi nghiêng người, nắm chặt lấy tay, tựa hồ đã cố hết sức, mày nhíu chặt lại. Sắc mặt Tịch Hạo Trạch lộ lên một tia vui mừng.

Nhưng trong nháy mắt niềm hạnh phúc rạng ngời kia liền biến mất. Giây phút này đây, vứt bỏ đi thân phận, anh cũng chỉ là một người chồng người cha không tròn trách nhiệm. Nhìn chiếc bụng to của cô, chắc hẳn cô đã phải chịu biết bao khổ cực và tủi hờn, anh chua chát mở miệng: “Em có đói bụng không?”

Sơ Vũ không trả lời anh mà lại hỏi: “Tiểu Phân thế nào rồi?” Nhớ lại bộ dạng đau đớn của Tiểu Phân lúc ấy tim cô lại đập thình thịch.

Tịch Hạo Trạch ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền hiểu ra: “Cô ấy rất tốt, đã sinh con trai. Mẹ tròn con vuông.” Nói xong ánh mắt anh nhìn xuống bụng Sơ Vũ, trong lòng lảng lảng thở dài: “Anh đã nói với ngoại rồi.”

Sơ Vũ cũng hiểu rằng anh đã gặp bà ngoại, bằng không làm sao có thể biết cô đang ở trên thị trấn.

Sơ Vũ cố gượng ngẩng dậy, Tịch Hạo Trạch lấy gối đặt sau lưng cô, rồi pha một cốc nước ấm. Sơ Vũ nhận lấy uống hết, đặt cốc sang một bên.

Hai người không nói chuyện, căn phòng chìm vào yên lặng. Sơ Vũ cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm vào bụng mình, hai đứa trẻ hôm nay đã bị hoảng sợ, ngày thường giờ này chúng nó hẳn là đang ngủ, lúc này lại động đậy, cô bất giác mỉm cười.

Lâu lắm rồi Tịch Hạo Trạch mới nhìn thấy được nụ cười trên đôi môi kia, nụ cười này tựa như một con dao xoay sâu vào tim anh.

Tịch Hạo Trạch thấy khuôn mặt cô nhợt nhạt: “Em vẫn chưa ăn cơm tối, ở đây có một ít cháo nóng.”

Sơ Vũ rất muốn thẳng thừng nói: “Em không đói.” Nhưng bụng cô đã sôi ùng ục làm cô không thể thốt nên lời, cho dù cô không muốn ăn cũng không thể để hai đứa bé trong bụng đói được.

Tịch Hạo Trạch thấy cô không nói chuyện, múc cho cô một bát cháo gà, trong chớp mắt cả phòng tỏa ra mùi nồng đậm. Anh múc một thìa đưa đến

bên miệng Sơ Vũ, Sơ Vũ vừa định cầⁿ lấy bát, ngửi được mùi cháo, cả người khó chịu muốn nôn.

Tịch Hạo Trạch vội vàng đặt bát xuống, lòng thất lại , Tịch Hạo Trạch dịu dàng vuốt nhẹ lưng cô, anh không dám tưởng tượng năm tháng qua cô đã một mình vượt qua như thế nào ?

Sơ Vũ thật vất vả mới nghiêng người lại, tay che miệng, vẻ mặt xám nhợt.

“Em muốn ăn gì?” Tịch Hạo Trạch đồi đi bát cháo kia.

Sơ Vũ vuốt bụng: “Miến chua cay.” Nói xong cô lại nhìn ra bầi trời tối đen như mực, lúc này đúng là có chút làm khó anh.

Tịch Hạo Trạch khoác áo vào r ấi lên tiếng: “Anh đi mua giò, có chuyện gì thì em cứ tìm y tá.” Anh trười mướn nhìn cô. Anh đi r ấi, Sơ Vũ lắ^{ng} lắ^{ng} nhìn ra cửa, trong không khí dường như còn lưu lại của hơi thở anh, bỗng nhiên hai đũa nhỏ trong bụng cô ra sức đá. Chẳng lẽ hai đũa không nỡ rời xa ba mình ?

Cô nhắm mắt lại, chuyện xảy ra hôm nay đầi vượt ngoài tầi dự đoán của cô. Cô mơ màng lại ngủ thiếp đi, cô lại mơ thấy ngày đó cô mặc một chiếc váy trắng rất đẹp trong một khung cảnh hữu tình, thế nhưng cô lại cảm thấy hạnh phúc ấy thật xa vời.

Cô mê man cho đến khi bị mùi vị miến chua cay làm tỉnh dậy. Cô không hỏi anh đã mua ở đầi được, cô đói bụng ăn cả một bát lớn. Tịch Hạo Trạch lắ^{ng} thính không nói một lời đợi cô ăn xong, anh mới nhắc đũa bắt đầi ăn, nhưng khoảng thời gian chờ đợi kia có hơi dài, miến trong bát đã trương lên, vậy mà ăn hết sạch tron.

Sơ Vũ kinh ngạc nhìn anh vài lầi, nhìn thấy trên áo khoác anh có hơi ướt lại quay sang cửa sổ, quả nhiên ngoài trời đang mưa lắ^t phắ^t.

Điềi kiện phòng bệnh trong thị trấn có hạn, giường ngủ nhỏ, ban đầi Tịch Hạo Trạch ngủ trên ghéi sô pha nhỏ, Sơ Vũ đã ngủ suốt một buổi

chiều bây giờ không còn muốn ngủ nữa. Cô nghiêng mình lặng lặng ngắm nhìn người trên sofa. Cúc áo sơ mi thỉnh thoảng lại phản lên ánh sáng bóng, Sơ Vũ còn nhớ rõ đó chính là chiếc áo mà cô đã tặng anh sau khi nhận được tháng lương đầu tiên, nay lại nhìn thấy nó nhưng đã là cảnh còn người mất. Sau những chuyện đắng cay, cô đã quyết tâm buông tay. Cô cần môi, trái tim cô thất lại, đau nhói.

Sắc mặt anh nhợt nhạt, mệt mỏi, thỉnh thoảng lại ho nhẹ vài tiếng, những anh vẫn cẩn thận cố ho thật nhỏ giọng.

Tình yêu là một thứ rất rõ ràng, nếu có nhân ắt có quả. Tịch Hạo Trạch nghĩ rằng là không yêu vẫn có thể vui vẻ cười cợt. Sơ Vũ vì tình yêu không hề do dự đồng ý cưới anh. Ai có thể ngờ được, khi mọi chuyện đổ vỡ, người sớm không còn là người lúc ấy nữa rồi, trái tim bất giác đã rơi vào bể tình.

“Sơ Vũ, cùng anh trở về nhé.” Giọng anh hơi khàn.

Nghe xong lời anh nói, cô nhợt nhạt cười nhếch môi. Mấy tháng này cô trải qua đau khổ không phải vì chờ đợi một câu nói cùng anh trở về.

“Bởi vì đứa nhỏ?” cô ghen ngào hỏi.

Tịch Hạo Trạch ngăn ra: “Không phải, là vì em.” Anh ngẩng dậy, hơi thở gấp gáp tựa hồ cố đè nén gì đấy. Anh từng bước đến gần cô chậm rãi ngẩng xuống bên cạnh đường, một chân quỳ gối lên sàn nhà, ánh mắt đối diện cô. Trong bóng tối, anh vẫn có thể cảm nhận được nụ cười trên môi cô.

“Chỉ vì em.” Anh lặp lại, thanh âm bình thản nhưng kiên định, nắm chặt tay cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô: “Sơ Vũ, đừng tự dày vò bản thân nữa.” Hạo Nguyệt từng hỏi anh rằng anh có yêu Sơ Vũ không, vào thời điểm anh nghĩ rằng Sơ Vũ bị bắt cóc, cuối cùng trong lòng anh cũng đã có câu trả lời rõ ràng.

Sơ Vũ lặng yên nghe anh nói rồi quay người lại, nở nụ cười chua xót: “Em mệt mỏi lắm rồi.” Toàn thân cô mệt mỏi, trái tim cô càng mệt hơn, cô tựa như mê man.

“Vì đứa nhỏ phải miễn cưỡng như vậy anh có cảm thấy hạnh phúc không? ” Một lúc sau cô lại lên tiếng.

Trần mặc, vẫn là trần mặc. Mãi đến khi đôi chân đã tê cứng, tựa như bị hàng vạn con kiến chích, anh đứng lên, trầm giọng nói, từng từ rất rõ ràng: “Không phải vì đứa nhỏ, mà là bởi vì yêu!”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: “Bác sĩ, cô có chắc chắn đó là thai đôi?”

“Không là vì đứa bé, mà bởi vì yêu!” Anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô, tình cảm nói .

Câu nói sâu sắc ấy cứ văng vẳng bên tai Sơ Vũ, khắc sâu vào tim cô. Rồi đột nhiên cô lại cảm thấy xót xa. Chỉ là bản thân cô không đủ dũng khí, cô muốn hỏi vậy tình cảm của anh dành cho Tô Y thì sao? Miệng mấp máy nhưng vẫn không sao có thể thốt nên lời. Lặng lẽ quay đầu lại, ánh đèn mờ mờ, sự bất lực trên khuôn mặt Tịch Hạo Trạch làm lòng cô chua xót, là tình yêu đến muộn sao? Buồn bã pha lẫn thất vọng đang gào thét trong tâm trí, cô nhắm mắt lại, hai hàng lệ lăn dài.

Chân trái cô đột nhiên bị chuột rút, từng cơn đau thắt ập đến, cô không thể chịu đựng được, hít sâu, cắn chặt răng, gắng gượng ngẩng dậy.

Tịch Hạo Trạch liền phát hiện ra sự khác thường của cô, vội vàng bật đèn lên. Anh vẫn chưa biết được phụ nữ khi mang thai phải khổ sở như thế, ngọn đèn mờ nhạt, bởi vì đau nhức mà khuôn mặt trông cô xanh xao tì ều tụy.

Anh hất chân lên để nhìn thấy rõ hơn, sắc mặt ngày càng trầm xuống. Hai chân cô sưng lên như ổ bánh mì, có lẽ do thường ngày xoa bóp nhiều nên trên da để lại nhiều vết bầm tím đến kinh người. Tay anh run lên, cố gắng kìm nén nỗi đau trong lòng.

Kỹ năng của Tịch Hạo Trạch không thể giảm bớt sự đau nhức, lòng bàn tay anh rất ấm áp, nhưng không giống với độ ấm của trước kia, cô có hơi nghi ngờ, nhưng cuối cùng cũng không nói ra khỏi miệng.

Qua một hồi lâu, đầu gối đã bớt run rẩy, Sơ Vũ rút chân về

Tịch Hạo Trạch đặt tay xuống, giọng nói khàn đặc: “Em nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Sơ Vũ cũng rất mệt mỏi chẳng bao lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Trên hành lang lạnh lẽo, gió ngoài trời thổi mạnh, từng đợt gió gào thét bên khung cửa sổ. Ánh đèn mờ chiếu xuống thân hình cao gầy tạo thành cái bóng dài trùng điệp cuối hành lang. Gió lạnh thổi góc áo bay phất phới.

“Cô ấy đã mang thai năm tháng , bụng đã lớn, chân bị phù cả lên .”

...

“Vâng, được. Bác Trương phiền bác rồi, việc này mong bác tạm thời hãy khoan nói với người nhà cháu đã.”

Tắt máy, toàn thân anh lạnh lẽo đi vào phòng. Anh nhìn chằm vào vóc dáng trên giường kia, sau lại nhìn xuống bụng. Anh đi đến bên giường, không kìm được lòng anh nâng tay vuốt ve bụng cô. Tuy cách một tấm chăn nhưng anh vẫn cảm giác được nhịp đập của đứa nhỏ, thành thịch thành thịch, thế nhưng lòng anh áy náy đau đớn.

Cả người Sơ Vũ không thoải mái, giấc ngủ không sâu mà nhíu lại. Tịch Hạo Trạch lấy gối bên sofa, nhẹ nhàng nhắc chân cô lên đặt gối xuống dưới.

Anh nghiêng chặt răng, lòng day dứt, lặng yên ngồi ngắm nhìn cô với đôi mắt tràn ngập dịu dàng và yêu thương. Anh cúi người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô. Giúp cô đắp chăn, nâng tay tắt đèn, rồi quay lại nằm xuống sofa.

Tất cả mọi thứ đều quay trở lại yên tĩnh như vốn có, Sơ Vũ chậm rãi mở mắt, nụ hôn lạnh lẽo kia vừa hư ảo vừa chân thật, cô nghe thấy một tiếng thở dài. Khoảng khắc tay anh đặt lên bụng cô đã tỉnh, cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không thể nghĩ ra một lý do.

Ngày hôm sau thời tiết rất xấu. Mưa rơi triền miên cả một đêm nhưng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại. Sơ Vũ đứng bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời xám xịt trong lòng lo lắng sợ ngoại bận tâm về cô một đêm không ngủ.

Lúc bác sĩ đi đến phòng cô kiểm tra, Tịch Hạo Trạch đứng một bên, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Vị bác sĩ nữ kia trước kia đã khám qua cho cô nên có ấn tượng với Sơ Vũ, cô trấn an: “Ba đứa bé cứ bình tĩnh đi, không cần phải lo lắng quá đâu.”

Sơ Vũ nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Trịnh, mấy hôm nay tôi luôn cảm thấy tức ngực, Lúc ngủ cảm thấy khó thở, thở không nổi.”

Tịch Hạo Trạch nghe thấy cô nói thế sắc mặt bỗng dưng tái mét, hai tay siết chặt.

Trịnh bác sĩ gật đầu: “Thai nhi phát triển ngày càng lớn, đây là dấu hiệu bình thường, hướng h ồ cô đang mang song thai.” Bà quay đầu sang Tịch Hạo Trạch tiếp tục nói: “Buổi tối khi ngủ thai phụ tốt hơn nên nằm nghiêng về phía bên trái, ba đứa trẻ phải chú ý giám sát nhiều hơn nữa.”

Tịch Hạo Trạch đã sớm bị ba chữ “mang song thai” làm cho giật mình, anh có cảm giác mờ lung.

Anh khó khăn mở miệng hỏi: “Bác sĩ, cô có chắc chắn đó là thai đôi?”

Cô bác sĩ vừa ngạc nhiên vừa buồn cười khi nhìn bộ dáng của anh, cô đã gặp qua nhiều đôi vợ chồng nhưng cô chưa gặp một cặp vợ chồng nào thú vị như vậy, hơn nữa một người cha như vậy lại càng hiếm hơn: “Thai nhi đã được 22 tuần rồi , trời ạ, anh như vậy là vẫn chưa đủ tiêu chuẩn làm ba rồi, phải cố lên nữa đấy .”

Đúng vậy, anh đâu chỉ là không đủ tiêu chuẩn, anh thật sự là một người chồng tồi, không đáng được làm ba, anh cười tự giễu, có chút khổ sở.

Qua bữa trưa, Tịch Hạo Trạch đi theo bác sĩ lấy bao nhiêu là sách dành cho phụ nữ đang mang thai, rồi cùng Sơ Vũ ngồi nghiên cứu ở trong phòng bệnh. Sơ Vũ nhìn vào bộ dáng anh, nói thật nói không cảm động là dối lòng. Nhưng chỉ cần nhớ đến sự lừa dối của anh, một chút ấm áp kia liền tan biến, thậm chí trong nháy mắt chỉ còn lại sự mất mát.

Đang bận đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, khi Tịch Hạo Trạch đi đến bên cạnh, bất chợt khiến cô giật mình, anh rất tự nhiên khoác áo ngoài cho cô. Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi âm thầm, từng đoàn người qua lại trên đường một cách miễn cưỡng. Vì đột không khí lạnh tràn về nên gần đây người bị cảm rất nhiều. Trên đường không ít gia đình đưa con nhỏ đến bệnh viện khám, cảnh tượng ấm áp của gia đình ba người vui vẻ bên nhau không khỏi khiến Sơ Vũ ghen tỵ, chăm chú nhìn.

“Đừng đứng mãi vậy, em hãy ngồi xuống nghỉ lát đi.”

Hơi thở ấm áp của anh phả phất lên mặt cô, Sơ Vũ nghe xong bất giác cúi đầu, đi đến bên giường ngồi xuống, im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Em phải đi về.”

“Không được, bác sĩ nói em cần phải ở đây tĩnh dưỡng một thời gian.”

Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn anh rồi cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc của cô, không đành lòng: “Sơ Vũ, trong khoảng thời gian này em đừng nên tức giận với anh. Em hiện tại đang mang thai lại ở nhà bà ngoại anh rất lo.”

Khóe miệng Sơ Vũ bỗng nhiên nở ra một nụ cười lạnh lẽo, vẫn là vì đứa bé. Cô nghiêng mặt qua, Tịch Hạo Trạch không biết làm thế nào, nhỏ giọng nói: “Anh đã bảo người đi đón ngoại đến đây.”

Hàng mi Sơ Vũ khẽ động, từ sau khi cô tỉnh lại, Tịch Hạo Trạch đối với cô đều rất cẩn thận, nhưng lại càng như vậy lòng cô lại càng cảm thấy khó chịu. Cô ngẩng đầu, đúng lúc đón nhận ánh mắt của Tịch Hạo Trạch, đôi mắt đen như mực kia tựa như lốc xoáy hấp dẫn ánh nhìn của cô, cô bối rối xoay mặt đi.

Nhất thời b ầu không khí trong phòng tĩnh lặng.

Cũng may đúng lúc bà ngoại đến, Sơ Vũ nhìn thấy ngoại hồn đá nặng trong lòng rốt cuộc cũng được buông xuống. Cô không biết tiếp theo đây sẽ làm thế nào, có ngoại cùng cô ít nhất vẫn tốt hơn là cô phải một mình đối mặt với anh.

***

Buổi chiều hôm đó Giang Triết nhận được tin tức của Sơ Vũ, anh cô đơn đứng bên cửa sổ, ánh mắt bình thản nhìn về phía hoàng hôn đang dần buông xuống chân trời. Ngón tay thon dài kẹp giữa một điếu thuốc, đến khi điếu thuốc cháy đến tận cuối đốt anh vẫn duy trì động tác ban đầu.

Giang Triết kéo nhẹ cà vạt, đi đến chiếc bàn lớn nhấc điện thoại lên: “Hãy từ chối buổi tiệc hôm nay cùng Chung Lãng.”

“Giang tổng, buổi tiệc hôm nay Chung tổng sẽ tự mình đến, anh không đi...” Trơ lý do dự nói.

“Hôm khác tôi sẽ hẹn lại Chung Lãng .” Giang Triết mệt mỏi xoa thái dương, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hãy giúp tôi chuẩn bị một ít đồ dùng cho phụ nữ có thai.” Nói xong, khoe miệng anh chậm rãi nở nụ cười, đã đến lúc nên đi thăm con nuôi rồi, cũng không thể để ai đó cướp trước được.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Em vẫn yêu anh nhưng chỉ là đã sớm không còn chấp nhất phải ở bên cạnh anh nữa rồi

Mưa rơi rả rích hòa quyện trong tiếng gào thét của gió, trong phòng bệnh tĩnh lặng.

Bà ngoại ung dung nhìn hai đứa, sắc mặt cháu gái xanh xao, còn vẻ mặt cháu rể thì tựa như ăn mướp đắng, bà đành chịu lắc đầu, muốn cởi chuông thì phải tìm được người buộc chuông, chuyện vợ chồng trẻ, bà già như bà không nên nhúng tay vào. Sơ Vũ uống hết bát canh gà, bà thu dọn bát muống xong xuôi rồi nói: “Bà qua đưa cho vợ Đại Bảo canh gà tiện thể thăm luôn con trai chúng nó.”

Sơ Vũ gật đầu.

Bà vừa đi ra, phòng bệnh lại rơi vào tĩnh mịch.

Tịch Hạo Trạch vẫn đứng dựa vào đầu giường, vóc dáng thanh lịch, hai tay anh đặt vào túi áo khoác vuốt ve quả cầu thủy tinh. Anh không ngờ rằng thì ra hai người đã quen biết nhau từ lâu. Đột nhiên anh rút tay ra, xoay người lại hỏi: “Em nhận ra anh từ khi nào?”

Sơ Vũ hơi ngạc nhiên, nhìn qua quả cầu trong tay anh. Quả cầu thủy tinh trong suốt lấp lánh dưới ánh đèn, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt anh, hít một hơi, ánh mắt mang theo ý cười nhợt nhạt: “Lúc anh đến đón Tịch Khê, em vẫn luôn nhớ rõ tên anh.” Đã nhiều năm trôi qua, hình ảnh của anh trong trí nhớ của cô dường như đã mờ nhạt, nhưng tên ấy vẫn luôn khắc trong tận đáy lòng cô.

Tim Tịch Hạo Trạch đập mạnh, ba mươi năm qua đây là lần đầu tiên anh cảm thấy chấn động, lòng anh ngổn ngang trăm mối, thì thào: “Em vẫn nhớ chuyện khi ấy?” Anh chưa xót day day thái dương, đã bao nhiêu năm

trôi qua rồi? Nếu không nhìn thấy quả cầu này, e là chuyện buổi trưa hè hôm ấy sẽ mãi mãi ẩn dấu trong ký ức của anh.

“Anh muốn nói đến chuyện anh lấy con của dọa em?” Sơ Vũ từng nghĩ rằng, nếu có một ngày cô gặp lại anh, cô sẽ mở miệng hỏi anh, liệu anh có còn nhớ cô bé năm xưa anh lấy con của kẹp vào không? Cô khẽ cười, đôi mắt trong suốt lấp lánh tựa như sao sáng.

“Vì sao cho tới bây giờ... Cho tới bây giờ em cũng không nói?”

“Không phải là em chưa nói.” Sơ Vũ hít sâu, tay phải chậm rãi đặt lên cánh tay trái, hàng mi dài khẽ nhấp máy để lại một chiếc bóng mờ nhạt, sau đó yếu ớt lên tiếng: “Khi chúng ta vừa kết hôn, không phải có một đêm anh đã hỏi vì sao nơi này của em lại có sẹo sao?”

Lúc ấy cô nói là bị kẹp phải. Trong phút chốc vẻ mặt Tịch Hạo Trạch bỗng sợ hãi, thân hình cao ngất hơi run lên, hai tay siết chặt, mím môi nhìn người trước mặt, cổ họng khô rát như quả cầu lửa.

“Bởi vì anh chưa từng đặt cô bé kia trong lòng, anh tặng cô bé chiếc cầu thủy tinh cũng chỉ để dỗ dành cho qua chuyện mà thôi.” Sơ Vũ thản nhiên cười, nụ cười mỏng lung kia tựa như cách anh thiên sơn vạn thủy.

“Em thường nghĩ rằng, vì sao anh lại nhìn trúng em, thậm chí trong lòng em còn rất vui mừng cho rằng anh vẫn còn nhớ em. Điều khó nhất thế giới này chính là gặp được một người, mình thích người ấy mà người ấy cũng thích mình. Em đã nghĩ rằng, em thật may mắn.”

Nhưng sự thật thì sao? Là may mắn hay là bất hạnh đây?

“Chuyện con, em gạt anh là em không đúng. Khi đó em thật sự cho rằng sẽ không còn nữa rồi.” Cô dịu dàng vượt bụng: “Em muốn ly hôn nhưng nếu đứa bé vẫn còn thì có lẽ cả đời này chúng ta sẽ không thể cắt đứt được. Có một khoảnh khắc em đã có ý nghĩ đó, hy vọng sẽ không còn nữa. Nhưng là...”

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy khoe mắt cô thắm ướt, trong chớp mắt, anh dường như mất hết dũng khí, đôi vai anh khẽ run, những chi tiết nhỏ bé này đã sớm tiết lộ tâm tình của anh, có một loại đau tựa như ngàn mũi kim đâm xuyên vào tim.

“Nhưng là, em không đành lòng. Em thật sự không tìm thấy lý do để thuyết phục chúng ta quay lại.” Sơ Vũ cắn răng cố gắng kiềm chế cảm xúc, hai đứa nhóc trong bụng tựa như cảm nhận được đập không ngừng, giống như muốn thay mẹ trả thù. Cô vuốt bụng, cuối cùng hai đứa nhỏ cùng an tĩnh lại.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mặt đối mặt, suy ngẫm một lát rồi mở miệng nói: “Em vẫn yêu anh nhưng chỉ là đã sớm không còn chấp nhất phải ở bên cạnh anh nữa rồi.” Thanh âm nhẹ nhàng mang theo vài phần chua xót.

Chuyện tình cảm, không thể trách ai đúng ai sai, mùi vị tựa nước, ấm lạnh tự biết.

Tịch Hạo Trạch từng bước đi đến bên cạnh cô, chậm rãi nắm lấy tay cô, toàn thân cứng nhắc: “Sơ Vũ.” Anh lẳng lẳng nhìn cô, hơi dừng lại: “Tất cả mọi chuyện tiếp theo hãy để cho anh.”

Sơ Vũ cúi đầu, những giọt nước mắt lấp lánh trên hàng mi dày, cô chua chát mở miệng: “Nhưng em đã thật sự quá mệt mỏi rồi. Em, anh, Tô Y, còn có chuyện mẹ em và dì anh, em thật sự cảm thấy rất mệt mỏi.” Cô kiên định rút tay lại.

“Bụp”, quả cầu thủy tinh từ tay anh rơi xuống trên mặt đất lạnh băng. Tịch Hạo Trạch bất giác nắm chặt tay Sơ Vũ.

Sơ Vũ cảm thấy hơi đau, nhỏ giọng kêu: “Đau.”

Tịch Hạo Trạch giật mình vội vàng thả tay, anh không mở mắt, nhẹ nhàng nói: “Sơ Vũ, chuyện trước kia đã để em phải chịu nhiều đau khổ.” Sống cùng nhau một thời gian đương nhiên Sơ Vũ nhận ra giọng nói anh có chút lúng túng, nhưng cô cũng không nói gì. Có những thứ đã thay đổi thì không thể nào quay trở lại được như lúc ban đầu.

Giang Triết lặng yên đứng ở cửa, bước chân nặng trĩu, giọng nói của hai người xuyên qua tấm cửa mỏng manh truyền đến bên tai anh, anh tựa vào mặt tường loang lỗ, khóe miệng như có như không nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Cậu tìm ai?” Bà ngoại đem theo bình giữ nhiệt trở về từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông đứng trước cửa phòng bệnh Sơ Vũ, đến gần thì nhìn thấy là một anh chàng tuấn tú đẹp trai.

Giang Triết đứng thẳng dậy, nhìn qua cũng đoán được đây là ngoại của Sơ Vũ: “Ngoại, cháu là bạn của Sơ Vũ, cháu đến đây thăm cô ấy.”

“Thì ra là bạn của Sơ Vũ à, mau mau vào đi vào đi.” Bà cụ nhìn thấy quà cáp bên chân anh: “Cháu đến là tốt rồi sao lại mang theo nhiều quà như vậy làm gì.”

Giang Triết mỉm cười rồi cùng bà đi vào.

Bên trong hai người vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ, Tịch Hạo Trạch hơi quay đầu, nhìn thấy Giang Triết, mày cau lại.

“Sơ Vũ, đã lâu không gặp, không nghĩ rằng em lại trở nên thâm trầm như thế này, đúng thiệt thiếu tôi, em quả là không được mà.” Giang Triết tự nhiên nói, từ đầu đến cuối cũng không hề liếc mắt qua Tịch Hạo Trạch một cái.

Sơ Vũ nhìn thấy Giang Triết thật sự rất vui, bạn bè cũ lâu ngày gặp lại, loại cảm giác vui vẻ này không ngôn từ nào có thể diễn tả được, vẻ mặt lo lắng mờ mịt cuối cùng cũng tan biến thay vào đó là nụ cười tươi rói.

Tịch Hạo Trạch nhìn thấy nụ cười kia, trong lòng giãy xéo đau đớn .
Bỗng nhiên anh đứng lên lấy bình nước bên cạnh: “Ngoại con đi lấy nước.”

Bà cụ thần nhiên gật đầu. Sơ Vũ nhìn bóng lưng anh có hơi sửng sốt. Giang Triết lại nhìn cô. Một vòng lại nối tiếp một vòng.

“Con nuôi tôi thế nào rồi?” Giang Triết thu hồi cảm xúc, chuyển đề tài hỏi.

“Rất tốt.” nhắc đến đứa nhỏ lòng Sơ Vũ lại tràn ngập hạnh phúc: “Giang Triết, lúc lần đầu tiên hai đứa nó đá, tôi đã vui mừng đến khóc, lúc ấy tôi đã cảm giác được sức lực của sinh mệnh nhỏ bé trong bụng.”

“Ngốc thật.” Ánh mắt Giang Triết trêu mếu nhìn cô, nơi đó ẩn chứa rất nhiều điều muốn nói nhưng anh chỉ mỉm cười: “Tôi có mua cho bọn nó ít thứ.”

“Vẫn còn mấy tháng nữa mới sinh mà?”

“Cái này gọi là chăm lo chu đáo. Không phải em vẫn chưa tính trở về sao, đi đâu kiện ở nơi này có hạn, đến lúc đó muốn mua gì cũng không phải là sẽ có ngay, cho nên tôi sớm đã chuẩn bị trước.”

Bà cụ nhìn sự ăn ý của hai người, lâu lắm rồi mới thấy Sơ Vũ thật sự thoải mái thế này, bà có hơi suy nghĩ, rót một ly nước đưa cho Giang Triết.

Giang Triết nhận lấy: “Ngoại, phiền ngoại rồi ạ.”

“Sao cháu lại nói thế chứ, Tiểu Vũ của chúng ta trước đây đã phiền cháu chăm sóc rất nhiều.”

Giang Triết ở đây đến trưa, anh liên tục sinh động còn người kia chỉ lặng im nhìn. Bà cụ bị Giang Triết chọc cười toe toét, Sơ Vũ bên giường mỉm cười, ánh mắt cong lên như vầng trăng khuyết.

Giang Triết nhìn một vòng hoàn cảnh nơi đây rồi nhìn lại bụng Sơ Vũ, nửa thật nửa đùa nói: “Sơ Vũ, tôi đến đón em, em suy nghĩ xem có muốn cùng tôi trở về không.”

Bầu không khí trong phòng bỗng dưng im ắng lạ thường. Câu nói của Giang Triết làm cốc nước trong tay ngoại Sơ Vũ run lên, bà cụ nhìn mọi người xung quanh không nói một lời.

Sơ Vũ thản nhiên nhìn mắt Tịch Hạo Trạch, lại quay sang Giang Triết: “Không được r ấ, tôi phải ở lại đây. Tôi còn có tiết trên trường nếu tôi đi đột ngột, trong nhất thời họ không thể tìm được giáo viên.” Lý do vụng về như vậy nhưng vẫn trấn an người nào đó.

Giang Triết lẳng lặng nhìn cô: “Được r ấ, em có chuyện gì thì hãy báo cho tôi biết trước tiên.” Anh nhấn mạnh vào hai chữ ”trước tiên”.

Lúc đi ra, anh còn lạnh lùng liếc người kia, Tịch Hạo Trạch hiểu ý đi ra theo tiếng bước chân vang vọng lại trên hành lang vắng vẻ.

Trên đoạn đường ngắn ngủn, không ít cô ý tá trẻ thỉnh thoảng quay lại mỉm cười e thẹn, lẳng lẽ ngắm nhìn họ.

Đi đến cuối hành lang, hai người cùng dừng lại.

Lúc này, mưa đã nhỏ dần. Nhưng mà hệ thống thoát nước ở thị trấn không phải là tốt lắm, nước trên sân đã ngập qua mặt giày.

“Anh định tính thế nào?” Giang Triết cũng không quan co lòng vòng.

Tịch Hạo Trạch lạnh lùng nhìn phía trước, ánh mắt xa xăm: “Giang tổng, hôm nay cảm ơn anh đã đến thăm Sơ Vũ. Xem ra, Sơ Vũ rất vui.” Đó là điếu hiệ tại anh không thể làm được: “Tình tình Sơ Vũ cứng rắn.” Anh nhợt nhạt cười, có chút bất đắc dĩ, lại có chút yêu chi ầu: “Hiệ tại cô ấy không muốn quay lại tôi cũng sẽ không ép buộc cô ấy.”

Giang Triết đưa tay đón nhận những giọt nước lạnh lẽo trên mái hiên, trước mặt anh hiện lên khuôn mặt khóc thương của cô. Lòng anh có chút mất mát, vẫn không phải là anh, anh âm thầm hít sâu. Anh đương nhiên hiểu được, Tịch Hạo Trạch cũng chịu rất nhiều áp lực từ phía người nhà, nhưng chuyện này cũng đáng đời cho anh ta , sao có thể dễ dàng có được người vợ xinh đẹp và đứa con kháu khỉnh như vậy được chứ ?

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: “Thật ra là họ muốn đưa cháu thôi phải không?”

Giang Triết thu hồi cảm xúc, bực bội rút một điều thuốc ra đặt lên miệng, đưa một điều cho Tịch Hạo Trạch, Tịch Hạo Trạch thản nhiên nhận lấy, Giang Triết đưa bật lửa lên gần sát anh.

“Không cần đâu, thời gian này cô ấy không thể ngửi được mùi thuốc.” Tịch Hạo Trạch khẽ nói.

Bỗng nhiên một tiếng sấm nổ vang trên bầu trời, không khí ẩm ướt, Giang Triết cố bật vài lần mới lên lửa, anh hít sâu một hơi rồi nhả ra một vòng khói mờ ảo: “Cô ấy có quay lại cũng sẽ không tìm gặp anh.”

Nghe giọng điệu khó ưa của Giang Triết, Tịch Hạo Trạch không nói gì.

Ánh mắt Giang Triết lạnh lùng: “Loại người như các anh luôn cứng nhắc, tôi thật không hiểu Sơ Vũ thích anh ở điểm nào.” Trên thế giới này người tốt hơn Tịch Hạo Trạch vẫn còn rất nhiều.

“Giang tổng, đi đường bình an.” Nếu như đã không còn chung tiếng nói thì dù nửa câu cũng đã quá nhiều. Tịch Hạo Trạch lạnh lùng nói xong thì xoay người bước đi.

Giang Triết nhướng mày, trên khuôn mặt tuấn tú kia nở một nụ cười thỏa mãn.

***

Bà ngoại đưa Sơ Vũ xem đôi giày đầu hổ (1) vừa mới khâu xong, Sơ Vũ cầm trong tay thích đến nỗi không muốn đặt xuống. Đó là một đôi giày rất đáng yêu, nhìn giống như thật, ngay cả là giày tốt nhất cũng không sánh

bằng: “Ngoại, ngoại thật khéo tay, đôi giày đẹp như thế này bây giờ có tiền cũng không tìm ra chỗ mua.”

(1) Ở TQ cho trẻ đi giày hình đầu hổ, đeo yếm thêu hình con Hổ, đây đầu với mong muốn phù hộ cho trẻ bình an và may mắn.

Bà ngoại hời tưởng lại: “Lúc nhỏ cháu cũng có mang một đôi giống vậy, là một người bà con xa thêu tặng .”

“Vậy ư sao cháu không nhớ gì nhỉ.” Sơ Vũ le lưỡi: “Sau này khi con của con không mang nữa , con cũng sẽ giữ lại đợi đến khi bọn chúng trưởng thành lại cho chúng coi, rồi nói đây là đôi giày mà cố của các con đã khâu từng đường kim mũi chỉ đấy.”

Bà cụ nhìn bụng cô với vẻ mặt hạnh phúc.

Đúng lúc Tịch Hạo Trạch đẩy cửa vào, nhìn thấy hai đôi giày đầu hổ, nổi đầu ban nãy đã dần dần lắng xuống.

“Giang Triết đi rồi ư?” Bà ngoại ngừng đầu hỏi.

“Dạ.” Đôi môi mỏng của Tịch Hạo Trạch mấp máy.

“Hạo Trạch, cháu đi lấy một chậu nước ấm để Sơ Vũ ngâm chân.”

Tịch Hạo Trạch gật đầu, đổ nước vào chậu đặt tay vào thử nước rồi mang đến bên giường, rất tự nhiên cúi tất giúp Sơ Vũ.

Sơ Vũ cũng không từ chối, hai chân ngâm vào trong nước ấm đúng thật là thoải mái hơn rất nhiều. Tịch Hạo Trạch chậm rãi ngồi xuống, khi tay anh chạm vào chân cô, Sơ Vũ kinh ngạc hốt hoảng hást chân ra, nước bắn tung tóe lên cả người và mặt anh.

“Đừng nhúc nhích.” Một tay vẫn giữ chặt chân cô, một tay qua loa lau đi bọt nước trên mặt, trông đáng bộ có chút chật vật.

Sơ Vũ rũ mắt xuống, Tịch Hạo Trạch ngừng đầu, ánh mắt giao nhau, ngàn vạn lời muốn nói nhưng không thốt nên lời.

Hành động thân mật như vậy cô có chút không quen. Đôi tay kia dùng lực vừa đủ nhẹ nhàng xoa bóp huyết ở chân.

Bà cụ nhìn hai đứa cháu cố nín cười.

Rửa chân xong, anh lại lấy khăn giúp cô lau khô. Sơ Vũ hơi giật mình, nhớ lại những ngày trước, cô vẫn thường xỏ giày vào ngay cả lúc chân đang ướt, vì sợ cúi xuống lại vướng vào bụng. Cho dù cô có mạnh mẽ đến đâu thì vẫn luôn khao khát có được một vòng tay quan tâm chăm sóc.

“Cám ơn.” Cô nhẹ nhàng nói, thanh âm mang vài phần bi thương.

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch tối sầm lại, ngực nhói đau, miệng mấp máy: “Sơ Vũ, em không cần phải nói với anh những lời này.”

Bà cụ lắc đầu, tính tình cháu ngoại bà đúng thật là quá cứng rắn. Bà đang định nói vài lời giảng hòa thì điện thoại Tịch Hạo Trạch lại vang lên.

Anh cau mày lại nhưng rất nhanh liền giãn ra, anh nhìn qua Sơ Vũ: “Anh ra ngoài nhận điện thoại đã.”

Anh đi ra rồi, bà mới lên tiếng: “Tiểu Vũ à, mọi việc đều phải nhìn về phía trước.” Bà cũng không nói thêm gì nữa, nhưng thật tâm hy vọng mọi việc sẽ được tốt đẹp.

Sơ Vũ chỉ nhếch môi.

Lúc Tịch Hạo Trạch vào, nét mặt lạnh lùng dường như có chuyện gì đó nghiêm trọng, anh nhìn lên bụng Sơ Vũ rồi do dự nói: “Nội đã biết em ở đây.”

Tay Sơ Vũ nắm chặt, khi anh vừa đi nhận điện thoại cô đã dự cảm có điều gì đó không hay, tay bầu chặt lên bụng, quay đầu đi, hỏi: “Mọi người đều biết rồi ư?”

Thời gian chậm rãi trôi qua, hơn mười giây sau Tịch Hạo Trạch mới gạt đầu.

Người ta nói rằng: Vải thưa không thể che mắt thánh. Cô định che giấu chuyện cô có thai nhưng ruốt cuộc thì mọi người cũng biết.

Cô cảm thấy mệt mỏi, yếu ớt nở nụ cười: “Họ muốn em quay lại đúng không?” hơi dừng lại: “Thật ra là họ muốn đưa cháu thôi phải không?”

Tịch Hạo Trạch chăm chú nhìn vào vẻ mặt của cô, mày không khỏi nhíu lại: “Em đừng nghĩ lung tung, em muốn ở cùng bà ngoại thì cứ ở lại đây.” Anh ng ẫ xuống cạnh cô, nắm chặt lấy tay cô mặc cô giãy dụa, đôi mắt quyến luyến nhìn cô r ẫ nhẹ nhàng nói: “Sơ Vũ, tất cả mọi chuyện hãy để anh giải quyết. Lời hứa của anh sẽ mãi không thay đổi.”

Sơ Vũ lặng im không nói gì, nhưng r ẫ bỗng dưng cô lại cười to thành tiếng, không tin: “Lời hứa sẽ mãi không thay đổi? Anh có thể hứa gì với em nữa chứ, tất cả chỉ là dối trá! Đ ồ dối trá!” Sơ Vũ òa khóc nức nở, bất lực đánh lên người anh.

Tịch Hạo Trạch giữ cô lại ôm vào lòng, hai tay Sơ Vũ đặt trên ngực anh. Anh dịu dàng hôn lên mái tóc cô: “Chỉ một lát thôi.” Giọng anh khàn khàn: “Tối nay anh phải quay về, có lẽ trong hai ngày tới đây sẽ không thể ở bên cạnh em.” Anh thật sự nợ Sơ Vũ quá nhiều: “Anh sẽ bảo Hạo Nguyệt đến đây cùng em.”

Sơ Vũ vẫn rơi lệ, cô quật cường trả lời: “Không cần đâu.”

“Nghe lời nào, để em một mình anh rất lo lắng, ngoại cũng đã lớn tuổi, Có Hạo Nguyệt ở bên có chuyện gì hai chị em còn có thể giúp đỡ lẫn nhau. Sơ Vũ, thật xin lỗi, vào giây phút này anh vẫn không thể thường xuyên ở cạnh em được.” Anh nói chân tình, toàn thân Sơ Vũ run run, cổ họng nghẹn ngào.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc, cô hoảng hốt không biết phải làm sao. Hôm nay đây cô tiến thêm một bước anh lại lùi đi một bước. Cô nhắm mắt lại , áp mặt vào lòng anh để giấu đi những giọt nước mắt tủ hờn đang nghẹn ngào rơi xuống.

Anh dường như không để ý đến cô đang rơi lệ, cứ mãi vui sướng chìm đắm trong động tác nhỏ của Sơ Vũ. Anh chậm rãi buông cô ra, che miệng ho sặc, khuôn mặt đỏ ửng.

Anh vỗ vỗ lên tay cô: “Anh đi rồi em hãy tự chăm sóc bản thân mình thật tốt.”

Sơ Vũ cúi đầu không lên tiếng.

Tịch Hạo Trạch đành chịu thở dài, đi đến trước mặt ngoại Sơ Vũ, giọng lễ phép: “Ngoại, Sơ Vũ phiền ngoại chăm sóc ạ.”

Bà cụ bữu môi, nhìn ra bầu trời tối như mực ngoài cửa sổ: “Trời đã tối rồi, sáng mai cháu hãy về.”

Lẳng lặng chờ đợi một hồi nhưng cô vẫn không có động tĩnh gì.

Ánh mắt anh ảm đạm: “Thời gian nghỉ phép của cháu đã hết rồi, cháu còn có một số việc cần sắp xếp. Nếu Sơ Vũ muốn về nhà sẽ có người đến đưa hai người về.”

Bà cụ gật đầu: “Cháu cứ yên tâm đi.”

Tịch Hạo Trạch ngược lại nhìn, ánh mắt bịn rịn quyến luyến không hề che giấu.

Anh biết cái gì đang chờ đợi khi anh quay trở về thành phố N. Lúc nhận được điện thoại của nội anh đã hiểu ra. Tịch lão gia là người công tư phân minh, hơn nữa Sơ Vũ lại là cháu gái của cấp dưới ông, ông vẫn luôn thương yêu Sơ Vũ.

Đến lúc anh mệt mỏi về nhà là đã hơn mười một giờ đêm. Trong nhà đèn vẫn còn sáng trưng. Anh gạt nhẹ khóa miệng, mở cửa đi vào.

Tịch lão gia đang ngồi trên sofa chính giữa, vẻ mặt xám xịt, giống bão sắp sửa kéo đến.

Tịch Chính Hằng và Trần Lộ Hà ngay ngắn ngồi một bên.

“Nội, ba, mẹ.”

“Quỳ xuống cho ta.” Lời nói vang dội cho thấy một sự uy nghiêm không thể cưỡng lại.

Tịch Hạo Trạch đi đến trước mặt nội. Tịch lão gia luôn thương yêu đứa cháu nội này, cảm thấy đứa cháu này bản tính mấy phần giống mình nên ông luôn thiên vị nó hơn.

Anh quỳ xuống không chút do dự. Tịch lão gia đứng dậy đi đến trước mặt Tịch Hạo Trạch, có lẽ là vì đau lòng, nên đi một đoạn đường ngắn đã không còn khí thế mạnh mẽ như trước nữa.

Ông giơ gậy lên quất mạnh vào lưng Tịch Hạo Trạch, mỗi một đòn đều dùng hết sức lực.

Trần Lộ Hà há to miệng nhưng vẫn là cố nén xuống. Mắt bà ửng đỏ xót xa nhìn con trai.

“Hạo Trạch, người xem người đã gây ra những gì, người để cho nội người sau trăm tuổi xuống cửu tuyền gặp Tiểu Hàn thì biết ăn nói thế nào đây, cháu của ta lại đi bắt nạt cháu gái ông ấy?” Tịch lão gia vừa ho khụ vừa tức tối mắng: “Đứa nhỏ Tiểu Vũ này quả thật là quá lương thiện mới quyết định sinh con cho người.”

Nói xong cơn giận trong lòng ông lại tràn về, vẫn không hề nương tay, quất mạnh lên lưng anh.

“Ba, ngày mai con sẽ đi đón Sơ Vũ về” Trần Lộ Hà cắn môi nói.

Sắc mặt ông cụ vẫn không khá hơn: “Việc này các người cũng đừng can thiệp vào, cứ hãy mặc nó tự giải quyết. Lộ Hà, lúc trước, chuyện của Hạo Nguyệt và Ôn Húc con cứ vậy mà trút cả lên đầu Sơ Vũ, nay con trai con đối xử với con gái người ta như vậy, con thử đổi vị trí mà xem, nếu như Tiểu Vũ là con gái con, con còn có thể dung túng cho Hạo Trạch được nữa không?” Từng câu, từng chữ của ông cụ mạnh mẽ, dứt khoát như chiếc búa đóng từng cái đinh lên thân thể của những người có mặt ở đó.

Trần Lộ Hà bối rối, thương xót con trai, kéo cổ tay Tịch Chính Hằng. Lúc này đây Tịch Chính Hằng mới vờ ho lên: “Ba, đã khuya rồi ba nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ông cụ liếc nhìn đứa cháu trai, biết mình đã dùng hết sức lực đánh cháu, nhưng nó vẫn yên lặng chịu đựng, không hề lên tiếng một lời nào.

Ông ra tay nặng tựa như không hề đau lòng. Ông cụ vào phòng, Trần Lộ Hà chạy nhanh đến cạnh Tịch Hạo Trạch, bà thương tiếc không biết nên đặt tay ở đâu.

“Hạo Trạch, để mẹ xem con bị thương ở đâu ?”

“Mẹ, con không sao.”

Bà Trần thật cẩn thận đỡ con trai đứng lên, lúc tay bà chạm vào người Tịch Hạo Trạch bị nhiệt độ cơ thể nóng hực kia làm cho giật mình: “Sao lại nóng như thế này?” Bà liền sờ lên trán anh. Từ hôm tập huấn trở về anh đã sốt nhẹ, mấy ngày ở cùng Sơ Vũ, anh cũng không có để ý đến mấy.

Lúc này lại bị nội quất một trận, toàn bộ sức lực đầu cạn kiệt, chỉ thấy trước mắt dần trở nên mờ mờ.

“Hạo Trạch... Trạch...” Bà Trần hét hoảng gọi, Tịch lão già liền từ phòng chạy ra thì đã thấy cháu mình ngất xỉu, hồng rồi, chẳng lẽ ông xuống tay nặng đến vậy sao?

Tuy trong lòng Trần Lộ Hà có chút trách ba mình đã xuống tay quá nặng nhưng cũng không thể nói ra, đành trút hết phần bức tức kia lên người Tịch Chính Hằng.

Tịch Hạo Trạch bị nhiễm trùng phổi, sốt cao một đêm chưa hạ, tâm trí cứ mơ mơ màng màng. Trên lưng chẳng chịt vết roi thâm tím, vô cùng thâm, cả người không hề thức giấc nằm sấp trên giường.

Từ khi con trai đi tập huấn về Trần Lộ Hà vẫn chưa gặp lại, đến khi gặp lại thì đã là bộ dáng này. Mắt bà nhắm hờ, không ngừng thay khăn lạnh

đắp cho con trai.

Đêm dài trôi qua. Cả đêm, Sơ Vũ ngủ không ngon giấc, cô không ngừng mơ thấy ác mộng , luôn có gì đấy giày xéo trong tim cô.

Sau cơn mưa, thời tiết trở nên lạnh lẽo, Tịch Hạo Nguyệt khoác một bộ quần áo màu tím đi vào bệnh viện, dưới ánh nắng mặt trời cô lại càng trở nên lộng lẫy.

Trong khoảng thời gian này, các thành viên trong gia đình cứ lần lượt đến làm khách trong bệnh viện, chắc hôm nào đó phải lên núi Mao Sơn cúng bái mà thôi . Đang mải mê suy nghĩ không nhìn đằng trước, cô vô tình đụng phải một thân hình áo trắng.

Trong nháy mắt trên bầu trời phát phời hơn mười tờ giấy trắng, ánh trắng chói lòa trước mắt làm cô hoảng loạn.

“Bác sĩ Chu, anh không sao chứ?” Thanh âm dịu dàng của người phụ nữ bên cạnh hỏi.

Tịch Hạo Nguyệt nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn một đôi nam nữ áo trắng trước mặt, cô nhấc chân bước lên phía trước.

“Vị tiểu thư này, cô đã đụng phải người ta lại còn có thái độ như vậy nữa sao?” Tịch Hạo Nguyệt cảm thấy thanh âm này thật sự rất êm tai, nếu như cô ấy tham gia vào đoàn họ hát nhạc dân gian có lẽ sẽ rất nổi tiếng, nhưng có đi đâu lời nói này thật sự rất khó nghe.

Cô nhẹ nhàng xoay người đi qua, cô cao 1m72, nhưng cũng chỉ đứng đến có ngang nửa đầu anh ta: “Thật đúng lúc, tôi cũng muốn nói câu này.” Cô ngoảnh nhìn anh, nam tử mày kiếm mắt sáng, tuấn tú đẹp trai.

Hai người lẳng lẳng đối diện nhau, trong phút chốc khóe miệng người đàn ông kia nhếch lên ý cười, nhẹ nhàng lên tiếng: “Đáng tiếc, tôi sẽ không nói những lời cô muốn nghe.” Nói xong, anh lướt qua người cô.

Tịch Hạo Nguyệt bình tĩnh nhìn theo bóng lưng anh. thời đại này tố chất của bác sĩ đều tệ như vậy sao, ngay cả làm việc trong bệnh viện quân khu cũng chỉ đến thế thôi ư.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Càng quan tâm thì càng không thể tha thứ, xem ra vị trí Tịch Hạo Trạch ở trong lòng chị rất quan trọng

Tịch Hạo Nguyệt ng ồi trên sô pha, thần thờ v n v bông hoa trong tay: “Hạo Nguyệt, hoa này có thù oán gì với con ư, con đang nghĩ cái gì đấy?”

Cô hoàn h ần, lắc đầu: “Không có gì cả, mẹ, anh hai thế nào r ồi?”

Tịch Hạo Trạch còn chút sốt nhẹ, bác sĩ bảo anh phải ở lại viện quan sát thêm một thời gian. Trần Lộ Hà chăm sóc con trai một đêm, về mặt mệt mỏi, lúc này đây bà ăn cũng không vào nữa. Tịch Hạo Nguyệt mang theo hai phần bữa sáng, nhìn anh trai mình nằm trên giường bệnh nhưng cô thật sự không có một xúu nào đồng cảm. Từ đầu đến cuối cô đầu đứng trên lập trường của Sơ Vũ, dựa vào cái gì mà tất cả phụ nữ đầu phải chịu khổ. Chẳng qua là cô không nghĩ rằng Sơ Vũ trông thì yếu đuối như vậy nhưng thật sự đúng là một người phụ nữ dũng cảm. Trong cuộc sống của cô có lẽ chuyện dũng cảm nhất cô từng làm chính là ly hôn với Ôn Húc, nghĩ đến đây lòng cô không khỏi nặng trĩu.

Đi đầu chỉnh lại cảm xúc của mình cô nói: “Mẹ, mẹ hãy ăn một ít trước đi.”

Bà Trần xoa bụng: “Mẹ không ăn đâu .” Nói xong, bà hơi nhú mày, nhanh chóng đứng lên lấy túi: “Hiện tại mẹ muốn đến thành phố X, con và Tiểu Mai hãy ở lại chăm sóc cho Hạo Trạch.”

“Mẹ.” Tịch Hạo Nguyệt chạy nhanh đến giữ tay mẹ mình lại: “Hôm trước không phải anh hai đã nói, không muốn nhà mình đến quấy r ầy Sơ Vũ đó ư, bây giờ mẹ đi, mẹ định bảo Sơ Vũ làm gì?”

“Còn có thể làm gì nữa? Nó đang mang thai tất nhiên sẽ cùng mẹ về đây chứ sao.” Bà Trần tức giận nói, từ khi biết Sơ Vũ là con gái của Nam Thư

Mân, trong lòng bà vẫn luôn có ác cảm. Nhưng hiện Sơ Vũ đang mang thai, nghĩ vậy bà lại luống cuống lên.

“Dù người có quay trở lại thì e rằng duyên số cả đời của anh chị ấy cũng đã cạn. Mẹ, tuy Sơ Vũ chỉ sống chung chúng ta trong một thời gian ngắn, nhưng chắc mẹ cũng nhìn ra tính tình chị dâu rất quật cường. Vì sao chị ấy bỏ đi? Điềm này chúng ta đều hiểu rõ.” Tịch Hạo Nguyệt nhìn vào mẹ, thấy sắc mặt mẹ mình thoáng bình tĩnh hơn, cô lại tiếp tục: “Mẹ, lúc trước chuyện của con và Ôn Húc đổ hết lên người Sơ Vũ. Tất cả chúng ta đều đã tổn thương chị ấy rất nhiều.”

“Tại sao tôi lại sinh ra mấy đứa con như thế này cơ chứ.” Bà Trần giận dữ chỉ thẳng vào trán con gái: “Tôi làm tất cả đều là vì ai hả!”

“Con biết mẹ chỉ vì muốn tốt cho chúng con nhưng mẹ hãy ngẫm lại xem, từ nhỏ Sơ Vũ đã không có mẹ chăm sóc, cô ấy đã chịu được bao nhiêu tủi thân chúng ta không thể tưởng tượng nổi. Từ khi nội nói thân thế của cô ấy, giờ đây con mới nghĩ lại. Lúc trước Sơ Vũ kết hôn với anh hai là bởi vì cô ấy yêu anh hai. Mẹ, bây giờ chúng ta chỉ cần đứng một bên lặng lẽ quan sát là được rồi, cái khác cứ để hai người họ tự giày vò làm khổ nhau đi.”

“Nói thì hay lắm, hiện tại Sơ Vũ cũng không chỉ có một mình nó.” Nói đến đây Trần Lộ Hà lại có chút lo lắng cùng không đành lòng.

Hạo Nguyệt đi đến bên cạnh mẹ: “Mẹ, con nghe nói trong bụng Sơ Vũ có tận hai cháu bé đấy.”

“Cái gì?!” Bà Trần tao nhã nhất thời kinh ngạc: “Không được, mẹ phải đi đón Sơ Vũ về ngay lập tức!”

Khóe miệng Tịch Hạo Nguyệt giật nhẹ kéo bà Trần ngã xuống: “Mẹ, trước hết mẹ hãy về nhà nghỉ ngơi đã. Anh hai đã bảo con qua đó chăm sóc cho Sơ Vũ rồi nên mẹ cứ yên tâm. Con bảo đảm hai đứa cháu bảo bối của mẹ nhất định sẽ khỏe mạnh, điều quan trọng bây giờ là anh hai phải nhanh khỏi bệnh rồi tự mình đi đón Sơ Vũ trở về”

Bà Trầ n trầ n mặc một lúc lâu, cuối cùng đành gật đầu, có một số việc không thể gấp gáp được. Bà thở dài, nhìn qua dáng ngủ thân quen của con trai, vừa tức vừa giận.

***

Sau bốn tháng xa cách, vào lúc Tịch Hạo Nguyệt gặp lại Sơ Vũ, cô không thể không than thở, phụ nữ mang thai quả nhiên không giống với trước kia . Tịch Hạo Nguyệt giúp Sơ Vũ làm thủ tục xuất viện rồi cùng cô quay về nhà ngoại.

Ngày đông giá rét, không khói xe, không có những dãy nhà cao tầng san sát vây quanh, cho nên lại càng lạnh hơn. Nhiệt độ cơ thể của phụ nữ có thai thường cao hơn người thường nên cũng không có mấy cảm giác, Tịch Hạo Nguyệt ngày thường đã quen được sống trong nhung lụa, ở đây cô thật sự chịu không nổi, cả người cô được bao bọc một chiếc áo khoác dày cộm, vậy mà cô vẫn cảm thấy hai chân hai tay lạnh run.

“Sơ Vũ, hôm trước anh hai em bị nội trùng trị cho một trận da tróc thịt bong luôn.” Tịch Hạo Nguyệt liên tục xoa tay, ánh mắt nhìn chăm vào Sơ Vũ: “Từ lúc tập huấn anh ấy đã bị sốt, sau khi từ chỗ chị về thì bị viêm phổi. Cả người tiều tụy rất đáng thương.”

Sơ Vũ vẫn cúi đầu, nhưng bước đi có hơi chậm lại .

Tịch Hạo Nguyệt tiếp tục: “Chị có khát không để em đi lấy cho chị bình sữa chua.” Cô cũng chỉ có thể khéo léo nói vài câu tác động, kế tiếp thì phải xem chính hai người họ. Cô hy vọng anh hai cô đến càng sớm càng tốt, hoàn cảnh nơi này thật sự rất khổ cực.

Buổi tối Tịch Hạo Nguyệt và Sơ Vũ cùng chen chúc trên một chiếc giường, lúc đưa nhỏ máy thai, ba của chúng còn chưa được cảm nhận đầu tiên vậy mà người cô trẻ này có được vinh dự này.

“Sơ Vũ, chúng lại đạp này .” Tay Tịch Hạo Nguyệt lại đặt trên bụng chị dâu mình: “Thật sự là rất nghịch ngợm, Sơ Vũ chị không hiểu kỳ tính tình của bọn chúng sau này sau?”

Sơ Vũ đang nằm nghiêng, mỉm cười nói: “Đương nhiên là chị có tò mò chứ, nhưng chờ đợi cũng là một quá trình tràn đầy niềm vui và hi vọng”

Hạo Nguyệt nhìn lên khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc của cô, ánh mắt ấm áp: “Sơ Vũ, lúc trước đôi khi em lại mơ thấy đứa nhỏ. Nhưng từ khi xuống đây, em đã không mơ thấy nữa rồi. Giữa bố mẹ và con cái cũng có nhân duyên, số phận đã an bài cho em và đứa bé ấy không duyên.”

Vào thời điểm cô còn chưa biết nó tồn tại thì đã lặng lẽ ra đi, trong mơ cô thường nghe được tiếng khóc trẻ con, cô vừa sợ vừa đau lòng.

“Hạo Nguyệt” Sơ Vũ gọi.

“Em hiểu chị à.” Tịch Hạo Nguyệt vỗ vỗ nhẹ lên tay Sơ Vũ để cô an tâm. Cô hít một hơi, ánh mắt bình thản, đó là một loại cảm giác nhẹ nhõm: “Lúc ấy Ôn Húc vẫn không chịu ly hôn, anh ta xem em là người thế nào cơ chứ. Em là một sĩ quan văn hóa nghệ thuật, hôn nhân của bọn em được nhà nước bảo vệ, nhưng em chưa từng nghĩ rằng có một ngày em phải nhờ đến pháp luật để giải quyết cuộc hôn nhân kia, đó là một điều thật sự rất đáng buồn. Tôn Hiểu Nhiên cũng quá buồn cười, cô ta nghĩ rằng Ôn Húc thật sự yêu cô ta, đàn ông gặp dịp thì chơi thôi.” Tôn gia sau một đêm đã bị Tôn Hiểu Nhiên hủy hoại, con gái của Tịch gia cũng không phải là người dễ dàng bị người khác bắt nạt như vậy.

Sơ Vũ lặng thinh nhớ kỹ cái tên kia – Tôn Hiểu Nhiên. Lòng cô ưu sầu, cô thật không ngờ người đã làm bạn cùng cô suốt hơn hai mươi năm, cùng cô sẻ chia biết bao niềm vui, nỗi buồn và cả nước mắt, nay theo năm tháng đã thật sự thay đổi.

Tịch Hạo Nguyệt nhìn vẻ mặt mịt mờ của Sơ Vũ, cũng đoán được cô đang suy nghĩ gì: “Sơ Vũ, chị đối với người khác luôn mềm mỏng, thế sao lại quá quyết liệt với anh hai em vậy?”

Sơ Vũ ngẩn ra, kéo chăn lên đắp úng nói: “Em ngủ sớm đi.”

“Càng quan tâm thì càng không thể tha thứ, xem ra vị trí Tịch Hạo Trạch ở trong lòng chị rất quan trọng.” Hạo Nguyệt sâu sắc nói.

***

Bụng Sơ Vũ càng ngày càng càng k ềnh không thể tiếp tục công việc giảng dạy ở trường được nữa. Hiệu trưởng hết lời cảm hơn cô, hơn nữa còn hy vọng, chờ cô sinh con sang lại đến. Trước sự chân thành tha thiết của hiệu trưởng, Sơ Vũ đành phải gật đầu.

Mấy ngày nay, Tịch Hạo Nguyệt luôn làm nhiệm vụ theo sát Sơ Vũ, trước kia mỗi khi ở cùng cô, Sơ Vũ luôn miệng nói không ngừng. Sau tất cả mọi chuyện, Sơ Vũ trở nên lặng lẽ hơn, những khi nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng mới bày ra nụ cười.

Người nhà Tịch gia vẫn chưa đến tìm Sơ Vũ, Sơ Vũ hiểu được Tịch Hạo Trạch đang chịu rất nhiều áp lực. Ngày ngày Hạo Nguyệt đầu ở bên tai cô thủ thủ tâm sự chuyện h ỏi bé của anh trai . Cô cũng không đáp lời, chỉ lẳng lẳng lắng nghe.

Có đôi khi nhìn thấy bộ dạng này của Sơ Vũ, cô cũng chỉ còn cách phát câu lên cái bụng của Sơ Vũ: “Ba của các cháu là một tên khốn nạn, Tịch Hạo Trạch là tên khốn nạn.”

Hạo Nguyệt thường thừa dịp Sơ Vũ không để ý li ền lén lút chụp ảnh chị dâu mình. Cô biết ở thành phố N , mọi người đều đang rất nóng ruột chờ đợi tin tức của cô.

Tịch Hạo Trạch ở bệnh viện một tuần, sức khỏe đã khá hơn, lại phải li ền quay về doanh trại. Thật sự lúc này đây anh rất muốn ở cạnh cô, nhưng anh còn có chức trách của mình. Mỗi ngày anh đều ngắm nhìn những tấm ảnh trên di động mà Hạo Nguyệt gửi đến, hiện tại đây là niềm an ủi lớn nhất của anh.

Thời gian vùn vụt trôi qua, trong nháy mắt đã gần đến tết âm lịch.

Hai mươi tháng mười hai Tịch Hạo Nguyệt phải quay lại để chuẩn bị cho hoạt động sắp tới của đoàn. Tịch Hạo Nguyệt đã xin nghỉ phép nhiều ngày đã đến lúc phải trở về. Sau mấy đêm, tất cả sẽ qua đi .

Chạng vạng hôm qua, thành phố X đã rơi xuống những bông tuyết đầu tiên, Sau một đêm trên mặt đất đã được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng tinh, lúc này trên bầu trời những bông tuyết vẫn không ngừng rơi lất phất.

Sơ Vũ đứng ở cửa, bên miệng thở ra một làn khói trắng.

“Tiểu Vũ, vào phòng đi.” Bà ngoại mặc một chiếc áo khoác dày, trên đầu choàng khăn, đang cố hết sức cào tuyết.

Sơ Vũ nhìn không đành lòng nhưng cũng không có cách nào khác. Nhìn ngoại mình đang cúi lưng cặm cùi làm việc, khóe mắt cô ươn ướt.

Trong không gian yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng xe ô tô, cô căng thẳng. Quả nhiên, lát sau, trước sân nhà đã xuất hiện một hình bóng quen thuộc.

Tịch Hạo Trạch đẩy cửa ra, âm thanh kéo kẹt vang lên, những bông tuyết bám trên tường rơi xuống trên đầu trên vai anh, anh tham lam ngẩng nhìn người trước mặt, ánh mắt vô cùng lo lắng. Thời gian như ngừng trôi, mọi âm thanh như dừng lại.

Sơ Vũ luống cuống xoay người đi vào phòng.

Bà cụ nhìn thấy Tịch Hạo Trạch, khẽ cười: “Hạo Trạch đến rồi đấy à.”

Tịch Hạo Trạch đi đến bên cạnh bà: ” Ngoại, để con làm cho.” Nói xong nhận lấy chiếc chổi lớn trong tay bà.

“Cháu quét hết ra đường là được, lát nữa ta lại lấy rơm rạ rải lên.” Dừng một chút, bà có hơi lo lắng nói: “Cháu tới là tốt rồi, mấy hôm nay Tiểu Vũ bị ra máu, hôm nay lại không thể đến bệnh viện, aizz...”

Trong phút chốc, tim Tịch Hạo Trạch tựa như có vật gì đâm sâu vào , sắc mặt lập tức thay đổi, cuống quýt ném chổi xuống rồi chạy vào nhà. Bà cụ bu ãn cười, cúi xuống nhặt chổi lên rồi tiếp tục quét tuyết.

“Sơ Vũ.” Nhìn chiếc bụng tròn vo kia, anh thấy có chút khó tin, anh đau lòng chua chát nói: “Mẹ bảo anh đem theo cho em mấy thứ.”

“Mẹ” cô nhẹ nhàng xúc động lặp lại.

Tịch Hạo Trạch đoán được lòng cô nghĩ gì: “Thật ra mẹ cũng muốn đến thăm em, nhưng gần đây phải cùng ba xuống các đơn vị để động viên thăm hỏi chúc tết.”

Khóe miệng Sơ Vũ hơi động, trong lòng cả hai hiểu rõ, nhưng đều vờ như không.

“Sức khỏe em thế nào rồi?” anh dịu dàng hỏi, nhìn thấy cô vẫn cúi đầu không lên tiếng, anh giật nhẹ khóe miệng.

Hồi lâu sau, Sơ Vũ nói hai chữ: “Vẫn tốt.” Hai tiếng nhẹ nhàng in sâu vào lòng anh. Trong lòng anh dâng lên niềm vui sướng không kể siết, khuôn mặt căng thẳng kia cũng dần thả lỏng ra.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Sau này...sau này, em mới phát hiện ra anh chính là một tên khốn nạn

Sau khi Tịch Hạo Trạch đến, bà cụ đã thông thả hơn rất nhiều, quả nhiên trong nhà không thể thiếu được người đàn ông. Thái độ của Sơ Vũ đối với anh không còn quá lãnh đạm như trước, nhưng cũng chẳng mấy nể nham nữa.

Khi Tịch Hạo Nguyệt đến thăm cô, hai chị em ngủ cùng nhau trên chiếc giường ấm áp. Mà nay Hạo Trạch đến, trên danh nghĩa họ vẫn là vợ chồng thật sự nhưng lại mỗi người một nơi. Cô chỉ có thể làm tổ trong căn phòng nhỏ lạnh lẽo và cô đơn của mình, trông rất đáng thương.

Đêm giao thừa, sau cơn tuyết đầu mùa, theo phong tục trong thôn, chiều hôm đấy bà cụ lên núi mừng tuổi cho mấy người bạn già. Sơ Vũ đang mang thai không thể đi cùng, Tịch Hạo Trạch là cháu rể, năm đầu tiên dĩ nhiên cũng phải đi đến chào hỏi.

Một mình Sơ Vũ ở nhà xem tivi, rồi gọi điện thoại cho ba. Mấy tuần trước Hàn Đức Quân có đến thăm cô, vốn định đưa cô và bà ngoại về cùng đón năm mới, sau lại thấy bà ngoại cũng chẳng lên tiếng nói gì nên ông đành từ bỏ.

Sơ Vũ nghe thấy ở đầu kia điện thoại Hàn Thần nháo nhác, khóe miệng bất giác nở nụ cười.

“Tiểu Vũ, mấy ngày trước, Hạo Trạch có đến đây, chuyện của hai con nó cũng đã nói cho ba. Ba thật xin lỗi, con gái chịu nhiều tủi hờn nhưng ba cũng không thể làm được gì.”

“Ba ...” Sơ Vũ ghen ngào gọi: “Không phải thế ạ.”

“Ba cũng không muốn nhiều lời gì nữa. Người ta đã phát thông báo phá bỏ và di dời dãy nhà đi, hôm qua mẹ và ba đã bàn bạc kỹ rồi, năm sau chúng ta tính thuê một căn hộ ở Giang Bắc, đến lúc đó con quay trở về đi.”

Mắt Sơ Vũ đã ửng đỏ, móng tay ấn chặt vào lòng bàn tay.

“Ngoại con tuổi cũng đã lớn, con lại sắp sinh, sau này ai có thể chăm sóc cho con? Còn những hai đứa chứ.”

Hàn Đức Quân nói rất đúng, cô cũng không thể cả đời cứ trốn mãi nơi đây, Sơ Vũ hít hít mũi, thanh âm khàn khàn: “Ba, con sẽ suy nghĩ lại.”

“Tiểu Vũ, mẹ con...” Hàn Đức Quân hơi dừng, định nói nhưng rồi lại thôi.

“Chuyện gì ạ?”

“Không có việc gì, không có việc gì cả, con thay ba chúc ngoại năm mới.”

Sơ Vũ thấy trong lời nói của ba mập mờ đoán là đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng nếu ba không muốn nói, cô cũng không hỏi lý do: “Vâng ạ.”

Tối ba mươi, cả thôn làng rộn ràng tiếng pháo. Bà cụ làm rất nhiều thức ăn, nhiều năm qua bà đầu một mình đón tết, hiếm khi mới có cháu ngoại và cháu rể ở lại đón tết như năm nay, bà vô cùng vui vẻ, tâm tình hào hứng còn cùng Tịch Hạo Trạch uống một ly rượu.

Sơ Vũ vừa mới đứng dậy chuẩn bị đi múc sủi cảo, Tịch Hạo Trạch lập tức đứng lên lấy chiếc bát trong tay cô. Sau khi đến đây, mọi việc lớn nhỏ của Sơ Vũ anh đều dành làm. Lúc ban đầu Sơ Vũ còn cự tuyệt, nhưng anh vẫn cứ nằng nặc làm theo ý mình, sau đó cô cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong, bà cụ lấy phong bì đỏ ra lì xì, Tịch Hạo Trạch, Sơ Vũ một người một bao, còn có hai bao cho hai đứa bé trong bụng nữa. Tiền không nhiều, nhưng đó là phong tục lâu đời, là tiền may mắn cho năm mới.

Khi Tịch Hạo Trạch đến đây người nhà Tịch gia đầu đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo. Sơ Vũ ảm đạm ngồi trên sofa xem chương trình năm mới, Tịch Hạo Trạch ngồi bên cạnh, sau một lúc anh mới lấy một chiếc hộp từ trong túi ra.

“Đây là của nội và mọi người bảo anh mang đến cho em.” Đây là cái tết đầu tiên cô trở thành con dâu trong gia đình, người lớn trong nhà phát lì xì cho con cháu cũng là tập tục. Tịch lão gia đã nói rằng, mặc kệ là người ở đâu, cô vẫn như trước, vẫn là con dâu của nhà họ Tịch.

Sơ Vũ mỉm cười nhận lấy: “Là cho mấy đứa nhỏ ư.”

Tịch Hạo Trạch bỗng sững sờ, sắc mặt căng thẳng: “Phần của hai đứa nhỏ anh vẫn giữ lại đây, đợi đến khi chúng nó lớn lên anh sẽ đưa lại cho chúng. Đây là phần của em.”

Sơ Vũ xấu hổ, hai đứa nhỏ phỏng chừng nghe được ba chúng vẫn giữ lì xì của chúng cho nên bắt đầu cự quậy kháng nghị.

Tịch Hạo Trạch khoanh hai tay, tiếp tục xem tivi: “Thời gian trôi qua nhanh quá em nhỉ, giờ phút này năm ngoái anh còn ở trong doanh trại xem văn nghệ.”

“Sau lại gọi điện thoại cho em rồi bị em dập máy.” Nói xong, anh bất giác nở nụ cười.

Ánh mắt Sơ Vũ nhìn qua khuôn mặt anh: “Vậy ư? Sao em lại chẳng nhớ gì cả nhỉ.”

Tịch Hạo Trạch nhìn thoáng qua chiếc cầm thanh mảnh kia, nhẹ giọng nói: “Sơ Vũ, em đã thay đổi.”

Con người luôn luôn thay đổi theo thời gian, nhất là sau khi cô vừa trải qua hàng loạt chuyện như thế.

Cô mỉm cười: “Anh cũng đã thay đổi không phải sao? Trước kia anh chỉ biết bắt nạt em, ức hiếp em, khi đó em thật sự rất ghét anh, hơn nữa anh

còn mặt một bộ quân phục xuất hiện trước mặt em.”

Mi tâm Tịch Hạo Trạch thả lỏng ra: ”Sau này thì sao?”

Sơ Vũ bỗng đứng trợn tròn mắt, ngẫm nghĩ một lúc: “Sau này...sau này, em mới phát hiện ra anh chính là một tên khốn nạn.”

Khóe miệng Tịch Hạo Trạch nhất thời run rẩy: “Sơ Vũ, anh chỉ muốn nói rằng em đã béo lên .”

Sơ Vũ bực tức đứng dậy đi đến giường.

Tịch Hạo Trạch càng cười tươi hơn.

Bởi vì đêm nay là đêm đoàn viên, nên người nào đó cũng muốn đoàn viên cùng gia đình nhỏ của mình. Tối đến anh ở lại trong phòng, chuyển hết chăn của mình lên giường, rất tự nhiên nằm xuống bên cạnh Sơ Vũ.

Đêm giao thừa tiếng pháo hoa giòn dã kéo dài mãi không dứt. Lúc nửa đêm, Sơ Vũ râm râm rên rỉ. Tịch Hạo Trạch ngủ không quá sâu, nhất cử nhất động của cô làm anh bừng tỉnh.

“Sơ Vũ, Sơ Vũ ...” vừa mở đèn thì nhìn thấy trên trán Sơ Vũ đã ướt đầm mồ hôi.

Tịch Hạo Trạch thấy sắc mặt Sơ Vũ rất kém, tay đặt xuống chỗ kia kiểm tra, không thấy có dấu vết thấm ướt.

“Sơ Vũ, em tỉnh lại đi.”

Sơ Vũ chỉ biết là bụng rất đau, bụng dưới căng trướng ra đau buốt, mê man cố mở mí mắt nặng trĩu, cô nhìn thấy Tịch Hạo Trạch đang lo lắng nhìn cô, giúp cô mặc quần áo.

“Bụng em đau quá.” Cô búi chặt lên tay anh, cắn răng nói.

Tịch Hạo Trạch luống cuống, không phải là sinh ngay ngày hôm nay đấy chứ, rõ ràng vẫn còn sớm ba tuần cách ngày dự tính mà. Anh vội vàng

mặc quần áo vào. Bà cụ nghe được động tĩnh liền chạy qua, nhìn thấy tình cảnh như vậy liền tiến đến: “Vẫn chưa vỡ nước ối mà, sao lại đau như thế chứ.”

“Ngoại, ngoại chăm coi Sơ Vũ giúp cháu một lát. Cháu đi gọi điện thoại, lát nữa cháu sẽ đưa cô ấy lên thị trấn.” Sắc mặt Tịch Hạo Trạch nghiêm trọng, vì trước đây từng chứng kiến cảnh cô bị ngã trong lòng anh vẫn luôn bị ám ảnh, vô cùng lo lắng.

“Được .”

Anh chạy ra gọi điện thoại cho Trần Lộ Hà

“Con hãy nhanh đưa Sơ Vũ lên bệnh viện thị trấn trước đi.” Trần Lộ Hà hít sâu, rồi vội vã gọi điện thoại cho những người khác, trước đó bà đã luôn lo sợ đến việc này.

Đầu năm đầu tháng, Tịch gia đúng là bị làm cho run sợ mà.

Lúc Tịch Hạo Trạch đưa Sơ Vũ đến bệnh viện, Sơ Vũ quần quai nằm ở trên xe đẩy. Cũng may Trần Lộ Hà đã tìm được người liên hệ với bác sĩ địa phương đến bệnh viện, vừa đúng là bác sĩ Trịnh, cô là bác sĩ nổi tiếng khoa phụ sản, đối với Sơ Vũ cũng rất quen thuộc.

Cô ấn lên bụng Sơ Vũ: “Đừng căng thẳng, thả lỏng từ từ, làm theo tôi, hít vào, thở ra.” Bác sĩ Trịnh nhẹ nhàng vuốt bụng cô.

Hồi lâu sau, sự đau đớn cuối cùng cũng giảm bớt .

“Bác sĩ Trịnh, cô ấy bị làm sao thế ?”

“Tịch tiên sinh, anh yên tâm, không có việc gì cả, hai nhóc kia nghịch ngợm thôi. Mấy ngày này phải chú ý nhiều hơn nữa, đặc biệt là phụ nữ có thai cần phải thả lỏng tinh thần. Thường ngày anh phải vuốt ve bụng vợ để đứa bé cảm nhận được ba mẹ đang ở bên.”

Tịch Hạo Trạch thở dài nhẹ nhõm, phụ nữ mang thai quả thật còn khủng bố hơn so với huấn luyện nữa.

Sơ Vũ bị hai đứa giày vò đến mệt mỏi, đã ngủ thiếp đi. Anh liền đi ra gọi điện thoại cho bà ngoại, nói cho bà tình trạng của Sơ Vũ, rồi lại gọi cho Trần Lộ Hà.

Cuối cùng Trần Lộ Hà nói một câu, lời nói không cho phép cự tuyệt: “Đợi khi con bé ổn định lại, hai ngày nữa đưa con bé quay về đây, nếu con không đưa được con bé về sau này con cũng đừng trở về Tịch gia nữa.”

***

Sơ Vũ quay về thành phố N. Hôm ấy, Tịch Hạo Trạch lái xe đưa Sơ Vũ về, Sơ Vũ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, chỉ xa cách có mấy tháng thôi thế nhưng cô rất nhớ mảnh đất này.

Cô lẳng lặng nhìn, đến lúc cô bừng tỉnh lại thì xe đã đến cổng ngõ.

Tịch Hạo Trạch nhìn vào gương chiếu hậu, ánh mắt hai người giao nhau: “Ba và mọi người đang đợi em.”

Sơ Vũ không biết hình dung tâm trạng của mình vào giây phút này như thế nào. Cô vẫn nghĩ rằng anh sẽ đưa cô về Tịch gia, dù sao bà Trần cũng đã hạ tối hậu thư, nhưng tình huống bây giờ cô ngờ hoặc nhìn anh. Tịch Hạo Trạch xoa trán: “Sao, em muốn cùng anh về đại viện ư?”

Sơ Vũ trừng mắt lườm anh.

Tịch Hạo Trạch khẽ thở dài, âm thanh kia xuyên thấu qua lòng cô.

“Sơ Vũ, em yên tâm từ nay về sau anh chỉ tuân lệnh tổ quốc và bà xã của mình thôi.” Anh nửa vui nửa đùa nói, đôi mắt đen nháy chan chứa sự chân thành tha thiết.

Tối qua khi cùng Từ Dịch Phong trò chuyện, Từ Dịch Phong đã hỏi anh một câu: “Cậu không sợ cô ấy sẽ một đi không trở lại sao?”

Anh biết cho dù hôm nay anh có đưa được Sơ Vũ trở về khúc mắc trong lòng Sơ Vũ vẫn không giải được. Cô vì đứa nhỏ đã miễn cưỡng cùng anh trở về anh cũng sẽ không vì đứa nhỏ mà ràng buộc cô.

“Không .”

“Cậu chắc chắn đến vậy ư?” Từ Dịch Phong cười lạnh lùng, trái tim của phụ nữ có đôi khi rất sắt đá, ngay cả quan to ... mặt lớn như bọn họ cũng không phải là đối thủ.

“Dịch Phong, vì sao Mạnh Hạ đã đi nhiều năm rồi, nay quay trở về cậu vẫn cùng cô ấy dây dưa, không phải trước đây cậu rất ghét cô ấy sao?” Tịch Hạo Trạch vuốt mũi: “Có lẽ cậu cũng hiểu tâm trạng của tớ lúc này.”

“Mẹ nó, bởi vì bị coi thường.” Từ Dịch Phong bực tức đập máy, ánh mắt lướt qua con búp bê Barbie trên bàn làm việc, nhìn thấy búp bê anh lại nhớ đến Nhạc Nhạc, nhưng là...

Sơ Vũ không biết Tịch Hạo Trạch đã thuyết phục bà Trần như thế nào, cô cũng không bận tâm hỏi. Về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, lúc Tịch Hạo Trạch đến Hàn gia, trên khuôn mặt vẫn còn vài vết bầm tím. Hàn Thần không hề mong đợi gặp người anh rể này, trước kia cậu luôn nhìn anh bằng ánh mắt hâm mộ, nay chỉ còn lại sự khinh bỉ.

“Chị, anh ta bị đánh ư .” Hàn Thần thì thầm bên tai Sơ Vũ, cậu vui sướng khi thấy người gặp họa.

Sơ Vũ âm ừ rồi tiếp tục thu xếp hành lý, Tịch Hạo Trạch tới đến đưa cô đi bệnh viện. Chỉ còn hai tuần nữa đã đến kỳ sinh, mọi người trong nhà đều bảo cô đến bệnh viện dưỡng thai. Sơ Vũ cũng lo sợ tình trạng đêm ba mươi kia lại tái diễn nên cô nghe lời nhập viện.

“Chị, để em đưa chị đi.” Hàn Thần nhìn sắc mặt hờ hững của Sơ Vũ, cậu cười hì hì.

Lúc đi ra, không biết Tịch Hạo Trạch đang nói chuyện gì với ông Hàn. Nhìn thấy con gái, ông luống cuống đóng nắp hộp giấy lại.

Sơ Vũ nhìn thoáng qua, Tịch Hạo Trạch đi đến định nhận lấy hành lý trên tay Hàn Thần. Hàn Thần hừ lạnh: “Không cần phiền ngài.” Thanh âm khó chịu không chút che giấu.

Lý Tú Vân đi tới, trừng mắt con trai: “Con về phòng học bài đi.”

“Con đi theo giúp chị.”

“Gần đến cuối kỳ rồi còn không lo, ngỗ ở nhà mà học bài chuẩn bị kỳ thi lại của con đi.”

Hàn Thần tức tối quay về đập mạnh cửa phòng, Lý Tú Vân nghe thấy tiếng vang vừa định mắng con trai.

“Mẹ, chúng ta đi thôi.” Sơ Vũ vội nói.

Lý Tú Vân đành nén cơn giận.

***

Đến bệnh viện, Tịch lão gia, bà Trần, Tịch Hạo Nguyệt đều đã ở đây. Tịch lão gia nhìn thấy cô, vẻ mặt tràn đầy yêu thương: “Tiểu Vũ, cháu làm nội nhớ lắm rồi. Cháu trở về thăm ngoại cũng không thêm nhớ đến ông già này.” Ông cụ cường điệu lên.

“Nội à, cháu nào có.”

“Hai đứa cháu cố của nội, ai za, Tiểu Vũ, cháu vất vả rồi.”

Tịch Hạo Nguyệt bật cười: “Nội à, Tiểu Vũ có hay không nên trở về vì ông mà phục vụ dân luôn không.”

Bầu không khí ngọt ngào đã dịu hơn. Bà Trần nhìn Sơ Vũ, bụng vừa to lại vừa căng kên, ngoại trừ cái bụng lớn hơn thì cả người vẫn gầy yếu như trước làm người ta nhìn thấy mà thương xót. Da mặt lại còn đen hơn, khóe mắt thâm quầng. Lòng bà dâng lên niềm xót xa, bây giờ con dâu bà đang mang thai lại đi nơi này nơi khác, người bị hành hạ vẫn chính là hai đứa nhỏ.

“Tiểu Vũ à, đi thôi, mẹ đã hẹn với bác sĩ Lý ở khoa sản rồi.” Trần Lộ Hà kéo lấy tay Sơ Vũ, tình cảm trước đây bà dành cho cô con dâu này là thật sự, không dễ dàng phai nhòa. Thân phận kia không thể nào thay đổi được, bà chỉ còn cách chấp nhận, nghĩ thoáng ra cuộc sống mới có thể tốt đẹp hơn. Bà đã nhận ra điều đó!

Sơ Vũ nghiêng đầu nhìn Trần Lộ Hà, đôi mắt ngấn nước, ngập ngừng gọi: “Mẹ.” Tiếng này tựa như năm trước lần đầu tiên cô gọi bà.

“Chao ôi. Trước tiên hãy đi đã.”

Bác sĩ Lý là bạn học cũ của bà Trần, bà kiểm tra tổng quát cho Sơ Vũ, cười tủm tỉm nói: “Bà Trần à, yên tâm đi.”

“Bác sĩ, thai nhi thế nào?” Trần Lộ Hà vẫn rất lo lắng, đêm đó, lúc bụng Sơ Vũ quặn đau làm bà ở xa ngàn dặm cũng bị dọa lây, mấy đêm liên tục ngủ không được.

“Tất cả đều bình thường, hai đứa nhỏ trộm vía khỏe mạnh, chỉ sợ khi sinh người mẹ phải chịu cực khổ.” Bác sĩ Lý nhìn sang Sơ Vũ: “Thế gia đình muốn sinh mổ hay sinh thường?”

“Sinh mổ.”

“Sinh thường.”

Tịch Hạo Trạch và Sơ Vũ đồng thanh trả lời, Tịch Hạo Trạch bình tĩnh bảo: “Cô Lý, sinh mổ đi.”

Bác sĩ Lý bị vẻ mặt kiên quyết của Tịch Hạo Trạch làm giật mình, sửng sốt vài giây, lại nói: “Vợ cậu có thể khỏe bằng cậu ư.”

“Tôi muốn sinh thường.” Sơ Vũ biết sinh thường sẽ tốt hơn cho con cái, chỉ là người mẹ sẽ rất vất vả, nhưng cô không sợ đau, vì đứa nhỏ cô có thể chịu được.

Hai người đều kiên trì, bà Tr ần giải quyết dứt khoát: “Có thể sinh thường được thì sinh thường, nếu không thì sinh mổ.”

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hai nhóc con kia đã hành hạ Sơ Vũ suốt một đêm, cuối cùng đến rạng sáng cô cũng hạ sinh

Mỗi ngày bà Trần đầu đến bệnh viện thăm Sơ Vũ, bác sĩ Lý khuyên Sơ Vũ hàng ngày nên đi bộ nhiều, như vậy sẽ giúp cho việc sinh nở dễ dàng hơn. Nhiệm vụ này trên cơ bản cô đầu hoàn thành cùng mẹ chồng. Không ít thai phụ nhìn thấy bụng Sơ Vũ đầu đến hỏi, khi nghe được là một cặp song sinh ai nấy đầu trần trồ khen ngợi. Bà Trần luôn tự hào về đầu này.

Hôm nay, trời cao trong xanh, ánh nắng chan hòa. Bà Trần cẩn thận dìu Sơ Vũ đi dọc theo bờ hồ, Sơ Vũ đã đi hai vòng nên có chút mệt, bà Trần đỡ con dâu đến chiếc ghế dài ngồi nghỉ. Sợ trên ghế lạnh nên mỗi lần xuống lầu bà đầu mang theo đệm.

“Ôi, con gái chị có phải mang thai đôi không? Bụng này to quá.” Người phụ nữ trung niên bên cạnh hỏi.

Bà Trần vui vẻ cười, trả lời: “Là cặp song sinh, nhưng đây là con dâu của tôi, không phải con gái.”

Ánh mắt người phụ nữ bên cạnh liền thay đổi: “Ồ, tôi còn tưởng hai người là mẹ con ruột nữa chứ. Cô gái, cô thật có phúc.” Người phụ nữ kia gật đầu nói, bà nhìn qua đã biết thân phận người phụ nữ trước mặt không hề đơn giản vậy mà lại rất yêu chiều chăm sóc con dâu, thật hiếm thấy.

Bà Trần mỉm cười, đưa Sơ Vũ đi vòng qua bên kia, đi được nửa đường thì phát hiện quên mang theo cốc nước: “Tiểu Vũ, con ngồi xuống nghỉ một lát, để mẹ lên lấy nước.”

“Mẹ, không cần đâu. Lát nữa con cũng lên rồi mà.”

“Không sao, không sao. Con nên phơi nắng nhiều một chút.”

Sơ Vũ mỉm cười dịu dàng, ng ồi xuống ghế, tay xoa xoa hông. Cô nheo mắt ng ẩng đầu lên, ánh mặt trời ấm áp , gió nhẹ thoảng qua, cảm giác rất thư giản.

“Tiểu Vũ...” Một thanh âm quen thuộc gọi tên cô.

Sơ Vũ cảm thấy trước mắt bị bao phủ bởi bóng tối, cô từ từ mở mắt ra thì nhìn thấy Nam Thư Mân đang đứng trước mặt, trông rất ti ều tụy và nhợt nhạt.

Nam Thư Mân nhìn chằm xuống bụng Sơ Vũ: “Tốt r ồi, tốt r ồi.” Bà lẩm bẩm.

Sơ Vũ bị bà nhìn có chút khó chịu, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Vũ ...con khoan hãy đi, đợi ta một lát...” lời còn chưa dứt, Tr ần Lộ Hà đi đến đây bà ra: “Bà đến đây làm gì?”

Từ xa nhìn thấy Nam Thư Mân, trong lòng cảm thấy có đi ều chẳng lành, bà li ền vội vàng chạy tới, điệu bộ của bà trông giống như gà mẹ che chở cho gà con, hoàn toàn cảnh giác.

Nam Thư Mân bị bà đẩy người hơi lảo đảo, chân mang giày cao gót lùi về phía sau.

Bà Tr ần đỡ con dâu lên: “Chúng ta lên thôi.” Bà thật sự không muốn gặp người phụ nữ này.

Nam Thư Mân lại chạy đến giữ chặt Sơ Vũ: “Tiểu Vũ, mẹ xin con, xin con hãy cứu lấy em trai của con...” Đôi mắt Nam Thư Mân đỏ ửng, từng giọt nước mắt tuôn rơi, khổ sở níu lấy Sơ Vũ.

Sơ Vũ nhất thời không hiểu tình huống trước mắt. Cô kinh ngạc nhìn bà: “Tổng phu nhân, bà...” lời còn chưa dứt, bà Tr ần đã chen vào: “Nam Thư Mân, bà có biết xấu hổ không, tôi thật chưa gặp qua người phụ nữ nào tàn nhẫn như bà. Con bà gặp chuyện, sao lại đi nhờ vả Sơ Vũ. Lương tâm của bà mang đi cho chó ăn r ồi sao, chẳng lẽ bà không biết tình hình hiện tại

của con bé sao?” Bà Trần cực kỳ giận dữ, lại vừa đau lòng, trên đời này sao lại có một người mẹ như vậy chứ.

“Nam Thư Mân, bà gặp báo ứng đấy, trời cao có mắt, kiếp này bà sống thiếu đạo đức nên con bà đang trả nợ thay bà đấy. Chuyện của con bà, chúng tôi cũng đành chịu, mong bà đừng đến đây quấy rầy Sơ Vũ.”

“Không, Tiểu Vũ...” Nam Thư Mân đột nhiên nắm chặt tay Sơ Vũ, tuyệt vọng gọi tên cô như thể cô là ngu ồn hy vọng cuối cùng : “Tiểu Vũ, đó là em trai con mà, nó vừa mới mười tám, còn trẻ vậy, Tiểu Vũ, mẹ van con đấy .”

Lòng bàn tay Sơ Vũ đau buốt, sắc mặt cô hơi tái nhợt, cô lưỡng lự không biết làm sao.

“Con hay đi xét nghiệm tủy được không? Được không? Con cũng là do ta sinh ra , tủy của hai con chắc chắn thích hợp .” Đôi mắt bà đã mù sương, tóc tai rối bù, ánh mắt điên cuồng đang tìm kiếm tia hy vọng cuối cùng.

Sơ Vũ khiếp sợ nhìn bà, khóe môi mấp máy, run run hất tay bà ra, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng: “Mẹ, con là con gái ruột của mẹ sao?” Cô suy nghĩ hồi lâu , trong lòng có rất nhiều điểu muốn nói , nhưng chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu, rồi bỗng chốc cả người từ từ khụy xuống.

Trần Lộ Hà sợ tới mức sắc mặt tái mét: “Sơ Vũ, Sơ Vũ ... “

“Mẹ, con đau bụng quá.” Sơ Vũ cắn răng nói, từng cơn đau dần dập ập đến, người ướt đầm mồ hôi. Cô cảm thấy rất sợ hãi.

Trần Lộ Hà sợ Tiểu Vũ sắp chuyển dạ, nhưng cách ngày sinh dự tính vẫn còn hai tuần. Bà chạy nhanh đi gọi y tá, cũng may là họ đã sớm chuẩn bị mọi thứ.

Nam Thư Mân run rẩy đứng sững tại chỗ, nhìn đám người chạy đôn chạy đáo, hốt nhiên như là khỏi xác.

Tịch Hạo Trạch mặt mày tối tăm đứng ngoài phòng sinh, trên trán gân xanh nổi lên cuồn cuộn: “Mẹ, không phải bác sĩ đã bảo vẫn còn hai tuần sao, hai hôm trước vừa kiểm tra vẫn chưa có dấu hiệu sắp sinh mà, anh vừa mới đi được vài ngày sao lại liến sinh vậy ?” Bởi vì lo lắng nên giọng nói anh có chút lớn tiếng.

Sắc mặt lộ hà cũng rất hốt hoảng.

“Không được, con muốn vào trong đó.” Anh trầm giọng kiên quyết nói, anh thật không thể chịu nổi khi nghe Sơ Vũ kêu gào bên trong.

“Đừng có làm loạn thêm nữa! Đừng đợi đi.” Tịch lão gia nghiêm túc nói, không ai biết rằng lòng bàn tay ông cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Trên hành lang Tịch Hạo Trạch sốt ruột đi tới đi lui.

Hai nhóc con kia đã hành hạ Sơ Vũ suốt một đêm, cuối cùng đến rạng sáng cô cũng hạ sinh. Trước đây mọi người cũng chỉ biết đó là một cặp song sinh, gia đình cũng không cố hỏi giới tính của bọn nhỏ, không nghĩ rằng đây là một đôi long phượng. Niềm vui cuối cùng đã đến, miệng ông cụ cười tươi không thể khép lại.

Đứa bé ra đầu tiên là bé gái, nhưng theo góc độ sinh lý học, đứa trẻ sinh ra sau phát triển nhanh hơn cho nên Tịch gia nhất trí quyết định nó là anh trai, còn bé sau là em gái. Như vậy bé trai từ nhỏ đã phải gánh vác một sứ mệnh thiêng liêng là bảo vệ em gái.

Lúc Sơ Vũ tỉnh lại, cảm thấy cả người như vừa bóc một lớp da, mền nhũn nằm trên giường. Tịch Hạo Trạch lấy bông tắm thấm nước lên môi cô, thấy cô mơ màng mở mắt, ánh mắt anh bỗng dưng sáng ngời.

“Sơ Vũ ” Cả đêm không ngủ, thanh âm khàn đặc.

Sơ Vũ vừa định động dậy, Tịch Hạo Trạch giữ cô lại: “Em hãy nằm nghỉ ngơi đi.”

“Con đâu? Con đâu?” Cô nhìn quanh phòng bệnh không thấy con đâu, sốt ruột không thôi. Lúc vừa sinh ra, cô quá mệt mỏi, đứa thứ hai cô còn chưa kịp nhìn thì đã ngất đi. Mọi ngày hay xem phim truyền hình, giờ đây lại sợ xảy ra tình huống xấu.

“Bọn chúng đang ở trong phòng dành cho trẻ sơ sinh, mẹ và y tá cũng ở đây. sợ làm ồn em nghỉ ngơi.”

Ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu vào, giọng nói anh cũng chan chứa dịu dàng, ánh mắt sáng ngời.” Là một đôi trai gái.”

“Đôi trai gái.” Cô thì thào lặp lại, thật là bất ngờ, vẫn tưởng rằng sẽ là một cặp chị em xinh đẹp, nhưng như vậy cũng tốt, một đôi trai gái, đứng cùng nhau sẽ là từ “tốt”. (1)

(1) Trong tiếng trung từ “Hảo” 好 được ghép từ bộ nữ (con gái) 女 và bộ tử (con trai) 子 “好=女+子” có nghĩa là một trai, một gái là tốt.

“Sơ Vũ, cảm ơn em.” Tịch Hạo Trạch nắm chặt tay cô, cả đời này anh sẽ luôn yêu thương cô, không phải vì con cái, không phải vì hôn nhân, mà bởi chính vì yêu.

Y tá bế hai anh em đến, khoảnh khắc bế con gái trong tay lòng cô thật ấm áp, khi ấy cô cảm giác đắm chìm trong phúc hạnh. Tịch Hạo Trạch bế con không thuần thực cho lắm, ngẩng xuống cạnh Sơ Vũ, Sơ Vũ nhìn con trai trong lòng anh đang nhắm mắt chu môi ngủ say, cực kỳ đáng yêu. Vài sợi tóc thừa thớt trên đầu bé trai, thật kỳ diệu, nó giống cô nhiều hơn.

“Bé trai là Tịch Hàm, bé gái là Tịch Lạc.” Tịch Hạo Trạch mỉm cười lại nói tiếp: “Là anh đặt tên đấy.”

Tịch Hàm, Tịch Lạc, Sơ Vũ lặng lẽ ghi nhớ.

Tịch Lạc, nữ thần sông Lạc, người này đúng thật là không biết xấu hổ, sao lại khoe khoang con gái mình vậy chứ.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Kết thúc

Tịch Hàm, Tịch Lạc, Sơ Vũ lặng lẽ ghi nhớ.

Tịch Lạc, nữ thần sông Lạc, người này thật là không biết xấu hổ, sao có thể tự khoe khoang con gái mình như thế chứ.

Sơ Vũ nhẹ nhàng hôn lên chiếc trán nhăn nhúm của Tịch Lạc, dường như cô bé cũng cảm nhận được nụ hôn của mẹ, từ từ nhắm mắt lại, khoe miệng nở nụ cười tươi.

Tịch Hàm bên kia bắt đầu khóc òa lên, Tịch Hạo Trạch luống cuống, anh học theo cô y tá dịu dàng vỗ về con, nhưng cậu bé này không hề cho ba mình chút sĩ diện, gào khóc xé cả cổ họng.

Sơ Vũ nhìn con khóc, lòng đau như thắt: “Anh nhanh đỡ con đi!”

Tịch Hạo Trạch sần nảo, không phải là anh đang đỡ đây sao.

Cô y tá nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của anh liền đến bên: “Có lẽ đã ị rồi, để tôi xem xem.”

Bác sĩ Lý và hai gia đình Tịch, Hàn đều vào, phòng bệnh trở nên náo nhiệt hẳn lên, Hàn Thần nhìn thấy hai đứa cháu vui mừng đi qua, nhưng khi thấy một bãi vàng hoàng kim rực rỡ dưới móng Tịch Hàm, thôi rồi trời ơi, cơm trưa hôm nay cậu cũng chả muốn ăn nữa rồi.

“Chị, bản chết đi được.” Cậu nhăn mặt, lui qua một bên.

“Ngày bé con không có như vậy chắc.” Lý Tú Vân rửa tay rồi qua giúp cô y tá lau chùi cho cháu ngoại.

Hàn Thầnhún vai, nhìn mẹ mình và bà Trầncó vẻ rất hăng hái lau chùi cho cháu, anh có chút ghê ghê.

Cả phòng bệnh vui như hội, Tịch Hạo Trạch lắglắglứng cạnh Sơ Vũ, khuôn mặt kiên nghị hiểmmớilộ ra vẻ nhu tình, trong mắt anh chỉ có mình cô, ánh mắt hài lòng không kể xiết.

Sơ Vũ biết anh đang nhìn chăm cô, con cũng đã sinh, tất cả đều đã trở vềban đầu, chỉ là hai người họ đều hiểu được, có một số sự thật vẫn luôn tồn tại, chẳng qua hai người đều chọn cách im lặng.

Cô quay lại, nhìn người đàn ông trước mặt, bây giờ cô đã là mẹ, cô thật sự rất cảm động. Tịch Hạo Trạch lặng lẽ nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve tựa như đang muốn sẻ chia cùng cô.

Sơ Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn anh.

Trẻ em phát triển rất nhanh, chỉ vừa mới sinh ra thôi mà trông đã rất cứng cáp rồi, sau một tuần, da dẻ đã trắng trẻo mịn màng, Lý Tú Vân bế Tịch Lạc, cười nói: “Thằng bé giống Tiểu Vũ quá chừng, đáng yêu quá.”

Bà Trầnkhông cam tâm: “Chiếc mũi của Hàm Hàm giống y chang ba nó, rất tuấn tú.”

“Tôi thấy khuôn mặt Hàm Hàm và Tiểu Vũ như từ một cái khuôn đúc ra.”

... ..

Sơ Vũ mím môi, nói thật, chính cô cũng chẳng nhìn thấy hai đứa con mình có nét nào giống cô hay Tịch Hạo Trạch nữa, nét mặt chúng vẫn chưa rõ mà, là do sức tưởng tượng của Lý Tú Vân và Trầnlộ Hà quá phong phú mà thôi.

Ở bệnh viện hơn một tháng, mỗi ngày đều có con làm bạn, Sơ Vũ thật sự rất mãn nguyện, mọi thứ đều tốt đẹp.

Hôm xuất viện, bầu trời xanh thẳm, tháng ba hoa đào đua nhau nở rộ, Sơ Vũ bế Hàm Hàm, còn Tịch Hạo Trạch bế con gái, một nhà đi trên hành lang bệnh viện khiến không biết bao nhiêu người ngoái nhìn với ánh mắt hâm mộ.

Sơ Vũ không nghĩ rằng ở đây cô lại gặp Tô Y, đã hơn nửa năm, cô tưởng chừng mình đã quên, không nghĩ rằng khi gặp lại sự đau đớn vẫn rất rõ ràng.

Tịch Hạo Trạch đi lấy xe, Sơ Vũ và Tiểu Mai bế hai nhóc đứng đợi bên đường.

“Chúc mừng cô.” Ánh mắt Tô Y nhìn qua đứa nhỏ: “Cậu bé rất giống anh ấy.” cô hồ hởi mỉm cười.

Sơ Vũ trầm mặc.

“Rất tốt, rất tốt.” Tô Y chợt bừng tỉnh: “Sơ Vũ, cô rất may mắn.” được anh ấy yêu thật sự là một điều rất may mắn.

“Cô Tô.” Sơ Vũ nhẹ nhàng gọi, ngược mắt nhìn thẳng Tô Y: “Đây không phải là may mắn của tôi, cho dù hiện tại anh ấy yêu tôi, tất cả chúng ta đều biết sự thật ban đầu không như thế.”

Tịch Hàm có lẽ không vui, lại bắt đầu mếu máo òa khóc, Sơ Vũ vỗ về con trai, thế nhưng tiểu thiếu gia vẫn không chịu nghe lời. Đầu ngón tay Tô Y run lên: “Tôi có thể bế cậu bé không?”

Sơ Vũ sững sốt, chần chừ vài giây rồi đưa qua. Tô Y bế đứa bé rất thuần thực, hôm nay cậu bé lại rất biết giữ thể diện cho cô xinh đẹp, thút thít thêm vài tiếng rồi liền ngừng khóc: “Ngoan lắm.”

Im lặng một lúc, Tô Y mới chua chát lên tiếng: “Ngày kia tôi sẽ đi Mỹ, có lẽ sẽ không quay trở lại đây nữa.” Thành phố này nơi chôn giấu tất cả mọi thứ của cô, tuổi thanh xuân, gia đình và tình yêu. Cô trở về bởi vì nơi đây vẫn còn một người cô lưu luyến, nhưng người nay đã không còn là người của ngày xưa.

“Mẹ, mẹ.” Sơ Vũ xoay người nhìn thấy một cậu bé đang chạy đến.

Tô Y dịu dàng cười: “Con yêu, con qua kia ng ồi đợi mẹ một lát, mẹ nói chuyện với cô đã.”

Cậu bé gật đầu.

Sơ Vũ nhìn theo bóng lưng cậu bé, lặng yên thần thờ.

“Thằng bé rất ngoan, mấy năm nay có nó làm bạn, cuộc sống của tôi mới bớt phần buồn tẻ.” cô trả lại Tịch Hàm cho Sơ Vũ, ánh mắt sâu sắc: “Có lẽ tình mẫu tử giữa chúng tôi cũng là do duyên phận.” Trước kia, khi lần đầu tiên nhìn thấy thằng bé, tôi liền có cảm giác thân thiết, sau đó đã nhận nuôi nó.”

Sơ Vũ ngẩn người vì những lời nói kia.

“Tôi còn có việc, tạm biệt.” Tô Y xoay người, vẫy tay với con trai.

Tịch Hạo Trạch lái xe đến, đúng lúc nhìn thấy Tô Y đang nắm tay con trai, Tô Y dĩ nhiên cũng thấy xe anh, nhưng liền đi lướt qua, có một số người chỉ có thể ở lại trong ký ức. Lòng cô vẫn như trước, nhưng tâm của anh đã không còn ở đây.

***

Tịch lão gia mua cho Sơ Vũ một căn hộ mới, thuê thêm hai người giúp việc chăm sóc hai đứa bé. Ông nói với Tịch Hạo Trạch, ông sẽ xem Tiểu Vũ như là cháu ruột mình, chuyện cô có tha thứ cho anh hay không ông sẽ không can thiệp, cô ấy quyết định thế nào ông đều ủng hộ, nếu anh có bản lĩnh thì tự đưa vợ về.

Bà Trần rất giận, ngày ngày bà đều muốn gặp hai đứa cháu nội yêu quý, nhưng lời của Tịch lão gia không ai dám nói “Không”. Bà trừng mắt nhìn con trai, thật sự rất bức mình mà.

Ngày ngày Tr ần Lộ Hà ầu đến thăm cháu, mỗi khi về đến nhà là Tịch Chính H ồng ầu phải nghe bà Tr ần lải nhải, hôm nay Lạc Lạc nhìn tôi cười, thằng bé Hàm Hàm này tính tình khó chịu nhưng nhìn qua càng ngày càng thông minh, điểm ấy rất giống tôi, sắc mặt Tịch Chính H ồng đen thui, ông cũng rất muốn chơi đùa cùng cháu nhưng lại không có thời gian, thế nên Tịch Hạo Trạch trở thành kẻ bị ghẻ lạnh trong Tịch gia, hàng ngày ầu chạy đến nhà Sơ Vũ, trông rất đáng thương.

Vào thời điểm Tịch Hàm và Tịch Lạc ầy tháng, tất cả mọi người ầu đến, khiến cả căn hộ trở nên náo nhiệt. Hạo Nguyệt dẫn theo một người đến. Ở bệnh viện Sơ Vũ đã từng gặp qua, anh ta tên là Chu Du. Nhìn thấy nụ cười e thẹn trên môi Hạo Nguyệt, cuối cùng mọi người cũng đã yên tâm.

Giang Triết rất hào phóng tặng mỗi đứa mỗi miếng đất , bảo là để sau này xây dựng công viên cho hai đứa nhỏ.

Sơ Vũ buồn cười, món quà này quả là quá đắt giá rồi .

Giang Triết bế Tịch Lạc, cô bé thật sự rất giống Sơ Vũ: “Con gái nuôi của ba, con thương ba hay thương ai nào.” Nghe được những lời này, người nào đó rất chi là bức bối nhưng cũng không dám biểu hiện ra mặt. Đàn ông phải khoan dung độ lượng, không cần tính toán chi li, nhẫn nhịn!

“Đã đến giờ Lạc Lạc bú sữa rồi, để anh đưa con vào.” Tịch Hạo Trạch vươn đôi tay dài bế cô công chúa nhỏ, nhưng có vẻ như Lạc Lạc không thích nên òa khóc, cô công chúa bé nhỏ chỉ thích nằm trong lòng chú đẹp trai thôi.

Giang Triết nháy mắt với cô bé, hàng mi dài cô bé còn vươn vãn những giọt nước lúc này đây đã cười rộ lên.

Tịch Hạo Trạch đành chịu, nhìn qua Tịch Hàm, may còn có con: “Sơ Vũ, để anh bế cho , em đi nghỉ một lát đi.”

“Em không mệt.” Tịch Hàm hôm nay rất ngoan, yên lặng nằm trong lòng cô, nước miếng chảy đ ần đ ề. Sơ Vũ nâng tay lau cho con trai, không

quan tâm đến Tịch Hạo Trạch.

Người nào đó buồn bực, anh mới là ba của hai đứa nhỏ cơ mà!

Cuối cùng, đến lúc chụp ảnh gia đình, Tịch Hạo Trạch mới có thể chạm được vào con gái. Sơ Vũ ngồi bên cạnh anh, mỗi người bế một đứa, Tịch Hàm không ngừng cò quậy, la hét, Tịch Hạo Trạch liếc mắt nhìn con trai, cậu bé lại càng quậy hơn, anh đành thở dài, bối rối nhìn vợ, Sơ Vũ mỉm cười... “tách” hình ảnh chụp lại.

Giang Triết khoanh tay đứng một bên góc, có một loại tình yêu chỉ tồn tại trong lòng, không nhất định phải đơm hoa kết quả.

Buổi tối, Sơ Vũ nhìn một phòng quà, cô nghĩ thầm, hiện tại hai đứa nhỏ còn giàu có hơn cả mẹ nó. Cô nhìn thấy hai bộ quần áo truyền thống trên tủ, đi đến gần lên xem.

Tịch Hạo Trạch lặng lẽ đứng một bên.

“Hiện giờ Tống Hạo Vũ thế nào rồi?” Sơ Vũ thở dài hỏi.

“Nghe nói đã tìm được tùy thích hợp.” Sau khi cô sinh, Nam Thư Mân lặng lẽ đến thăm vài lần, nhưng mỗi lần đều bị Trần Lộ Hà đuổi đi. Khiến cho con gái phải sinh non, đời này bà cũng không con mặt mũi nào gặp lại Sơ Vũ.

Sơ Vũ nở một nụ cười thoải mái: “Vậy là tốt rồi.”

Tất cả mọi thứ đã quay về với quỹ đạo, chỉ là họ đều hiểu rằng, quá khứ không thể nào thay đổi được. Hạo Nguyệt từng hỏi cô: “Lúc nào chị mới có thể tha thứ cho anh ấy?”

Lúc đó Sơ Vũ không có trả lời, giữa họ thật sự không tồn tại tha thứ hay được tha thứ. Cô nghĩ, giống như hiện tại cũng rất tốt, đã có hai con bên cạnh cô, cô cũng không còn đòi hỏi gì hơn, cô sẽ dành toàn bộ tình yêu thương cho hai đứa nhỏ.

“Ngày mai anh phải đi Tây Bắc tập huấn rồi.” Ánh mắt Tịch Hạo Trạch hơi u ám, do dự nói: “Lần này đi, có lẽ phải mấy tháng sau mới gặp lại ba mẹ con, không biết đến khi anh quay lại, hai nhóc kia có còn nhớ anh không?”

Anh cười trong cay đắng.

“Em sẽ cho các con xem ảnh anh.” Sơ Vũ khẽ lên tiếng.

“Vậy em thì sao?” Anh có chút vội vàng hỏi.

Sơ Vũ sững sờ vài giây rồi đứng dậy: “Đã khuya rồi, anh đi nghỉ sớm đi.” Sơ Vũ mang dép vào, Tịch Hạo Trạch chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân vọng lại trong căn phòng im lặng, lòng anh chìm xuống.

***

Bốn tháng sau

Sơ Vũ đang cho hai đứa nhỏ ăn chuối nghiền, anh một muỗng, em một muỗng, hai đứa bô bô ba ba inh ỏi. Tịch Hạo Nguyệt ngồi bên ghế sofa, vẻ mặt u sầu buồn bã.

“Em và Chu Du giận dỗi à?” Sơ Vũ lau nước bọt dính trên miệng Tịch Lạc, ngược đầu lên hỏi.

“Chao ôi...” Tịch Hạo Nguyệt khẽ thở dài: “Sơ Vũ, anh hai anh ấy...”

Động tác trên tay Sơ Vũ dừng lại, bên kia Tịch Hàm thì đang hoa tay múa chân thúc giục. Tay cô run lên, rồi tiếp tục cho con ăn.

“Hiện tại anh hai đang ở bệnh viện.”

Sơ Vũ xoay người lại, nhìn thấy vành mắt Hạo Nguyệt đỏ ửng, tim cô đau nhói, gấp gấp hỏi: “Anh ấy làm sao vậy?”

“Thật ra mấy hôm trước anh ấy đã quay lại nhưng vẫn nằm trong bệnh viện. Nội sợ chị lo lắng nên không cho phép mọi người nói với chị.” Hạo

Nguyệt nói với giọng ghen ngào: “Bác sĩ bảo là ung thư dạ dày giai đoạn cuối.”

Tịch Hàm bỗng dưng khóc ãn lên, sắc mặt Sơ Vũ tái mét, mọi thứ trước mắt mờ mịt.

***

Ánh nắng chan hòa rọi xuống căn phòng, Tịch Hạo Trạch lẳng lẳng nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt. Sơ Vũ nhẹ nhàng đi vào, ngồi xuống bên giường, trong lòng tràn đầy ưu thương.

Anh gầy đi rất nhiều, có lẽ đã nhiều ngày tuyệt thực, trên bàn tay chỉ chút vết kim tiêm.

Sơ Vũ không kìm nén nổi tâm tình, nước mắt từng giọt rơi xuống, dề dặt nắm lấy tay anh.

Tịch Hạo Trạch khẽ động ngón tay, chậm rãi mở mắt ra nhìn qua cô, vô cùng kinh ngạc và vui mừng: “Sơ Vũ, em đến rồi ư.”

Bởi vì khóc, người Sơ Vũ run lên, giọt lệ lấp lánh, cô cắn môi, khó khăn mở miệng: “Sao có thể như thế này chứ?” Trong tim cô tất cả mọi thứ đều sụp đổ, vẫn chưa bắt đầu sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy chứ.

Tịch Hạo Trạch cố gắng ngồi dậy, dùng tay áo giúp cô lau nước mắt: “Anh không sao.”

“Tịch Hạo Trạch, anh là đờ đờ kiếp, một tên khốn nạn không hơn không kém, sao anh có thể bỏ mặc mẹ con em như thế này chứ?” Sơ Vũ khóc nức nở.

Tịch Hạo Trạch nắm chặt tay cô: “Sao anh có thể bỏ mặc mẹ con em chứ.”

Cả nhà Tịch gia đang đứng ngoài cửa, Hạo Nguyệt lén lút cười, chỉ mong hai người này sớm làm hòa. Tịch lão gia cảm thấy rất mất mặt,

nhưng không còn cách nào, ông cũng không hy vọng Tiểu Vũ sẽ tiếp tục sống như vậy.

“Về thôi.” Nhìn cũng đã nhìn rồi.

“Sức khỏe anh vẫn rất tốt, chỉ là bị mất nước thôi.” Tịch Hạo Trạch nhỏ giọng giải thích.

Sơ Vũ lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đã đến nước này rồi mà anh vẫn còn muốn gạt cô: “Ung thư dạ dày giai đoạn cuối, sức khỏe sao có thể tốt được.”

Toàn thân Hạo Trạch hóa đá, đôi mắt đen láy nhìn chăm cô, ánh mắt đau xót tựa như đã hiểu rõ, anh bỗng dừng mỉm cười: “Có phải bởi vì anh sắp chết, cho nên em mới bằng lòng tha thứ cho anh?” Anh ôm cô vào lòng: “Sơ Vũ, anh vẫn chưa nói với em đúng không, anh yêu em.”

Cầm Sơ Vũ đặt lên vai anh, thanh âm nghẹn ngào: “Nhưng giờ đây cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa đâu, đã quá muộn rồi.”

Phòng bệnh yên tĩnh.

Anh âu yếm vỗ về cô, giọng run run: “Anh không hề bị ung thư dạ dày, thật đó.”

Sơ Vũ cứng ngắc trong lòng anh, choáng váng không thể tin được vào tai mình. Im lặng vài giây, đột nhiên cô đẩy anh ra: “Anh lại gạt em.”

Tịch Hạo Trạch bị ngã về phía sau đụng vào đầu giường, đau đớn kêu lên, mày nhíu chặt, tay vẫn giữ chặt Sơ Vũ, mỉm cười: “Sơ Vũ, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa nhé.”

Đôi mắt Sơ Vũ phấp phồng, ngờ ngác nhìn vào tay anh đang nắm lấy tay cô, ngẩng đầu đối diện đôi mắt kia, người đàn ông trước mặt là người đã in sâu vào tim cô từ lúc cô bảy tuổi. Cô mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Ánh sáng ban mai ấm áp nhẹ nhàng rọi xuống đôi bàn tay. Nguyễn nắm tay nhau đi đến trọn đời.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cục cứng

Nghe bảo rằng, khi hai tiểu bảo bối nhà Tịch gia vừa chào đời, sữa Sơ Vũ không đủ, chỉ khổ cho hai đứa nhỏ, nhưng trái lại ai đó thì được lợi rất nhiều.

Sơ Vũ vốn gầy, thời gian mang thai lại luôn sầu muộn, áp lực nên không béo lên nổi, dù ngực căng đầy nhưng sữa lại không có mấy. Mỗi ngày đều có người đến giúp Sơ Vũ chườm nóng, mát xa thông huyết nhưng vẫn không có tác dụng.

Giang Triết liền bảo người mua rất nhiều sữa bột từ Nhật mang đến. Người nhà Tịch gia không ưa gì người Nhật, nhưng thật sự loại sữa này rất tốt, chẳng thua gì sữa mẹ, vì hai đứa cháu họ đành nhận lấy.

Tịch Hạo Trạch cực kì không vui. Ngày ấy, anh đến đưa canh lợi sữa cho Sơ Vũ do chính tay bà Trăn tự hầm. Tịch Hàm đang ngủ say, anh đến cho Tịch Lạc bú sữa, cô công chúa nhỏ nuốt sữa chùn chụt.

Đúng lúc bác sĩ Lý đến kiểm tra sức khỏe cho Sơ Vũ: “Vẫn chưa có sữa ư?”

Sơ Vũ chán nản gật đầu, chỉ thương hai đứa nhỏ.

Bác sĩ Lý cười, thâm sâu nói: “Sữa không ra thì có thể nhờ Hạo Trạch giúp.”

Tịch Hạo Trạch thật sự vẫn chưa hiểu, thấy mặt Sơ Vũ đỏ lựng anh như bưng tỉnh, đúng thật sự là phải nhờ đến anh rồi. Hai đứa nhỏ cuối cùng cũng được thưởng thức sữa mẹ, tuy là không đủ nhưng vẫn tốt hơn là không có.

Thời gian vụt trôi, thấm thoát đã đến ngày thôi nôi của hai đứa nhỏ. Hôm đó Sơ Vũ đưa hai con đến công viên Hoa Mạ. Tịch Hạo Trạch lặng lẽ theo sau giúp vợ. Bà ngoại rất nhớ hai cháu cố, nên nhân cơ hội này Tịch Hạo Trạch cũng đón bà lên.

Những khúc mắc theo thời gian dần phai pha, giận cũng được, hận cũng được, anh chấp nhận tất cả. Tịch Hạo Trạch chưa từng đề cập qua đến việc đón ba mẹ con về nhà. Sơ Vũ biết, ba mẹ chồng cô có chút trách cứ cô, nhưng cũng chỉ có thể trút giận lên con trai họ. Tịch Hạo Trạch bị rơi vào tình huống khó xử giữa hai bên cũng chẳng biết làm thế nào.

Sau hai năm chiến tranh lạnh, cuối cùng Tịch Hạo Trạch cũng tìm lại được mùa xuân của mình. Sơ Vũ đưa hai con trở về nhà. Đã lâu lắm rồi Tịch Tiểu Lục mới gặp lại chủ nhân, cứ quẩn quýt theo chân Sơ Vũ mãi.

Vào thời điểm Hàm Hàm 10 tháng, khi lần đầu tiên cậu bé gọi tiếng “Mẹ”, Sơ Vũ dường như không tin vào tai mình, trái tim run lên ôm chầm lấy Tịch Hàm, cậu bé lại càng hưng phấn không ngừng gọi “Mẹ” “Mẹ”, khoảng khắc đó Sơ Vũ xúc động vô cùng, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má.

Tịch Hạo Trạch đẩy cửa vào thì nhìn thấy Sơ Vũ đang ôm con khóc thút thít, lòng anh nhói đau, bước nhanh đến: “Em làm sao thế? Sao khi không tự đứng lại khóc.”

Anh đưa tay bế Tịch Hàm, nhìn con trai từ trên xuống dưới một lượt, thấy con trai vẫn vui cười hơn hờ anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Sơ Vũ ngượng ngùng lau nước mắt, đôi tay mồm mĩm của Tiểu Hàm nắm lấy cổ áo cô, miệng mấp máy “Sữa... sữa.” Tịch Hạo Trạch vỗ nhẹ cái hông tròn trịa kia: “Nhóc con này, ăn thì biết gọi vậy mà không biết gọi tiếng ba.”

Cặp lông non nớt Tịch Hàm bị đau, uất ức, vẫn không chịu gọi “Ba”, mày nhú chặt, không thèm giữ thể diện “tút” một phát vang ầm.

Sơ Vũ bật cười.

Tịch Hạo Trạch bất đắc dĩ cau mày, Tịch Hàm làm như chưa có chuyện gì chồm qua người Sơ Vũ: “Sữa, sữa”

“Anh đi lấy sữa cho con.” Sữa trên người Sơ Vũ chỉ đủ cho hai đứa vón vện có ba tháng.

Tịch Hàm không quan tâm đến ba, tựa đầu vào lòng Sơ Vũ, lúc Tịch Hạo Trạch đi đến, con trai anh vẫn còn giận lấy.

Tịch Hạo Trạch đặt một bình sữa vào tay Tịch Hàm. Cậu bé hôm nay mãi không chịu nghe lời Hạo Trạch, nhất mực đòi uống sữa mẹ, lại còn lấy chiếc muỗng nhỏ đánh lên mặt bố.

Sơ Vũ nhìn thấy trán Tịch Hàm đã ướt đầm mồ hôi, giang tay ôm con trai vào lòng, thiếu thiếu gia lúc này mới vừa lòng, tay nhét vào cổ áo Sơ Vũ thỏa mãn.

Tịch Hạo Trạch oán hận buông một câu: “Tiểu sắc lang.”

“Cha nào con nấy.” Sơ Vũ đáp lại.

“Vậy ư?” Người nào đó cười nhếch mép, nghiêng người qua, đôi mắt đen sâu không đáy, hơi thở ấm áp phả bên tai cô: “Xem ra anh phải nghiêm túc chứng thực tội danh này thôi.”

Nói xong anh liền đặt một nụ hôn xuống đôi môi kia, Tịch Hàm sững sốt nhìn, đôi mắt trong sáng tròn tròn lóe lên một tia khám phá, rất có hương vị à nha.

Sơ Vũ giận đùng đùng, một tay cẩn thận che chở con, tay kia khẽ đánh vào ngực anh: “Anh tránh sang một bên đi.”

Ba mẹ là thầy cô vỡ lòng của con cái, Tịch Hạo Trạch không ngờ rằng Tịch Hàm nhà anh lại có năng lực học tập đến thế. Sau khi Tịch Hàm đến trường mẫu giáo, mỗi ngày cô giáo đều phải tìm Sơ Vũ nói chuyện, cậu bé trưởng thành quá sớm! Hơi một tí là lại trêu ghẹo các bạn nữ trong lớp.

Trường mẫu giáo của hai bạn nhỏ là trường mẫu giáo dành cho con em trong ngành. Mỗi khi Sơ Vũ đến đón con, cô giáo lại bắt đầu phê bình Tịch Hàm, nào là kéo bím tóc bạn nữ, nào là vút sâu lông lên người bạn nữ... làm Sơ Vũ rất xấu hổ.

Hôm nay, Sơ Vũ cùng với đoàn đi đến thành phố khác biểu diễn. Tịch Hạo Trạch đón con về đại viện. Hai đứa nhỏ chơi đùa trên thảm, Tịch Hàm đang xếp hình gỗ còn Tịch Lạc thì chơi đánh đàn điện tử. Anh trai vất vả lắm mới xây dựng được một căn nhà nhỏ vậy mà cô công chúa kia vô tình đạp trúng vỡ tan tành, Tịch Hàm bực tức liền giơ tay lên. Tịch Hạo Trạch nhìn thấy tất cả vừa định mở miệng bảo đừng thì đã muộn.

Lạc Lạc khóc òa lên, chạy ùng ùng đến bên Hạo Trạch, nức nở: “Anh trai thật xấu.”

Tịch Hao Trạch nghiêm khắc: “Tịch Hàm, đứng vào góc tường cho ba.”

“Là Lạc Lạc gây sự trước mà.” Tịch Hàm chính nghĩa nói, tuyệt không cúi đầu trước thế lực tà ác. Đừng xem cậu bé còn nhỏ, thật ra cậu bé chính là một tiểu yêu tinh.

Lạc Lạc ôm ống quần ba, một tay che mắt, nếu nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy nước mắt, đúng là thế hệ mới của trường học diễn xuất.

“Lạc Lạc là em con, còn nữa con trai sao có thể đi bắt bạt con gái, con là một người đàn ông!”

Tịch Hàm bĩu môi, tức giận nói: “Ba, cô nói trước kia ba luôn bắt nạt mẹ, con cũng chỉ là học ở ba mà thôi.”

Tịch Hạo Trạch nghẹn lời không biết phải nói gì, sắc mặt đỏ bừng, con trai lai bóc trần vết sẹo của đời anh: “Vào góc tường đứng phạt đi”

“Sao thế, sao thế?” Tịch Chính Hồng trở về vừa mở cửa thì đã nghe thấy tiếng Tịch Hao Trạch quát to.

“Nội, nội mau đến cứu con.” Thanh âm nghẹn ngào dường như chịu nhiều uất ức. Đúng, lại thêm một người nữa vừa tốt nghiệp từ khoa diễn xuất.

“Chuyện là sao?” Tịch Chính Hồng đau lòng ôm lấy cháu nội: “Trời ơi, cặp mắt cháu đã đỏ ong r ồi này. Ai bắt nạt cháu thế? Cháu nói để nội làm chủ.”

“Nội, ba muốn đánh con.” Cánh tay mũm mĩm choàng qua cổ ông, ngoảnh mặt sang le lười với Lạc Lạc.

“Hạo Trạch, trẻ nhỏ thì phải biết cách dạy, sao con lại động đâu cũng dọa đánh thế?”

Tịch Hạo Trạch nghĩ thầm, ngày bé anh và Tịch Hạo Dương cũng chịu không ít roi của Tịch Chính Hồng: “Ba, là Hàm Hàm đánh Lạc Lạc.”

Lạc Lạc lịch bịch chạy đến bên Tịch Chính Hồng, ngọt ngào gọi: “Nội, bế con.” Cô bé cũng tranh thủ chạy đến lấy lòng nội, thấy Tịch Chính Hồng bế Tịch Hàm, cô bé dĩ nhiên cũng không chịu thua kém.

Tịch Chính Hồng một bên ôm một đứa, hai tiểu quỷ ôm chặt tay ông, bị nín đau nhưng ông vẫn vui vẻ chịu đựng.

“Hàm Hàm cháu không thể đánh em gái được, hai con phải yêu thương lẫn nhau, hiểu không?”

Giáo dục con cái đúng là một vấn đề nan giải, Tịch Hạo Trạch bất đắc dĩ, ba anh đã quay về, anh còn có thể dạy con kiểu gì.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tịch Hạo Nguyệt-tình yêu đến muộn

Tôi là con gái duy nhất trong gia đình, từ nhỏ đã lớn lên dưới sự thương yêu nuông chiều của ba mẹ và các anh trai. Tôi và Ôn Húc quen biết nhau từ ngày bé, có thể gọi là thanh mai trúc mã, cho nên kết hôn cũng trở thành chuyện đương nhiên.

Từng chứng kiến đoạn tình yêu của anh hai và Tô Y, tôi còn nghĩ rằng mình thật may mắn, ít nhất giữa tôi và Ôn Húc cũng không tồn tại cách trở như vậy.

Tô gia xuống dốc, cuối cùng anh hai và Tô Y buộc phải chia tay. Tôi biết anh hai rất không cam lòng, ba năm anh ấy đã không trở về nhà. Tôi không thể hiểu được tình yêu là cái thứ gì?

Bạn bè đầu hâm mộ tôi có một người bạn trai anh tuấn lại gia thế, mà tôi lại chưa từng trải qua cảm giác trời sụp đất nứt này. Lúc đại học, Ôn Húc trở về từ nước ngoài, đến trường thăm tôi. Anh khoác chiếc áo vàng nhạt đứng dưới đèn trông rất phong độ, khoảnh khắc ấy, khi nhìn thấy anh, trái tim tôi đã rung động.

Sau khi tốt nghiệp, tôi kết hôn cùng Ôn Húc. Vài năm sau đó chúng tôi vẫn luôn bình yên hạnh phúc bên nhau. Tôi cứ ngỡ rằng sẽ chẳng có gì thay đổi, cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua. Nhưng thật không thể ngờ rằng, có một ngày Ôn Húc lại nắm lấy bàn tay người con gái khác, mỉm cười dịu dàng.

Từ hôm đấy, toàn bộ thế giới của tôi trở nên tối tăm. Sau lại, người phụ nữ kia đến tìm tôi, tôi mới biết được cô ta tên là Tôn Hiểu Nhiên, là bạn thân của Sơ Vũ.

Cô ta nói, Ôn Húc kết hôn với tôi cũng chỉ bởi vì gia đình hai chúng tôi môn đăng hộ đối, anh ấy chưa từng yêu tôi.

Tôi đã khóc cả một đêm, mẹ rất tức giận nghĩ rằng Sơ Vũ biết mà giấu điếm, nên đã trút giận hết lên người Sơ Vũ. Tôi biết Sơ Vũ cũng rất khó xử, nhưng vào giây phút đó tôi cũng không biết mình nên làm gì, nên nói gì?

Trong nháy mắt thế giới của tôi đã trở nên hỗn loạn. Tôn Hiểu Nhiên nói rằng, chỉ là do tôi may mắn mà thôi, đúng vậy, nếu tôi không được sinh ra trong gia đình này có lẽ sẽ không có gì cả.

Cả cuộc đời này, tôi đã làm một điếu sai lầm..... Lúc tỉnh lại, tôi nhìn thấy khoeo mắt ba đỏ ửng, mẹ ôm tôi khóc, tôi chưa từng nghĩ qua nếu tôi chết đi thì ba mẹ tôi sẽ làm sao. Sau này tôi mới biết được con của tôi cũng đã không còn, sinh mệnh kia tôi chưa kịp biết đến thì đã lặng lẽ rời bỏ tôi.

Trải qua sinh tử lần này, tôi đã thông suốt, không còn hôn nhân, tôi vẫn còn gia đình mình.

Duyên phận với Ôn Húc cứ như vậy mà kết thúc.

Lần đầu tiên gặp Chu Du không phải là quá tốt đẹp, ấn tượng khi ấy của tôi với anh ấy thật sự rất... kém.

Tôi theo đoàn xuống vùng quê biểu diễn từ thiện, trùng hợp gặp anh ấy xuống đó khám và chữa cho bệnh nhân nghèo, thật đúng là nhân sinh hà xử bất tương phùng. Ngày đông giá rét, lại trùng phải hôm đèn đỏ của tôi, từ sau khi bị sẩy thai lần trước, cứ đến mấy ngày này bụng tôi lại quặn đau. Không biết có phải là do thời tiết, cả người tôi cứ lạnh run, ý thức dần mờ hồ. Tôi mơ hồ cảm giác được có ai đó vẫn đang chờ tôi.

Sau khi kết thúc chương trình từ thiện, tôi đã nghĩ rằng anh ấy và tôi sẽ không còn cơ hội gặp lại nhau nữa, thật không ngờ rằng bạn thân của mẹ tôi lại giới thiệu cho tôi một người đàn ông, mà đối phương lại chính là anh.

Tôi không muốn lãng phí thời gian của cả hai, nói thẳng với anh ấy rằng tôi vừa ly hôn.

Chu Du chỉ nhìn tôi không nói gì, lòng tôi từ từ chìm ngấm, tôi hiểu được... Xách túi, đứng lên, khoảnh khắc tôi chuẩn bị rời đi, tôi nghe thấy một âm thanh ấm áp.

“Anh biết, Hạo Nguyệt, là em tự xem thường chính mình hay là vẫn khinh thường anh.”

Tôi không thể kìm nén được những giọt nước mắt xúc động.

Anh nói anh quay lại cũng chỉ muốn chờ tôi. Anh đưa cho mấy phong thư, tôi nhìn thấy nét chữ này rất quen thuộc, duyên phận trên thế gian này thật sự quá bất ngờ. Giờ phút ấy tôi mới nhận ra anh ấy chính là người bạn viết thư trao tay của tôi hồi cấp một. Trong ấn tượng của tôi anh ấy vừa đen lại vừa gầy, nhưng hôm nay...

Sau khi ở chung cùng anh tôi mới biết được, thì ra mỗi năm anh đều đến trường học thăm tôi, nhưng chỉ là đứng từ xa ngắm nhìn. Bởi vì anh vẫn luôn tự ti cảm thấy anh không xứng với tôi.

Từ khi biết tôi hẹn hò với Ôn Húc, anh không còn đến thăm tôi nữa. Sau này anh đi du học, với những nỗ lực của mình anh đã trở thành một bác sĩ khoa tim mạch nổi tiếng. Thật ra anh đã được tiến cử đến làm việc tại một bệnh viện ở nước ngoài, nhưng sau khi nhận được tin tôi gặp chuyện không may, anh dứt khoát vứt bỏ tất cả quay trở về.

Tình yêu của anh sâu sắc, trầm lắng, lặng lẽ chờ đợi ngày khai hoa.

Ở bên cạnh Chu Du, tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Chu Du chăm sóc tôi rất chu đáo, sau khi kết hôn nửa năm tôi đã mang thai. Biết được tin, anh nhảy cẫng lên vui mừng tựa như đứa trẻ.

Vào giây phút sinh nở, anh vẫn luôn bên cạnh tôi, chạy đôn chạy đáo lo cho mẹ tròn con vuông đến nỗi khi con vừa sinh ra anh chẳng có thời gian nhìn nó. Cuối cùng tôi cũng hiểu được, tình yêu thật sự của tôi đến muộn.

Vào ngày sinh nhật ba tuổi của Chu Thuy ền, tôi cùng con trai đến trung tâm mua

sắm mua quà cho nó. Thằng bé rất hiếu động, không ngừng chạy tới chạy lui. Tôi mệt thở đuổi theo sau.

“Chu Thuy ền, con còn chạy loạn nữa là mẹ đưa con về ngay đây.”

Rốt cuộc thằng bé cũng dừng lại, bàn tay mũm mĩm kéo chân tôi: “Mẹ, phụ nữ các người thật phiền phức, mang giày cao gót chạy không được thì đừng mang.” Thằng bé bắt chước ngữ khí của Chu Du, tôi thật vừa bực mình vừa buồn cười.

Bế con trai lên rồi hôn má nó, Chu Thuy ền ghét bỏ hất mặt tránh: “Con là đàn ông, mẹ không thể ở nơi công cộng mà hôn con như thế, con xấu hổ chết.”

Vừa định mở miệng, ngẩng đầu lên thì chợt nhìn thấy Ôn Húc ở trước mặt. Mấy năm nay tôi đã không còn cố ý tránh mặt anh, nỗi đau kia đã sớm chôn vùi, cuộc sống hiện tại trôi qua trong yên bình.

“Đã lâu không gặp.” tôi nhỏ giọng lên tiếng.

Đôi môi anh khô nứt, ánh mắt anh nhìn xuống Chu Thuy ền. Chu Thuy ền hơi giãy dụa, trượt từ người tôi xuống, tự sửa sang lại áo quần nghiêm chỉnh.

“Chu Thuy ền, con chào chú đi.”

“Cháu chào chú.” Chu Thuy ền kéo tay tôi

“Chào cháu.” Thanh âm run run chua chát

“Mẹ, con muốn đi tiểu.” Tôi gạt đầu, rồi quay sang nói với Ôn Húc: “Ngại quá, em đi trước đã.”

Lúc dẫn Chu Thuy ền đến phòng vệ sinh, tôi hơi nghiêng người, nhìn thấy Ôn húc vẫn đứng đằng kia, dáng vẻ có chút cô đơn.

“Mẹ, con không muốn vào toilet nữ!” Chu Thuyền gào lên, tôi cấp tốc mang nó vào.

Có một số người, có một số việc rồi cũng sẽ qua đi. Hạnh phúc của tôi chỉ vừa mới bắt đầu.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chuyện vợ chồng (Ngoại truyện)

Ngày đầu hè, từng làn gió nhẹ thoảng qua, trông sân thoang thoang hương mộc lan. Những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, Tịch Hạo Trạch vừa từ bên ngoài trở về, căn nhà yên tĩnh.

Anh thay quần áo xong đi vào phòng ngủ thì thấy hai con đang ngon giấc ngủ say. Dáng ngủ của Tịch Lạc rất thực nữ, hoàn toàn tương phản với anh trai, chần gối đã sớm bị cậu bé đạp xuống. Tịch Hạo Trạch vuốt trán con trai rồi cẩn thận đắp lại chăn.

Nét mặt của hai đứa đã dần rõ ràng, Tịch Hàm càng ngày càng giống Sơ Vũ, nhất là đôi mắt, những lúc con trai nhìn anh cười, tựa như nụ cười Sơ Vũ dành cho anh hôm hôn lễ.

Tịch Hạo Trạch mỉm cười, cúi đầu hôn lên trán cậu bé. Nhẹ nhàng ra khỏi phòng, anh đi đến căn phòng luyện tập cuối hành lang, bên trong lơ mơ truyền đến tiếng nhạc trầm bổng, anh dừng chân lắng lắng nghe. Cho đến lúc âm nhạc dừng lại, anh mới mở cửa ra.

Sơ Vũ đang gập eo uốn dẻo, Tịch Hạo Trạch từng bước tiến lại bên cạnh. Anh nhìn xuống, trên bụng cô vẫn còn lưu lại những đường nứt dài sau khi mang thai.

Tiếng đàn tranh Giang Nam nhẹ nhàng du dương, hai người đều không nói gì.

Ánh mắt Tịch Hạo Trạch vẫn bất động, Sơ Vũ thở ra, chuẩn bị xoay người đứng lên, nào ngờ, có lẽ là do khí lực của người nào đó quá mạnh mẽ, chân cô hơi trượt, nhất thời luống cuống, bên hông bỗng được một vòng tay ấm áp ôm lấy.

Tịch Hạo Trạch giữ chặt cô, hai người ngã xuống đệm tập. Anh thuận thế ôm cô vào lòng, Sơ Vũ nghe thấy hơi thở quen thuộc, hơi bối rối. Anh chậm rãi cúi xuống bên tai cô: “Sơ Vũ, kỳ thi khảo sát của anh bao giờ mới được thông qua?” Giọng điệu có chút tủi thân, anh cố ý dùng chiếc cằm nhọn cọ cọ bên gáy cô.

“Sơ Vũ.” Anh thì thào gọi tên cô, tay vuốt xuống chiếc bụng phẳng lì, bàn tay thô ráp mơn man trên da thịt cô, Sơ Vũ nhất thời cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, cô thẫn thờ hít một hơi.

“Em vẫn chưa hết giận à?”

Sơ Vũ mím môi, hàng mi dài khẽ chớp, tay chân hơi luống cuống. Lần trước Tịch Hạo Trạch bị ốm, hai người đã tâm sự nỗi lòng cùng nhau, ở ngoài mặt tuy là đã hòa giải, nhưng hơn phân nửa trái tim của cô đã dành cho hai đứa con, tình cảm dành cho anh chỉ còn một chút mà thôi.

“Sơ Vũ, anh xin nghỉ phép hai tuần, không phải em vẫn luôn muốn đến Lệ

Giang sao?” Thanh âm dịu dàng có chút bất đắc dĩ.

Sơ Vũ thở nhẹ, cố gắng ngẩng dậy, cô ngược mắt nhìn anh, khóe miệng nở nụ cười: “Anh...”

Lời còn chưa nói ra, chợt nghe thấy tiếng khóc to của Tịch Hàm, Sơ Vũ vội đẩy anh ra, Tịch Hạo Trạch giữ chặt tay cô, mày hơi nhíu lên, đối diện ánh mắt cô, nói : “Đỡ anh.”

Sơ Vũ theo sau, Tịch Hạo Trạch bế Tịch Hàm về, Tịch Hàm chớp chớp mắt, một vài giọt nước còn vương xung quanh hốc mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cúc áo bố, miệng nhỏ nhắn chu ra.

Sơ Vũ đứng ở một bên, tên nhóc kia liếc nhìn người qua.

Sơ Vũ giang tay đón lấy, Tịch Hàm ôm chầm lấy cổ Sơ Vũ rồi nhìn qua Tịch Hạo Trạch nở nụ cười đắc ý.

“Thật không biết giống ai?” Tịch Hạo Trạch nhíu mày. Tịch Hàm là một đứa khóc nhè. Từ khi sinh ra đến giờ tối nào tỉnh dậy cũng khóc. Tất cả nước tiểu hay phân đầu do Tịch Hạo Trạch tự tay đem dọn, cứ tưởng rằng như vậy là quan hệ ba con sẽ càng trở nên khắng khít hơn, không ngờ rằng nhóc con kia chỉ cần nhìn thấy Sơ Vũ thì ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho anh.

Sơ Vũ ngược mắt nhìn anh: “Mẹ nói rằng ngày bé anh cũng như vậy.”

Tịch Hạo Trạch nheo mắt, nét mặt lộ ý cười, nghiêng người ôm cô, cầm cọ lên vai cô: “Cũng chưa chắc, tính tình của Hàm Hàm thật ra lại...” Anh cố ý dừng một chút, ghé sát bên tai cô thì thào: “... giống em y chang. Nhưng mà anh thích.”

Dù em có như thế nào, anh đều thích.

Sơ Vũ ngượng ngùng, liếc mắt lườm anh.

“Bốp” một tiếng thanh thúy vang lên, bàn tay mũm mĩm của Tịch Hàm giáng xuống mặt Tịch Hạo Trạch, tay nhỏ bé kia còn vẩy vẩy.

Hai người đầu ngẩng ra, cậu bé cười khanh khách không ngừng, chu cái miệng nhỏ nhắn hôn xuống môi mẹ mình “Chụt”.

“Đáng đời.” Sơ Vũ khẽ cười nói, vỗ vỗ tay Tịch Hàm: “Con trai, đã đến lúc phải dạy cho con r ấi .”

Tịch Hạo Trạch bất đắc dĩ sờ hai má, nhìn qua con gái vẫn đang ngủ say, đặt xuống một nụ hôn, dù sao cũng an ủi bớt phần nào.

***

Đêm yên tĩnh, trong phòng có người trần trọc mãi không ngủ được. Sơ Vũ ng ấi trước bàn trang điểm, bôi kem chống nứt sau khi sinh, r ấi ng ấi xuống giường hôn Tịch Hàm và Tịch Lạc: “Bảo bối, ngủ ngon.” Nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh hai con.

Tịch Hạo Trạch đang nằm một bên.

Đồng hồ nhích dần từng vạch, thời gian chậm rãi trôi, lúc cô đang dần rơi vào giấc ngủ, bỗng nhiên một vòng tay ấm áp ôm choàng qua, hơi thở quen thuộc lan tỏa, trong mơ hồ, chợt nghe thấy tiếng người nào đó nỉ non bên tai: “Sơ Vũ, nụ hôn chúc ngủ ngon của anh đâu?”

Sơ Vũ cảm thấy ngơ ngẩn, cơ thể hơi nhúc nhích, tay đặt trên ngực anh cố đẩy ra... Tiếng vuốt ve quần áo xột xoạt, hơi thở trùng trùng điệp điệp.

“Đau quá...”

“Tịch Hạo Trạch, anh là đồ khốn.”

... ..

Mồ hôi hòa quyện, tiếng thở gấp trầm ngâm. Sơ Vũ run rẩy thân mình, cắn sâu xuống ngực Tịch Hạo Trạch, tựa như muốn anh cảm nhận được nỗi đau cô từng trải qua. Tịch Hạo Trạch ôm chặt vợ, tay vuốt nhẹ lưng vỗ về chơi đùa, vùi đầu vào vai cô, âu yếm thì thầm: “Sơ Vũ, cảm ơn em.”

Tâm có bình an thì trời mới sáng.

VŨ ĐIỀU CỦA TRUNG TÁ

Dạ Mạn
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngốc, ngốc, ngốc, bởi vì bố ghen (Ngoại truyện)

Trong một nhà hàng sang trọng, tiếng đàn dương cầm dịu dàng du dương.

“Mẹ, con muốn ăn kem” Lạc Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh đáng yêu nhìn Sơ Vũ.

“Không được, con vẫn còn ho không được ăn.”

“Nếu có ba, ba nhất định cho con ăn r ồi.” Cô nhóc khoanh hai tay tức giận nói.

“Được thôi, lần tới mẹ đi chơi, con đừng có đi theo mẹ đấy, cứ đi theo bố của con đi.”

Tịch Hàm ng ồi bên cạnh đang chơi điện thoại trong tay, Sơ Vũ nghiêng người qua lấy lại.

“Mẹ...” Cậu bé gấp gáp gọi.

Sơ Vũ không quan tâm, đưa mỗi đĩa mỗi đĩa salad trái cây: “Hai con tự ăn đi.”

Tịch Hàm đành chịu nhún vai, cậu biết có nói gì lúc này mẹ cũng không cho chơi nữa, miễn cưỡng bắt đầu ăn.

“Mẹ đây đúng là chủ nghĩa bá quyền, bọn con phải có quyền lựa chọn chứ, con không ăn cái này.” Từ nhỏ Tịch Lạc đã được cưng chiều thành quen, giờ cô bé đã lên năm, đã biết nói, chỉ cần một tí không hài lòng li ền ầm ĩ cả lên. Trong nhà cũng chỉ có Sơ Vũ trị được cô bé.

Sơ Vũ mỉm cười nhìn qua, lấy một quả dâu tây đặt bên miệng con gái. Cô bé bĩu môi, nhưng cuối cùng đành mở miệng, trong lòng thầm oán, mẹ thật quá đáng, lúc nào cũng như thế.

“Mẹ, ba nuôi kìa.” Lạc Lạc chỉ tay về phía đằng trước.

Giang Triết nhìn thấy họ, ung dung bước đến, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa: “Lạc Lạc yêu.” Anh vươn đôi tay dài bế cô bé lên.

Sơ Vũ để ý thấy một cô gái trẻ dịu dàng sau lưng anh nhìn họ, bối rối không biết làm sao.

“Ba nuôi, ba đến để xem mắt à” Lạc Lạc nói.

Sơ Vũ sửng sốt, không biết con bé học lời thoại này từ đâu ra.

Giang Triết cười lớn, hôn lên má Lạc Lạc: “Con cứng, con thật thông minh.”

Tịch Lạc ngược mắt: “Ba nuôi, ba nên tham gia chương trình “Phi thành vật nhiều”.” (1)

Sơ Vũ phì cười: “Tuần nào con bé cũng cùng nội nó xem “Phi thành vật nhiều”, nó cứ la hét đòi nội đưa nó đi tham gia chương trình này.”

(1) Phi thành vật nhiều: là một chương trình tìm kiếm bạn đời của đài truyền hình TQ.

Giang Triết véo cái mũi nhỏ nhắn kia: “Đợi con lớn lên, ba sẽ tham gia cùng con.”

“Ba nuôi, vậy ba phải đợi con đấy.”

Tịch Hàm hừ lạnh: “Ngốc thật, đến lúc đó chú cũng già rồi.”

Bị con trai chê, vẻ mặt Giang Triết vẫn vui cười.

“Sinh nhật vui vẻ!” Sơ Vũ đưa quà, cô đã mua một chiếc kẹp cà vạt ở trung tâm mua sắm, cũng không có gì đặc biệt lắm chỉ là cô cảm thấy rất hợp với anh.

Giang Triết nhìn cô, ánh mắt xa xăm.

Năm đấy, khi vừa về nước, anh đến trường đại học A tìm người bạn từ thuở thơ ấu đang học cao học ở đấy. Đúng đêm đó, có một chương trình biểu diễn văn nghệ. Lúc anh đi vào cổng đã nhìn thấy cô đang độc diễn trên sân khấu, tựa như cánh bướm mỏng manh lượn lờ trước mắt anh. Hội trường đông nghịt, thân ảnh kia tựa như ánh sáng rực rỡ soi rọi trước mắt anh.

Sau này, anh nhờ người bạn đó sắp xếp cho Sơ Vũ đến công ty anh làm việc.

Cứ tưởng rằng chỉ vừa mới khởi đầu, ngờ đâu, cô và anh còn chưa bắt đầu, kết cục đã được định.

Giang Triết thu hồi ký ức, dịu dàng vuốt mái tóc Lạc Lạc, cô bé này thật ra lại giống Tịch Hạo Trạch nhiều hơn: “Lạc Lạc chuẩn bị món quà sinh nhật gì cho ba nuôi rỗi nào?”

Lạc Lạc nghĩ một lúc, chợt nảy lên một ý nghĩ, ánh mắt xảo hoạt đảo qua, hôn “chụt” lên môi Giang Triết rồi cười ha ha.

“Món quà này có hơi lớn quá rỗi.” Giang Triết cười nhẹ.

Cô nhóc đung đưa thân mình: “Mỗi khi ba về đòi quà, mẹ đều làm như vậy cả á.”

Lời vừa dứt, khuôn mặt Sơ Vũ cũng đỏ lựng, vội nói: “Lạc Lạc, con ăn hết đĩa trái cây đi.”

Giang Triết ngăn người, ánh mắt tối sầm lại, nhưng rất nhanh liền biến mất, thanh âm bình thản: “Ba của con rất thích mẹ.”

“Ba nói rằng mẹ là đại bảo bối của ba, con và anh trai là tiểu bảo bối...”
Sơ Vũ vội vàng nhét miếng táo nhỏ vào miệng con gái.

Giang Triết ôm cô bé, nói theo: “Lạc Lạc, là đại bảo bối của ba nuôi.”

~~~

Mọi người ăn xong, Giang Triết đưa hai đứa bé đi đến trung tâm mua sắm dạo một vòng, chỉ cần Tịch Lạc nói thích cái gì, anh đều mua cả. Sơ Vũ có nói bao nhiêu cũng chỉ vô dụng. Nhìn thấy Giang Triết cưng chiều Tịch Lạc, trong một khắc, cô đột nhiên cảm thấy thương tâm.

Buổi tối, Giang Triết đưa họ về nhà, Tịch Lạc đang ngủ trên vai anh. Sơ Vũ bế Tịch Hàm, hai người sánh vai trong bóng đêm yên tĩnh.

“Giang Triết, anh về ngủ sớm đi.”

Giang Triết không nói gì, lúc sắp đến cửa nhà thì nhìn thấy một thân hình cao lớn đang tiến về phía họ. Sắc mặt Tịch Hạo Trạch vẫn như cũ, đón lấy Tịch Lạc, nhỏ giọng nói: “Phiền anh rồi.”

“Nào có.” Mấy năm gần đây, thái độ của Giang Triết đối với Tịch Hạo Trạch vẫn không mặn không nhạt. Mặc dù Lạc Lạc gọi Giang Triết là ba nuôi nhưng mối quan hệ giữa bọn họ vẫn lạnh giống băng tuyết ngàn năm.

Thay đổi vị trí, cô bé cảm thấy khó chịu, mơ màng mở mắt ra thì nhìn thấy Hạo Trạch, nũng nịu gọi: “Ba.”

Tịch Hạo Trạch mỉm cười, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

Vào phòng khách Tịch Hạo Trạch nhìn thấy túi, ánh mắt nheo lại bắt đầu dạy dỗ: “Lạc Lạc, sau này con không được vòi vĩnh ba nuôi mua quà nữa, biết chưa?”

“Vì sao ạ?”

“Trẻ con không được tùy tiện đòi hỏi người khác mua đồ.” Tịch Hạo Trạch giải thích.

“Nhưng ba nuôi không phải là người khác.”

Sơ Vũ đang đứng một bên thay quần áo ngủ cho con trai, chỉ lặng im nghe hai ba con nói chuyện.

“Ngốc à, bởi vì ba sẽ giận.” Tịch Hàm xoay người, khinh thường nói.

Tịch Lạc bị anh hai mắng, bất mãn hừ một tiếng: “Bởi vì ba nuôi mua đồ cho con, anh hai, và cả mẹ nữa, mà không mua cho ba nên ba giận à?” Cô bé tựa đầu lên cổ ba: “Ba, ba yên tâm đi, ba nuôi không mua cho ba thì con sẽ bảo bà nội mua cho ba.”

Khóe môi Tịch Hạo Trạch giật giật.

Tịch Hàm chạy đến, gõ vào đầu Tịch Lạc: “Ngốc! Ngốc! Ngốc! Bởi vì ba ghen.”

Cái gì không nên nói cũng đã nói, bị con trai vạch trần, vẻ mặt Tịch Hạo Trạch bỗng trở nên hóa đá, thanh âm lạnh lùng: “Tịch Hàm lên giường ngủ ngay lập tức.”

Sơ Vũ nhìn thấy người nào đó bị quê, cười sung sướng: “Hàm Hàm, Lạc Lạc đi ngủ thôi.”

“Mẹ, con muốn ngủ cùng mẹ.”

...

Trên giường, Tịch Hạo Trạch giang tay ôm chặt Sơ Vũ vào lòng, cầm cọ cọ lên mặt cô, Sơ Vũ vừa mới thiếp đi đã bị anh làm tỉnh giấc, hậm hực: “Em buồn ngủ lắm.” Từ sáng sớm đã mang hai con ra ngoài chơi, cô mệt lã mở mắt không nổi.

Tay anh vẫn tiếp tục sờ soạng: “Lạc Lạc bảo em tặng anh ta một chiếc kẹp cà vạt rất đẹp.” Anh nói với giọng cau cẩu.

“Uhm” Sơ Vũ ậm ừ qua loa.

“Vậ à? Anh còn chưa từng nhận được món quà nào cơ.” Anh tủi thân nói, r ấ liên tiếp hôn xuống khắp người vợ.

Sơ Vũ mệt mỏi đưa tay chặn anh lại: “Vậ à, em nhớ là trước đây trong ngăn kéo phòng anh cũng có một cái đấy.”

Ngay lập tức động tác của người nào đó li ền dừng lại, cười nịnh nọt: “Bà xã, chúng ta đã thỏa thuận không nhắc lại đến chuyện này nữa r ấ mà.”

Sơ Vũ nhanh chóng hất tay anh ra, kéo chần lên.

Tịch Hạo Trạch nằm đơ tại chỗ, không nhúc nhích.

~~~

Thời gian cứ thế trôi qua. Sáng sớm hôm sau.

Tịch Lạc đứng trước tủ quần áo , trong tay Sơ Vũ cầm một chiếc áo sơ mi hồng nhạt và một chiếc váy xếp tầng: “Anh con đã ăn xong bữa sáng r ấ đấy.”

Tịch Lạc vẫn chưa chịu thay quần áo, cô nhóc này mỗi ngày mặc quần áo đều như vậy, áo quần của cô bé rất nhiều.

“Tịch Lạc, mẹ đếm đến ba là con phải tự thay đồ.” Sơ Vũ không muốn để con gái cứ vậy thành thói quen.

Đúng lúc Tịch Hạo Trạch đi ra, lại nhìn thấy một cảnh quen thuộc.

“Ba, ba.” Lạc Lạc khóc lóc chạy đến ôm chân ba mình, mắt nhìn qua Sơ Vũ: “Mẹ lại không cho con quyền lựa chọn.”

Tịch Hạo Trạch ng ấ xuống, vuốt đầu con gái: “Con cưng, có mẹ ở đây ba cũng không có quyền lựa chọn, ngoan nào, nhanh thay đi.”

Tịch Lạc bĩu môi: “Ba, ba đúng là đồ sợ vợ.”

Tịch Hạo Trạch ngẩng đầu lên đối diện ánh mắt Sơ Vũ, mỉm cười dịu dàng.

~~~

Vào thời điểm hai cháu cưng nhà Tịch gia lên mười, Giang Triết kết hôn, hai đứa dĩ nhiên trở thành phù dâu phù rể. Hôn lễ Giang Triết được tổ chức rất sang trọng, cô dâu là một cô giáo cấp hai, dịu dàng thùy mị. Tịch Hàm rất thích cô ấy, liên tục gọi cô là “mẹ nuôi”.

Sau khi tham gia lễ cưới cùng mẹ, về đến nhà hai đứa vẫn lú la lú rít nói không ngừng. Nhất là Tịch Lạc, từ bé đã thích chưng diện, nhìn thấy váy cưới cô dâu mặc con bé cứ ngây ngẩn, chỉ tiếc là nó không cùng size với cô bé.

Tịch Hạo Trạch đã chuyển qua cơ quan nhà nước làm việc, vì muốn dành nhiều thời gian bên vợ con, anh đành phải từ bỏ. Nhưng cuộc sống hiện tại của anh thật sự rất hạnh phúc.

Buổi tối, một mình ngồi ăn cơm, anh không khỏi nhớ nhung đến ba báu vật của mình. Nhưng là anh và con trai cũng đã thương lượng rồi, đi sớm về sớm. Nếu cậu bé hoàn thành xong nhiệm vụ này, sau này anh sẽ dẫn nó đi tập bắn.

Từ cửa truyền đến giọng nói ngọt ngào của con gái, khoe miệng anh nhếch lên, đứng dậy đi ra cửa. Cửa mở, vợ anh mỗi tay dắt một đứa.

“Ba.” Tịch Lạc gọi, bỗng chốc nhào vào lòng anh.

“Có mệt không?” Đây là anh hỏi Sơ Vũ, cũng không biết Giang Triết đã rắc tâm gì, cứ nhất mực tìm vợ anh giúp đỡ. Anh không vui nhưng cũng không thể nói gì.

“Cũng bình thường.” tuy Sơ Vũ thản nhiên nói thế nhưng anh vẫn nhìn ra vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt cô. Trong lòng khó chịu, anh quay sang chơi đùa cùng hai con.

Tịch Hạo Trạch rất cưng chiều con, nhất là Tịch Hàm, với nó những lời khó chịu đâu có thể nói ra. Sau khi dỗ xong hai đứa ngủ, anh quay về phòng, nhìn thấy Sơ Vũ đang tập yoga, anh khe khẽ bước vào.

Anh mỉm cười, bà xã anh từ bé đã luyện tập võ đạo, thân thể dẻo dai hết mức của cô đương nhiên đã mang lại biết bao lợi ích cho anh.

Sơ Vũ tập xong thì đi tắm, lúc đi ra, Tịch Hạo Trạch đang ngồi trên giường đọc sách. Thấy cô lau tóc, Tịch Hạo Trạch liền gấp sách lại, lấy máy sấy tóc giúp vợ sấy khô.

Tay anh lướt qua mái tóc cô, nhìn thấy một sợi tóc bạc, anh dừng lại, đặt máy sấy xuống, nắm lấy hai tay cô: “Tiểu Vũ, gần đây em có phiền muộn gì sao?”

Sơ Vũ không hiểu: “Sao thế?”

Tịch Hạo Trạch hôn lên cổ cô: “Em đã có tóc bạc rồi.”

Sơ Vũ khẽ cười: “Anh nghĩ em vẫn còn là hai bốn ư.”

Tịch Hạo Trạch uhm một tiếng, trong lòng anh cô vẫn luôn như lúc ban đầu.

“Con trai con gái của chúng ta cũng đã mười tuổi rồi.” Sơ Vũ kéo kéo tay anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích: “Ngày hôm nay anh làm sao thế, anh nhích ra chút, vai em đau.”

Vừa nghe cô bảo vai đau, anh vội vã kiểm tra: “Có phải chiều này em đã bưng bê đồ đạc nhiều không? Mấy tháng trước trong một lần tập luyện cô sơ suất bị ngã đụng vai, bác sĩ căn dặn phải nghỉ ngơi nhiều, trăm ngàn lần không được làm việc nặng.

“Không có, em chỉ cần mấy thứ linh tinh thôi.” Cô càng nói càng cảm thấy chột dạ.

“Em bảo anh phải nói em thế nào mới được đây? Sức khỏe của mình cũng không biết chú ý” Tịch Hạo Trạch giận thì giận nhưng vẫn đưa tay lên xoa bóp cho vợ.

“Vợ của Giang Triết rất xinh.” Cô nói, Tịch Hạo Trạch cũng không lên tiếng.

“Trước đây cô ấy học cùng trường với em.”

“Thì ra là thế, vậy sau này hai vợ chồng họ và em đều có tiếng nói chung rồi.”

Sơ Vũ cười: “Giang Triết còn nói, sau này anh ấy sinh con gái sẽ cho làm con dâu nhà chúng ta.”

“Nghĩ hay lắm. Anh là một người ba tính tể, sẽ không can thiệp vào chuyện kết hôn của con trai mình, hơn nữa đợi Hàm Hàm lớn lên rồi hãy nói.”

Sơ Vũ quay đầu véo má anh: “Anh ghen à.”

Tịch Hạo Trạch lập tức cúi xuống hôn cô: “Chỉ có bà xã hiểu anh thôi, mấy ngày nay chồng em thật sự rất cô đơn, em hãy bù đắp cho anh đi.”

Đêm đã khuya, căn phòng nức mùi quyến rũ.

Ngủ sớm dậy sớm.